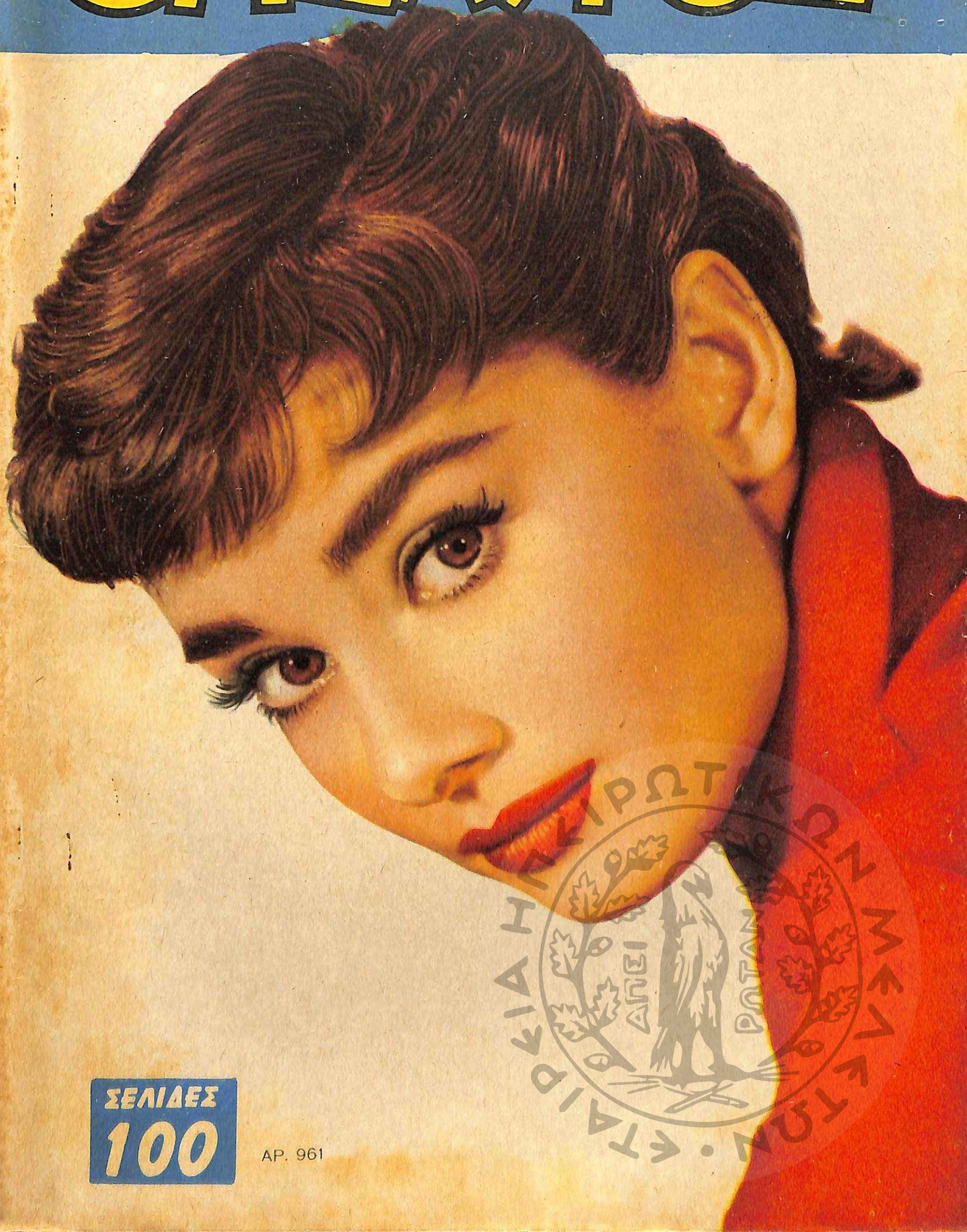
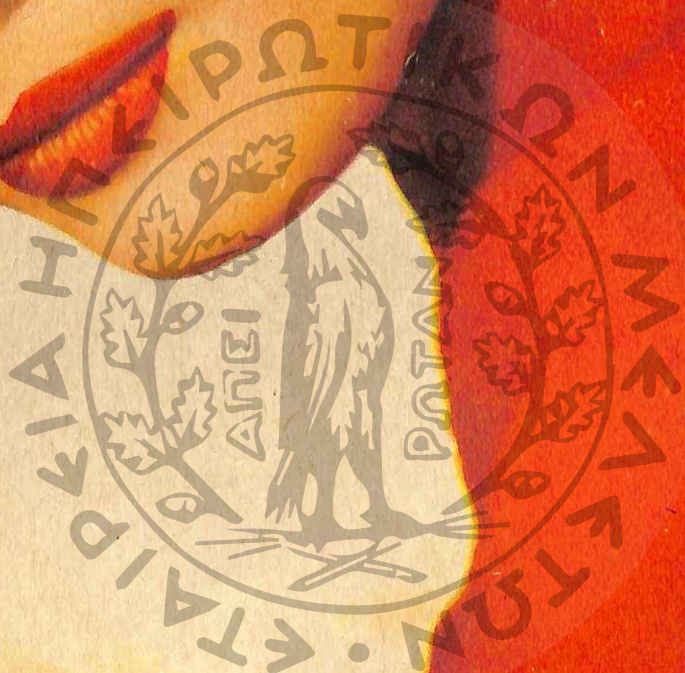

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΣΕΛΙΔΕΣ
100

ΑΡ. 961

Την άρπαξε από τη μέση κι έκανε να τη φιλήσει...

ΚΑΝΕΝΑ παράπονο έναντιόν του. "Αν πή-κακό για τον άντρα της, θα της βγάλουν τα μάτια. Πρώτα-πρώτα, θα ξεσηκωθούν οι δικό της. Μία φορά έκανε να τους παραπονέθαι και της ρίχτηκαν. Σ'α δέ ντρέπεται! Να παραπονιέται γι' αυτόν!

Τέτοιος χρυσός άνθρωπος. Καλόγνωμος, βολικός, αγαθός. Στόμα έχει και μιλιό δεν έχει. Αφροσύμενος στο σπίτι του. Ούτε καφενείο, ούτε, χαρτιά, ούτε γυναίκες. Μία γυναίκα: η δική του. Μία η χαρά του: να είναι κοντά στη γυναίκα του, να της γίνεται ευχάριστος, να ανταποκρίνεται στις επιθυμίες της. Νοικοκύρης, κουβαλητής, με τό ιδιόκτητο σπιτάκι του, με τό μηχανάκι του όπωρ ονομάζει τό μικρό αυτοκίνητο, πού πήρε από δεύτερο χέρι. "Οχι πλούσιος, με αρκετά όμως μέσα για να μη λείπει τίποτα από τό οικογενειακό συγκρότημά του.

Ούτε ανήκει στους ψυχρούς συζύγους, πού από ανεπάρκεια οργανική, ή από έλλειψη ενδιαφέροντος παραμελούν τὰ συζυγικά καθήκοντά τους.

Τότε, λοιπόν, πού να στηρίζονται οι μεμψιμοιρίες της γυναίκας; Δεν είναι δέ μόνο αυτές. Είναι και ή κάποια στροφή της σε δρόμους ανώμαλους. Σοβαρή ως αυτή την ηλικία—κάπου στα τριανταπέντε—ανεπιλήπτη όσο ήταν κόρη, σοβαρή, αξιοπότης, περήφανη, χωρίς να δώση σε κανένα τό δικαίωμα να καυχήθαι ότι επέτυχε τό παραμικρό εκ μέρους της, πώς άρχισε τώρα τελευταία να κάνει νερά, να φλερτάρη, να δέχεται εκμυστηρεύσεις, να ένθαρρύνη, να προκαλή κάποτε; Βέβαια δεν έχει φτάσει σε τέρματα. Με τη φόρα όμως πού πήρε, δεν αποκλείεται να βρεθί σε στιγμή αδυναμίας, και τότε τίποτα πιά να μη μπορεί να σώση την κατάσταση.

Γιατί αυτοί οι κλονισμοί; Γιατί οι εκδηλώσεις πού δεν την εύχαριστούν, δεν είναι στο χαρακτήρα της; Γιατί να εκθέτ σε κίνδυνο την υπόληψή της;

Την έξηγησι θα μάς τη δώση ή ίδια. Δυσ λόγια: «Μου λείπει τό χάδι». Χρειάζεται να εξαντλήσωμε τὰ ξεη κατεβατά της έπιστολής, για να καταλάβωμε τι έννοει με τη λέξι' χάδι. Δεν πρόκειται για την ουσία. Πρόκειται για τον τύπο, για τον τρόπο της εκφοράς, για τη συμπεριφορά, για τὰ λεκτικά σχήματα πού χρησιμοποιοι ο άντρας της, ότον είναι κοντά της.

Έν τάξει, εκεί όπου είναι ζήτημα ουσίας. Σας τον παρουσιάσα: ο ίδανικός σύζυγος. Έκει πού ύστερσι είναι ο τύπος. Φαιδωλός στη θωπεία. Άκριδοπληρώνει τό βραχυλόακι της, τη βραδυνη τουαλέτα της, τό καινούργιο της καπέλλο. Τσιγγουνεύεται όμως τὰ λόγια. Σ'α να του στοιχίξη ακριβά μία ζεστή λέξι, ένα φιλοφρόνημα... Δεν άκουσε ποτέ από τὰ χείλη του μία από αυτές τις κοινές λέξεις πού τόσο πρόχειρες τις έχουν οι άντρες στο στόμα. Δεν άκουσε ένα από τὰ τόσα «άγάπη μου, χρυσό μου, λατρεία μου, κοίκα μου, μαρό μου...».

Ας ήταν ένα βράδυ πού τη βλέπει με την έξωμο να της κάνει ένα κομπλιμέντο... Να της πη: «Τί όνειρο είσαι απόψε!» "Η κάτι πιο φτηνό: Να της πη άπλως ότι της πγαίνει τό νέο της μοντέλο. Να δείξη ότι της πρέσζε, ότι ένδιαφέρεται, ότι δε μένει άπαθής στα θέληγνά της. Υπάρχουν, θα πητε, οι άδρες της μονάσως των συζύγων, πού γυναίκα και άντρας έχουν την ευκαιρία να βεβαιωθούν για τον έρωτικό οίστρο πού έμπνέει ο ένας στον άλλον. Αλλά νομίζετε, κύριοι σύζυγοι, ότι είναι αρκετό αυτό; Νομίζετε ακόμη ότι έπειδή είστε τακτικοί άπέναντι της οικογενείας σας, έπειδή μένετε πιστός στη σύντροφό σας, έπειδή διαθέτετε όσα της χρειάζονται, έπειδή δεν έχετε ιδιοτροπίες, αυτά κι' άλλα τόσα είναι αρκετά για να θερμάνουν την ψυχή μιας γυναίκας; Της χρειάζεται κάτι ακόμη: τό χάδι, ή λέξι, ο τύπος

χρειάζεται να τη δίτε όπως τη βλέπουν οι ξένοι πού την έποφθαλμιούν και την πολιορκούν.

Ο άνθρωπος όμως αυτός έχει μία ξηρότητα... Δειλία, να πούμε καλύτερα. Πολύ άπλος, πολύ ντόμπρος, πολύ ελκρινής, συστέλλεται όταν πρόκειται να εκστομίση ένα θωπευτικό επιφώνημα. Τού φαίνεται κοινό, ψεύτικο, περιττό. Μία παράσταση για την οποία αισθάνεται έντελώς άκατάλληλο τον εαυτό του.

Ποιάς έξερει ποιά συμπλέγματα του κόβουν τη διάθεσι; Συχνά ή συμπεριφορά αυτή είναι συνέπεια άνάλογης συμπεριφοράς πού γνωρίζει κανείς στο πατρικό σπίτι. Αυστηρός ο πατέρας. Δεν τον είδαν τὰ παιδιά σε στιγμές τρυφερότητας. Αυστηρός, έριστικός, πρόχειρος στις συγκρούσεις... Είναι ή εικόνα πού αποκομίζουν κάποτε τὰ παιδιά. Δεν την αντίγράφουν πάντα. Δεν είναι άπαραίτητο ο γυιός του πατέρα πού φέρεται με σκαλιότητα στη γυναίκα του, να φέρεται κι' αυτός με σκαλιότητα στη δική του γυναίκα.

Κάτι όμως μένει από την άτμόσφαιρα εκείνη. Κάτι πού έμπνέει τὰ ξεσπάσματα της ψυχικής θεοοκρασίας' άνακόπτες' άκόμη και τις τυπικές εκδηλώσεις και κάνει ανθρώπους, άγαθούς στο βάθος, να έμφανίζονται με έκφορα συνειρσισμέν.

Τσολιπώρια της γυναίκας πού βρίσκειται έμπρός σε τέτοιες νεφώσεις. Γάτα αυτή, θέλει τό χάδι της. Της τό στερείτε. "Ενα από τὰ δύο τότε: ή τό παίρνει απόφασι και μαραμμένη γεύεται χωρίς παράπονο την πίκρα της, ή στρέφεται προς άλλους δρίζοντες για να γεμίση τό κενό της.

Δέ θυμούμαι αν σας έχω άφηγηθί την υπόθεσι μιας γαλλικής κομνέτι. "Ενα άντρώγιο αγαπημένο. Καμιά σκιά στη ζωή τους. "Ελειπε όμως κι' έδω τό χάδι. Άοχισε ή γυναίκα να κάνει την έμπιστοσύνη στον εαυτό της. Μήπως δεν ήταν αρκετά θελκτική; Μήπως δεν ήταν αρκετά κομψή; Μήπως είχε παύσει να συγκινή τον άντρα της, κι' αυτός έμμενε κοντά της από ύποχρέωσι, από ανθρωπιά, από συμπόνοια, από τη έλλειψη του θάρρους πού χρειάζοταν για να την εγκαταλείψη;

Θυσία στο βωμό του καθήκοντος. "Η σκέψι αυτή δηλητηρίαζε τη ζωή της. Δι' του απόδειξε τίποτα. Ματαιόταν χω- ται και άμφίδρομη για την έλκυστική δύ-

ρίς να μιλή. Ολιμμέη πάντα και άμφίδρομη ναμί της.

Τη στιγμή εκείνη βρέθηκε ένας άπ' αυτούς τους διαχυτικούς, τους πρόχειρους σε εξάρσεις, πού δε δυσκολεύονται να κλίνουν κάθε μέρα τό ρήμα άγαπώ σ' όσες γυναίκες θα τους τύχουν στο δρόμο.

Τολμηρός ήταν ο νέος. Δέ θα τολμούσε όμως να στραφή στην κυρία. "Εβλεπε τόσο ταιριασμένο τό άντρώγιο, τόσο έρωτευμένο εκείνη με τον άντρα της. "Η πρωτοβουλία όμως προήλθε από την ίδια.

Στην αρχή δεν πίστεψε στα μάτια του. Νόμιζε ότι την παρεξηγεί.

"Υστερα σκέφτηκε ότι θα πρόκειται για φάσμα' ένα παινιδι πού έπαιξε εν συνειδησί με τον άντρα της, για να διασκεδάσουν εις βάρος του, ή για να τον δοκιμάσουν. Όταν όμως είδε την έπιμονή, τότε πήρε την άπόφασι: Την άρπαξε από τη μέση κι' έκανε να τη φιλήσει.

"Η στιγμή πού έφτανε ο άντρας. "Εμεινε έμβρόντης άπ' τό θέμα. Καί τότε ή γυναίκα του εκμυστηρεύθηκε: "Ηθελε να βεβαιωθί αν έμπνέ ή αν δεν έμπνέ' αν είναι ικανή να προσελκύση την έρωτική προσοχή.

Είδεποιήσι για τους άεκελώςτους. "Η οικονομία στις λέξεις, είναι ικανή να τους στοιχίση τό συζυγικό παράδεισο. Μά κρίνωμε από τους, έαυτούς μας πού ίσως άρκούμαστε στην ουσία. Σε μία γυναίκα με ευαισθησία, ή ουσία είναι άνεπαρκής για τη θεμελίωσι της ευτυχίας της.

Σ' αυτήν είναι άπαραίτητες μαζί με τό βάθος και ή επιφάνεια, ή εξωτερικέυσι, ο λόγος, ή μικρή παρτάσσι. Να μη έχη δέ ή παρτάσσι αυτή τη μορφή της άπάτης' ναχη την έννοια της προβολής των αισθημάτων μας. Δεν είμαι άπόλυτα βέβαιος, έχω όμως την έντύπωσι ότι μεταξί του ανθρώπου πού άγαπά σε βάθος χωρίς ν' άποκαλύπτη την επιφάνεια της άγάπης του, και του άλλου πού άπλως συμπαθεί, αλλά έξερει να ύπογραμμίση με τη συμπεριφορά τη συμπάθειά του, τό μεγάλο πλήθος των γυναικών, δίχως να τό ύποπτεύονται, στον τελευταίο στρέφουν την προτίμησί τους.

Π. ΠΑΛΙΟΛΟΓΟΣ

Την είχε έρωτευθί από μαρό;

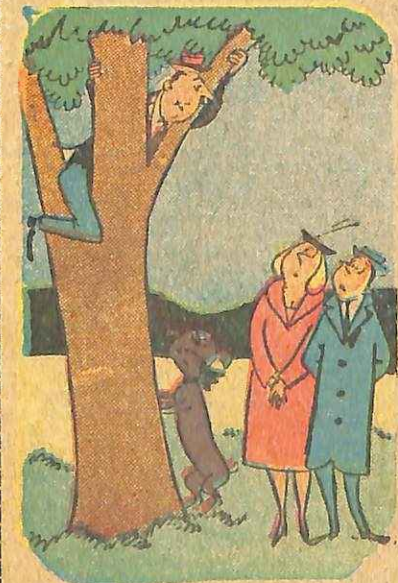
"Ενας γυναικολόγος από τό Κλίφτον των "Ηνωμένων Πολιτειών, ηλικίας 45 έτών, παντρεύτηκε μία 18 χρόνων. Τί τό παράξενο θα πητε; Αλλά ο γιατρός αυτός ήταν εκείνος πού βοήθησε τη μητέρα της να τη φέρη στον κόσμο! Μπορούμε, λοιπόν, να ύποθέσωμε ότι... την είχε έρωτευθί από τότε!

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΛΟΓΟΥΡΑ
—Νομίζω πως αυτό θα σας πηγαίνει καλύτερα!...

—Μη φοβάστε, κυρία μου. Πλησάσετε...

—Δικό μου είναι τό σκυλί, αλλά τσασκωθήκαμε!

ΕΙΝΑΙ γνωστό ότι τό ρόκ έντ ρόλ έχει εξελιχθί στον πιο άνισόρροπο χορό πού χορεύτηκε ποτέ μεταξύ πολιτισμένων ανθρώπων. Οι υπερβολές των Άμερικανών χορευτών μεταφέρθηκαν και στις άμερικανίδουσας Αθηνάς, μάλιστα δέ, τώρα τελευταία — όπως γράφκε στις επιμερίδες — σε τρία σπίτια του λεγομένου καλού κόσμου οι συμμετέχοντες των πάρτυ νεαροί τὰ έκαναν όλα λιμνα! Στο πρώτο πάρτυ, οι ροκεντρολιστάι επάνω στις εξάρσεις της χορευτικής οίστρηλασίας τους άνοιξαν τον μπουφέ και ρομάζανε τὰ πιατικά και γυαλικά. Στο δεύτερο, άρπάξαν ένα λεπτό περικό χαλί και

τό λιανίζανε με φαλλίδες και μαχαίρες και στο τρίτο άρπαξαν κασμάδες, πηρούνα, μαχαίρια και ρημάζανε τοίχους και πατώματα.

Έγνωνά, λοιπόν, ότι προ ημερών, σ' ένα μισο-σαρακοστιανό πάρτυ νεαρών, ο πατέρ φαμίλιας—πού ήταν εν γνώσει των άθλων των ροκεντρολιστών στα τρία προηγουμένα θρυλικά πάρτυ — μόλις είδε παρόμοιες καταστροφικές διαθεσεις των παιδιών, κατελήφθη ο ίδιος από μανίας και πέταξε με τις κλωτσιές έ- ζω τους ροκεντρολιστάς. Πολλοί δέ τὰ όμοια παθόντες πατέρες, ειπαν:

—Δόξα Σοι ο θεός!
—Αδίκως; Λίαν δίκαιως!

ΠΟΛΥ ζορικός ή πολύ νευριασμένος ο εισπρακτορας—επιβερωρητής του τρώ- λευ. Καθώς τό όχημα σταμάτησε στην Όμόνοια, ζη- τὰ τὰ εισιτήρια των επιβα- των και λέει σε μία κοπέ- λα:

—Εισιτήριο δεσποινίς!... Δεν έχετε εισιτήριο;
"Η κοπέλλα άνοίγει τη φούχτα της και του δείχνει τό εισιτήριο.

—"Ορίστε! Νάτο!
"Αλλά ο εισπρακτορας, πού φαίνεται γευρισμένος, νευριάει περισσότερο:

—Και γιατί τό κρατάς έτσι κλεισμένο στη φούχτα σου; Δείστό, χριστιανή μου! "Η κοπέλλα, όμως, δεν είναι από εκείνες πού τό βάζουν κάτω:

—Μα, τι λέω, χριστιανή μου! Άπαντά αναφοκοκκιν- ομένη. Δεν μου φέρνετε κο- μνην, κοντάρι, για να τό νένα... κοντάρι, να τό βλέπω, κάνω σημαία, να τό βλέπω. Οι επιβάτες έσπούν σε γέλια. Και ο νευρικός εισ- πρακτορας, βλέποντας ότι βράκε τό δασκαλό του, ξε- ροκαταπίνει και άπερκεται.

Η σκηνή καπου περί τό Μουσείο. Βράδακι. Ένα ζευγαράκι στέκεται σε μία γωνιά, πού ο Δίμος προ- τατεύει με περισσότερο... ή- μίπως κι' άπολαμάνει τ' ά- γαθα της προστασίας του μη

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦ. ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4—ΤΗΛ. 36.781 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 6

σοσκόταδου με εκδηλώσεις κάπως τολμηρότερες του δόντος. Περνέ, λοιπόν, μπροστά άπ' τό ζευγάρι έ- νας ηλικιωμένος, τσαναπέ- της προφανώς, πού αντί ν' άποστρέψη τό πρόσωπο άν- τιθέτως έντεινεί τό βλέμμα και κυττά με άδιακρισία τό ζευγάρι και λέει:

—Βρε πού καταντήσαμε! "Αλλά ένας άλλος της ί- διας ηλικίας, πού συνέβαι- νε να περνά την ίδια στιγ- μή, του λέει:

—Πράγματι! Πέρασε πρό πολλού ο καιρός μας! Κι' ένας τρίτος πού τὰ ά- κουσε τὰ μεμαρτύρηκε προ- θέτως:

—"Αστα να πάν στον τρι- δολο!...

Βιαστική κυρία, άναστα- τωμένη αρκετά, ζυγώνει λαχανιασμένη ένα ταξί, ά-

Ευδύμα ένσταντανέ

νοίγει τη πόρτα, μπαίνει μέ- σα και άπευθύνεται στον ο- δηγό:

—Γρήγορα σε παρακαλώ! του λέει.

—"Απορημένος ο σωφέρ γυρνάει και τη ρωτάει:

—Για πού κυρία;
—Βλέπετε εκείνη τη μαύ- ρη κουρσα; Πάρτην από πί- σω. Γρήγορα!

—Ο σωφέρ, όμως, δείχνε- ται λιγάκι άπρόθυμος:

—Γιατί, κυρία, να τη πάρω από πίσω;
—Είναι μέσα ο άντρας μου με τη φιλενάδα του! Κουνήσου, χριστιανή μου, θα τον χάσουμε!

—Αλλά ο σωφέρ δεν ξε- κινά:

—Α, μαντάμ, αυτές τις δουλειές δεν τις κάνω έγω. Βρέστε άλλο άμαξι!

—Και ή γυναίκα καταγνα- κτισμένη βγαίνοντας άπ' τό ταξί:

—Α, μαντάμ, αυτές τις δουλειές δεν τις κάνω έγω. Βρέστε άλλο άμαξι!

—Κι' ίσως οι φόβοι του άν- θρώπου δεν ήταν έντελώς άδικοαλόγητοι.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Καινούργια πάλι σχέδια οι πάνσοφοι σκαρφίζονται κι' εκ μέρους των τὰ δέοντα κονούλια ψηφίζονται για να εκλειψι ή συνεχής πεζότητα και ρουτίνα και ναχη «Κέντρο... Πνεύματος», στο μέλλον κι' ή «Αθήνα!

—"Αμ τέτοια πού είσαι, κυρά μου, καλά σου κάνει ο λεγόμενος!

Και οι παρακολουθήσαν- τες την σκηνή διασκεδά- ζουν.

Σ'ΕΝΑ φαρμακείο μπαίνει

μία νεαρή γυναίκα, με τὰ μούτρα κατεδάσμενα.

—"Ορίστε, δεσποινίς, τι θέλετε; πρόθυμοι είμαι να την εξυπηρετήση ένας ύ- πάλληλος.

—"Η κατσούφα λέει σιγα- να:

—Βιτριόλι... "Επειδή, όμως, έδρασαν πολύ εσχάτως οι βιτριολι- στρίες και έπειδή τό ύφος της νεαρής γυναίκας φάνη- κε λίγο ύποπτο στον υπά- λλο, ρώτησε:

—Βιτριόλι; Για ποιά χρή- σι τό θέλετε, παρακαλώ;

—Για χρύσι οικιακή, ά- παντά ή γυναίκα.

—Ο υπάλληλος της δίνει τό βιτριόλι και ή πελάτις φεύ- γει. "Ενας δεύτερος, όμως, πελάτης πού παρακολουθ- σε τη σκηνή, κουνάει τό κε- φάλι:

—Τόν έκαψες τον άνθρω- πο! λέει στον υπάλληλο.

—Ποιον άνθρωπο;
—Αυτόν πού θα ύποστή- τιν... οικιακή χρύσι του βι- τριολίου.

Κι' ίσως οι φόβοι του άν- θρώπου δεν ήταν έντελώς άδικοαλόγητοι.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Καινούργια πάλι σχέδια οι πάνσοφοι σκαρφίζονται κι' εκ μέρους των τὰ δέοντα κονούλια ψηφίζονται για να εκλειψι ή συνεχής πεζότητα και ρουτίνα και ναχη «Κέντρο... Πνεύματος», στο μέλλον κι' ή «Αθήνα!

Μία τέτοια, πάντως έμπνευσι την άσπαζόμαστε όλοι και λέμε «Κέντρο... πνεύματος» να γίνη ευθύς ή (πόλι μας,

εφόσον κάθε τάξι μας φτωχή κι' έρναζομένη, στερεψαι και του γεύματος και ζή εν είδει... πνεύματος, ή επί τό άπλούστερον, όταν... εξαυλωμένη!

Γ. Α-ε

Τὰ δράματα τῆς καρδιάς

ΣΤΟ ΒΩΜΟ ΤΗΣ ΑΝΑΓΚΗΣ

Ήταν τέσσερις μέρες τώρα που είχε καρφωθή η ιδέα αυτή στο κεφάλι του Λουσιέν Μαρινέλ, και δεν τὸν ἄφηνε ἡσυχία οὔτε στιγμή: νὰ κλέψῃ! Τρόμαζε κι' ὁ ἴδιος καθὼς τὸ σκεφτότανε.

Κι' ὅμως ἦταν τόσο εὐκολο! Διάβαζε σχεδὸν κάθε μέρα πῶς κάποιος εἶχε ἐπιτεθῇ σὲ μιὰ γυναίκα καὶ τῆς εἶχε ἀρπάξει τὴν τσάντα. Ἀρκούσε λίγο θάρρος.

Ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο, δὲ θὰ φανταζότανε κανὼν πῶς θὰ μπορούσε νὰ καταστήσῃ ἐτοίμο. Ἦταν τότε ὑπάλληλος σὲ μιὰ Τράπεζα, μὲ καλοὺς μισθοὺς. Κατάφερνε μάλιστα κάποτε τόσο νὰ κἀνῃ κι' ἕνα δωράκι στὴ Σιμόν, τὴν ἀγαπημένη του γυναικίτσα.

Ἐφινικά, ὅμως, ἡ Τράπεζα ἔκρινε πτώχευσι, κι' ὁ Λουσιέν βρέθηκε ἀνεργός. Δυὸ-τρὲς μῆνες χτυποῦσε τὴ μιὰ πόρτα μετὰ τὴν ἄλλη, ζητώντας τοῦ κάποιου δουλειά. Παντοῦ ἀκούγε ἀόριστοι ὑποσχέσεις, μὰ στὸ τέλος δὲ γινόταν τίποτα.

Ἔτσι, ὅταν τοῦ εἶπε ἡ Σιμόν πῶς θὰ ξανάρχισε νὰ ἐργάζεται σὰν δακτυλογράφος στὸν παλιὸ προϊστάμενό της, τὸν κ. Μυσέ, οὐ μόνον δὲν ἔφερε ἀντίρρηση, ἀλλὰ κι' ἔνωϊσε κάποια ἀνακούφισι. Εἶχαν ἐξασφαλίσει τὸ ψωμί τους — προσωρινὰ τοῦλάχιστον, γιὰτὶ δὲν εἶχε σκοποῦ ν' ἀφίστῃ τὴ γυναίκα του νὰ τὸν ταῖζῃ διαρκῶς!

Μὰ οἱ μῆνες κλοῦσαν, ὁ ξύνας μετὰ τὸν ἄλλο, κι' ὁ Λουσιέν ἐξακολουθοῦσε νὰναί ἀνεργός, παρ' ὅλες τὲς προσπάθειές του. Εἶχε φτάσει στὸ σημεῖο νὰ ντρέπεται νὰ κυττάσῃ στὰ μάτια τὴ Σιμόν,

προπάντων ὅταν αὐτὴ γύριζε τὴ νύχτα ἀπὸ καμμιὰ ὑπερρωρία...
Ἡ γυναίκα του προσπαθοῦσε νὰ τοῦ δώσῃ κουράγιο.
— Μὴ στενοχωριέσαι, χουσέ μου, τοῦλεγε κάθε τόσο. Βλέπεις πῶς τὰ καταφέρνω μιὰ χαρά.

Ἀντὶ ὅμως νὰ τὸν παρηγορήσουν, τὰ λόγια τῆς τὸν βύθιζαν σὲ μεγαλύτερη ἀπελπίσι... Ναί, ἐκεῖνη τὰ κατάφερνε νὰ συντηρῇ τὸ σπιτί τους, ἐνῶ αὐτὸς δὲν ἐβγάδε οὔτε δεκάρα! Κι' ὅταν τοῦ ἀνάγγιζε πῶς πῆρε αὐξησι, νόμιζε ὅτι τοῦδιναν ἕνα χα-στοῦκι...

Ἀρχίσε, λοιπόν, ν' ἀναζητᾷ κάποιον τρόπο γιὰ νὰ βγάλῃ λεφτὰ — κι' ὁ μόνος ποὺ βρῆκε, ἦταν ἡ κλεψιά!

Τὸ πέμπτο βράδυ, πῆρε ἑπιτέλους τὴν ἀπόφασιν. Εἶχε μελετήσει καλὰ τὸ σχέδιό του. Διάλεξε μιὰ ἀπ' τὲς ἀριστοκρατικῆς συνοικίας τοῦ Παρισιοῦ. Τὸ ρεβόλβερ ποὺ εἶχε σιτοῦ μαζί του, στὴν τσέπη του, τὸν ἔκανε ν' ἀνατριχιάσῃ, ἀν' κι' ἤξερε πῶς ἦταν ἀδεια.

Δὲν εἶχε βάλει σφαῖρες μέσα, ἀπὸ φόβο μήπως ἐγκληματῇ σὲ δίκην νὰ τὸ θέλῃ. Ὅα τὸ χρησιμοποιοῦσε μονάχα γιὰ νὰ φοβέριζέ τὸ θύμα του.
Κύτταζε τὸ ρολοὶ του: Κόντανε μεσάνυχτα. Γύριζε ἀπ' τὲς 10, χωρὶς νὰ τολμά νὰ κἀνῃ τίποτα.

Μιὰ γυναίκα πέρασε δίπλα του. Μὰ τὰ στραβοπατήματα παπούτσι τῆς καὶ τὸ τριμμένο τῆς παλτοῦ, δειχνάνα πῶς δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τῆς πάρῃ τὴν τσάντα.

Σήκωσε ψηλότερα τὸ γιαντρεῖο νὰ ντρέπεται νὰ κυττάσῃ στὰ μάτια τὴ Σιμόν,

φάνηκε ἀπ' τὴ γωνιά, μὰ περπατοῦσε στὴ μέση τοῦ δρόμου. Ἦταν ἀδύνατο νὰ τῆς ἐπιτεθῇ...
«Δὲ θὰ τὰ καταφέρω...δὲν ἔχω κουράγιο!», σκέφτηκε.

Κύτταζε τὴ μετἀλλινὴ ταμπέλα ποὺ ἔγραφε τ' ὄνομα τοῦ δρόμου: «Ὁδὸς Μπὲλ Φε-γιὰς».

Τὴν ἴδια στιγμή, εἶδε ν' ἀνοίγῃ μιὰ πόρτα. Ἐνα ζευγάρι φάνηκε στὴ φωτισμένη εἰσοδο τοῦ σπιτιοῦ.
Τοῦ γύριζαν τὲς πλάτες, κι' ἔτσι δὲ μπορούσε νὰ διακρίνῃ τὰ πρόσωπά τους.

Φιλήθηκαν, κι' ὕστερα ὁ ἀντρας εἶπε:

— Ὅα σὲ ξαναδῶ αὐριο.
Ἐκείνη τοῦ ἀπάντησε μ' ἕνα ἀποκαρτετιστῆριο κούνημα τοῦ χεριοῦ κι' ἀπομακρύνθηκε ὕστερα βιαστικά, ἐνῶ ὁ φίλος τῆς ἔμπαινε πάλι μέσα στὸ σπιτί.

«Σπουδαία εὐκαιρία!», σκέφτηκε ὁ Λουσιέν, βλέποντας πῶς ἡ ἀνταρσία ἦταν καλοτυχημένη. Σίγουρα, δὲ θὰ τολμοῦσε νὰ φωνάσῃ, γιὰ νὰ μὴ γίνῃ σκάνδαλο, κι' ἀποκαλυφτῇ πῶς ἔφρουγε ἀπὸ ἐρωτικὸ ραντεβό!

Ὁ Λουσιέν τάχυνε τὸ βῆμα του καὶ τὴν πλησίασε. Ἦθελε ἀκόμα τρία-τέσσερα βήματα γιὰ νὰ τὴ φτάσῃ, ὅταν ἕνα ἡλεκτρικὸ φανάρι τοῦ δρόμου τοῦ ἀποκάλυψε τὰ χαρακτηριστικά της.

Τὸ στόμα τοῦ ἀνοίξε... καὶ μόλις ποὺ μπόρεσε νὰ πνίξῃ μιὰ φωνὴ ποὺ ἀνέβαινε στὰ χεῖλιά του. Ἀκούμπησε σ' ἕνα τοίχο, ἔκρυψε τὸ πρόσωπό του στὲς χοῦφτες του καὶ προσπαθῶσε νὰ συγκρατήσῃ τὰ βογγητὰ τοῦ πόνου καὶ τῆς λύσσας ποὺ τοῦ ἐξέσκιζαν τὸ στήθος. Ἦταν ἐκεῖνη, ἡ Σιμόν, ἡ γυναίκα του, ποὺ γιὰ τὸ κατήρι τῆς εἶχε ἀποφασίσει νὰ γίνῃ κλέφτης!

Ποῖος ἦταν, λοιπόν, ὁ ἄλλος, ὁ φίλος της; Μὰ φυσικὰ ὁ Μυσέ, ὁ καλὸς προϊστάμενος ποὺ εἶνε αὐξησεις κι' ἀπαιτοῦσε ὑπερωρίες! Θυμόταν καλὰ πῶς τοῦ εἶχε πῇ ἡ ἴδια, ὅτι ὁ διευθυντῆς τῆς ἔμενε στὴν ὁδὸ Μπὲλ Φεγιὰς.

Ἐκδόλλησε ἀπ' τὸν τοίχο καὶ προχώρησε ἀπότομα. Ὅα πῆγαινε στὸ σπιτί του, θὰ γέμιζε τὸ ρεβόλβερ του καὶ θὰ τὴ σκότωνε!

Ἐφινικά, ὅμως, τὸν σταμάτησε μιὰ σκέψι: Ἡ ἀνάγκη τὸν εἶχε σπρώξῃ κι' αὐτὸν στὸ σημείο ὥστε νὰναί ἐτοιμος νὰ κἀνῃ κάθε ἀτιμία! Γιατὶ ἔπρεπε νὰναί πιὸ δυνατὴ ἡ Σιμόν, ἕνα λεπτό κι' ἀνυπεράσπιστο πλάσματάκι!...

Τώρα προχωροῦσε πιὸ σιγὰ.
«Ὅα τῆς πῶ μόνον πῶς τὰ ἔβρω κι' ὁ ὕστερα θὰ φύγω», συλλογίστηκε.

Φτάνοντας μπροστὰ στὸ σπιτί του, εἶδε τὴ γυναίκα του σκυμμένη ἀπ' τὸ παράθυρο νὰ κυττάξῃ τὸ δρόμο, περιμένοντάς τον. Δὲν τὸν εἶχε διακρίνει ἀκόμα.

— Σιμόν μου, μικρούλα μου! μουρμούρισε μὲ μάτια βουρκωμένα. Τί φτάς ἐσύ; Γιατὶ δὲ σοῦ κάνω σκηνές; Ὅα γὰρ ἀπ' τὴ ζωὴ σου γιὰ πάντα!...

Γύρισε πίσω ἀποφασιστικά κι' ἔβριψε στὸ πρότω στενὸ ποὺ βρῆκε. Ἡ εὐτυχία του κι' ἡ ζωὴ τοῦ δολοκλήτη εἶχαν θυσιάστῃ στὸ βωμὸ τῆς ἀνάγκης.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκηνία

Πικαντικὸν ρεπερτόζ

* Καλλιτεχνικὸ γεγονός θὰ ἀποτελέσῃ ἡ 40ετηρὶς τοῦ δημοφιλῆς πρωταγωνιστοῦ τῆς σκηνῆς Πέτρου Κυριακοῦ, ποὺ θὰ ἑορτασθῇ στὸ θέατρο «Κοιτοπούλῃ» τὴν ἄλλῃ βδομάδα.

— Ὁ ἑορτασμός τοῦ αὐτοδημιουργοῦ καλλιτέχνη — τὸ πρῶτο τοῦ ἐπαγγέλμα, ὅπως εἶναι γνωστὸ, ἦταν τοσαυτὸς — θὰ γίνῃ μὲ τὴ μεγάλη ἐπιτυχία τοῦ κ. Σπύρου Μελά «Ὁ μπαμπὰς ἐκπαιδευτὰς», στὴν ὁποία θὰ λάβουν μέρος κορυφαῖοι ἡθοῖοι τοῦ θεάτρου, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποῖους εἶναι καὶ πρῶτοι διδάξαντες.

— Ὁ μπαμπὰς ἐκπαιδευτὰς, πρωτοπαίχτης ὡς ἔργο πρῶτος ἀπὸ 1935, ἀπὸ τὸ διάσημο «Ἀλίκη» - Μουστῆρη, στὸ θέατρο «Μουσούρη», ὕστερα δὲ ἀπὸ δύο χρόνια, καὶ ὡς μουσικὴ κωμῳδία, ἀπὸ τὸ διάσημο Πέτρου Κυριακοῦ, στὸ θέατρο «Κακινό».

* Τὸ καινούριο θέατρο, τῆς Λυρικῆς Σκηνῆς, ποὺ θὰ ὀνομαστῇ «Νέα Ὀλύμπια», θὰ λειτουργήσῃ ὀριστικὰ τὸν προσεχῆ Ὀκτώβριο. Ὅα εἶναι τελείως συγχρονισμένο καὶ θὰ περιλαμβάνῃ 1500 θέσεις.

* Ἀνάμεσα στὰ διάφορα ἱστορικά ἔργα, ποὺ ὑπεδείχθησαν στὸ διασάρχη Μάνο Κετράκη γιὰ τὸ θερινὸ θέατρο τοῦ Πάρκου, εἶναι καὶ δύο... «Ἀθανάσιοι Διάκονοι», ποὺ γράφτηκεν ὁ πρῶτος ἀπὸ τὸ γνωστὸ συγγραφέα κ. Παϊτατζή, καὶ ὁ δεύτερος ἀπὸ μιὰ ἐρασιτέχνηδα συγγραφέα.

* Τὸ Σωματεῖο Ἡθοποιῶν συμπληρώνει ἐφέτος 40 χρόνια ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς του, χαρακτηριστικὸ δὲ εἶναι, ὅτι ἕνα ἀπὸ τὰ ἱστορικά του μέλη, ὁ Ἡλίας Θεοδωρόπου, ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι καὶ τὴ σημερινὴ διοίκησι τοῦ.

— Σημειωτέον, ὅτι, κατόπιν τροποποιήσεως τοῦ Καταστατικοῦ, ἡ ἡγεσία τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου θὰ εἶναι ἀπὸ ἐφέτος δι-ετής, ἐνῶ ὡς τώρα ἦταν ἐτήσια.

* Ὁ Τζήμερ Μακούλης, ὁ δημοφιλὴς «Ἑλληνικὸς τραγουδιστής», ποὺ ἤρθε γιὰ λίγες μέρες στὴν Ἀθήνα, γιὰ νὰ μᾶς ξαναφύγῃ πάλι, ἠχογράφησε στὴ γερμανικὴ εἰσαίρεσι δίσκων «Πολυτὸν», δέκα τραγούδια, μετα-ξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸ γνωστὸ μᾶϊμο τοῦ Γ. Μουζάκη «Τοῖκα, τοῖκα, μπουμ».

* Οἱ ἀδελφὲς Καλουτὰ, ἔπειτα ἀπὸ τὰ τρία ρεσιτὰλ ποὺ ἔδωσαν στὴ Ναϊρόμπι, ἔκμασαν τὴν πρώτη τους ἐμφάνισιν στὸ Στάν-λεϋθλ τοῦ Βελγικοῦ Κονγκό, μὲ ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία.

— Οἱ δύο δημοφιλεῖς βεντέτες τῆς μουσικῆς μας σκηνῆς, αὐτῶν, στὸ μεταξὺ, σο-βαρὲς προτάσεις, ποὺ ἔχουν ἀπὸ τὴν Αὐστρα-λία, κατὰ πάσαν δὲ πιανότῃτα, θὰ λειψοῦν ὁλόκληρον τὸ καλοκαίρι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα.

* Στὸ «Παῖδι μὲ τὸ δελφίν», τὸ ἐγ-χρησμο φιλμ τῆς «Φρέ», ποὺ πρωτοπαίχτης συγκροτᾷ μὲ τὴ Νέα Ὀρόκη, τὴν περασμένη ἑβδομάδα, γιὰ ἕνα μόνον βράδυ, ἐκτός ἀπὸ τὸ Μινωτὴ καὶ μερικὸς ἄλλους ἡθοῖοις, λαμβάνουν μέρος 200 Ἑλληνικὲς κομπάρσοι.

— Μεταξὺ αὐτῶν συμπεριλαμβανέται καὶ ὁ ὁλοκαρηνὸς-φύλακας τῆς Ακροπόλεως, ἡλικίας 80 χρόνων, ποὺ πληρώθηκε 20 δολλάρια γιὰ μιὰ σκηνὴ μερικῶν δευτερολέπτων.

* Ἡ γνωστὴ τραγουδίστρια Ρίτα Μαρινάρη, ποὺ σημείωσε μεγάλῃ ἐπιτυχίᾳ στὴ Λαμία, πρόκειται νὰ ὑπογράψῃ συμβό-λαιον μὲ γνωστὸ κέντρο τῆς Ἀθήνας.

* Ἡ Ζωῖτα Κουρούκλη, ποὺ βρίσκεται τώρα στὴν Ἀθήνα, ἔπειτα ἀπὸ ὀκταμῆνον πα-ραμονὴ στὴν Ἰσπανία καὶ Γερμανία, γιὰ νὰ ξαναφύγῃ πάλι τὸν ἐρχόμενον μῆνα, ἀπέκτησε μιὰ συμπαιδικὴ «μωσάκι».

— Εἶναι τὸ χαριτωμένο σκυλάκι, ράτσας κανίς, ποὺ λέγεται «φρεντέρικα» καὶ τῆς τοῦ χάρισε ἕνας θαυμαστής της στὸ Παρίσι.

* Ὑστερα ἀπὸ ἀπουσία τεσσάρων ἐτῶν στὸ ἐξωτερικόν, γύρισε στὴν Ἑλλάδα ὁ χα-ρεντῆς Φίλιπ Φλερύ, μὲ τὴν παρεπαισι τοῦ. Ὁ Φίλιπ Φλερύ, ποὺ εἶχε παρουσιάσει πολ-λὰ φορὲς στὸ ἐξωτερικὸν τὰ πῶ ἀξιόλογα ἑλληνικά μπουλέτα, θὰ μελῇ ἔδω ἐπὶ ἕνα ἑ-ξάμηνο.

* Στὴν Ἀθήνα ἔπληξε, βρισκόμενα ἀπὸ προχθὲς τὸ πρῶτο ἔξω, ζευγάρια χορευτῶν τοῦ «Ρόκ ἔντ ρόλ» «Ἡτόδο Κιάδερ», καὶ ποὺ σημειώται γιὰ τὴν καλὴν πολλὰς φορὲς.

— Στὸ μεταξὺ τὸ «Ρόκ ἔντ ρόλ», πρό-κειται γιὰ ἀντικαταστήσι, πολλὴ σύντομη, ὁ νέος χορὸς τῆς μόδας, ποὺ φέρει τὸν τίτλο «Καλινὸν» καὶ εἶναι ἕνα ἀνεκτάτατα «μά-μω» καὶ «Τα-τα-τα-τα».

— Ἡ πρώτη μελωδία τοῦ εἰδους αὐτοῦ, ποὺ εἶχε μεγάλῃ ἀφήγησιν στὴν Ἀμερικὴ, κυκλοφόρησε μὲ τὸν τίτλο «Καλινὸν Φαί-ρομελ».

* Ἡ ἐρετινὴ χορευτικὴ ἐπίδειξις τῆς σχολῆς Ζουρδὺν, ποὺ θὰ γίνῃ τὸν Ἰούνιο, μὲ συμμετοχὴ 80 μαθητῶν καὶ μαθητριῶν της, θὰ περιλαμβάνῃ 12 πρωτότυπες χορο-γραφίαις, μεγάλῃς διαστάσεως.

ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ἐαρινὴ δρῶσις

Παραληρῶ ἐκ τῆς χαρὰς καὶ τρῖπας κράζω «ζῆθι!» καθ' ὃ ἡ ἀτυχία μου, διὸ παντὸς ἐλύθη καὶ νῦν ἐν μέσῳ ἑαρος διαδίδω ἐγκριτῶς νὰ δράσω ἀπεράσιον σφοδρὸς κι' ἀνελεῆτως. Παρήλαθεν γὰρ τοῦ ἐρωτός ἡ χειμερία νάρκη καὶ θεωρῶ ἐμὲ αὐτὸν ὡς γόντα αὐτάρκη εἰς δράσεις νέας ἐξορμῶ ποικίλας τε κι' εὐρείας ἐν μέσῳ τῆς ἀνοιξέως καὶ τῆς φουσκοδεονδρίας... Τούτέστιν ἔχων σύμμαχον τὸ ἔαρ τὸ λαμβρόν καὶ παριστὼν ὡς εἰθισταί τὸν προσφιλεῖ γαμβρόν: πρὸς Δίῃα χθὲς ἀνέκραζον ἐνδέρμῳς διὰ ζωπης: — Ὡ! Μὴς τὸ ἔαρ μᾶς καλεῖ εἰς λαύρους... μβουρδου- (κλώσεις!)

Κι' ὁ Ζεῦ! ἐνῶ ἠκούοντο ἑαρινὰ ὦδα! —Τὴν ἀνοίξιν, ἐδόθησιν, ὃ μούσα μοι ἰδέ! τὴν θεοπαίειν ἀνοίξιν τὴν σφοδρὰ μυροδόλον, ἥτις αὐτὴ μᾶς καλεῖ εἰς δράσιν φλογοδόλον. —Ἰδέ, ὦ μίς, τὴν ἀνοίξιν (καὶ πάλιν κι' ἐνῶ ὁ παῖδες, ἦνοιγον ἐνδέρμῳς (τὴν ἀγκάλην τὴν τσάνδαν τῆς ἀνιέρειν ἢ μὴς με- (τὰ λακτάρας καὶ φεῦ! μοι τὴν κατῆνγκεν σφοδρῶς καὶ φεῦ! μοι τὴν κατῆνγκεν σφοδρῶς (ἐπὶ τῆς κάρας. Καὶ τῆς τσανδίας ἔνεκεν ριφθῆσις (οβουρικτῆς ὦ Ἀπολλων, τὴν ἀνοίξιν ἠέφινον διτ- (τῶς τὴν ἀνοίξιν τῆς φύσεως ἐφ' ἧς καὶ ἡ (ἐλπίς μου καὶ φεῦ! ἐτέραν... «ἀνοίξιν» ἐπὶ τῆς (κεφαλῆς μου!

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΕΤΙΕΝ ΓΚΡΙΑ

Ο ΣΟΙ βλέπαν τὸ Μανωλάκη, τώρα τε-λευταία, τὸν κυττοῦσαν μ' ἀπορία: — Πῶς ἔγινε; ἔτσι, βρε Μανωλάκη! — Πῶς ἔγινε; ρωτοῦσε πειραγμέ-νος ὁ Μανωλάκης.

— Πάχνεις μωρέ! Ἀγνώριστος ἔγινες! Ὁ Μανωλάκης μόλις ἀκούγε αὐτὴν τὴν παρα-ήρησι, ξεροκοκκίνιζε καὶ βρισκόταν σὲ μεγαλὴ ἀμηχανία. Προσπαθοῦσε ὁ καυμένος νὰ δικαι-ολογήσῃ σὰν ἐνόχος κι' ἔτρεχε ἀμέσως στὸ γιατρό του.

— Γιατρός μου τί νὰ κάνω; Ὅλοι μοῦ λένε ὅτι ἔγινε ἀγνώριστος. Πῶς θ' ἀδυνατίσω;

— Ὁ φίλος τοῦ ὁ γιατρός δὲν ἤξερε ἄλλη συν-ταγή: — Νὰ κόψῃς τὸ φαί!

Τότε δὲ ἦταν πρὸς ἐπιανεὴ ἡ μεγάλῃ ἀπελ-πίσι τὸν Μανωλάκη.

— Τὸ φαί, ἔ; Μὰ πῶς νὰ τὸ κόψω τὸ φαί; — Ὅταν λῶ νὰ τὸ κόψω, δὲν ἐνοῶ νὰ τὸ στεροβῇ ἐντέλῳς. Νὰ τὸ περιορίσω;

— Μὰ πῶς νὰ τὸ περιορίσω γιατρός μου; Ἀφοῦ ἔχω πολλὰ δρεῖ!

Καὶ πραγματικὰ ἡ δρεῖ τοῦ Μανωλάκη ἦ-ταν κατὰ τὸ ἀφάνταστο. Ἡ ἄλθησι εἶναι ὅτι τὸ πρῶτο δὲν τὸν ἐνοιάζε πολλὴ. Τὴν περνοῦσε μ' ἕνα διπλὸ καρέ, μὲ δύο τρεῖς φέτες ψωμί, ἀ-λειμένες βούτυρο καὶ τίποτ' ἄλλο. Τὸ μεση-μέρι, ὅμως, ὅταν γυρίζε στὸ σπιτί του, τὰ μά-τια του ἀστράφταν κι' ἀλλοίμονο ἂν ἡ γυναι-κα του δὲν εἶχε στρωμένο τὸ τραπέζι.

— Εὐαθλασά! βρυχόταν σὰν λιοντάρι. Τί γίνεσαι; Ἀκόμα;

Τρομαγμένη ἡ γυναίκα τοῦ ἀπαντοῦσε: — Ἐρτασάσασα!

Κι' ἔστειλε ἀμέσως τὴν ὑπηρετρία μὲ τὴν πιστέλλα καὶ μακαρόνια ἡ τοῦς κεφτέδες ἡ τοῦ πιλάρι γιὰ νὰ κόψῃ λιγάκι τὴν δρεῖ τοῦ ὁ Μανωλάκης ὥσπου νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ κύριο φα-γητό. Ἐκείνος ἔπρεπε μὲ τὰ μούτρα καὶ δὲν ἐβγάδε κουδέντα ἀπ' τὸ στόμα του οὔτε κοι-τούσε γύρω. Ἐτοί, ἀφοῦ ἀδείαζε μισὴ πιστέ-λλα μακαρόνια ἡ κατέβαζε καμμιὰ ἐκκοσσιὰ κεφτέδες καὶ συνεχόταν, ἦταν ἐτοιμος... ν' ἀρχίσῃ τὸ φαί.

— Λοιπόν; ἔλεγε στὴ γυναίκα του. Τί θὰ φάω σήμερα, Εὐαθλασά μου;

— Ἡ γυναίκα τοῦ τοῦ ἀπαντοῦσε: — Ἡ κατὰ τὴν ἡμέρα.

— Ἡ κατὰ τὴν ἡμέρα. Σὲ λίγα λεπτά στρωνόνταν τὸ ψητὸ ἡ ὁ μουσάκις ἡ τὸ ψῆρι ἡ τὰ κοτό-πουλα καὶ ὁ Μανωλάκης ἀρχίζε τὸ φαγητό του μὲ μεθόδον, μὲ ἡσυχία καὶ μὲ ψυχραιμία. Τὸ βράδυ ἐπανάστασεν αὐτὸν ἡ ἴδια ἱστορία κι' ἔ-τσι ὁ Μανωλάκης ἀπὸ μέρα σὲ μέρα, ἀλλάζε μεταμορφωνόταν, ἀποκτάσε κοιλία, στέλεον, προσγυλὶ κι' ὅλα ἐκεῖνα τὰ στρωγγυλά ἐξερ-τηματὰ ποὺ κάνουν ἕνα ἄνθρωπον νὰ λέγεται ὅχι μὲ τ' ὄνομα του, ἀλλὰ μὲ τὸ ἐπίθετο «Ὁ χοντρός».

Πῶς νὰ τὸ κόψῃ, λοιπόν, τὸ φαί ὁ Μανωλά-κης ποὺ εἶχε τὴν δρεῖ; Ἀλλὰ ὁ φίλος τοῦ ὁ γιατρός ἐπέμενε...

— Ἀκούσε, τοῦ εἶπε μιὰ μέρα, ἀφοῦ δὲ μπόρεῖς νὰ περιορίσῃς τὸ μεσημεριανόν σου, κόψε τοῦλάχιστον τὸ βραδυνόν.

Σήκωσε τὰ μάτια του ὅπως συνήθιζε ὁ δύ-στιχος ὁ Μανωλάκης καὶ κυττάζε πάλι τὸν γιατρό του μὲ παράπονο:

— Καὶ τί νὰ τρώω;

— Ἐνα γιουσουτάκι.

— Μὰ εἶναι δυνατόν;

— Πατὶ δὲν εἶναι; Λίγη καλὴ θέλησι χρειά-ζεται. Δὲ μπόρεῖς νὰ ἐπιβλήσῃς στὸν ἐαυτό σου; Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! ἔχεις παραμορ-φωθῇ, χριστιανέ μου. Δὲν τὸ βλέπεις;

— Τὸ βλέπω.

— Ἄντε λοιπόν! Κουράγιο.

Πέρα ἀπ' αὐτὰ ὁ γιατρός τοῦ εἶδε ὅτι αὐτὸ τὸ πάχος ἦτον καταστρεπτικὸν γιὰ τὴν ὑγεία του κι' ὅτι κινδύνευε σοβαρότατα νὰ πάθῃ ὅ-λες τὲς συμφέρει τοῦ κόσμου. Κι' ἐπειδὴ ὁ Μανωλάκης τοῦ ἐξωμολογήθηκε ὅτι πολλὰς φο-ρὲς ἀποπειράθηκε νὰ φάῃ μόνον γιουσουτάκι, ἀλλὰ στὸ τέλος λυσσομανοῦσε τόσο ἀπ' τὴν πείνα, ὥστε ἀδείαζε τοὺς τεντέρεδες, ὁ σφοδ-ρὸς δόκτορας τοῦ ἔβωκε τὴ λύσι.

— Ἐξέρει τί νὰ κάνω; Νὰ μὴν ἀφίσῃς τί-ποτα φαγητόν στο σπιτί. Οὔτε φαί, οὔτε φρούτο, οὔτε ψωμί. Νὰ τὰ ἐξαφανίσῃς ὅλα καὶ νὰ περιορίσῃς στὸ γιουσουτάκι.

Ἐλάμψε τὸ μούτρο τοῦ Μανωλάκη.

— Ἐν τάξει γιατρός μου! Ὅα πενίσω, θὰ λυσασάω, δὲ θὰ βρῶ τίποτα κι' ἔτσι θὰ κοι-μηθῶ. Μὰ, δύο, τρεῖς, δὲ συνήθισα.

Μπράβο! Χαρούμενος πῆγε στὸ σπιτί τοῦ ὁ Μανω-λάκης μὲ τὴν ἀλάνηλ ἀπόφασιν νὰ ἐφορμώσῃ ὁπωσδήποτε τὸ σχέδιον. Φώναζε τὴ γυναίκα του — Εὐαθλασά! — τὴν ἔκατοε κάτω, τῆς εἶ-πε τὸ καὶ καὶ τὸ τέλος διέταξε νὰ τοῦ πᾶρουν ἕνα γιουσουτάκι καὶ νὰ ἐξαφανίσουν ὅ-λα τὰ φαγητόν ἀπ' τὸ σπιτί.

— Καὶ τὸ ψωμί;

— Καὶ τὸ ψωμί! Κόψε μου δύο φετούλες καὶ μὴν ἀφίσῃς ψιχίδια!

— Καὶ τὰ φρούτα! Ἀμα δα! Δὲν εἶναι κα-τάστασις αὕτη! Μὰ μὴ μπορῶ νὰ ἐπιβλήθω στὸν ἐαυτό μου;

Ἡ γυναίκα τοῦ τοῦ παρατήρησε ὅτι ἀπὸ

Ο Έρικ Χανούσεν

Ο ΚΑΛΙΟΣΤΡΟ του 20ου αιώνα

Οι καταπληκτικές προφητείες
του Βιεννέζου δραματιστή Χανούσεν, που δολοφονήθηκε από
τον Χίτλερ

Μόλις τώρα, ύστερα από είκοσιέ-
ξη ολόκληρα χρόνια, δημοσιεύτηκαν
στη Γερμανία οι καταπληκτικές προ-
φητείες του μεγαλύτερου δραματι-
στή του αιώνα μας Έρικ Χανούσ-
εν, που, ακριβώς γι' αυτές, εκτε-
λέστηκε από τον Χίτλερ, το 1932.

Ούτε λίγο, ούτε πολύ, ο άνθρω-
πος αυτός, που ήταν προικισμένος
με σπάνιες προφητικές ικανότητες,
είχε προβλέψει από τότε τις άτο-
κες βόμβες, τη σταδιοδρομία του
Χίτλερ με το τραγικό της τέλος, την
ηττοράση, την πενικιλίνη και πολ-
λά άλλα ακόμα σημαντικά γεγονό-
τα των ημερών μας. Γι' αυτό δε,
όπως αποδεικνύεται εκ των υστέρων,
είχαν δίκιο εκείνοι που τον αποκά-
λεσαν, όταν ζούσε ακόμα, «Καλιό-
στρο του 20ού αιώνα». Οι μαντι-
κές του ικανότητες υπήρξαν πραγ-
ματικά εφάμιλλες με εκείνες του πε-
ρίφημου Γάλλου παλιού προφήτη.

Τις προφητείες του αυτές ο Έ-
ρικ Χανούσεν, τις είχε υπαγορεύει
μπροστά σε μία επιτροπή από ειδι-
κούς καθηγητές του Πανεπιστημίου
του Βερολίνου, στα 1931, που ανά-
μεσά τους ήταν κι οι διεθνούς φή-
μης δόκτορες Ντεσσινά και Κρί-
νερ. Όταν όμως ο Χίτλερ πληρο-
φόρηθηκε πως στίς προφητείες εκεί-
νες, ανήκε και μία σχετική με το
μέλλον του, που το παρίστανε τρα-
γικό, έδωσε μυστική εντολή να κλα-
πούν τα κείμενα του Χανούσεν και
να εκτελεσθεί ο ίδιος. Τα χειρόγρα-
φα ωστόσο του «προφήτη» δε βρέ-
θηκαν, γιατί τα είχε εμπιστευτεί σε
κάποιο φίλο του, που είχε φύγει
στην Αγγλία. Ο ίδιος, όμως, δε
γλύτωσε.

Την άνοιξη του 1933, πήγαν στο
σπίτι του οι αστυνομικοί, τον πήραν
κι' αφού τον ώθησαν σ' ένα κοντι-
νό δόσος, τον σκότωσαν.

Ο Έρικ Χανούσεν, που η κα-
ταπληκτική και γεμάτη αρκετές πε-
ριπέριες ζωή του «γυρίστηκε» τώ-
ρα τελευταία και σε φιλμ, είχε γιά
πολλά χρόνια συγκεντρώσει γύρω
του το ενδιαφέρον των κορυφαίων εί-
δικών επιστημόνων της Ευρώπης και
της Αμερικής, γιά τις εξαιρετικές
του ιδιότητες.

Η πρώτη φορά, που τις φανέ-
ρωσε, ήταν όταν βρισκόταν σε ηλικία
μόλις τριών χρόνων. Ξύπνησε ξαφνι-
κά, στήν καρδιά της νύχτας, καθώς
κοιμόταν στο πατρικό του σπίτι, στη
Βιέννη και, γεμάτος από ένα άκα-
τανόητο τρόμο, χύθηκε έξω στο δό-
μο. Λίγα λεπτά κατόπιν, το σπίτι
μεταβλήθηκε σε έρειπια, ύστερα από
μία φοβερή έκρηξη. Είχε πιάσει φω-

τιά το υπόγειο, όπου βρίσκονταν τε-
νεκές με βενζίνη, γιατί ο πατέρας
του ήταν έμπορος υγρών καυσίμων.
Οι γονείς του, όμως, δεν έπαθαν τί-
ποτα, γιατί εκείνη την ώρα βρίσκον-
ταν στο θέατρο, απ' όπου επρόκειτο
να γυρίσουν από στιγμή σε στιγμή.
Όσο τα χρόνια περνούσαν, τόσο
ο Έρικ Χανούσεν φανερώσε μέσα
του μία εξαιρετική υπερευαίσθησία.
Έτσι, έγινε γρήγορα μέντιουμ διε-
θνούς φήμης και οι επιδείξεις των
ικανοτήτων του στα θέατρα, καλού-
σαν κόσμο.

Στην Αμερική, κατά τη διάρκεια
μιάς τουρνέ του εκεί, είχε δημιουρ-
γήσει γύρω του τόσος ενθουσιασμός,
ώστε έφτασε τα όρια της υστερίας.

Ο Χανούσεν έκανε πράγματι
σημεία και τέρατα. Εύρισκε, λόγω
χαρί, μία καρφίτσα, που ένας από
τους θεατές είχε κρύψει κάτω από το
κάθισμά του, ενώ αυτός στο μεταξύ
είχε βγεί από το θέατρο.

Αλλά το πιο εντυπωσιακό από τα
κατορθώματά του ήταν εκείνο που έ-
κανε στην αίθουσα του δικαστηρίου,
όπου τον ώθησαν η αστυνομία με
την κατηγορία της αγρυπτίας. Τού
τότε ο Χανούσεν είχε ζητήσει από
τους δικαστές την άδεια να δείξει
τις υπερφυσικές του ιδιότητες μπρο-
στά σε ειδικούς πραγματογνώμονες.

Σ' όλη τη διάρκεια, λοιπόν, της δια-
δικασίας, άκουε απλώς τις κατηγο-
ρίες που του είχαν μαζέψει. Αλλά,
στο τέλος, ξαφνικά, σηκώθηκε από
το έδωλο, κατακίτρινος σαν πτώ-
μα κι' ανήγγειλε πως εκείνη ακρι-
βώς τη στιγμή, στο σταδιοδρομικό
σταθμό μίας γειτονικής πόλεως, «έ-
δλεπε» έναν άνθρωπο με πράσινο κα-
πέλλο κι' ένα χαρτοφύλακα κάτω
από τη μασχάλη να τρέχει φεύγον-
τας. Στο χαρτοφύλακα — ξέχνησε
ο Χανούσεν — υπήρχε ένα μεγα-
λο χρηματικό ποσό, που είχε κλα-
πή από μία Τράπεζα, λίγες ώρες
πρίν. Η είδηση αυτή δεν είχε ακό-
μα κοινολογηθεί.

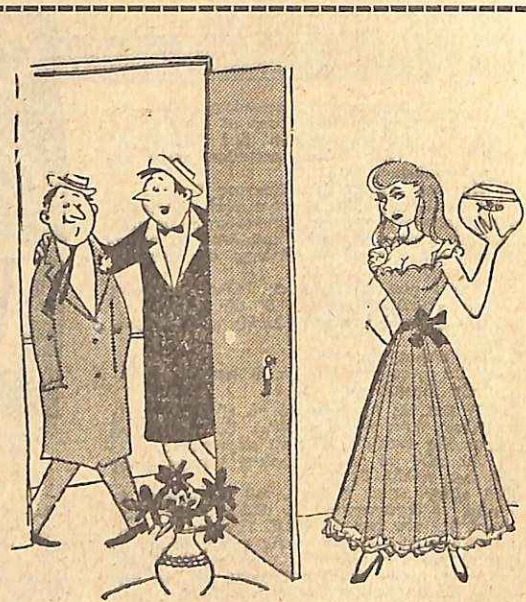
Παρ' όλη τη δυσπιστία του, ο
πρόεδρος του δικαστηρίου, διέταξε
να εξακριβωθεί το «όραμα». Αποδεί-
χτηκε, λοιπόν, πως ο Χανούσεν είχε
πλήρη αλήθεια. Η αστυνομία είχε
πιάσει στο μεταξύ τον άνθρωπο με
το πράσινο καπέλλο, που είχε λη-
στέψει την Τράπεζα κι' ο δραματι-
στής άδωθήκε πανηγυρικά.

Ένα βράδυ, καθώς ο Χανούσεν
έκανε τις επιδείξεις του σ' ένα θέα-
τρο του Βερολίνου, «είδε» ένα γεγο-
νός, που συνέβηκε είκοσιτέσσερις ώ-
ρες... αργότερα. Επρόκειτο γιά την
αυτοκτονία ενός εγκληματία, που η
αστυνομία τον κυνηγούσε.

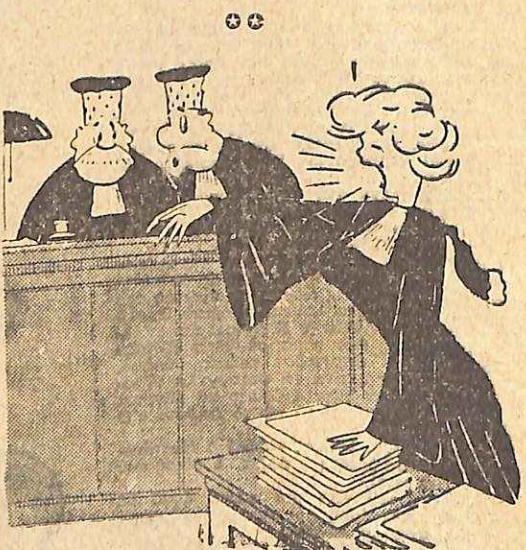
Ο Χανούσεν παρακάλεσε τους
θεατές του να σημειώσουν τον τόπο
και την ώρα που τους είχε αναγγεί-
λει. Το άλλο βράδυ, λοιπόν, ο έγ-
νη κλημάτιας εκείνος, που τον είχαν
πιάσει οι τύψεις της συνειδήσεως, έ-
πεσε κάτω από ένα τραίνο, στο μέ-
ρος και στην ώρα που είχε προα-
γγείλει ο Χανούσεν.

Το 1932, ο καταπληκτικός αυτός
άνθρωπος, βρισκόταν ένα βράδυ σε
μία δεξίωση, που έβγαινε στο σπίτι
του ένας πλούσιος φίλος του. Εκεί-
νο το βράδυ, λοιπόν, ο Χανούσεν
φαινόταν εξαιρετικά άκεφος, δίνον-
τας την εντύπωση πως το μυαλό του
ήταν διαρκώς αλλού. Και, σε μία
στιγμή, χωρίς κανέναν να το πε-
ριμένει, άρχισε μία εντυπωσιακή άφ-
ηγησι. Πορείπε την πυρκαϊά, που λί-
γες μέρες ύστερότερα, επρόκειτο να
καταστρέψει το Ράιχσταγ, δηλαδή
τη Γερμανική Βουλή.

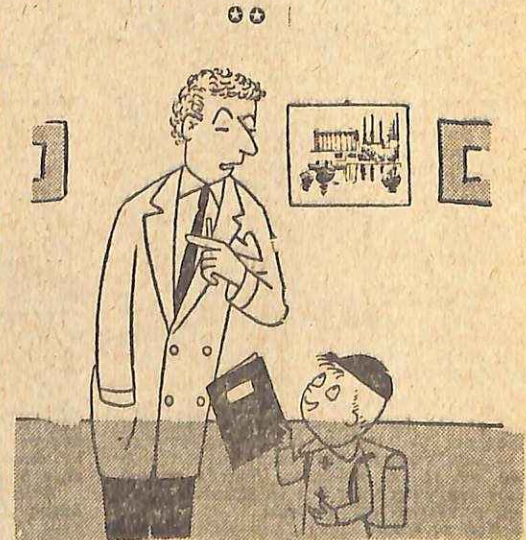
Λίγοι, φυσικά, έδωσαν πίστι στα
λόγια του. Αλλά η έκπληξή τους ή-
ταν μεγάλη όταν, ύστερα από λίγα
εικοσιτετράωρα, έγινε η πυρκαϊά.
Τις εκπληκτικές του ικανότητες ο
«Καλιόστρο του 20ού αιώνα», τις
είχε δείξει και στην Αθήνα, όπου
είχε έσθει λίγο καιρό πρίν από τον
τραγικό του θάνατο.

— Έλα μέσα να σου προσφέρω κάτι!

— Τι ήθελες και τη ρώτησες αν έχη τίποτα να
προσάξω;

— Πώς πήγες έφέντος στις εξετάσεις Γιαννάκη;
— Ο δάσκαλος με πήρε από τόσο καλό μάτι,
που θα με κρατήση άλλον ένα χρόνο στην τάξη του!

Η ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

Πώς ιδρύθηκε πρίν από 120 χρόνια

Το πάλλευκο μέγαρο της 'Αρχαιολογικής 'Εταιρείας που
βρίσκεται στη γωνία των οδών 'Ελευθερίου Βενιζέλου και
'Ομήρου, και του οποίου τα εγκαίνια έγιναν τελευταία
με όλη την επισημότητα, αποτελεί μία εύτυχη εξαίρεση
στη σημερινή εποχή της αρχιτεκτονικής «ζερζιλας».

Κατά εκατοντάδες ύψώνονται τα αθηναϊκά μέγαρα τον τελευ-
ταίο καιρό στο κέντρο της πόλεως και στις συνοικίες. Και ει-
ναι το ένα χειρότερο από το άλλο σε αρχιτεκτονική εμφάνιση.
Γι' αυτό, με ιδιαίτερη ικανοποίηση είδαν οι Αθηναίοι το καλλι-
μάρμαρο οικοδόμημα της 'Αρχαιολογικής 'Εταιρείας με την αρ-
χαϊκή του πρόσοψη και τη χρυσίζουσα στο άπτικό φως ορεικάλ-
κινη πόρτα, που τόσο αρμονικά συνδυάζεται με την όλη γραμμή
του κτιρίου.

Η διακόσμηση της εισόδου του μεγάρου της 'Αρχαιολογικής
'Εταιρείας έγινε σε σχέδιο του γραμματέως της και ακαδημαϊ-
κού κ. 'Αν. 'Ορλάνδου, στον οποίον όφειλε πολλά και ο εσω-
τερικός διάκοσμος του κτιρίου. Και πρέπει να σημειώσουμε ότι
το εσωτερικό του κτιρίου, σε διάμετρο και διακόσμηση, είναι εξ
ισού ωραίο — και καλύτερο μάλιστα — από την εξωτερική του όψη.

Το νέο κτίριο, εκτός από τα γραφεία της 'Εταιρείας, διαθέτει
μία μεγάλη αίθουσα διαλέξεων, με ερυθρόπο ροδίτικο μάρμαρο
στους τοίχους και καλλιτεχνικώτατο φωτισμό, καθώς και μία ε-
ξίστολη βιβλιοθήκη. Τόσο ο διάκοσμος, όσο και η ταξινόμηση
των βιβλίων σε τρεις όρόφους με μεταλλικούς σκελετούς, απο-
τελούν πρότυπο συγχρονισμένης βιβλιοθήκης.

Εκτός από τη βιβλιοθήκη τοποθετήθηκαν σε μετάλλινα ρά-
φια, χωριστά στο υπόγειο του κτιρίου, σε ειδικές αίθουσες, τα
πολύτιμα δημοσιεύματα της 'Εταιρείας, που συνδύνονται με όλη
την αρχαιολογική κίνηση της 'Ελλάδος επί ένα και πλέον αιώνα.

Στον τέταρτο όροφο του κτιρίου υπάρχουν ξενώνες, ωραία επι-
πλωμένα, γιά τη φιλοξενία ξένων αρχαιολόγων και ανθρώπων
των γραμμάτων «διερχομένων» ή επιδημούντων εις τας 'Αθη-
νας», κατά την έκφραση της Γραμματείας της 'Αρχαιολογικής
'Εταιρείας.

Γενικά τόσο η διακόσμηση όσο και η επίπλωση του νέου κτι-
ρίου έχουν γίνει με τη μεγαλύτερη επιμέλεια, υπό την επίβλεψη,
ζωγράφων, μηχανικών, διακοσμητών και άλλων ειδικών και ιδι-
αιτέρως του αρχιτέκτονος της οικοδομής κ. Ι. 'Αντωνιάδη. Εί-
ναι κρίμα γιάτι δεν επιτρέπεται στο πολύ κοινό, μία ημέρα την
εβδομάδα, να μπορεί να επισκεφθή το εσωτερικό του μεγάρου
της 'Αρχαιολογικής 'Εταιρείας. Θα διαπιστώνει, έτσι, ότι και ση-
μερα είναι δυνατό να γίνουν αξιόλογα αρχιτεκτονικά έργα άμα
υπάρξη ο ζήλος, η επιμέλεια και το... χρήμα.

Και το χρήμα που ζοδεύτηκε άφθονο — αλλά λίαν άποδοτι-
κά — γιά το νέο κτίριο, ανήκει σε όλους τους «Έλληνες». Ο
μεγαλύτερος πόρος της 'Αρχαιολογικής 'Εταιρείας ήταν το πο-
σοστό που έπαιρνε από το κρατικό λαχείο. Και θα θυμούνται
οι πρεσβύτεροι από τους σύγχρονους Αθηναίους τα παλαιότερα
κρατικά λαχεία, που ήταν αποκλειστικά: «Υπέρ του έθνους στο-
λου και των αρχαιοτήτων της 'Ελλάδος».

Τον τελευταίο όμως καιρό έχουν περικόψει αρκετά τη συμμε-
τοχή της 'Αρχαιολογικής 'Εταιρείας στα κέρδη του λαχείου, πε-
ριορίζοντας έτσι και τα έσοδά της.

Αν όμως, σήμερα η 'Αρχαιολογική 'Εταιρεία στενάζει σ'
ένα από τα λαμπρότερα κτίρια της Αθήνας, έντελως διαφορε-
τικό ήταν το ξεκίνημά της στα πρώτα χρόνια μετά την απελευ-
θέρωσή της 'Ελλάδος.

Το 1836 η 'Αθήνα, που πρίν από δύο χρόνια
είχε γίνει πρωτεύουσα, εξακολουθούσε να είναι
ένα μικρό χωριό. Μοναδική της μουσείο ήταν το
Θησείο, όπου είχαν μαζέψει μερικές αρχαιοτήτες
και επιγράφες. Κάπου 500 κομμάτια. Και μολονό-
τι από το 1834 είχε δημοσιευθεί ο πρώτος νόμος,
που προστάτευε τις ελληνικές αρχαιοτήτες και
που προστάτευε τις ελληνικές αρχαιοτήτες και
προβλεπε γιά ανασκαφές και εκκαθαρίσεις αρχαι-
ολογικών χώρων, ωστόσο από έλλειψη χρημάτων
ούτε η αναστήλωση των αρχαίων μνημείων προ-
χωρούσε, ούτε υπήρχε αρκετή προστασία των αρ-
χαιοτήτων.

Το χρόνο εκείνο μερικοί λόγιοι και φιλό-
σοφοι σκέφτηκαν να ιδρύσουν μία εταιρεία, που
να βοηθήσει το κράτος στον αρχαιολογικό τομέα.
Εισηγητής της ιδέας υπήρξε ο Κυριακός Πιπτά-
κης, έφορος των αρχαιοτήτων και θεμελιωτής της
'Αρχαιολογικής 'Εταιρείας, ο 'Αλέξανδρος Ραν-
καβής, τμηματάρχης τότε στο υπουργείο της Παι-
δείας, που έκανε και τον πρώτο οργανισμό της.
Έτσι, με το Βασιλικό Διάταγμα της 15 'Ιανου-
αρίου 1837 ιδρύθηκε πρίν από 120 χρόνια η 'Αρ-
χαιολογική 'Εταιρεία. Είχε γιά σκοπό να βοηθή
το κράτος στις ανασκαφές, στις αναστηλώσεις αρ-
χαιών μνημείων και σε κάθε αρχαιολογική προ-
πάθεια με χρήματα, που θα μαζεύε από τις
συνδρομές των μελών της και από δωρεές. Σε
15 δραχμές είχε όριστη η ετήσια συνδρομή κά-
θε μέλους.

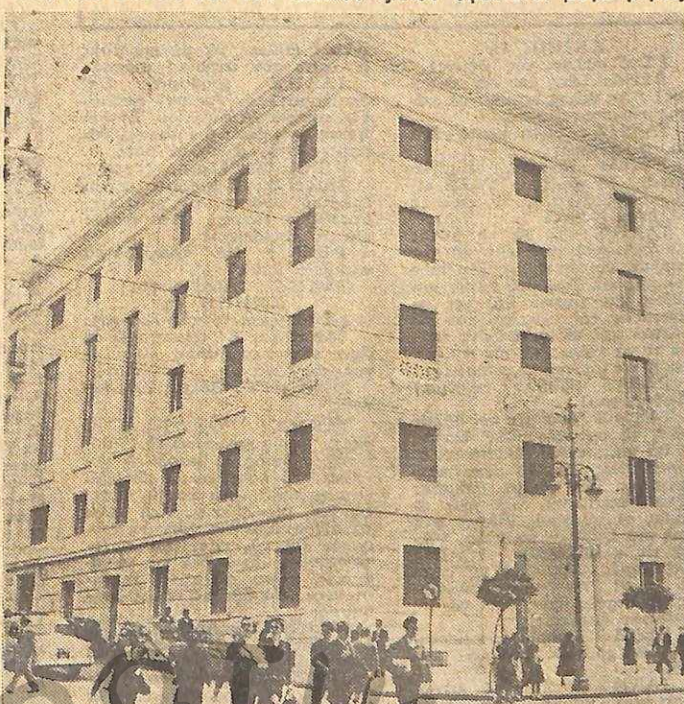
«Η κυβέρνηση», έγραφε ο Ρανκαβής στην ει-
σηγητική του έκθεση, επρόκειτο να ιδρύσει προ-
σοχήν εις τα λείψανα της ελληνικής αρχαιότητας και άνακα-
λύψει οπουδήποτε και πολλού λόγου άσαν των προσπα-
θειών της το αποτέλεσμα... Αλλά δεν πρέπει να προστατευό-
ται πάντα από την κυβέρνηση. 'Ιδιονομούν και προστατευό-
ται αυτοί οι άνθρωποι που έχουν την ψυχή γιά την πατρίδα
και που είναι πρόθυμοι να συνδράμουν με το έμ-
ποιο των ταχυτέρων και πλεονέκτων αρχαιολογικών έρ-
γασίων...»

Μετά τη δημοσίευση του Β. Διατάγματος, του ίδρυτικού της
'Αρχαιολογικής 'Εταιρείας, μαζεύτηκαν στην 'Ακρόπολη, στις 28
'Απριλίου 1838 οι 24 πρώτοι έταίροι υπό την προεδρεία του
τότε υπουργού της Παιδείας 'Ιακώβου Ρίζου Νερουλού.

Στους συγκεντρωμένους μίλησε ο 'Αλέξ. Ρανκαβής, που ό-
τις πρώτες μέρες στα πρώτα χρόνια η ψυχή της 'Εταιρείας, και άνάφε-
ρος γιά τους σκοπούς της.

Έγιναν κατόπι άρχαιρείσεις και σκηματίστηκε το πρώτο συμ-
βούλιο της 'Αρχαιολογικής 'Εταιρείας. Πρόεδρος έγινε ο Ι. Ρί-
ζος και γραμματέας ο 'Αλ. Ρανκαβής.

Από τότε καθιερώθηκε κάθε χρόνο να γίνονται με μεγάλη
πομπή οι γενικές συνελεύσεις της 'Εταιρείας επάνω στην 'Α-
κρόπολη. Συνήθως οι συνελεύσεις γίνονταν στο τέλος Μαΐου.
Πήγαιναν σ' αυτές οι βασιλείς, οι επίσημοι και πλήθος ξένων
και δικών μας φιλαρχαίων και διανοουμένων. Προσφέρονταν ά-
ναψυκτικά και παγωτά. Και, καθώς γράφει ένας χρονικογράφος
των πρώτων χρόνων της 'Αρχαιολογικής 'Εταιρείας, «εις τας
συνελεύσεις αυτές ήκουοντο οι ήδυμποι λόγοι του εύφρονα-
του έν τοις τότε ποιηταίς και εύφραδους ρήτορος προέδρου
της 'Εταιρείας 'Ιακώβου Ρίζου Νερουλού και δεύτερον αί αρ-
χαιολογικοί και ιστορικοί έκθέσεις του έξ ίσου εύφρους και
ήδυμπος γραμματέως 'Αλεξ. Ρ. Ρανκαβή, εις την δραστηριό-
τητα του οποίου και τον άσκονν ζήλον όφειλεται μέγα μέρος

Το νέο μέγαρο της 'Αρχαιολογικής 'Εταιρείας,
στη γωνία της λεωφόρου 'Ελ. Βενιζέλου και ό-
δου 'Ομήρου

των κατ' την περίοδον ταύτην (1837—1850) γε-
νομένων... Εις τους άνωτέρω πρέπει να προσέθ-
ωμεν και τον Κ. Πιπτάκη».

Από τότε έπέρασε ένας και πλέον αιώνας. Η
'Αρχαιολογική 'Εταιρεία, που ξεκίνησε τον πρώ-
το χρόνο με προϋπολογισμό 900 δραχμών, έχει
επιτελέσει ως σήμερα ένα μεγάλο επιστημονικό
και αρχαιολογικό έργο βοηθώντας το κράτος σε
ανασκαφές, αναστηλώσεις αρχαίων μνημείων, δη-
μοσιεύσεις, αποστολές στο εσωτερικό ύποτροφων
και σε κάθε προσπάθεια που συμβάλλει στην ά-
ξιοποίηση του αρχαιολογικού μας πλούτου.

Οι πόροι της 'Εταιρείας αυξήθηκαν με τον και-
ρό σημαντικά και το πενικρό δωμάτιο, ενός μι-
κρόσπιου κάτω από την 'Ακρόπολη, που στεγά-
σε τους πρώτους έταίρους το 1837, έγινε μέσα
σε 120 χρόνια το σημερινό καλλιμάρμαρο μέ-
γαρο της λεωφόρου Βενιζέλου.

ΕΙΝΑΙ, ΚΙ' ΑΥΤΟ, ένα δείγμα της γενικότερης
προόδου που σηκίωσε η ελληνική πρωτεύουσα
τα τελευταία χρόνια.

ΕΠΙΛΕΞΕΙΝ Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Στο ταμείο εξαργυρώσεως λαχείων της πόλεως
του 'Αμφούργου παρουσιάστηκε ένας κύριος ηλικίας 65 χρό-
νων περίπου και παρέδωσε στον υπάλληλο, γιά να του το ε-
ξαργυρώσει ένα λαχείο που είχε κερδίσει το ποσόν των 10.000
μάρκων. Ο ταμίας είπε στον κομιστή του λαχείου να κάμει λί-
γη υπομονή, στο μεταξύ όμως τηλεφώνησε στην αστυνομία
που έσπευσε στο κατάστημα και συνέλαβε τον κύριο που έ-
δειξε ελκυστική εκπληξη και άρχισε να διαμαρτύρεται έντονα.
Το γεγονός ήταν ότι ο αριθμός του λαχείου είχε νομόρρυθ-
μα παραποιηθεί, αλλά όπως απέδειξε στην ανάκριση, υπαίτιος
δεν ήταν ο κομιστής γιά την παραποίηση, αλλά η γυναίκα του
που τον είχε στείλει να εξαργυρώσει το λαχείο, χωρίς να του
είπη πως είχε παραποιήσει τον αριθμό. Κατόπιν αυτού ο σύζυ-
γος άφείθηκε έλευθερος, πιστότητας δε και κρατήθηκε ο πραγμα-
τικός υπεύθυνος, δηλαδή η σύζυγος.

Ημερομηνία μας

ΤΟ «ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΟ»

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΓΙΑΝΝΗΣ: Ένας σοδαρός, ήσυχος άνθρωπος με ωρολογιακή ζωή — σπιτί — γραφείο, γραφείο — σπιτί, που οι μόνες ασχολίες του είναι η δουλειά κι η γυναίκα του κι η μόνη του ψυχαγωγία ο κινηματογράφος και το πινάκι. 39 χρόνων. ΤΑΚΗΣ: Ζωηρός δονουανίσκος, που φορεί κοστούμια με χτυπητό «φόρο» και συμπληρώνει το μικρό του μισθό με «κέρδη» απ' τον 'πινόδρομο. ΡΕΝΑ: Γοητευτική στορλετοειδής ψηλοτάξια, με γλυπτικές υπερφυσικές ποδιές κι άλλες προκλητικές συμφωνα με τη μόδα σφαυρικότητες. Μάτια, χείλη, χαμόγελο που δε φαίνονται νάχουν πολλούς δισταγμούς σε υποσχέσεις. 27 χρόνων. Γυναίκα του Γιάννη.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο σαλόνι της Ρένας). ΡΕΝΑ: Τάκη μου είς' ανήτορ! «Αν θέλεις παρὰ, να πάψης τις κουταμάρες. ΤΑΚΗΣ: Είναι κουταμάρα που σ' άγαστο; ΡΕΝΑ: Πρώτον, δέ μ' άγαστο. Τό νομίζεις. Άλλά κι αν πραγματικά μ' άγαστοδες θά ήταν βλίδιο! ΤΑΚΗΣ: Τι θά πη αυτό; Οι άνθρωποι άγαπούν με την καρδιά, που συνήθως δέν τους ρωτάει. Δέ βάζουν κάτω μολύβια καί χαρτιά για να μετρήσουν τα «πέρα» καί τα «επιστά» καί να σκεφτούνε ατώρα τι να κάνω; να την άγαπήσω ή να μη την άγαπήσω; ΡΕΝΑ: Σαχλό πνεύμα! Σοδαρεύου!

ΤΑΚΗΣ (σά να τό βρήκε αυτή τη στιγμή): Κι' έπειτα τι θά πη... «είναι βλίδιο να σ' άγαπήσω»; Έπειδή είσαι παντρεμένη; Πού έδωκε δηλαδή; Στο Μεσαίωνα; Καί τότε άκόμα, οι γυναίκες θέλανε στή ζωή μια έρωτική ποικιλία. Άλλά τις κλειδαίνε, με χίλιες κλειδαριές. Ακριβώς γι' αυτό τό λόγο! Άν ήτανε σάν σκυλάκια πιστές όσοι έσύ, θά τις άφηνανε ξεκλειδωτές.

ΡΕΝΑ: Ιστορία τών μεσαιωνικών χρόνων, θά μου κάνουν;

ΤΑΚΗΣ: Τι να κάνω; Προσπαθώ να βρω έπιχειρήματα προαιώνια. Ωραίο είναι που ίσχυριζόσαι πως είσαι καί κωντέρνα γυναίκα! Ο νυμφονισμός δέν είναι στό γάμο! Είναι στή «μανταλάι», στόν τρόπο της ζωής. Έσύ ζής καί σκέπτεσαι όπως ή προγιαγιά μου. Δέ βλέπεις τριγύρω σου τις γυναίκες; Άν δέν έχουν έναν έρωτα κρυφό, καρδιοχτυπικό, γεμάτο γκρίνιας καί πείσματα καί χίλιες, δέ μπορούν να ζήσουν ούτε μια μέρα! Αισθάνονται πως γεράσανε!

ΡΕΝΑ: Έ; ΤΑΚΗΣ: Ναί!... Καί φυσικά γενιούν! Πρόωρα ένωθ. Γυναίκα χωρίς έρωτα, είναι σά λουλούδι στο βάθος. Θά μαραθθ. Θά μαραθθ στή κουραστική συζυγικής τρυφερότητας. Μέσα στο γλυκανάλατο νερό, της χλιαρής δροσιάς τού γάμου!

ΡΕΝΑ: Όποτε έσύ δέ θά με παντρευόσαστα;

ΤΑΚΗΣ: Έ;... Δέν καταλαβαίνω τί θέλεις να πη. Έγώ καί σάν σύζυγος θά έμεινα ό αιώνας φλογερός φίλος...

ΡΕΝΑ: Μην κουράζεσαι, Τάκη! Χάνεις τόν καιρό σου μ' έμένα. Έγώ δέν άν άπιστία στο Γιάννη ούτε άν ή Σοφία έλάλει φύλο καί γίνη άντρας!

ΤΑΚΗΣ: Άσ' τον αυτόν να άρπάξη καί να σέ κάνη ρεζίλι καί κάτσε σό να διασάξη τό Μενουάκι τό Μαρουάκι!

ΡΕΝΑ (ανέχεται). Πι ετ' άπες; Έννοείς πως ό Γιάννης μ' άσάτα;

ΤΑΚΗΣ: Μα... Ρένα μου... ό κόσμος τάχει τούμπανο καί σό κρυφό καμφοί!

ΡΕΝΑ: Ψέματα! Λες ψέμα...

ΤΑΚΗΣ: 'Αριστούργημα!

Μπορεί νάχη κάτι άκαταλασί- στικες άοριστίες, άλλά για τί δουλειά που τό θέλω είναι ό,τι πρέπει! Μερσί!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Τό μεσημέρι στο σπιτί). ΡΕΝΑ (ξαφνικά, την ώρα που άνάβουν τσιγάρο μετά τό φαγητό): Μήπως αυτός... είναι ό γραφικός σου χαρακτήρας; (Τού πετάει τό γράμμα).

ΓΙΑΝΝΗΣ: Άκριβώς! (Μ' άπάθει). Πού τό βρήκες; ΡΕΝΑ: Κύτταξε άναίσθη- σία! Σημασία δέν έχει πού τό βρήκα!... Σημασία έχει ότι τούγραφε! Δέν πιστεύω... να τό έτοιμάσεις για μένα!

ΓΙΑΝΝΗΣ: Όχι! Για μία φιλενάδα τού Τάκη. Ήρθε καί με παρακάλεσε.

ΡΕΝΑ: Άλλού αυτό!

ΓΙΑΝΝΗΣ: Είναι γεγονός! Φτηνό κι' έξυπνο κόλλο για πό- λυ κουτσό. Δέν έπιασε. Ήξε- ρα πως θά σου δώση τό γράμ- μα!

ΡΕΝΑ: Καλά τί μάς λές! ΓΙΑΝΝΗΣ: Όρίστε. Κύτ- ταξε δώ. Τό πεζοτραγουδάς έχει άκροστιχίδα. Τα άρχικά τών λέξεων σχηματίζουν μία φράση. Διάσσε: ΑΑ—ποφάσις Ν—ά Ε—ξηγηθώ Κ—αλύτερα Α—πόμε Α—ουλουδένια Υ—παρ- ξι. Ψ—εύτικες Α—γάτες, Ο— ρκοι, Τ—ρελλές Ι—δέες, Ο— μολυγίες, Τ—ραγωδίες, Α—πά- τες, Κ—λονισμοί, Η—τανε Σ— αχλαμάρες, Μ—άγεμες Ε—μέ- να! Β—ρήκες Α—ληθινό Ζ—ωντανό Ε—ρωτά Ι—σας Ν—ά Α—πατώμαι; Γ—ιατί; Ρ—ιγη Α—γάτης Ψ—εύτικα; Ω—ρες Α—έχαστες Υ—πούλες; Τ—ι- ποτε Ο—ρθάνοιχο; Τ—ρελλός Ο—νειροπόλος Γ—υρία, Ρ—ω- τίδουνα Α—ραγε Μ—ήπως Μ—έ Α—πεχθάνεται; Γ—ελόες Ι—δέες Α—νόητες, Ν—άρθης Α—πόμε Τ—ρυφερή Ο—νειρο- παρμένη. Δ—ώσε Ω—μορφες Σ—τυμίες Η—ρεμες Σ—ειρή- να Τ—ρελλή! Η—ρβα Γ—ιά Υ—ποταγή. Ν—ά Α—γαπίεμαι; Ι—σως!... Κ—λάρε Α—πάνω Μ—ου Ο—νέρο Υ—πέροχο!... Τι λένε τα άρχικά; «Ανεκάλυ- ψα ότι ό Τάκης με βάζει να γράψω αυτό τό γράμμα για να τό δώση στή γυναίκα μου!».

Πιστεύεις τώρα ότι τάξερα; Δέν πιστεύω. Θά ήθελες να με βοη- θήσης;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Αυτό είν' ό- λο; Καί δέ μου τό λές τόση ώρα βρο άδερφέ;

ΤΑΚΗΣ: Γιάννη μου σ' εύ- χαριστώ, με σκεπάζονεις. Να σου πό μερικές λεπτομέρειες, να σημειώσης...

ΓΙΑΝΝΗΣ: Ναί, για λέγε.

ΣΚΗΝΗ 3η (Την άλλη μέρα, στο γρα- φείο).

ΓΙΑΝΝΗΣ: Έτοιμο. Είναι σπουδαίο. Άκούσε τό καί σύ. (Διαβάει). «Αποφάσις...».

«Εται άρχίζει, πρωτότυπα. Ο- χι «άγάπη μου» καί σαχλαμά- ρες. ΤΑΚΗΣ (άδμονει): Ναί, ναι, πολύ ώρατα. Διάσσε τώρα.

ΓΙΑΝΝΗΣ (άπαγγέλλει σέ τόνο λυρικοδραματικό): «Α- ποφάσις να εξηγηθώ καλύτε- ρα άπόψε, λουλουδένια ύπαρ- ξι! Ψεύτικες άγάτες, όρκοι, τραγωδίες, άπάτες, κλονισμοί... ήτανε σαχλαμάρες».

ΤΑΚΗΣ (άδμονει): Ναί, ναι, πολύ ώρατα. Διάσσε τώρα.

ΓΙΑΝΝΗΣ (άπαγγέλλει σέ τόνο λυρικοδραματικό): «Α- ποφάσις να εξηγηθώ καλύτε- ρα άπόψε, λουλουδένια ύπαρ- ξι! Ψεύτικες άγάτες, όρκοι, τραγωδίες, άπάτες, κλονισμοί... ήτανε σαχλαμάρες».

ΤΑΚΗΣ (άδμονει): Ναί, ναι, πολύ ώρατα. Διάσσε τώρα.

ΓΙΑΝΝΗΣ (άπαγγέλλει σέ τόνο λυρικοδραματικό): «Α- ποφάσις να εξηγηθώ καλύτε- ρα άπόψε, λουλουδένια ύπαρ- ξι! Ψεύτικες άγάτες, όρκοι, τραγωδίες, άπάτες, κλονισμοί... ήτανε σαχλαμάρες».

ΤΑΚΗΣ (άδμονει): Ναί, ναι, πολύ ώρατα. Διάσσε τώρα.

ΓΙΑΝΝΗΣ (άπαγγέλλει σέ τόνο λυρικοδραματικό): «Α- ποφάσις να εξηγηθώ καλύτε- ρα άπόψε, λουλουδένια ύπαρ- ξι! Ψεύτικες άγάτες, όρκοι, τραγωδίες, άπάτες, κλονισμοί... ήτανε σαχλαμάρες».

ΤΑΚΗΣ (άδμονει): Ναί, ναι, πολύ ώρατα. Διάσσε τώρα.

ΓΙΑΝΝΗΣ (άπαγγέλλει σέ τόνο λυρικοδραματικό): «Α- ποφάσις να εξηγηθώ καλύτε- ρα άπόψε, λουλουδένια ύπαρ- ξι! Ψεύτικες άγάτες, όρκοι, τραγωδίες, άπάτες, κλονισμοί... ήτανε σαχλαμάρες».

ΤΑΚΗΣ (άδμονει): Ναί, ναι, πολύ ώρατα. Διάσσε τώρα.

ΓΙΑΝΝΗΣ (άπαγγέλλει σέ τόνο λυρικοδραματικό): «Α- ποφάσις να εξηγηθώ καλύτε- ρα άπόψε, λουλουδένια ύπαρ- ξι! Ψεύτικες άγάτες, όρκοι, τραγωδίες, άπάτες, κλονισμοί... ήτανε σαχλαμάρες».

ΤΑΚΗΣ (άδμονει): Ναί, ναι, πολύ ώρατα. Διάσσε τώρα.

ΓΙΑΝΝΗΣ (άπαγγέλλει σέ τόνο λυρικοδραματικό): «Α- ποφάσις να εξηγηθώ καλύτε- ρα άπόψε, λουλουδένια ύπαρ- ξι! Ψεύτικες άγάτες, όρκοι, τραγωδίες, άπάτες, κλονισμοί... ήτανε σαχλαμάρες».

ΤΑΚΗΣ (άδμονει): Ναί, ναι, πολύ ώρατα. Διάσσε τώρα.

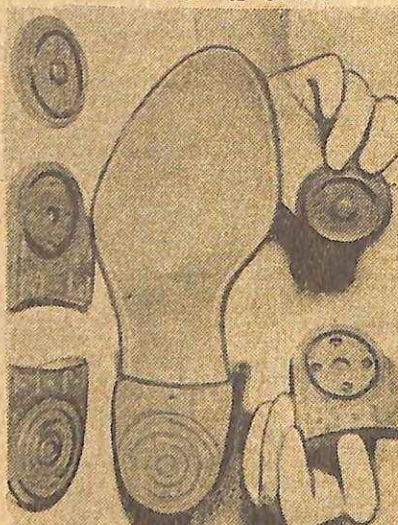
ΓΙΑΝΝΗΣ (άπαγγέλλει σέ τόνο λυρικοδραματικό): «Α- ποφάσις να εξηγηθώ καλύτε- ρα άπόψε, λουλουδένια ύπαρ- ξι! Ψεύτικες άγάτες, όρκοι, τραγωδίες, άπάτες, κλονισμοί... ήτανε σαχλαμάρες».

ΤΑΚΗΣ (άδμονει): Ναί, ναι, πολύ ώρατα. Διάσσε τώρα.

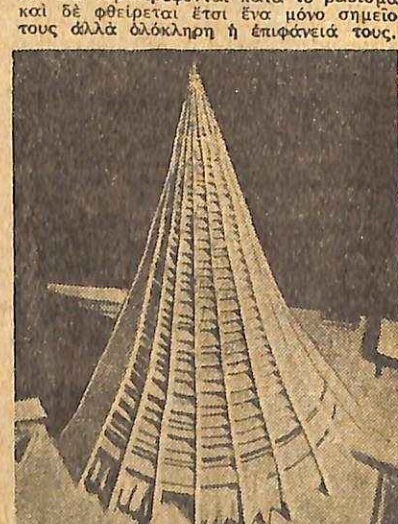
ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ ΣΚΟΥΛΑΡΙΚΙΑ

Ένας κοσμηματοπώλης τού Λονδίνου κα- τασκεύασε καί λανθάρει τα πρωτότυπα αυτά σκουλαρίκια, τα οποία έχουν καί την πρακτική τους πλευρά. Μέσα στα κιβώτια - μικρογραφίες, που τ' άποτελούν, μπορεί ή κάτοχος τους να τοποθετήσιν τα άπαραί- τητα για την παροχή πρώτων βοηθειών: λώδιο, γάλα, βαμβάκι κλπ., σέ μικρές άπο- στήτες φυσικά, ή μια βελόνα καί κλω- στές διαφόρων χρωμάτων.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Τά ελαστικά αυτά τακούνια, που είναι άμερικανικής κατασκευής, έχουν τό προ- σόν ότι περιστρέφονται κατά τό βάδισμα καί δέ φθίρειται έτσι ένα μόνο σημείο τους άλλα όλόκληρη ή έπιφάνεια τους.

Η ΠΙΟ ΙΔΙΟΡΡΥΩΜΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Στις Συρακούσες θ' άρχιση σέ λίγο ή οικοδόμησις τού ναού της «Παναγίας τών Δακρύων». Δημοσιεύθηκε άνωτέρω ή μα- κέτια τού νέου κτίριου, που θά μωρή νά στεγάσθ 20.000 πιστούς.

ΤΡΟΦΗ ΚΑΙ ΥΓΕΙΑ

Ένας παγκόσμιος έορτασμός

«Τροφή καί Ύγεια». Με τό σύνθημα αυτό γιορτάστηκε σ' όλόκληρο τόν κό- σμο ή 7 'Απριλίου ως παγκόσμιος ήμέ- ρα ύγειας. Ή ήμερομηνία αυτή θυμίζει την έπέτειο της έναρξης της έφαρμο- γής τού Καταστατικού χάρτου της παγ- κοσμίου οργάνωσης ύγειας, που ιδρύ- θηκε τό 1948.

Είναι γεγονός ότι ό Ο.Η.Ε. άν καί δέν κατάρθεσε να έπύλση βασικά παγ- κόσμια προβλήματα, όπως την όριστική κατάργηση τού πολέμου ή τό διεθνή ά- φοπλισμό, ώστόσο πέτυχε στόν έπιστη- μονικό τομέα κάτι σημαντικό. Συνήνω- σε τις προσπάθειες όλων τών γειτνι- σμένων τού κόσμου για την καταπολέμηση τών άσθενειών καί τών διαφόρων μολυσ- μών που κατά καιρούς άπειλούν τό ανθρώπινο γένος. Έτσι κάθε χρόνο πανηγυρίζεται ή πανανθρώπινη αυτή έπέτειος. Ή παγ- κοσμίου οργάνωση ύγειας την ήμερομηνία αυτή ρίχνει ένα καινούργιο σύνθη- μα με τό οποίο καλεί τις κυβερνήσεις καί όλους τούς λαούς, ολασδήποτε πά- τας καί χρώματος, να τονίσουν με ό- λα τα μέσα πού διαθέτουν τί σημασία της ύγειας στή ζωή μας.

Έφέτος τό σύνθημα «Τροφή καί ύ- γεια» ίσως να είναι τό έπιτυχέστερο τών όσων ποτέ προπαγανδίστηκαν. Οί έπι- στήμονες γιατροί έγραψαν άδυσήμαστα άρβα πάνω στό θέμα αυτό. Οί Γεν. Διευθυντές της Παγκοσμίου 'Οργάνωσης Ύγειας δόκτωρ Κάντο σ' ένα έμπνευσμένο μήνυμά του πρós την ανθρωπότητα τονίζει ότι χωρίς άρκτη καί κατάλληλη τροφή κανένα άτομο δέ μπορεί να είναι υγιές. Αυτή ή άπλη ά- λήθεια δίνει την εξήγηση της τόσης ά- θλιότητας από την οποία ύποφέρει τό άνθρώπινο γένος.

«Έφ' όσον ο κύκλος έχει δημιουρ- γηθή. Άπλούστατα γιατί ή κακή ύγεια βλάπτει την παραγωγική ικανότητα. Ή χαμηλή παραγωγή είδών διατροφής φέ- ρνει ύποσιτισμό, μεγαλύτερα νοσήματα καί όλυγότερα παραγωγική δύναμη. Με τα λόγια αυτά ό διαπρεπής έπιστή- μων φτάνει στην ουσία τού προβλήμα- τος, που άσπασχολεί όλες τις κυβερνή- σεις τού κόσμου.

Πολλοί έπιστήμονες στόν έφετεινό έ- ορτασμό με τ' άρθρα τους άπεκάλυψαν για πρώτη φορά στό εύρύτο κοινό ότι όπας προκύπτουν δεινά καί άφρόστιες από την έλλειψη καί την φτώχεια, έτσι ύπάρχουν καί προβλήματα από την ά- φθονία! Οί λιπώρες τρώφες τονίζουν, προβάθρον στή νοσηματα της καρδιάς καί τών αλμοφόρων άγγείων. Επίσης ή τυποποίηση τών τροφών τείνει να κατα- στρέψει περισσότερο κοινούς τούς κινύ- σους των μολύνσεων καί τις διαβηδίες δηλητηριάσεις από τρώφες. Σ' αυτήν δια σημειώθηκε έπιδημία «Τυφλοειδ» όφελιμένη στή κρέας, με 10.000 κρού- σματα!

Ένα άλλο χαρακτηριστικό τού τονί- στηκε ίδιαίτερα είναι ότι ή ύγεια μας είναι συνυφασμένη με τα προβλήματα της γεωργίας. Έκθέσεις καί στατιστικά στοιχεία, που δόθηκαν δελχουν ότι ή ύγεια εξαρτάται κατά σημαντικό βαθμό από την άνάπτυξη τών γεωργικών κλά- δων. Τα 2/3 τού πληθυσμού της γής λόγος κακής ή άκατάλληλης διατροφής ζούν κατά μέσον όρο μόνο 30—40 έτη. Έτσι 1.600.000.000 άτομα πεθαίνουν πρόωρα, πολλές δέ φορές από τη βρε- φική ήλικία.

Επίσης διεπιστώθη ότι σημαντικά τμήματα τού πληθυσμού δέ διατρέφον- ται καλά, έξ αίτίας κοινωνικών ή θρη- σκευτικών πεποιθήσεων. Είναι έξοκλό, γράφουν οι έπιστήμονες, να ύποπτεψη στούς ανθρώπους να τρώνε τις κατά- ληλες τρώφες, γιατί ίσως έπί πολλές γε- ληδες συνήθισαν να τρώνε άκατάλλη- λες ή να συνήθισαν να τρώνε εύκολο ν' λα πρόγματα καί δέν είναι εύκολο ν' άπειντησι μία σωστή διατροφή. Οί Εύρωπαίοι π. άπάντησι μία βελονή. Όλ' όσες Κινέ- χ, άναποδόν τό βρώμα άρνήθηκε να φά- ρος γέρας χωρίς, όπως εξήγησε, τό βώ- ρη ήταν ό καλύτερος συντροφός της ζω- ής του καί θεωρούσε άκατανόητο να φά- ρη σό φίλο του!... Μία 'Αφρικάνος όταν ήταν έπιβλητικό, έλεγε: «Έσείς οι Εύρωπαίοι κανέτα ότι κα γνωρίζετε όλα καί μάς λέτε τι να τρώμε καί τι να μην τρώμε. Άκόμη μάς τονίζει ότι διαρκώς κάνου- με λάθη. Άν λοιπόν κάνουμε τόσα πολ- λά σφάλματα, θά έπρεπε να είχαμε πέ- ς... καί όμως ζούμε!».

Χαρακτηριστικά αναφέρεται ότι καί οι Βρετανοί περιφρονούν χρήσιμες τρώ- φες. Άρισμένα λαχανικά που έτρωγαν άλλοτε, σήμερα τά θεωρούν ως «φωρή ζωών». Οί 'Ιρλανδοί τό 1845—46 δέν έ- τρωγαν τό καλαμπόκι. Οί Βορειοαμερι- κανοί καί φυσικά οι περισσότεροί Εύρω- παίοι δέν τρώνε τά σκυλιά, άλλα μερι- κοί 'Ασιάτες τά άπολαμβάνουν σάν άρ- νάκια τού γάλακτος! Οί 'Ιταλοί τρώνε τά βατράχια, οι 'Ελβετοί χελώνες καί οι 'Ιάπωνες σκυλήκια...

Άλλά ή κακή διατροφή δέν είναι ό μοναδικός έχθρός της ύγειας μας. Οί ύπερσιτισμοί βλάπτει όπως καί ή πείνα. Οί διαπρεπείς γιατροί Τζέιν Μέ- γερ λέει: «Κάθώς οι μολυσματικές άρ- ρασίες, βροχίτιδες, καταπολεμούνται καλύτερα, ύπο πρόγματος παρουσιάζον- ται ως αίτιες άσθενειών στίς ύποσιτισ- γιμένες περιοχές. Ή έλλειψη τρώφης καί ό ύπερσιτισμός».

Οί ανόσιτοι φθοράς, γράφει, όφελον- ται άποκλειστικά στόν ύπερσιτισμό. Ή παχυσαρκία είναι μία άπειλή για την ύγεια τών δυτικών κρατών, όπως ό ύπο- σιτισμός για τούς 'Ασιάτες! Σαν κύρια αίτια της παχυσαρκίας, που παρατηρείται στούς κατοίκους τών δυτικών κρατών, ό δόκτωρ Μέγερ άνα- φέρι δύο παράγοντες. Πρώτα την μεγάλη έπαρκεια τροφών που παράγουν ση- μαντική ένέργεια καί δεύτερα την μη- νοποίησι της έργασίας που καθιστά λι- γότερο άναγκαία την καταβολή ένερ- γειας σέ μική έργασία.

Οί τελευταίοι άκατάλληλοι δελχουν ότι, όσο ή σωματική έργασία ελαττώνε- ται, ή όρεξη δέν άκολουθεί την κανονική πορεία της. Τό άτομο τότε καταναλίσκει μία ποσότητα τρώφης ύπερβόλικη για τις άνάγκες που έχει. Άποτέλεσμα: Τά ά- τομα αυτά παχαίνουν υπερβολικά. Έ-τσι διάφορες άσθένειες, όπως περικυ- κλά διαβήτη, ήπιας, καρδιακή κλπ., έ- χουν σχέση με τό φαινόμενο αυτό. Άλλά τό μεγαλύτερο κακό, τονίζει ό δόκτωρ Μέγερ, είναι ότι τό πάχος έξουδετερώνει τη σωματική ικανότητα, πρόγμα που έ- πιφέρει σοβαρούς μυϊκούς κλονισμούς ίδιας στίς νέες γυναίκες.

Οί διεθυντές διατροφής της όργα- νωσης καί γεωργίας τού Ο.Η.Ε. σ' ένα άρθρό του τονίζει ότι άρθρη και- ρός που ή έπιστήμη δέ δημιούργησε νέες τρώφες τρώφω. Ή συνθετική τροφή πι- θανόν να λύση τα προβλήματα καί να έξολέψη τούς κινύνους που δημιουρ- γούν οι άκατάλληλες τρώφες για τόν άνθρωπο. Δέν άποκλείεται λοιπόν να έρθη ήμέρα που ό Ο.Η.Ε. θά μάς κανο- νίση ραδιοφωνικά τό μενού μας.

Ήδη την πρώτη κρούσι την έκανε έ- φέτος! Τό άπό σπανάκι που οι 'Αθη- ναίες πένε πολύ τό άγαπούν καί μάς τό σεβρίζουν με ρύζι, με τί σχετική πάν- ποτε παρατηρησι ότι κάνει καλό στή φαλάκρα μας... έτέθη ύπο συμμενείας. Ή παγκόσμιος οργάνωση ύγειας μάς πλη- ροφορεί ότι τό σπανάκι ως τροφή παρα- γωγής δύναμειν είναι καλύτερο καί ά- πό τό σανά! Είναι δύσπεπτο, δέν περιέ- χει άμυλο, ούτε σάχαρο καί λίπος. Οί άνθρωποι δά πέβαινε, άν έτρωγε μόνο σπανάκι. Γιατί περιέχει όξολικό όξύ που άφομοιόται με τό άσβεστό τού όργανι- σμού. Έτσι άποβάλλεται από τόν όργα- νισμό όλο σχεδόν τό ποσοστό άσβε- στίου, που έχουμε άνάγκη. Ο Ο.Η.Ε. λοιπόν μάς συμβούλευει: Μη δίνετε στά παιδιά σπανάκι!...

Ύπάρχουν μερικοί ένδοξοί άδελφοί έπι- στήμονες που διατείνονται ότι τά φύκια καί τά φυτά, κατάλληλα έ- πεξεργασμένα, θά μπορούν να δύνουν τροφή για τούς ανθρώπους σέ τεράστιες ποσότητες. Πάντως μέχρι τό φανταστικό αυτό άπόωτερο μέλλον, που θά τρώμε φύ- κια καί βιταμίνες, τίποτα δέ μάς έμπο- δίξει να γιορτάζουμε καί μες την παγ- κόσμιο ήμέρα ύγειας με κοκορέσι καί ρετσίνα.

Οί άρχαίοι πρόγονοί μας είχαν λύσει πολλά προβλήματα με μία σφή άλλ' έπιβουλής: «Πάν έσθλα έσθλα» έλεγαν καί δέν είχαν έδικό. Τούλάχι- στον αυτό τώρα έρχονται να μάς θυμι- σουν οι σοφοί τών ήμερών μας.

Π. Ν. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ

Έχει 30 χρόνια να κοιμηθ

Ή μεγαλύτερη περίοδος άπνείας που άναφέρει ή ιστορία, παρατηρήθηκε στην περίπτωση κάποιου Θωμάσιου Γκεσλόν, από τη Μανίλλα τών Φιλιππίνων, ό όποι- ος δέν έκλεισε καθόλου μάτι έπί 30 χρό- νια! Όταν ήταν παιδί, έπηρεσε άλοε- νοκοκέραλος καί δυσκολεόταν άλσε- νο περισσότερο ν' άποκοιμηθ. Σέ ήλι- να περισσότερο ν' άποκοιμηθ πιά να κοι- κία 6 έτών, δέν ύπορούσε δέν έχει πάθει μνήθη καθόλου. Όστόσο, δέν έχει πάθει τίποτα ή ύγεια τού άπ' αυτή την άσυνή- άπνεια! Μόνο πού αίσθάνεται άπου- ζ... τόν έαυτό του κουρασμένο.

Επίκαιροι θύλαχοι

ΚΥΡΙΟΣ ΦΟΡΕΥΣ

Φωτογραφίες άσμενες παντού κυκλοφορούν κι' εκείνοι, που τά ήθη μας προσέχουν καί φρουρούν τούς έμπνευστάς των κόπτονται να πιάσουν παρα- (χρήμα καί να τούς οδηγήσουνε στο πιασίμα ή στο τμήμα!

* Άλλά μ' αυτή την άφορμή κι' ύπό τούτους δρους, να πιάσουν, επιβάλλεται, κυρίως τούς έφόρους, που μάς ζεστοποιούνε συχνά στην έφορία καί φτάνουμε στην έσχατη... γυμνοκυκλοφορία!

ΣΤΑΣΙΜΟΤΗΣ

Άρχίζει λέει πυρετώδης ή προετοιμασία, για να καθό... πυρετός καί ή έλκονοσία καί θ' άνοικτή έκατοντάς πραγματικών μετώπων, εις τά όποια θά δοθ ή μάχη τών... κωνώνων!

* Θά ψεαστούν τά τέλματα, θά ψεαστούν τά έλη καί σωρηδόν θά πέσουνε τού Ντι Ντι Τί τά βέλαι! Άλλά, παρ' όλα κυριοί τό τόσα διαγγέματα, δέν πρόκειται να λείψουνε τά έλη καί τά... τέλματα κι' ή τωρινή κατάστασις, έπ' άπειρον, θά μένη. βουρκώδης, άξελάσπηνη... κι' άποτέλεσματμένη!

ΤΡΙΧΟΤΟΜΗΣΕ

Τό θηλυκό, που άλλοτε, τόν Πάουερ κυττούσε, καί τρικής άπ' την κόμη του για σουβενίρ ζητούσε, μπροστά στην Μπύρην, σήμερα, προθύμως ζεκούμ- (πώνεται καί από την... άπαστράπτουσα φαλάκρα του... θαμψώ- (νεται!

* Κατόπιν τούτου άνήλικοι κι' άνήλικα πολλοί, την κορυφή τους, σκέπτονται, να κάνουνε γουλί! Μα κάνουν καί τη σκέψη τους, πως ή γυναίκα πάλι, μπορεί να στερή, αύριο, τό τριχωτό κεφάλι καί να ρυθισή, ή άσπρη, τού γόπτος τις τύχες με τις μικρές, άνάλογα ή τις μεγάλες... τρικής!

ΟΝΟΜΑ ΚΑΙ ΠΡΑΜΑ..

Κεφαλαίοιοι πάμπολλοι κι' όργανισμοί επίσης, παζάρια, ήθη, κάνουνε καί βολιδοσκοπήσεις κι' εάν τις συμφωνίες τους αίσίως τερατίσσουν, ζενοδοχεία μέγιστα στην πόλι μας θά κτίσουν!

* Κάθε πλατεία καί γυνιά, κάθε στενό καί δρόμος, θά πλημμυρίση, δηλαδή, με (γκραντ ότέλ) συντόμως καί φυσικά, με τόν καιρό, τό Άστν τό κλειών, θά γίνη, συμπληρώσει μου, τό «Άστν τών... κλινών»!

ΦΥΣΙΚΗ ΣΥΝΕΠΕΙΑ

Μεγάλοι έπιστήμονες καί φήμες εξαισίας, μετά σπουδής άνήγειναν καί τυμπανοκρουσίας, πως τούς καρπούς τού μόχθου των, έν τέλει, έχαρ- (κανε γιατι κι' αυτό τό «νάυλον τό άκαφτον» εύρήκανε!

* Χαρά μεγάλη έννοιωσαν εκείνοι μέν, άλλα έμεις επικραθήκαμε καί διή για τό καλά, διότι με αυτό τους, τό είδος τό άκαφτό τους, θά βάλουν τις γυναίκες μας καί πάλι σέ σπατάλες κι' έμεις θά μάς άνάψουνε... φωτίες πολύ μεγάλες!

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΝΘΕΡΜΕΣ

Στά χρόνια μας τά ήσυχια καί τήν «πυρηνικά», πολλή κουβέντα γίνεται για τό «πυρηνικά», που σάν χαλκούνα της λαμπής άμέως έτοιμάζον- (ται καί σέ στεριές καί θάλασσες, με φύρια δοκιμά- (ζονται!

* Κατόπιν τούτου σκέπτεται ό κόσμος γενικά, ότι τό τέλος τό σικτρών τού Συμπαντος ζυνώνει κι' όταν άκούη ό άμοιρος «θεροσυρηνικά», αίσθάνεται στίς φλέδες του τό αίμα να... παγώνη!

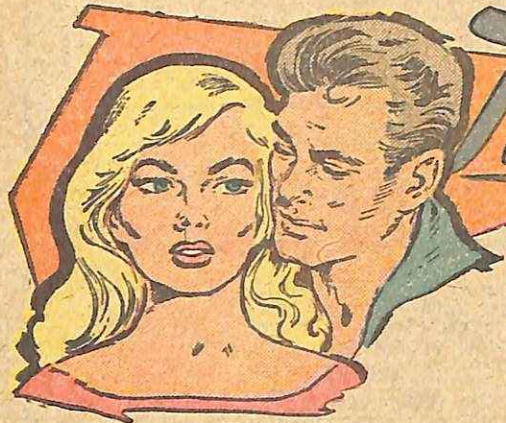
ΑΦΘΟΝΙΑ

Δέν περνά ούτε μία μέρα, που να μην ύπάρχη θύμα από νάρκη, από σοφία, από κάθε τύπου βλήμα...

Κι' έχουν φτάσει στό σημείο, δυστυχώς, καί τά νάχουν βλήματα καί όλμους για συνήθη... (παϊδάκια, (δάκια!

* Είναι τόσες, μ' άλλους λόγους, τών βλημάτων οι που δέ κάνουνε να φορίζε (έκρηξεις, καί να λές άπεριφρόσως, άγνωστά μου καλέ μου: «Τόσα βλήματα δέν είδα ούτε κι' έν καιρό πολέμου».

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Πονεμένη αγάπη

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Η Ρένα Γέρακα γνώρισε στον Έθνικό Κήπο το Φάνη Νικηφόρο, που την έρωτευσε τρέλλα από την πρώτη στιγμή και την παντρεύτηκε στο μεγάλο πατρικό κτήμα του. Ένας φίλος στο όνειρό της, ο γιατρός Ντόλης Βλαντής έρωτεύτηκε κι αυτός τη Ρένα και μετά τον τοκετό της, που έγινε στην κλινική του, άρχισε να την επισκέπτεται στο σπίτι της, με την πρόφαση να παρακολουθή το παιδί. Η Ρένα στην πρώτη επίθεσή του γιατρού, τον φοβόταν μ' ένα πιστόλι, εκείνος όμως την αφύπνισε και της έδωσε ένα φλογερό φίλι κι έφυγε, βέβαιος πως θα την κέρδιζε. Στο μεταξύ ο γέρος Νικηφόρος αρρώστησε και ο Φάνης έφυγε μαζί του στη Βιέννη. Ο γιατρός μπήκε κρυφά στο δωμάτιο της Ρένας και την κέρδισε. Εκείνη αναστάθηκε από το φλογερό αυτό έρωτα κι άγαπήσε κι αυτή το Ντόλη. Μια πίστη υπέρβια του Νικηφόρου, ωστόσο, η Χαρίκλεια ανακάλυψε την απιστία της Ρένας και άποράσισε να την εκδικηθεί. Στο μεταξύ ο Νικηφόρος πέθανε στη Βιέννη κι ο Φάνης έφερε τη σορό του στο κτήμα...

5ον — Χριστέ μου! — έκανε μια γυναικούλα, καθώς τον περνούσαν από μπροστά της — χαμογελεί... — Όταν οι πεθαμένοι χαμογελάνε κάποιον από τους δικούς τους θα πάρουνε κοντά τους...

— Χριστός καί Παναγία! — ψιθύριζαν, κάνοντας τ' σταυρού τους, μερικές γυναίκοι πλάι τους.

Άφσαν το νερό στη μικρή εκκλησία του χτήματος, πάνω σ' ένα ικρίωμα με σκαλοπάτια, ντυμένο με μαύρο πανί. Η Ουρανία, η Σεβαστή ή Ρένα, η βία Βασιλική κι ο Φάνης στάθηκαν γύρω στο φέρετρο, κλαίγοντας άπαρηγόρητα. Ο θρήνος μεταδόθηκε σ' όλους μέσα στη μικρή εκκλησία κι' έξω απ' αυτήν. Και μέσα σ' αυτό το πάνδημο μοιρολόι κυριαρχούσε πάντα ο θρήνος της Χαρίκλειας, πιο νοσηρός απ' όλους.

Σε λίγο ο Φάνης με τη μητέρα του, τη Ρένα, τη Σεβαστή και τη βία Βασιλική ανέβηκαν στο σπίτι, στη μικρή σάλλα. Ο Φάνης ήθελε να ιστορήσει στη Ρένα τα όσα είχαν γίνει στη Βιέννη, σχετικά με το θάνατο του πατέρα του. Ανέβηκε κι ο γιατρός, αλλά για μια στιγμή. Αφού τους συλλυπήθηκε με λίγα θερμά λόγια, έφυγε για να τους αφήσει να πουν μεταξύ τους τον οικογενειακό τους πόνο. Κατάλαβαν κιόλας πως η παρουσία του δεν ήταν, αυτές τις ώρες, επιθυμητή στη Ρένα... Έπειτα είχε ανάγκη να μείνει μονάχος, να σκεφτεί τι σχέδιο θα καταστρώσει για να μπορέσει, από δω και πέρα, να μιλήσει με τη Ρένα, χωρίς τον κίνδυνο να προσδοθούν...

Το έβδι του Σταύρου Νικηφόρου που γίνε την άλλη μέρα, στις δέκα το πρωί ήταν από τα πιο πρωτότυπα, που είχε ιδεί ο τόπος. Αφού οι δικοί του τον ξενύχτισαν στην εκκλησία, κάνοντας, με τη σειρά τους, βάρδια στην κάρσα του, το πρωί δέχτηκαν το δεσπότη, που τον είχε καλέσει ο Φάνης μ' ένα το παπαδαριό του. Κατέβηκαν από τ' αυτοκίνητο, πήγαν στο εκκλησάκι, φόρεσαν τ' άμφια τους και πριν αρχίσουν τη νεκρώσιμη ακολουθία, έπαινε την κανονική λειτουργία, γιατί ήτανε μέρα Κυριακή.

Από την πολιτεία κι' από την Αθήνα, αλλά κι' από τη Μπαλτία, άκούει άρχισαν να φτάνουν τα στεφάνια κι' οι σταυροί με τ' αυτοκίνητα. Κι' ένας-ένας, αυτοί που τ' άσπασαν έλεγαν κι' από λίγα λόγια. Ο κοινοτάρχης της Μπαλτίας τον είπε «εύρηγέτη του χωριού». Ο γιατρός είχε φέρει, φτάνοντας, τ' όμορφότερο στέφανο από σπάνια λουλούδια, που όλοι θαύμασαν που τ' άβηκε. Δεν ήτανε μόνος του στο τιμόνι του άμαξιού του, είχε σφέρε. Αυτός πήρε το στέφανο και τράβηξε μπροστά. Ήτανε μεγαλύτερος απ' το μπράι του. Και στίς φαρδιές κορδέλλες όλοι διάβασαν, με μεγάλα χρυσά γράμματα: «Στο μεγάλο φίλο — Ντόλη Βλαντή — μ' εύγνωμοσύνη». Αν η Χαρίκλεια ήξερε να διαβάσει, θάφενε από τα ρούχα της: Ήταν ικανή, διαβάζοντας αυτή τη λέξη «εύγνωμοσύνη», να σπρώξει τα χέρια και να φωνάξει:

— Καί, για να δείξης την εύγνωμοσύνη σου, καταραμένη, του άτιμάσες το σπίτι! — Μά δεν ήξερε να διαβάσει. Κι' ύστερα είχε, με τον έαυτό της, όρκιστή αυτή την τιμωρία να τη φυλάει όταν θα ρχότανε η ώρα της... Το μνήμα του γέρο-Νικηφόρου το είχανε σκάψει, όπως ήταν η τελευταία του θέληση πίσω από το ιερό της μικρής εκκλησίας. Μά δε τον πήγαν εκεί, άσέως, μετά τη νεκρώσιμη ακολουθία. Ο Φάνης θέλησε να γυρίσουν το λείψανο από το περικόβι κι' από το πάσχο, που είχε φυτέψει ο γέρος με τα χέρια του, για να το ιδεί — σαν άδελφε ο νεκρός! — για τελευταία φορά και να τ' άποχαιρέτη... Κι' ήτανε παράξενη αυτή η προφορά, με τα θυμιάτα, τα λιβάνια και τους θρήνους, που κατάνησε στο μνήμα. Όρμησε να πάει στο λάκκο ή Ουρανία με μια σπασαχτική κραυγή, όταν είδε να ρίνουν την πρώτη στυαγιά ύδωρα πάνω στην κάρσα του άντρός, που στάζε η μοναχή άγάπη της ζωής της... Ο Φάνης την άγκάλιασε, την άνέβασε γοργά στο σπίτι, για να τη φέρει

Ενδοτανία

Ήταν όλοι μέσα!..

Στη φυλακή περνάει τον καιρό του ο άξιότιμος κ. Φαλτσέτας για κάποια αδίκηματα, άλλα σοβάρα κι' άλλα... σοβαρώτερα!

Το περιεργό όμως είναι, ότι κατά την ώρα των επισκέψεων, κανείς δεν έρχεται να τον δει και να κουβεντιάσει μαζί του, όπως γίνεται μ' όλους τους άλλους φυλακισμένους. Αυτό κινεί την συμπάθεια του αρχιφυλάκα:

— Δεν μ' ού λέει, άνθρωπέ μου, μπως σ' άρέσει η μοναξιά; τον ρωτά. — Τρελλός είσαι... Και τί δεν θάδινε για λίγη παρέα, για δυο κουβέντες με κάποιον από τον έξω κόσμο!

— Εί! τότε πως συμβαίνει να μην έρχεται κανείς να σέ δει;

— Νά... που συμβαίνει... λέει ο Φαλτσέτας, κατεβάζοντας το κεφάλι.

Ο άγαθος αρχιφυλάκας, που έχει συγγενική από την μαλακή του δαλτσέτα, του λέει μαλακά:

— Γι' αυτό, μωρέ παιδί μου, σε πονάει τόσο καιρό η καρδιά σου... Ούτε ένα νύκτα, ούτε μια έπισκεψη...

— Είδες... Είδες... παραπονιέται ο Φαλτσέτας.

— Μά, καλά, δεν έχεις ούτε έναν γνωστό; τον ρωτά ο αρχιφυλάκας.

Κι' ο Φαλτσέτας:

— Πώς, πώς... έχω πολλούς μάστιγα! Άλλα είναι όλοι εδώ μέσα!

Ο ΦΑΚΟΣ

στον έαυτό της...

Ο γιατρός ανέβηκε κι' αυτός να δώσει τη βοήθειά του, αν χρειαζότανε. Είχε κι' αυτός συγκινηθεί, όχι όμως μόνο από το έβδι του Νικηφόρου. Ποτέ δεν είχε ιδεί πιά όμορφη τη Ρένα. Όταν ανέβηκε στο ικρίωμα να δώσει τον «τελευταίον άσπασμό», ήτανε, μέσα στο μαύρο φόρεμα, που έκανε την άσπράδα της ν' άστράφτει κάτω από το χρυσό στέμμα των μαλλιών της, σαν βασιλοπούλα παρυσίου. Όμως εκείνη, που τον βασάνιζε ήταν, ότι η Ρένα άπόφενε το βλέρμα του, που άναζητούσε, κάποιες στιγμές, έπιμόνα το δικό της. Και όταν πήγε να την συλλυπηθεί και να της σφίξει το χέρι, τόνωισε παγωμένο. Κι' άκόμα πιο παγωμένο και μακρυνό ήτανε το ύφος της, σαν να τούλεγε «όλα τελειώνουν σήμερα». Έφυγε από το κτήμα, αφού βοήθησε την Ουρανία να συνέλθει, άνησυχος και σκεπτικός.

Η στάση της Ρένας ήταν αντίθετη για το Φάνη. Ποτέ δεν τη θυμότανε πιά τουφερή και πιο θερμή μαζί του. Όταν μείνανε μονάχοι, ένώνοντας τα δάκρυά τους, τον περιέβαλε με την άγκαλιά της, όχι σαν μάνα στοργική, μά σαν άγαπημένη φλογερή, σαν να θέλε να σβύσει τη λύπη της ψυχής του, να τη λύσει στη λάβα έρωτικού ήφαιστειού. Ο Φάνης σάστισε. Έβλεπε μια άλλη Ρένα, που γνώριζε για πρώτη φορά — σαν νάτανε, άφανική, δασκαλεμένη στο σκολείο του μεγάλου πάθους...

Μά δεν ήταν από κείνους που θα μπορούσαν να καλλιεργήσουν την καινούργια αυτή ψυχολογική κατάσταση. Οι εύθυνες για τις δουλειές, που άφηνε ο θάνατος του πατέρα του, τον άπορροφούσαν σε βαθμό, που του νεκρώναν κάθε άλλη σκέψη. Το μόνο σίσημα, που δεν το υπνίναν, αυτές οι φροντίδες, ήταν η μέχρι τρέλλας στοργή για την κορούλα του. Κάθε πρωί, πριν φύγει για τις δουλειές του, για τα έργοστάσια και τις καλλιέργειες, την έπαιρνε, τη σίκωνε ψηλά, τη φιλούσε, έπαιζε μαζί της σαν να τη χαιρότανε για πρώτη φορά. Της είχε μια λατρεία παρόμοια.

Θέλοντας να δημιουργήσει και στη μητέρα του έναν αντίπερσπασμό στη λύπη της, που την κατάρτανε, σκέφτηκε, πριν ακόμα περάσουν οι προθεσμίες του πένθους, να τη βαφτίσει. Ο ύπουργός, που τους είχε στεφανώσει, έπραξε, κανονικά, κατά το έθιμο, να γίνη και νουνός. Άλλά ο γιατρός το γύρεψε για χάρη από το Φάνη, να τη βαφτίσει αυτός. Όλος άγωνία για τη στάση της Ρένας — κατέβαινε και που-κάπου, στο κτήμα, για να βλέπει την Ουρανία, τη μάνα του Φάνη, που είχε κλονιστή σοβάρα ή ύγεια της, μετά το χαμό του άντρός της — ήθελε να δημιουργήσει κι' έναν οικογενειακό δεσμό, που θα τούδινε το έλεός του, μ' υπαινοδυμένη συγχόρεα στο σπίτι. Όταν όμως τ' άκουσε η Ρένα, νάλασε τον κόσμο:

— Πώς θα χαλάσουμε την τάξη, που βάζει το έθιμο, για το γιατρό; — φώναξε. Κι' έπειτα δε τον θέλω για νουνό του παιδιού!...

Και δεν τόκανε καθόλου για να ρίξει σταχτή στα μάτια του Φάνη. Τέτοιες πονοιές δεν τις ήξερε η Ρένα. Η αντίδρασή της ήταν ελκινιστική. Νόμιζε πως είχε νικήσει το πάθος της, πως θα μπορούσε να διορθώσει το παραπάτημά της, κόβοντας έτσι, με το μαχαίρι, το μυστικό δεσμό μαζί του. Στην αντίδραση για την κουμπάρια του γιατρού ένώθηκε κι η Χαρίκλεια. Παρακολουθώντας τη Ρένα και βλέποντας τη φανερή στράφη της προς τον άντρα της, είχε αποφασίσει να θάψη το τρομερό μυστικό της, άκόμα και να συχάρσει την προσδορία «της Αθηνάιας». Άλ-

λά τώρα, άκούγοντας πως ο γιατρός μπορεί να βάψει το παιδί και νοιώοντας πως η Ρένα τον πρότεινε για κουμπάρο, παρά λίγο να τ' άμαρτύρησε όλα στο Φάνη και να ξεσηκώσει τρομερή φουρτούνα στο σπίτι. Για καλή τύχη της Ρένας, όμως, μια συζήτηση γι' αυτό το θέμα, που γίνθηκε μπροστά της, την είχε βγάλε από την πλάνη, ότι η κυρά της ήθελε κουμπάρο το γιατρό. Άκουσε με τ' αυτιά της την αντίδρασή της και δεν πραγματοποιήσε το φοβερό ξεσκέπασμα που σχεδίαζε.

Ύστερα ήθε μια άλλη κουβέντα για το παιδί: Το όνομα που θα τούδιναν; Ο Φάνης ήθελε να τ' άβάλουν Ρένα. Της έμοιαζε τόσο πολύ σ' όλα, στο κάστρο, διάφανο δέρμα, στα ξανθά μαλλιά, στα μάτια, στο στόμα! Όσο μεγαλύτερη και ξεχωρίζανε καλά τα χαρακτηριστικά του, τόσο πιο χτυπητή γινόταν η όμοιότητά. Η Ρένα όμως αντίδρούσε και σ' αυτό:

— Δε σου φτάνει μια Ρένα — έλεγε στο Φάνη, μ' ένα πικρό χαμόγελο, που αυτός δε μπορούσε να εξήγηση — θέλεις δυο:

— Δέκα — της άπαντούσε ο Φάνης — είκοσι, τριάντα!... Η Ρένα, η μικρή και η Ρένα η μεγάλη... Δε βάναν ώραίο;

Η Ρένα όμως έπιμενε: δεν ήθελε... Και φτάσανε σε μια λύση συμβιβαστική: Συμφώνησαν να βάζουν το ν' από τ' όνομα της Ρένας και να τ' άβαφτίζαν Ρέα. Ο δεσπότης, που κατέβασαν από τη μικρή πολιτεία για το μυστήριο, τους έκαμε παρατήρηση:

— Γιατί αυτό το είδωλοκρατικό όνομα — τους είπε — χάθηκαν τα χριστιανικά;

Έγινε σε πολύ στενό κύκλο η βάφτιση αυτή. Ο ύπουργός μονάχος είχε πάει με πομπή και με παράτα και με τα πλούσια δώρα του στη βαφτισμιά.

Ήτανε τυχερή η κουμπάρια μας — είπε στο Φάνη πριν από το μυστήριο, χαμογελώντας — γουρλήδικο...

Γιατί; ρώτησε ο Φάνης, με κάποια έκπληξη.

— Δεν έπρεπε η Κυβέρνησις — έκαμε ο ύπουργός γελώντας.

Ο γιατρός ήταν από τους λίγους καλεσμένους. Η Ρένα δεν τον ήθελε. Ο Φάνης όμως έπιμενε:

— Δεν είναι σωστό... Θα παρεξηγηθούμε... Τον άποκρούσαμε για κουμπάρο, δε μπορούμε και να μη τον καλέσουμε!...

Είχε πάει βαρύς, άκεφος, σκουτουφλός. Η άλλαγή της Ρένας τον είχε τρελλάνει. Ο φόβος μή τη χάσει για πάντα, ύστερα από τη βρομβετική του κατάρτησι, τον είχε κυριέψει σε τέτοιο βαθμό, που θα μπορούσε να τον σπρώξει στις μεγαλύτερες τρέλλες. Η έλπιδα τον κρατούσε, ότι αυτή η άλλαγή θάτανε προσωρινή: Ότι η Ρένα θα ξαναγύριζε σ' αυτόν. Κι' εύχαιρσιν στα δέχτηκε την πρόσκληση για τ' άβαφτίσια: Όχι την εύκαιρία να της ψιθύριση δυο λόγια... Άλλά μάτια προσπαθήσε. Η Ρένα τον άπόφενε όσο μπορούσε. Κι' η Χαρίκλεια, εύχαιρσιν από τον τρόπο της κυράς της, σφράγισε το στόμα της...

Μά, τύχη κακή για τη Ρένα, η κατάσταση της Ουρανίας, τούδωσε άλλες ευκαιρίες να τη δει και να της μιλήσει. Ο καμμός της χήρας, βαθύς κι' αγίαρτος, της έσκαβε, κάθε μέρα, με πιο γρήγορο ρυθμό, τον τάφο. Ο ψυχικός πόνος έφερνε ραγδαία και το σωματικό της μαρτύριο. Το άδυστάρισμα, το σούρωμα, το σταφιδισμα, προχωρούσε, γεμάτο φοβέρας για τη ζωή της...

Δεν ήταν άπλως ο άντρας της ο Σταύρος Νικηφόρος. Είχανε παντρευτεί, όπως παντρεύονται οι άνθρωποι του καιρού τους, από πολύ νέοι. Κι' είχανε δοθή ο ένας στον άλλο με τον άπόλυτο τρόπο, που δίνονται οι άπλες, άγνες και μεγάλες ψυχές. Ήτανε παράδειγμα ή άφοσίωσι αυτού του ζευγαριού: Μια ψυχή μέσα σε δυο κορμιά, που νιώθωναν τον κόσμο με τον ίδιο τρόπο, κι' είχανε τις ίδιες γνώμες, τις ίδιες άγάπες, τις ίδιες λύπες και τις ίδιες χαρές... Ο ένας έβλεπε με τα μάτια τ' άλλου, ο

ένοιωσε με την καρδιά του και συλλογιότανε με το μυαλό του. Όταν η Ουρανία τον είδε, άτίκρου της, ξαπλωμένη, ακίνητο, παγωμένο, νεκρό, και τούκλεισε τα μάτια, όπως της είχε πη, πριν τον κατέδασουν στο χειρουργείο, ένοιωσε πως κι αυτής η ζωή έσβυνε, την ίδια στιγμή.

Άρχισε να μη μπορεί πιά να βάλει τίποτα στο στόμα της, να μη δέχεται τροφή — με το στομάχι την τρέφανε — και, τη νύχτα, να μη μπορεί να κλείση μάτι. Όταν τον μοιρολογούσε στην εκκλησία, τούλεγε, με σιγανή φωνή:

— Μούφυγες, Σταύρο... Καί μ' άφησες μονάχη στον κόσμο... Μά, ένοιω σου, θα βρω το δρόμο και σύντομα θα θώ να σ' εύρω... να με περιμένεις!...

Και τώρα, στις νύχτες της άγρύπνιας της, στα παραμυθιά της, τέτοια τούλεγε... πως γλήγορα θάφενε κι' αυτή, να πάη να τον άνατάσσει... Άρχισε τελευταία να την κρυφοτρώη μια μικρή, ύπουλη θέρμη... Παρακάλεσαν το γιατρό να τη βλέπει συχνότερα και να κάνει ό,τι μπορεί για να τη συγκρατήσει. Την άρχισε μ' ένεσεις, με δυνάμωτικά, με τροφές, που της έδινε, με χίλια-δυο τεχνάσματα και μ' έλαφρά ύπνωτικά. Συναμα της έκανε μια θεραπεία άντινευρική.

Κάθε τρείς και λίγο, κατέβαζε τη Ρένα, να της δίνη τάχα οδηγίες για την κουρά της Ουρανίας. Καί, βγαίνοντας μαζί από την κάρσα της — η Ουρανία είχε στο μεταξύ κρεβάτωθή — βήκε δυο-τρείς ευκαιρίες να την ξεμοναχιάσει και να έσπαση:

— Τί θα πουν αυτά όλα; — της είπε σ' έναν τόνο έσχάτης άγωνίας — Πού θέλεις ν' άποδώσω τη μεταστροφή σου;... Τί σουάει; Τί σουάει; Γιατί μου χαιρίζεις για λίγο τον Παράδεισο; Για να με βουλιάξεις πιο βαθειά στα σκοτάδια της Κόλασης; Γιατί; Για ποιά έγκλημα ή για ποιά λάθος θέλεις να με τιμωρήσης; Τί πρέπει να φαντασθώ για σένα;

Και στεκόταν άτίκρου της, χλωμός, παραλλαγμένος, λυπημένος, λαχανιασμένος από τον πόνο, που, από ψυχικός, γινότανε σωματικός:

— Μού χωστώς μια έξηγησι!... Μούδωλες φωτιά, ύποχρηστος για μια στιγμή, για να φύγης έπειτα και να μ' άφισες να καίγωμαι; Είσαι σαδίστρια, που σε διασκεδάει ο πόνος μου; Τί είσαι από τα δυο; Λέγε μου!...

Το ψιθύρισε έβρυχα: — Μια ύπαρξι που παλεύει μπροστά

στα χείλη ενός γκρεμού, για να μην πέσει, παρασέρνοντας άλλες τρείς ύπαρξεις, στο χαμό της... Αυτό είμαι!...

— Είναι άργα τώρα... — της είπε, πίνοντας βία τα μπράτσα της με χέρια που τρεμαν από την άκοα ταραχή — είναι άργα, για να γυρίσει πίσω... Γιατί ο χαμός μου κι' ο δικός σου είναι σίγουρος πίσω... ενώ μπροστά ή εύτυχία μάς προσμένει... Μη σε ξεγελά το αίσθημα της συμπίνοιας, που νοιώθεις τώρα για το Φάνη... Είναι κάτι παροδικό... Άύριο θα περάσει... και θ' άπομείνεις πάλι μονάχη... με το νερό της ψυχής σου μεγαλύτερο από ποίνω...

Η Ρένα βούρκωσε. Η περιφάνειά της λύγισε, μπροστά στον κίνδυνο να παρυσουθή και πάλι και μπόρεσε να πη αυτές τις δυο λέξεις, τόσο άταίριαστε στα χείλη της:

— Λυπήσου με!

— Ο οίκτος — της είπε φλογερά — δε στέκει σε κανέναν. Καί πολύ λιγώτερο σε σένα. Ούτε στον οίκτο σου για το Φάνη μπορείς να θυσιάσης τον έρωτά μας... είναι αίσθημα που είναι άπόλυτα άνώτερο από τον οίκτο... Μ' αν είναι κάποιος που πρέπει να λυπηθής... αυτός είμ' εγώ!... Άν σε χάσω... δεν ύπάρχει της κάμαράς σου!... Όμως εδώ δε μπορούμε να μιλήσουμε... Πρέπει να ιδωθούμε σε μέρος σίγουρο...

— Πού; — έκαμε με θλιμένο χαμόγελο η Ρένα. Έδώ, το καταλαβαίνεις, είναι άδύνατο πιά...

— Άπάνω, στο Ιατρείο μου — της έλεπε, όσο μπορούσε πιο χαμηλόφωνα — Προσποίησου, ότι έχεις πόνους έπίμους... κάπου... Θα σου πω νόησας για διαθεσιμίες...

Μά κι' αν μπορούσα να το κάμω — άποκρίθηκε η Ρένα — πάλι δε θα ώφελοσε σε τίποτα... Ο Φάνης θα μ' έφερε στο Ιατρείο και θα περίμενε να με πάρη...

Μια βολούρα σκέπασε για μια στιγμή τα μάτια του γιατρού. Η άπόγνωσι τον έκανε να μη βλέπει μπροστά του. Ήταν από κείνες τις στιγμές, που κάνουν τους ανθρώπους να φτάνουν και στο έγκλημα.

— Δε ξέρω — της είπε μ' άλλαγήνη φωνή — σκέψου και συ έναν τρόπο... αν δε θέλεις να ιδής κάτι, που θα σ' έκανε να μετανοιώσης πικρά... Θέλεις, την τελευταία ώρα, να σώσης μια τραυματισμένη συζυγική πίστη, προσδόντας την αγάπη, που είναι άκόμα χειρότερα!...

— Τί θα πουν όλ αυτά; της είπε ο γιατρός σ' ένα τόνο έσχάτης άγωνίας. Πού θέλεις ν' άποδώσω τη μεταστροφή σου;...

Καί, μ' ὅλο τὸν κίνδυνο νὰ τὸν δοῦν, τὴν ἀγκάλιασε σφιχτά καὶ τὴ φίλησε παρφορα. Αὐτὸ τὸ φίλι εἶχε περίεργο ἀποτέλεσμα. Τράνταξε τὴ Ρένα ψυχικὰ καὶ σωματικὰ. Ὅλο τὸ οἰκοδόμημα τῶν ἀποφάσεων ποὺ εἶχε πάρει γιὰ ἑναν ἡρωϊκὸ αὐτοσυγκρατημὸ, κλονίστηκε ἀπὸ τὰ θεμέλια. Ὁλητὴ νύχτα, πλάι στὸν ἀντρα τῆς, ἔκανε πὼς κοιμάται. Μὰ ξαγρυπνοῦσε μὲ κλειστὰ μῦτια. Ὅσο ἔψαχνε μὲ τὸ μυαλό τῆς νὰ βρῇ μιὰ διέξοδο τὴν κατατάσσει, ποὺ εἶχε δημιουργηθῇ, τόσο ἔδλεπε πὼς ἦτανε σκλάβος τὰ νύχια τῆς ἀμαρτίας. Οὔτε μπρὸς μποροῦσε νὰ κἀν, οὔτε πίσω.

Οἱ λύσεις, ποὺ ἀντιμετώπιζε, ἦσαν τραγικές: Νὰ τὰ φανέρωνε ὅλα στὸ Φάνη καὶ νὰ ζητοῦσε, μὲ ταπεινὴν καὶ συντριβὴν, νὰ τὴ βοηθοῦσε κ' αὐτὸς νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδο. Δὲν ἤξερε γιὰτί, ἀλλὰ κάτι τῆς ἔλεγε μέσα τῆς, ὅτι θὰ τὴ συγχωροῦσε καὶ θὰ τὴ βοηθοῦσε. Ἀλλὰ ποιά θὰ ἦταν ἐπειτα ἡ ζωὴ κοντὰ του; Μὲ τί πρόσωπο θὰ μποροῦσε νὰ τὸν βλέπει; Μὲ τί μᾶτια νὰ τὸν ἀντιβί; Μὲ τί χέρια νὰ τὸν ἀγκαλιάζῃ; Αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα τὴ βασάνιζαν, τόσο ποῦφτανε νὰ σκέπτεται σοβαρὰ μιὰ ἀλλήλῃ πιδ ριζικὴ καὶ πιδ δραματικὴ ἀκόμα λύσι: Νάφαινε αὐτὴ ἀπὸ τὸν κόσμον. Εἶχε βάλει τὸ πιστόλι — αὐτὸ τὸ πιστόλι, ποὺ δὲ μπόρεσε νὰ τῆς χρησιμώσῃ τελικὰ γιὰ τὴν ἀμυνα... ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ τῆς (ὅπως ἔλεγε μέσα τῆς μὲ πίκρα) — στὴ θέσι του. Ἀλλὰ ἦταν ἐκεῖ, γεμάτο, καὶ δὲν εἶχε παρὰ νὰ τὸ ἀκουμπήσῃ στὴν καρδιά τῆς καὶ νὰ πιέσῃ τὴ σκαντάλη. Μὰ συλλογιζότανε τὴν ἀπέραντη λύπη ποὺ θάδινε στὸ Φάνη καὶ τὴν κορούλα τῆς, τὴ μικρὴ Ρέα, ποὺ θὰ τὴν ἀφαινε ὀρφανή... Κι' ἔτσι ἔδλεπε, πὼς κ' αὐτὸς ἀκόμα ὁ ἔσχατος δρόμος, τῆς ἦτανε κλειστός.

Τέλος, ἡ σκέψις τῆς πῆγαινε στὴ μητέρα τῆς. Θὰ μποροῦσε νὰ ξεμολογήσῃ σ' αὐτὴ καὶ νὰ γυρῇ τὴν ψυχικὴ τῆς βοήθεια. Δυὸ μέρες ὅμως μὲ τὸ ἔσδι τοῦ γέρο-Νικηφόρου, τὴν εἶχε ἀφίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Ἀθήνα, μαζί μὲ τὴ θεὰ Βασίλική. Καὶ τώρα εἶχε ἀπομείνει μονάχη, σὰν τὴν καλαιμιὰ στὸν κόμπο, νὰ τὴν δερνῇ ἡ ἄγρια ψυχικὴ μπόρα. Καὶ τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα ἦτανε, ὅτι, στὸ βάθος τοῦ εἶναι τῆς, ἡ φωνὴ τοῦ πιδ σκοτεινοῦ κ' ἀνεξιχνίαστου ἑαυτοῦ τῆς, ξεπερνώντας τὸ ἀδιέξοδο τοῦ λογικοῦ, τὴν ἐσπρωχνε, μετὰ τὸ παράφορο φίλημα τοῦ γιαιτροῦ, καὶ πάλι, στὸ δρόμο τῆς ἀμαρτίας. Γιὰτί, στὸ βάθος, αὐτὰ ὅλα, τὸ πάθος, ἡ ἀντίδρασι σ' αὐτὸ κ' ἡ ἀγωνία, ἦτανε ζωὴ ποὺ χόρταινε τὴ διψα-

σμένη ἰδιοσυγκρασία τῆς καὶ τὴν ἐξάγζε ἀπὸ τὰ στεκοῦμενα βαλτόνερα τῆς καθημερινῆς ρουτίνας τῆς ζωῆς.

Ὁ Ντόλης βρῆκε κ' ἄλλη εὐκαιρία νὰ τῆς μιλήσῃ κλεφτὰ, λαχανιασμένως:

— Πές μου τί σκέφτηκες;... Τί βρήκες; Πᾶν νὰ χάσω τὸ μυαλό μου... Εἶναι ἀνάγκη νὰ μιλήσουμε... νὰ τὰ βάλουμε ὅλα κάπου... Ἡ ἀμφιβολία κ' ἡ ἐκκρεμότητα μὲ σκοτώνουν... Ἡ ζωὴ μου ἔχει γίνεи μαρτύριο...

Καὶ ὅτι αὐτὰ δὲν ἦτανε κούφια λόγια, παρὰ καθαρὴ ἀλήθεια, τῷδλεπε ἡ Ρένα στὴ μορφή του. Εἶχε σουρώσει καὶ κιτρινίσει καὶ ἡ ματιά του εἶχε πάρει μιὰ ἐκφρασι βαθύτατα μελαγχολικὴ:

— Δὲ σκέφτηκε τίποτα... δὲ βρῆκα τίποτα — ἔκαμε ἡ Ρένα, πνίγοντας ἕνα στεναγμό.

— Σκέφτηκε ὅμως ἐγώ — τῆς εἶπε ὁ γιαιτρος — ὅθ παραπονεθῇς γιὰ πόνους... ὅθ σου κἀνω τάχα διαθερμίες... Καὶ δὲ θ' ἀφίσω τὸ Φάνη νὰ σὲ περιμένῃ καὶ νὰ σὲ παύρῃ... ὅθ τοῦ παραστήσω τὸν κίνδυνο γιὰ τὴν ὑγεία σου νὰ ἐκτίθεσαι, ἀμέσως μετὰ τῆς διαθερμίας, στὸν ἀέρα μιὰς ἐξοχικῆς διαδρομῆς μὲ τ' αὐτοκίνητο, ὡς τὸ κτῆμα... Τὸ σπῆτι τῶν Νικηφόρων στὴν πολιτεία εἶναι δυὸ βῆματα ἀπὸ τὸ ἱατρεῖο... ὅθ πηγαίνεις, μετὰ τῆς διαθερμίας, νὰ σὲ παύρῃ ἀπὸ κεῖ... Ἐτσι θάχουνε τὸν καιρὸ νὰ βλέπωμάστε μ' ὅλη τὴν ἡσυχία μας... Σύμφωνοι;

Ἡ Ρένα δὲ μίλησε. Ἀκούστηκαν βῆματα πρὸς τὸ μέρος τους. Χωρισμένοι ἀπὸτομα κ' ὁ γιαιτρος περιμένε μ' ἀγωνία καὶ τὴν ἄλλη μέρα καὶ τὴν παράλλη κ' ἄλλες δυὸ ἀκόμα, νὰ δὴ κἀνένα σημεῖο, ποὺ νὰ δείχνῃ τὴν ἀποφάσισι ἡ γυναίκα ποὺ κἀταγε στὰ χέρια τῆς τὸ νῆμα τῆς ζωῆς του. Ἦταν ἡ χαρὰ τὸν ξεφνικὴ κ' ἀνεκλάλητη, ὅταν ὁ Φάνης πῆγε νὰ τὸν βρῇ γιὰ νὰ τοῦ πῇ:

— Μετὰ τὴν μητέρα μου, σὲ παρακαλῶ νὰ πᾶς νὰ ἰδῇς σήμερα τὴ Ρένα... Τῆς παρουσιάστηκαν κατὶ περιεργοὶ πόννοι...

— Ὅθ τὴ δῶ — ἔκαμε ὁ γιαιτρος (καὶ ὁ Φάνης δὲ πρόσδε, ὅτι ὅλο τὸ αἷμα τοῦ εἶχε ἀνεβῇ στὸ κεφάλι κ' εἶχε γίνεи τὸ πρόσωπο τὸν κατακόκκινο) — θὰ πᾶν νὰ τὴ δῶ... μὴν ἀνισχυκῇ... δὲ θάναί τίποτα...

Καὶ βρῆκε ἀπὸ τὸ ἱατρεῖο καὶ μῆκε στὸ αὐτοκίνητο του, λέγοντας στὸ Φάνη:

— Μὲ συγχωρεῖς, ποὺ δὲ μπαίνω στὸ δικό σου... Ἐχω καὶ κατὶ ἄλλες βίζιτες νὰ κἀνω... καὶ θάχης καὶ σὺ τίς δουλεῖς σου...

— Σ' ἀκολουθῶ — εἶπε ὁ Φάνης κ' ἔβαλε μπροστὰ τὴ μηχανὴ μετὰ τὸν γιαιτρο.

Ὁ γιαιτρος πάτησε κ' ἔφυγε σὰν δαιμονισμένος. Πρόλαβε κ' ἀνέδθηκε πρῶτος στὸ δωμάτιό τῆς, γιὰ νὰ πῇ, λαχανιασμένος, στὴ Ρένα, ἕνα ἔψυχο:

— Εὐχαριστῶ!...

Ἡ ἐξέτασι γίνηκε καὶ ἡ κούρα προσδιωρίστηκε: Ὅθ τὴν πῆγαινε, κάθε πρωτὶ, ὁ Φάνης γιὰ διαθερμία, ἡ Ρένα θὰ περνοῦσε στὸ σπῆτι τῶν Νικηφόρων, ποὺ ἦτανε δίπλα κ' ὁ Φάνης, ἀφοῦ τέλειανε τίς δουλειές του, θὰ τὴν γύριζε στὸ χτῆμα. Ἦτανε σίφουνας, ὅλος ὀρμη καὶ πάθος βία, τὸ πρῶτο συναπάντημά τους στὸ ἱατρεῖο, αἷμα ἔφυγε τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Φάνη. Ὁ ἔρωτας δὲν ἄφησε ν' ἀλλάξουν οὔτε λίγες φράσεις. Τὸ μυστήριο τῆς γιορτῆς του σφραγίστηκε ἀπὸ μιὰ ἐξαλλὴ καὶ συνταραχτικὴ σιωπῇ. Ἦτανε σὰν νὰ σηκώθηκαν ξαφνικὰ τὰ ἐμπόδια ποὺ κρατοῦσαν ἕνα ρεῦμα δυοτὰ κ' ὥρμησε ἀκράτητο, ἀνοίγοντας κοῖτη.

Ὅταν ἦρθε τέλος ὁ κατευνασμός, ἡ Ρένα ἀποροῦσε κ' ἡ ἴδια γι' αὐτὸ τὸν ἀπότομο καὶ τόσο βίαιο γυρισμὸ στὰ νύχια τῆς ἀμαρτίας. Ἀποροῦσε γιὰ τὸ πόσο λίγο ἤξερε τὸν ἑαυτὸ τῆς. Ὁ γιαιτρος, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, βιάζονταν νὰ βάλῃ τὸ πρόβλημα καὶ νὰ ζητήσῃ νὰ κανονίσῃ τίς μελλοντικές σχέσεις μὲ τὴ Ρένα:

— Αὐτὸ δὲ μπορεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ — τῆς εἶπε — αὐτὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἀρρώστειας, καταλαβαίνεις πολὺ καλά, ὅτι δὲ μπορεῖ νὰ σταθῇ ἐπ' ἀπείρον... Ὅθ μπορέσουμε νὰ τὸ χρησιμοποιοῦσῃμε μιὰ, δυὸ, τρεῖς βδομάδες τὸ πολὺ... Τί θὰ γίνῃ ὅστερα;... Πρέπει ἀπὸ τώρα νὰ βάλουμε κάτῳ ἕνα σχέδιο...

Ἡ Ρένα, ποὺ στὴν ἀγκαλιά του εἶχε ξεχάσει τὰ πάντα, τὸν ἀντρα τῆς, τὸ χρέος τῆς, τὸ παιδί τῆς, κ' ἔπλεε τώρα σὲ πᾶν εὐτυχίας καὶ μακαριότητος, εἶπε, σὰ νὰ μιλοῦσαν γιὰ ζήτημα, ποὺ δὲν ἦτανε δικό τῆς:

— Ἐγὼ δὲ μπορῶ νὰ σκεφτῶ τίποτα... Εἶμαι ἀνίκανη νὰ βρῶ ὀτιδήποτε...

Ὁ γιαιτρος τὴν κῦτταξε μ' ἀπέραντη ἀγάπη:

— Εἶσαι χαριτωμένη σ' αὐτὴ τὴν ἐγκατάλειψι. Ὁ ἀντρας ὅμως εἶναι — καὶ πρέπει νὰ εἶναι — ζωὸν υπεύθυνο... Ἐγὼ πρέπει νὰ βρῶ μιὰ λύσι... Στὸν ἑαυτὰ οἱ ριζικές, οἱ πιδ ἀπόλυτες καὶ πιδ γενναίες, εἶναι πάντα οἱ καλύτερες... Τὸ πιδ σωστὸ θάτανε νὰ γκρεμίσουμε μιὰ καὶ καλὴ ὅλα τὰ ἐμπόδια... νὰ φύγουμε!... Ὅπου καὶ νὰ πᾶμε, θὰ μπορέσουμε νὰ ζήσουμε — καὶ νὰ ζήσουμε καλά — μὲ τὴν ἐπιστήμη μου... Χρήματα ἔχω ἀρκετὰ γιὰ νὰ ἐγκατασταθῶ καὶ νὰ ζήσω ἀνετα ὥσπου νὰ ἐπιβλῶ... ἀλλὰ κ' ἂν ἀκόμα δὲ θάθελα νὰ ἐργαστώ... Ἀλλὰ τὴ λύσι αὐτὴ ὁ ἄρκτος στὸ Φάνη δὲ σ' ἀφίνει νὰ τὴ δεχτῇ καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσῃ πὼς μ' ἔχεις παρσύρει κ' ἐμένα στὴν ἀποψί σου... Ἀλλὰ τότε πρέπει ν' ἀσφαλιστῇ ἀπόλυτα τίς συναντήσεις μας... Δὲ μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς ἐσένα... Μπορεῖ νὰ στάθῃκα, ὡς τὰ τώρα ἕνας ἐλαφρός, ἕνας ἐπιπόλαιος, ἕνας ἐλεινὸς μὲ τίς γυναίκες... Ἐσένα ὅμως σ' ἀγάπησα. μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῆς καρδιάς μου...

Τοῦδαλε τὸ χερί τῆς στὸ στόμα:

— Σῶπα!... Δὲ θέλω νὰ μιλάς γι' αὐτά... Πές μου τί σκέφτηκες γιὰ τίς συναντήσεις μας...

— Ἐδῶ, ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ χτῆμα τῶν Νικηφόρων καὶ τὸ χωριὸ τῆς Μπαλτζας... ἔχω πάρει κληρονομία ἕνα μεγάλο ἀμπέλι... Μοῦ τὸχουνε ζητήσει πολλές φορές, διάφοροι χωριάτες, μὰ δὲν τὸ πούλησα, γιὰτί ἀπ' τὰ σταφύλια του, ποὺ εἶναι ἐξαιρετικά, παίρνω κάθε χρόνο λίγα βαρελάκια κρασί γιὰ τοὺς φίλους... Εἶναι μετὰ τὸ πάκο καὶ μετὰ τὴν ρεματιά, πρὸς τὸ μέρος τοῦ χωριοῦ... Σ' αὐτὸ τ' ἀμπέλι, λέω νὰ χτίσω ἕνα κοκλίτικο σπιτάκι, μιὰ κάμαρα... τάχα γιὰ φύλακα, καὶ νὰ τὸ ἐπιπλώσω μὲ κέφι... Ἐγὼ διαλέξῃ τὸ μέρος. Εἶναι στὴν ἄκρη τοῦ ἀμπελιοῦ... κοντὰ σὲ κατὶ πυκνὰ θάμνα, πουνράρια κ' ἄγκαθιές καὶ βατουλιές, ποὺ θὰ τὸ κούβουνε μιὰ χαρὰ... Τί λές;... Εἶναι δυὸ βῆματα ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ παρκου... δὲ βᾶχης παρὰ νὰ περάσῃς τὴν ρεματιά καὶ νᾶρθης... Ὅθ

εἶναι ἕνας ὁραῖος περιπατάκος... Τί λές;... Πὼς σου φαίνεται;...

Ἡ Ρένα ἀπόμεινε σκεπτικὴ:

— Δὲ ξέρω — εἶπε — πρέπει νὰ τὸ δὴ κανεῖς...

— Ἐγὼ, ἡ οὕτως ἡ ἄλλως, θὰ τὸ βάλω μπροστὰ — ἔκαμε ζεστά — ὁ ἔρωτας εἶναι σὰν μιὰ συνωμοσία... Πρέπει νὰ κούβῃ τὰ ἴχνη του...

Ἐνῶ συζητοῦσαν ὅμως πὼς ν' ἀσφαλιστῇ τὸ μυστικὸ τους στὸ ἄμεσο μέλλον, τὸ ἀφῆσαν νὰ διαφαίνεται στὸ παρόν, μεθυσμένοι ἀπὸ τὴν εὐτυχία τους. Μετὰ τῆς διαθερμίας, ὁ γιαιτρος συνώδεε τὴ Ρένα στὸ σπῆτι τῶν Νικηφόρων, ποὺ ἦτανε δίπλα στὸ ἱατρεῖο. Ἐδῶναι μαζί τῆς ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ποὺ εἶχε τὸ μηχανήμα καὶ ποὺ κλεινοῦσαν μονάχι τους περισσότερη ὥρα, ἀπ' ὅση χρειαζότανε γιὰ τὴν διαθερμία, περνοῦσε ἀπὸ τὴν ἄλλη κάμαρη, ποὺ περιέμεναν πελάτισσες νὰ τῆς ἐξέτασῃ, κ' ἔδῶναι στὸ δρόμῳ μὲ τὴ Ρένα, τὴν ἀνέβαζε στὸ σπῆτι τῆς κ' ὀχι σπάνια, ἔμενε κ' ἐκεῖ, μαζί τῆς, κάμποση ὥρα.

Αὐτὰ ὅλα σχολιάζονταν ἀπὸ τίς γυναίκοὺς, ὅταν βγαίνανε ἀπὸ τὸ ἱατρεῖο... Καὶ δὲν ἄργησε νὰ σταροδοβονίσῃ, στὴ μικρὴ πολιτεία, ὅτι ἡ ὁμορφὴ νύφη τοῦ Νικηφόρου, ποὺ εἶχανε θαυμάσει τόσο στὸ γάμο, εἶχε ἀρρωστήσει πολὺ... μὲ τὸ γιαιτρο:

— Καὶ τὴν κουράει — λέγανε κιόλας οἱ παλαιοὶ γυναικες — ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀρρώστεια μὲ τόση προσοχὴ, ποὺ δὲν ἀδεῖαίθε νὰ τῆς ἐξέτασῃ, μὰ οὔτε νὰ δὴ καθόλου τίς ἄλλες ἀρρώστεις...

Αὐτὰ τὰ κουτσομπολιὰ φτάσανε σ' αὐτὰ τῆς Τασίας Βάρδα, τῆς κόρης τοῦ Κωστούλα, ποὺ εἶχε φάει τὴν χυλόπηττα ἀπὸ τὸ Φάνη κ' ἔκανε τώρα νύχια τοῦ γιαιτροῦ, ποὺ ἀπόμεινε ὁ καλύτερος γαιμπρός τῆς μικρῆς πολιτείας. Καὶ βιάθηκε νὰ δώσῃ ὅσο μποροῦσε μεγαλύτερη διάδοσι σ' αὐτὰς τίς φήμες, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ φτανανε σ' αὐτὰ τοῦ Φάνη καὶ θάχε «μ' ἕνα συμπαρό, δυὸ τραγόνια»: Ὅθ ἐκδικιότανε τὸ Φάνη, ποὺ δὲ διάλεξε αὐτὴν, ἀλλὰ μιὰ ξένη καὶ θ' ἀπομακρύνει τὴ Ρένα ἀπὸ τὸν γιαιτρο γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τὸν κερδίσῃ αὐτὴ... Μάταια ἐλπίδα, γιὰτί ὅπως λέει κ' ἡ παροιμία, οἱ σὺζυγοὶ τὸ μαθαίνουν τελευταῖοι...

Μ' ὅσο θόρυβο κ' ἂν ἔκανε, δὲ μπόρεσε νὰ ἐμπνῇ στὸ Φάνη. Τὸ μόνο ποὺ κατὰφερε, ἦτανε νὰ φτάσουν τὰ κουτσομπολιὰ ὡς τὰ δουλιὰ κ' ὡς τίς φτωχὲς συνοικίες. Ἐτσι κάποιο Σάββατο, ποὺ ἡ Χαρίκλεια εἶχε ἀνεβῇ στὴ μικρὴ πολιτεία, γιὰ νὰ κἀν, ὅπως πάντα, στὴν ἀγορὰ τῆς τὰ ψώνια τῆς βδομάδας γιὰ τὸ σπῆτι, στὴν τύχη ἄρπαξε τ' αὐτὴ τῆς κούβεντες γιὰ τὴν καινουργία κυρά τῆς:

— Ψηλοῦτὰ κ' ἀκατάδεχτη καὶ παρασταίνει τὴν ἄγια... Σὰν νὰ μὴ ξέρουμε πὼς τοῦ τὰ φορέει τοῦ Νικηφόρου μὲ τὸ γιαιτρο... Κάθε μέρα ξεμοναχιάζονται οἱ δυὸ τους πότε στὸ ἱατρεῖο, πότε στὸ σπῆτι. Στὸ ἱατρεῖο ἔχει τὰ μηχανήματα... Τί μηχανὲς ἔχει στὸ σπῆτι ὅμως, κανεὶς δὲ ξέρει...

Αὐτὰς οἱ κούβεντες, ποὺ λέγονταν γιὰ νὰ τίς ἀκούσῃ ἡ Χαρίκλεια, τῆς ἀναψαν ξαφνικὰ ὅλο τὸ μῖσος ποὺ εἶχε γιὰ τὴν «Ἀθηνά». Ἀρχισε νὰ ἰχνηλατῇ σὰν κυνηγόσκυλο σ' ὅσα λέγονταν στὴ μικρὴ πολιτεία, ὥσπου ἔδῶλε τὸ λαγὸ ἀπὸ κατὶ πελάτισσες τοῦ γιαιτροῦ, ποὺ εἶχανε παρακολουθήσει τὰ καμώματά τους καὶ εἶχαν ἀκούσει — λέγανε — μὲ τ' αὐτιά τους ὑποπτους ἤχους ἀπὸ τὸ δωμάτιο ποὺ κλεινοῦσαν μαζί...

Ἡ Χαρίκλεια πῆρε τέτοιο θυμὸ, ποὺ ἠθελε νὰ καταγγεῖλῃ ἀμέσως στὸν ἀφέντη τῆς ὅσα ἤξερε ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή — ὀχι φήμες, παρὰ πράματα ποὺ εἶδε μὲ τὰ μάτια τῆς. Ὅμως τὴν ἐμπόδισε τὸ ἀκόλουθο περιστατικόν. Ἡ μεγάλη τῆς κυρία, ἡ Οὐρανία, ἐνῶ τῆς εἶχανε πᾶσει οἱ θέρμες γιὰ λίγο καιρὸ, ἔδῶλε «πύελα αἱματηρὰ» ἕνα πρῶτὸ καὶ ἐσπᾶθε περὶτό, ἕνα μικρὸ, κατὰ τὸν ἑσῶντα, ποὺ μὲγάλωνε λιγάκι τὸν βραδάκι. Ὁ γιαιτρος εἶπε νὰ τὴν πᾶνε ἀμέσως σ' ἕνα «πρεβαντόριο». Κι' ὁ Φάνης ἐτοιμαζότανε νὰ φύγῃ μαζί τῆς γιὰ τὴν Ἀθήνα, νὰ τὴν ἐγκαταστήσῃ σ' αὐτὸ τὸ θε-

Παρακολουθήστε ἀπὸ τὸ σημερινὸ τεῦχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 83) τὸ νέο συγκλονιστικὸ ἀστυνωμακὸ μυθιστόρημα τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως

ΦΡΕΝΤ ΚΟΛΜΑΝ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΜΕ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

Πρόκειται γιὰ τίς ἀγωνιώδεις καὶ ἐφοιλικές περιπέτειες ἑνὸς καλλιτέχνη, ποὺ μπλέκεται στὰ δίχτυα μιὰς ἀκατανίκητης γόησσας, πέφτει θύμα μιὰς σατανικῆς πλεκτάνης καὶ ἀναγκάζεται νὰ γίνῃ μέλος μιὰς συμμορίας λαθρεμπόρων ναρκωτικῶν, γιὰ νὰ σώσῃ τὴν ζωὴ του. Ἀπὸ τὰ πρῶτα τοῦ ὅμως βήματα, βρίσκει ἀντιμέτωπο ἕνα τολμηρὸ καὶ δαιμόνιο ντεκτεκτὶβ καὶ ὑποχρεώνεται νὰ παίξῃ διπλὸ παίγνιδο γιὰ ν' ἀποκαλύψῃ τὸ μυστηριώδη ἀρχηγὸ τῆς συμμορίας τῶν λαθρεμπόρων. Στὸ θανάσιμο αὐτὸν ἀγῶνα ποὺ εἶχε τὴν συμπαράστασι μιὰς ὁμορφῆς καὶ φλογερῆς Μεξικάνικας, ποὺ εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένη μαζί του καὶ πρόθυμη γιὰ τὴν πιδ μεγάλη θυσία.

Τὸ ἀριστουργηματικὸ αὐτὸ ἀστυνωμακὸ μυθιστόρημα, ποὺ προκαλεῖ βαθεῖς συγκινήσεις μὲ τὰ μυστηριώδη ἐγκλήματά του καὶ τοὺς συναρπαστικοὺς ἐρωταίς του, κρατᾷ σὲ ἀγωνία τὸν ἀναγνώστη ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος του.

ραπευτήριο. Ἡ Χαρίκλεια δὲ νόμισε τὴ στιγμή κατάλληλη νὰ μιλήσῃ στὸν ἀφέντη τῆς. Ὅθ περιμένε νὰ γυρίσῃ γιὰ νὰ τοῦ κἀν τίς ἀποκαλύψεις.

Ὅταν ὁ Φάνης ἔφυγε μὲ τὴν Οὐρανία γιὰ τὴν Ἀθήνα, ὁ γιαιτρος πανηγύρισε. Γιὰ διαθερμίες δὲ μποροῦσε, ὅσο θάλεπε ὁ Φάνης, νὰ γίνῃ λόγος. Ἀλλὰ δὲ χρειαζόνταν πιά, γιὰ ὅσες μέρες θάτανε στὴν Ἀθήνα. Στὸ χτῆμα δὲν ἔμενε κανένας πιά, ποὺ νὰ τὸν κἀν νὰ διατάσῃ νὰ κατεβῇ ἀπὸ τὴν μικρὴ πολιτεία καὶ νὰ πᾶν ὀλοῖσα — ὅπως τὸ εἶχε κἀμει, ὅταν ὁ Φάνης ἦτανε στὴ Βιέννη — τὴ νύχτα, στὴν κάμαρα τῆς Ρένας, χωρὶς (ὅπως νόμιζε) νὰ τὸν μωριστῇ κανένας.

Ἡ Χαρίκλεια τὸ φαντάστηκε. Κι' ἐπὶ τέσσερες νύχτες, σκόρπιζε, τὴν κατάλληλη

ὄρα, τὸ ἀλκοὸλ τῆς μπροστὰ στὴν πόρτα τῆς κρεβάτοκάμαρης, γιὰ νὰ τὴν ἄγρια εὐχαριστήσῃ, τὸ πρῶτὸ, νὰ σκουπίσῃ τ' ἀχνάρια τῶν πατημάτων τοῦ γιαιτροῦ καὶ νὰ νᾶναι σίγουρη πὼς θὰ μποροῦσε ν' ἀποδείξῃ τετραγωνικὰ στὸν ἀφέντη τῆς τὴν ἀτιμία τῆς «Ἀθηνάρας». Στὸ μεταξύ, ἀνυποπότος ὁ γιαιτρος, ἔδῶλε τὰ θεμέλια στὸ σπιτόπουλο ποὺ ἦτανε νὰ χτίσῃ στὸ ἀμπέλι του...

Ὅταν ὁ Φάνης γύρισε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα σκουνοφλός, κουρασμένος, ἡ Χαρίκλεια τὸν ξεμονάχιασε ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι σὲ μιὰ ἀποθήκη, ποὺ βάζανε τὰ ἐργαλεῖα τους οἱ ἐργάτες τῆς γῆς καὶ τοῦκανε, σὲ ὕψος ἐμπιστευτικὸ καὶ μυστηριακόν, τὸν πρόλογο:

— Ἐφαγα ψωμὶ στὸ σπῆτι σας ἀπὸ μικρή... Μὲ πῆρασε κοριτσάκι καὶ εἶμαι τώρα γυναίκα καὶ κοντεύω νὰ γεράσω καὶ φυτρώσανε ἀσπρες τρίχες στὸ κεφάλι μου... Στὰ χέρια σας μεγάλωσα, γίνηκα ἄνθρωπος... Κι' ἔχω χρέος νὰ σας πονᾶω καὶ νὰ σας δουλεύω πιστά...

— Θέλεις νὰ σοῦ αὐξήσουμε τὸ μισθὸ σου; — ἔκαμ' ὁ Φάνης ἀνυπόμονα...

Ἡ Χαρίκλεια δάκρυσε γι' αὐτὴ τὴν ὑπόνοια τοῦ ἀφεντικοῦ τῆς, ὅτι ἦταν ἱκανὴ νὰ τοῦ μιλήσῃ γιὰ τέτοια πράματα:

— Ὅχι, ἀφέντη μου — τοῦ εἶπε, σὲ τὸν ἀμνησυχτικὰ σοβαρὸ — ἔχω νὰ σοῦ κουβεντιάσω γιὰ κατὶ πάρα πολὺ σπουδαῖο...

Ὁ Φάνης παραξενεύτηκε ἀπ' αὐτὸ τὸ ὄφος:

— Κάθισε — τῆς εἶπε, γεμάτος περιέργεια.

Καὶ τῆς ἔδειξε ἕνα σκαμνὶ κοντὰ σὲ κατὶ ἀμπέριον, ποὺ φύλαγαν τίς σπορὲς γιὰ τὰ ὄψια.

Κι' αὐτὸς κάθισε πάνω σ' ἕνα ἀπ' αὐτά, ἀντίκρου τῆς.

— Λέγε, σ' ἀκούω!... συνέχισε.

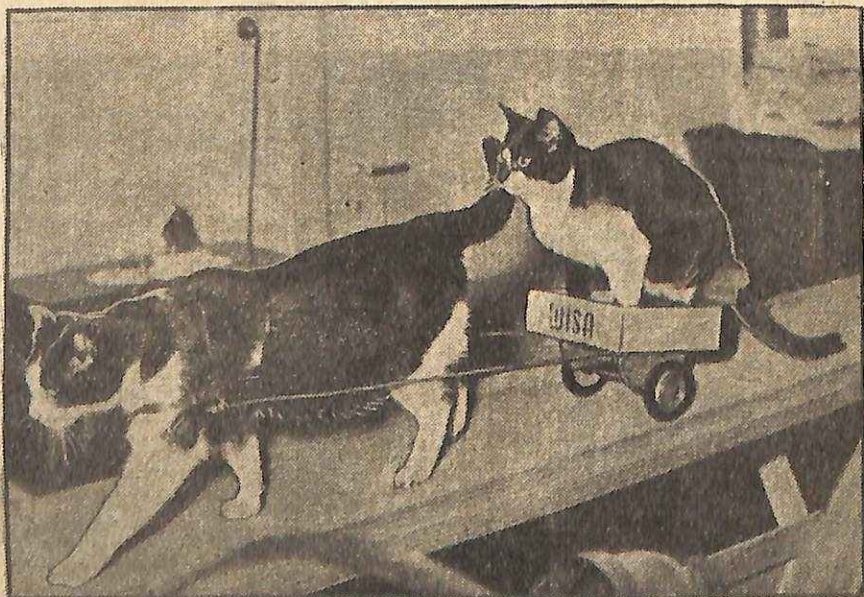
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΣΤ'.

Ἡ ἀπεκαλύψι

— Αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ πῶ, ἀφέντη μου — ἀρχισε ἡ Χαρίκλεια καὶ τὰ δάκρυά τῆς τρέχανε — εἶναι τρομάρα καὶ βρωμία... Καὶ μπορεῖ νὰ τὸ πάρῃς ἀσκήματα πολὺ καὶ νὰ κἀνεις πράματα, ποὺ νὰ σὲ χάσουνε καὶ σένα καὶ τὸ σπῆτι κ' ἐμὰς οὄλους...

— Ἀσε τοὺς πρόλογους — τῆς φώναξε ὁ Φάνης, πιάνοντας σφιχτὰ τὰ μπράτσα τῆς καὶ τραντάζοντάς τὴν — καὶ πές ἀμέσως γιὰ τί πρόκειται...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΤΕΤΡΑΠΟΔΟΙ... ΑΣΤΕΡΕΣ

Ὁ Χάππυ, ἕνας μεγαλόσωμος γάτος, ποὺ ἀνήκει στὸν φύλακα τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου τῆς Βασιλείας, θεωρεῖται σήμερα ἕνας ἀπὸ τοὺς πιδ καλογυμνασμένους γάτους τῆς ἐποχῆς μας. Στὴ φωτογραφία μας ὁ Χάππυ σέρνει πίσω του ἕνα μικρὸ ἀμαξάκι μέσα στὸ ὁποῖο ἔχει στραγγυλοκαθῆσει ὁ γυιὸς του Τζαγκέλι. Σὲ ἄλλα νούμερά του ὁ Χάππυ ἔχει γιὰ παρτενέρ του τὸν παπαγάλου Λόρρυ, μὲ τὸν ὁποῖο τὸν συνδέει μιὰ μακροχρόνι φιλικὴ συνεργασία. Πιστεύεται πὼς ὁ Χάππυ δὲν θ' ἀρνήσῃ νὰ γίνῃ ἀστέρι τῆς τηλεόρασης.

Ἡ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΡΧΑΙΟΤΗΣ ΕΜΠΝΕΕ!

Η Όλγα Ντέτερντιγκ

ΜΙΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΣ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΛΕΠΡΟΥΣ 1...

Η παράξενη απόφαση της Όλγας Ντέτερντιγκ

Η όραία και κατάξονη Όλγα Ντέτερντιγκ, μοναχοκόρη και γενική κληρονόμος του ιδρυτή της εταιρείας πετρελαίων «Σέλλ», σερ Χένρυ Ντέτερντιγκ, που πέθανε εδώ και λίγο καιρό, αφήνοντας της περιουσία 4 περίπου εκατομμύρια λίρες, βρίσκεται σ' ένα λεπροκομείο της κεντρικής Αφρικής, ως βοηθός... μαγείρισ-
σας!

Η Όλγα Ντέτερντιγκ, που είναι σήμερα τριάντα χρόνων, ήταν μέχρι εδώ και λίγο, μία από τις πιο εκθαμβωτικές γυναίκες της διεθνούς αριστοκρατίας του χρήματος. Μοιράζοντας τον καιρό της ανάμεσα σε έντονη κοσμική ζωή, μακρινά ταξίδια κι' έκκεντρικές φιλανθρωπικές πράξεις, η όραία Όλγα απασχολούσε συχνά τους κύκλους του υψηλού κουκουμπολίου κι' είχε δημιουργήσει γύρω της τη φήμη του πιο θελκτικού και συνάμα του πιο παράξενου γυναικείου πλάσματος, που γνώρισε στα νεότερα χρόνια η Αγγλία.

Αφού φιλοξένησε στην αύλη της καρδιάς της αναρίθμητα δυστυχισμένα πλάσματα, που τα βοήθησε και τα συνένεψε μ' αληθινή ήγεμονική γενναϊοδωρία, η ζάμπλουτη Όλγα άνοιξε στο τέλος και το σαλόνι της καρδιάς της για να μπάσει τον πρώτο και μοναδικό άντρα που αγάπησε, Πραγματικά, όπως δηλώνουν κι' οι πιο φαρμακερές γλώσσες, που είπαν πολλά άλλα εναντίον της, η Όλγα Ντέτερντιγκ, δεν είχε συνδεθεί αισθηματικά με κανένα άντρα ως πέρυσι, που γνώρισε στο Παρίσι το Γάλλο δημοσιογράφο Ανρί Μπερτράν.

Ο Ανρί Μπερτράν, ένας δεικνυμένος, αλλά συμπαθητικός νέος τριανταπέντε χρόνων, πήγε μία μέρα στο πολυτελέστατο διαμέρισμά της για να της πάρει συνέντευξη και το αποτέλεσμα ήταν να ερωτευτούν παράφορα ο ένας τον άλλο από την πρώτη στιγμή. Στη δεύτερη συνάντησή τους, η Όλγα, χωρίς να διασάφει, πρότεινε στο Γάλλο δημοσιογράφο ν' αρραβωνιαστούν, την ίδια κιόλας μέρα, πράγμα που εκείνος, ζαλισμένος από τόσο ευτυχία, δέχτηκε, ύστερα από μερικούς δισταγμούς.

Οι αρραβώνες τους αναγγέθηκαν επίσημα σε μία δεξίωση που η ζάμπλουτη Όλγα έδωσε σ' ένα από τα πιο όμορφα κοσμικά κέντρα της γαλλικής πρωτεύουσας, όπου εί-

χε κληθεί όλα η αριστοκρατία της παρισινής αριστοκρατίας.

Κατόπιν, οι δύο τους, μπήκαν στο πολυτελέστατο γιάτ της Όλγας και ξεκίνησαν για ένα πολύμηνο ταξίδι στις άκτες της Μεσογείου. Το χειμώνα, ο Ανρί Μπερτράν γυρίσε στο Παρίσι χωρίς τη μηστή του κι' όλοι τότε πίστεψαν πως η Όλγα Ντέτερντιγκ θα βρισκόταν στο Λονδίνο.

Ο νεαρός δημοσιογράφος απέφευγε να δώσει την παραμικρή πληροφορία για την αγαπημένη του στους γνωστούς και τους φίλους τους, αλλά κανείς τους δεν ανησυχούσε, γιατί ο αρραβωνιαστικός της Όλγας δε φαινόταν καθόλου στενοχωρημένος.

Όσπου, ξαφνικά, μαθεύτηκε πως η όραία εκατομμυριούχος βρισκόταν εκεί που κανένας δε θα μπορούσε να φανταστεί! Είχε πάει κι' είχε αναλάβει υπηρεσία στο λεπροκομείο, που διατηρεί στην καρδιά της αφρικανικής ήπείρου ο διάσημος γιατρός, φιλόσοφος, μουσικοσυνθέτης, θεολόγος και φιλάνθρωπος, δόκτωρ Άλμπερτ Σβάϊτσερ.

Μόλις μαθεύτηκε αυτό, οι δημοσιογράφοι πολιορκήσαν τό... συνάδελφούς τους, τον Ανρί Μπερτράν, για να τους εξηγήσει τι είχε συμβεί και πως πήρε η μηστή του μία τόσο απρόσπτη και παράξενη απόφαση. Εκείνος, όμως, δεν τους έδωσε καμμία εξήγηση.

Είναι ένα μυστικό της Όλγας, τους είπε, που δεν έχω το δικαίωμα να σας το αποκαλύψω.

Μερικοί τότε Άγγλοι, Γάλλοι κι' Αμερικανοί δημοσιογράφοι, πήραν το αεροπλάνο και πέταξαν κατ' ευθείαν στην Κεντρική Αφρική, για να ανακρίνουν την ίδια την Όλγα Ντέτερντιγκ.

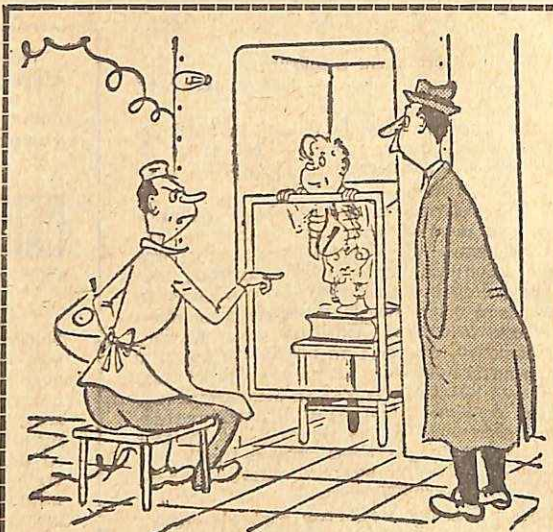
Αλλά ούτε η ίδια ούτε κανείς από το προσωπικό του λεπροκομείου τους έδωσε την πληροφορία που ήθελαν.

Η πάμπλουτη κι' όραία Άγγλίδα, τους δέχτηκε μ' ευγένεια και τους διηγήθηκε πως πήγε κι' έπιασε δουλειά στο ίδρυμα του δόκτορα Σβάϊτσερ.

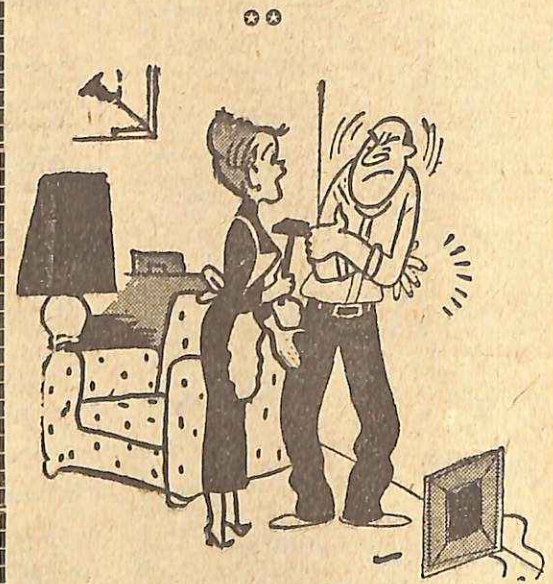
«Ήρθα εδώ, τους είπε, με το ιδιωτικό μου αεροπλάνο και παρουσιάστηκα στο δόκτορα Σβάϊτσερ. Του ανακοίνωσα πως ήθελα να προσφέρω τις υπηρεσίες μου στο μεγάλο κι' ιερό έργο που κάνει. Εκείνος τότε με ρώτησε αν είχα δίπλωμα νοσοκόμου κι' όταν, σατισμένη, του απάντησα αρνητικά, χαμογέλασε, μ' έπιασε με καλωσύνη από το μπράτσο και μου είπε πως μπορούσα να γίνω βοηθός της μαγείρισσας. Δέχτηκα με χαρά κι' άμέσως μου δώσανε ένα κουβά πατάτες να τις καθαρίσω. Όλοι είναι ευχαριστημένοι μαζί μου, γιατί τα καταφέρνω μία χαρά, παρ' όλο που δεν είχα ιδέα από κουζίνα...»

Φυσικά, όσο κι' αν αυτές οι εξμυστηρεύσεις ήταν... συγκινητικές, οι δημοσιογράφοι δεν είχαν κάνει τόσες χιλιάδες μίλια, για ν' ακούσουν μόνο αυτές. Άλλα σ' όλες τις ερωτήσεις τους, που άφορβαν τους λόγους μιας τόσο απροσδόκητης απόφασής της όραίας Όλγας καθώς και το πόσο σκόπευε να μείνει ανάμεσα στους λεπρούς, εκείνη δεν απάντησε.

Πρόκειται για μία ιδιοτροπία; Για καθαρή φιλανθρωπική πράξη; Η μήπως, απογοητευμένη από το μοναδικό της έρωτα, η Όλγα Ντέτερντιγκ, αποφάσισε να αφιερώσει τη ζωή της στην υπηρεσία των δυστυχισμένων, έχοντας συμφωνήσει με τον Ανρί Μπερτράν να μην ανακοινώσουν τί συνέβηκε; Μονάχα ο χρόνος θα δώσει απάντησι σ' αυτά τα ερωτήματα.

Ο γιατρός: «Νστε είναι μία βδομάδα που νατάμει ο γυιός σας το στυλό. Και τί κάνετε τόσες μέρες;
Ο μικρός: «Έγραφα με μολύδι!..»

—Αν ήμουν σίγουρη, πως θα πετύχαινα το καρφί, δε θα σε φώναζα για να το κοιτάξεις...

—Θεέ μου!... Είναι και σε ενδιαφέρουσα!...

Τι κι' αν λένε ώρισμένοι άπαισιόδοχοι, ο άνδρας και η γυναίκα δεν είναι δύο πλάσματα τελείως διαφορετικά το ένα από το άλλο. Αυτό, όμως, δε σημαίνει ότι είναι και όμοια. Για να βεβαιωθούμε γι' αυτό, αρκεί να προσέξουμε τις αντιδράσεις τους σε ώρισμένες από τα πιο συνηθισμένες πράξεις της καθημερινής ζωής μας.

Να μερικά χαρακτηριστικά παραδείγματα:

1) Ο άντρας, όταν φορή τα γάντια του, τα τραβάει προς το μέρος του καρπού. Η γυναίκα, αντίθετα, περνάει ένα ένα τα δάκτυλα κι' αφήνει κατόπιν το γάντι να γλιστρήσει στο υπόλοιπο χέρι (εικόν 1).

2) Ο άντρας, όταν θέλη να κυττάξει τα νύχια του, γυρίζει το χέρι του φέρνοντας την παλάμη του προς τα πάνω και λυγίζει προς τα μέσα τα δάκτυλά του. Η γυναίκα, χωρίς να γυρίσει την παλάμη της, τεντώνει τα δάκτυλά της προς τα έξω (εικόν 2).

3) Ο άντρας, όταν θέλη να σηκώσει από κάτω ένα αντικείμενο, λυγίζει το κορμί του. Η γυναίκα, αντίθετα, λυγίζει τα γόνατα και μισοκάθεται (εικόν 3).

4) Ας υποθέσουμε ότι, σε μία στιγμή αφηρημάδας, το βιβλίο που διαβάζουμε πέφτει από τα χέρια μας. Ο άντρας θα κλείσει άμέσως τα πόδια του για να τα συγκρατήσει. Η γυναίκα, αντίθετα, θ' άνοιξη τα δικά της (εικόν 4).

Είναι εύκολο, βέβαια, να φανταστούμε ότι ο διαφορετικός αυτός τρόπος της αντιδράσεως οφείλεται στο ότι η γυναίκα φορεί φούστα. Άνοιγοντας, λοιπόν, τα πόδια της, μεγαλώνει το πεδίο όπου θα πέσει το αντικείμενο κι' έτσι έχει μεγαλύτερες πιθανότητες να το συγκρατήσει. Άλλ' οι παρατηρήσεις των ψυχολόγων μας λένε τα εξής: α) Ένας μικρός μαθητής που φορεί ποδιά θα κλείσει τα πόδια του αντί να τα άνοιξη. β) Μία γυναίκα με ανδρικά πανταλόνια

θ' άνοιξη τα πόδια της και θα γελάσει κι' η ίδια κατόπιν για την κουταμάρα της, γιατί με τον τρόπο αυτό θα διευκολύνει την πτώση του αντικειμένου. Την επόμενη φορά, ωστόσο, θα κάμη το ίδιο. γ) Οι άνδρες ήθοιοι, που παίζουν στο θέατρο ή τον κινηματογράφο και που ο ρόλος τους απαιτεί να φορέσουν έναν αρχαίο χιτώνα ή κάποιο άλλο παρόμοιο ένδυμα, όταν βρεθούν σε μία περίπτωση, όπως αυτή που αναφέραμε, κλείνουν τα πόδια τους, ενώ το λογικότερο θα ήταν να τα άνοίζουν. Όλα αυτά δείχνουν ότι η αντίδρασι αυτή είναι ενστικτώδης, τόσο στον άνδρα όσο και στη γυναίκα.

5) Όταν ένας άνδρας θέλη ν' αποφύγη μια γυναίκα, που προσπαθεί να τον φιλήσει, σπηρίζεται στις μύτες των ποδιών και τραβάει το κεφάλι του προς τα πίσω (εικόν 5).

6) Όταν μια γυναίκα δε θέλη να φιληθεί από έναν άντρα, τον σπρώχνει με τα χέρια της από τους ώμους (εικόν 6).

7) Ο άντρας, όταν ανάβη ένα σπύρο, το τραβάει προς το μέρος του. Η γυναίκα, αντίθετα, το διευθύνει προς τα έξω (εικόν 7).

8) Ο άντρας που θέλει να σβύση ένα κερί, πιάνει το φυτίλι με τα χέρια του. Η γυναίκα, αντίθετα, το φυσάει. (Εικόν 8). Ο άντρας επίσης σβύνει με μία αποφασιστική κίνηση το τσιγάρο του μέσα στο σταχτοδοχείο. Η γυναίκα, αντίθετα, το μισοσβύνει και θα χρειαστή να επαναλάβη δύο ή τρεις φορές την ίδια κίνηση για να το σβύση τελείως.

Οι αντιδράσεις αυτές είναι από τις πιο χαρακτηριστικές. Υπάρχουν όμως και πολλές άλλες, όπως η αντίδρασι στο φόβο, στον κίνδυνο, στη χαρά, σ' ένα απρόσπτο γεγονός. Κι' εδώ οι γυναίκες έχουν τις δικές τους αντιδράσεις, που διαφέρουν ριζικά από τις ανδρικές, αποδεικνύουν ότι άνδρες και γυναίκες δεν είναι δύο πλάσματα όμοια.

Πρέπει, ωστόσο, να ξέρετε ότι κανένας άνδρας δεν είναι 100% και καμμία γυναίκα δεν είναι γυναίκα 100%. Έτσι, ώρισμένες αντιδράσεις μας μπορεί να μην ταιριάζουν απόλυτα με εκείνες του φύλου μας. Αυτό δε σημαίνει, βέβαια, ότι... ανήκομε στο αντίθετο φύλο. Οι ψυχολόγοι μας λένε, όμως, ότι ένας άνδρας πρέπει να έχη αν' όχι όλες, τις περισσότερες τουλάχιστον από τις αντιδράσεις του φύλου του. Και το ίδιο συμβαίνει με τη γυναίκα. Παρακολουθώντας, λοιπόν, τις αντιδράσεις σας και βαθμολογώντας τις ανάλογα, μπορείτε να εξακριβώσετε το ποσοστό της ανδρικής ή της θηλυκότητάς σας.

που κρατάει τα μπιλιέτα και παίρνει και κάτι άλλα μπιλιέτα από κάποιον άλλο κύριο και τα συγκρίνει και κάτι λέει. Πλησιάζουμε κι' εμείς.

— Έγινε κάποιο λάθος, λέει ο ταξιθέτης. Αυτοί οι αρίθμοι έχουν πουληθεί δυο φορές.

— Πώς γίνεται αυτό; διαμαρτύρομαι.

— Ορίστε κύριε. Πρώτη σειρά 5 και 7 έσεις, το ίδιο και ο κύριος.

— Πότε τα βγάλατε κύριε; ρωτώ τον άνθρωπο που κάθεται στις θέσεις μας.

— Έχτες το πρωί.

— Εγώ τις έπληρα προχθές. Άρα εμείς δικαιούμεθα να καθήσουμε.

— Εγώ αγόρασα τις θέσεις και δε σηκώνομαι! δηλώνει ο κύριος και διευθετείται αναπαυτικά στο κάθισμα και μάλιστα σταυρώνει και τα πόδια. Νά κάνετε καλά με τον ταμία.

— Τί θα γίνη τώρα; λέω στον ταξιθέτη.

— Ακολουθήστε με στο ταμείο. Θα σας δώσουμε δυο άλλες θέσεις.

Ο ταμίας απαντά: Πώς έγινε αυτό; Νά τον συγχωρούμε, αλλά και μια φορά γίνονται λάθη. Ορίστε. Και τώρα εμείς τί κάνουμε; Πού θα μάς βάλει να καθήσουμε; Δυστυχώς δεν υπάρχει θέση κενή. Τελευταία παραστάσις του έργου, βλέπετε και όσοι δεν το είδαν έπρεσαν μαζεμένοι. Νά μας δώση δυο θέσεις για το άλλο έργο;

— Ποιό άλλο; Εγώ αυτό θέλω να δω! επιμένει η Ρίτσα.

— Αυτό αποκλείεται, Ρίτσα μου. Πέσαμε στο λάθος. Τί να κάνουμε; Πάμε στο σινεμά;

Πάμε.

Καταλαβαίνω ότι χάλασε το κέφι της, μα κάτι τέτοια συμβαίνουν, Ρίτσα μου. Έτιχε σε μας. Δεν πειράζει, τώρα το επαναλάβουν το έργο. Πάμε τώρα στο σινεμά. Τάσος μια στιγμή να πάρουμε και κάτι να μασουλάμε. Σ' άρεσαν τα μύγδαλα; Της άρεσαν. Άγοράζω ένα ασακουλάκι μύγδαλα. Πάνουμε ένα θεωρείο, οι δυο μας. Βλέπουμε ταινία και τρώμε μύγδαλα.

— Έδοχα καθουρισμένα! παρατηρεί η Ρίτσα.

— Ένα της κι' ένα μου. Σιγά-σιγά η ασκουλίτσα αδειάζει. Έχει απομείνει ένα — το τελευταίο. Με το σύστημα «ένα της, κι' ένα μου», το δικαιούμαι εγώ. Αλλά εγώ είμαι ιπποπότης, ποτέ δε θάκανα την προστοχιά να φάω το τελευταίο μύγδαλο. Το προσφέρω στη Ρίτσα. Το μασουλάκι και ξανακί.

— Δώσε μου ένα άλλο γρήγορα! μου λέει.

— Δεν έχει. Το τελευταίο ήταν.

— Τό τελευταίο; Και το διάλεξες καυμένη; Τρέχα γρήγορα να μου φέ- της κάτι γλυκό. Αυτό ήτανε φαμάκι... Πικραμύγδαλο!

Κατεβαίνω στο μπάρ και σκέπτομαι: Κίττα πώς τα φέρνει ο διάβολος. Μέχρι εκατό μύγδαλα είχε το ασακουλάκι και να τύχη το τελευταίο να είναι πικρό και να λάχη της Ρίτσας. Κάτι συμπτώσεις αλήθεια. Τέλος πάντων οι καραμέλλες της διασώζουν κάπως τη γεύση.

— Φοβερό πράγμα το πικραμύγδαλο! λέει η Ρίτσα. Ξέρεις, Λάκη, ότι άμα φας δέκα πικραμύγδαλα πεθαίνεις με φριχτό θάνατο;

— Όχι, δεν το ξέρω.

— Μάλιστα, γιατί έχουν μέσα ένα φοβερό δηλητήριο.

— Λοιπόν, είναι σαν να πέθανες δέκα τρεις εκατό! λέω, αλλά εκείνη δε γελάει με το άστείο μου.

Είναι Απριλιάτικο απόγευμα. Καθισμένοι στη ρίza ενός πεύκου, έξω από την πόλη, θαυμάζουμε τον ήλιο, τα πελάκια, τις παπαρούνες, τα στάχια, τ' αγριολούλουδα, τις πεταλούδες. Η Ρίτσα έχει ακουμπήσει το καπέλλο της πιο πέρα. Και είναι ένα νόστιμο καπέλλο, που υποσείει να το πής απριλιάτικο. Άσπρο, γαρνιρισμένο με φρούτες πρασινάδες, και κεράσια. Άργα σηκώθηκε να γυρίσουμε. Κόσμος μέσα στο λεωφορείο. Ξαφικά μια φωνή πίσω μας:

— Δεσποινίς, τινάχτε το καπέλλο σας.

— Τί έχει;

— Κάμπος!

Τρομαγμένη η Ρίτσα, βγάζει το καπέλλο της. Πραγματικά έχει μια μεγάλη σειρά από κάμπος, που σέρνονται ή μια πίσω από την άλλη, σαν θραυποπορσά πράσινη άμαρσσοίχια.

— Παναγία μου! ξεφωνίζει η Ρίτσα και πετάει το καπέλλο της.

Κάποιος έβουνο αρχίζει να το πα-

τάει, για να σκοτώσει τις κάμπος. Με δυο λόγια αναστατώνεται το λεωφορείο. Τα παιδιά τρομάζουν, οι γυναίκες απομακρύνονται. Έγώ μόλις και προλαβαίνω να γλυτώσω όσο έμεινε από το καπέλλο — ένα υπόλοιπο από το αταλακωμένο ύφασμα, καταπράσινο από τις σκοταμένες κάμπος. Η Ρίτσα, πολύ φυσικά, το πετάει από το παράθυρο.

— Κάτι έχω στο λαιμό μου! ξεφωνίζει πάλι κι' ανατριχιάζει.

— Μιά στιγμή, Ρίτσα. Μιά στιγμή! Δεν είναι τίποτα.

— Ήταν μία κάμπος που είχε ξεκο- ψεί από τις άλλες. Την έφουσεσα.

— Τέτοιο πράγμα δε μούχει ξανα- νάμηναι Λάκη, μου λέει όταν κατε- βαίνουμε.

— Έγινε η παρεξήγησις με το κα- πέλλο σου, της έξηγώ. Οι κάμπος είδαν το πράσινο φαίνεται και το πέ- ρσαν για κλαρί.

— Εγώ σου λέω πως δε μούχει ξανα- νάμηναι!

— Αλλά ούτε και τούτο — το τελευταίο — της είχε ξαναμηναι. Μόνο έγινε με τον άναπτήρα μου. Ήταν ένας άναπτήρας καλής ποιότητας, αυτόματος. Πάταγες μιά ακρούλα του κι' άναβε άμέσως — μία φλόγα από τις σπάνιες σε ευγενικό ύψος και έν- τασι... Η Ρίτσα τον ζήλησε. Κι' έ- πειδή έκάνιζε πού και πού, θεωρήσα καθκον μου να της τον προσφέρω. «Πολύ ευγενικό εκ μέρους σου, Λάκη, αλλά δε θέλω να σου τον στερήσω».

«Μη μου στερής την ευχαρίστησι να σου τον προσφέρω, Ρίτσα». Και τον βάζω ο ίδιος μέσα στην τσάντα της. Και το πρωί διαβάω στις έφημερί- δες: «Έναρξις πυρκαϊάς. — Χθες την νύκτα έξερράγη πυρκαϊά εις την επί της οδού Άλφόνσου 86 οικίαν του Ε. Ψ.». Η πυρκαϊά καταστέθηκε άπου άπε- τέφρωσε ένα δωμάτιον. Ός έξηκριδύ- θη, προήλθεν από ένα αυτόματον άνα- πτήρα που είχε η ένοικος Ρίτσα Ψ. και ο όποιος ήνασεν αυτόματως ενώ εύρισκετο εντός της τσάντας της έν- λόγω δεσποινίδος».

— Τον είχα δεκα μήνες στην τσέπη μου και δεν άναψε ποτέ μόνος του, Ρίτσα μου.

— Και πώς άναψε μόλις τον πήρα εγώ;

— Αυτό διερωτάμαι. Πρόκειται για σύμπτωση, Ρίτσα.

— Τί σύμπτωση; Λάκη; Έδώ από την ημέρα που γνωριστήκαμε, δεν πή- γαμε ποτέ μαζί κάπου χωρίς να πά- θω ζημιά. Τί θές να σου θυμίσω; Τά λουλούδια που ξεδάσανε στο όρε- μα μου; Τις θέσεις του θεάτρου που βρήκαμε πιασμένες; Το πικραμύγδα- λο ή τις κάμπος που όταν τις θυ- μάμαι άνατριχιάζω; Άκόμα κι' ο τρό- πος που γνωριστήκαμε κι' αυτός με ζημιά άρχισε. Και τώρα έρχεται και το συμπλήρωμα: Παίρνει φωτιά το σπίτι μου!

— Πού θέλεις να καταλήξης, Ρί- τσα;

— Στο ότι είσαι γρουσουζής, Λά- κη και μη σου κακοφαίνεται. Αν κά- ποιος από τους δυο μας είναι γρου- σουζής, αυτός είσαι σύ. Γιατί εγώ άς τώρα δεν είχα παρατηρήσει ποτέ κα- νένα γρουσουζικό περιστατικό. Κάθε άλλο μάλιστα. Όλο γούρι φέρνω. Μό- νο με σένα συμβαίνουν αυτά τα πα- ράξενα.

— Μα κι' εγώ το ίδιο έχω να σου πώ. Κι' εγώ γούρι φέρνω. Άρα ο γρουσουζής είσαι σύ, Λάκη μου. Για- τί όλα τα στραβά εγώ τα παθαίνω.

— Πού πάει να πη πως είσαι καλός άγωγός της γρουσουζιάς.

— Δέκτης θές να πής. Πού πάει να πη πως εσύ είσαι ο πομπός της γρου- σουζιάς. Δηλαδή ο γρουσουζής.

— Εγώ είμαι γουρλής, Ρίτσα.

— Τί γουρλής, που μούβαλες φω- τιά στο σπίτι;

— Τέλος πάντων. Στο μέλλον...

— Ποιό μέλλον; Λάκη; Εγώ άν μείνω λίγον καιρό άκόμα, θα μου κά- νουν μνημόσυνο. Γειά σου. Και κύτ- τα να πς να κάνης τίποτα έόρκια, για να σου φύγη η γρουσουζιά.

— Μα κι' εγώ το ίδιο έχω να σου πώ. Κι' εγώ γούρι φέρνω. Άρα ο γρουσουζής είσαι σύ, Λάκη μου. Για- τί όλα τα στραβά εγώ τα παθαίνω.

— Πού πάει να πη πως είσαι καλός άγωγός της γρουσουζιάς.

— Δέκτης θές να πής. Πού πάει να πη πως εσύ είσαι ο πομπός της γρου- σουζιάς. Δηλαδή ο γρουσουζής.

— Εγώ είμαι γουρλής, Ρίτσα.

— Τί γουρλής, που μούβαλες φω- τιά στο σπίτι;

— Τέλος πάντων. Στο μέλλον...

— Ποιό μέλλον; Λάκη; Εγώ άν μείνω λίγον καιρό άκόμα, θα μου κά- νουν μνημόσυνο. Γειά σου. Και κύτ- τα να πς να κάνης τίποτα έόρκια, για να σου φύγη η γρουσουζιά.

— Μα κι' εγώ το ίδιο έχω να σου πώ. Κι' εγώ γούρι φέρνω. Άρα ο γρουσουζής είσαι σύ, Λάκη μου. Για- τί όλα τα στραβά εγώ τα παθαίνω.

— Πού πάει να πη πως είσαι καλός άγωγός της γρουσουζιάς.

— Δέκτης θές να πής. Πού πάει να πη πως εσύ είσαι ο πομπός της γρου- σουζιάς. Δηλαδή ο γρουσουζής.

— Εγώ είμαι γουρλής, Ρίτσα.

— Τί γουρλής, που μούβαλες φω- τιά στο σπίτι;

— Τέλος πάντων. Στο μέλλον...

— Ποιό μέλλον; Λάκη; Εγώ άν μείνω λίγον καιρό άκόμα, θα μου κά- νουν μνημόσυνο. Γειά σου. Και κύτ- τα να πς να κάνης τίποτα έόρκια, για να σου φύγη η γρουσουζιά.

— Μα κι' εγώ το ίδιο έχω να σου πώ. Κι' εγώ γούρι φέρνω. Άρα ο γρουσουζής είσαι σύ, Λάκη μου. Για- τί όλα τα στραβά εγώ τα παθαίνω.

— Πού πάει να πη πως είσαι καλός άγωγός της γρουσουζιάς.

— Δέκτης θές να πής. Πού πάει να πη πως εσύ είσαι ο πομπός της γρου- σουζιάς. Δηλαδή ο γρουσουζής.

— Εγώ είμαι γουρλής, Ρίτσα.

— Τί γουρλής, που μούβαλες φω- τιά στο σπίτι;

— Τέλος πάντων. Στο μέλλον...

— Ποιό μέλλον; Λάκη; Εγώ άν μείνω λίγον καιρό άκόμα, θα μου κά- νουν μνημόσυνο. Γειά σου. Και κύτ- τα να πς να κάνης τίποτα έόρκια, για να σου φύγη η γρουσουζιά.

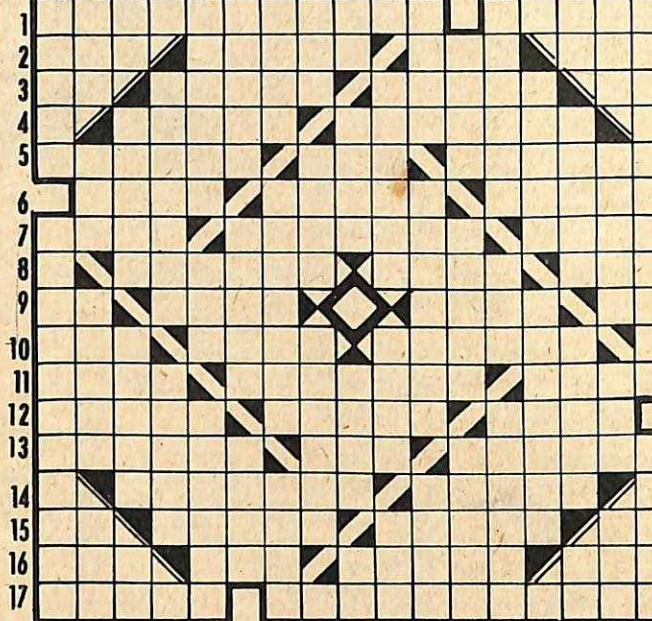
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 638

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Άρχηγός των Μεσσηνίων κα- τὰ τὸν Β' Μεσσηνιακὸ πόλε- μο. — Δέντρο καὶ ὁ καρπὸς του.
- 2 Ἀρχικὰ διεθνούς Ὀργανι- σμοῦ. — Ὡμοπλάτη σφαγι- ον. — Ἡ δεύτερη λέξι περι- φήμου σπαρτιατικῦ ρητοῦ.

Κτητικὴ ἀντωνυμία.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

3 Συνοδεύουν τὰ ὀνόματα πλ- λῶν ἀξιωματικῶν. — Τὴν Πρωτοχρονιά θεωρεῖται ἀπα- ραίτητη. — Τὸ βορειοδυτικὸ τμήμα τοῦ Ἀφγανιστάν.

4 Συνοδεύεται ἀπαραίτητως ἀπὸ μουσικὴ. — Φράνκ

5 Δὲν εἶναι φανερό. — Νότα, — Γερμανὸς μουσουργός.

6 Τὸ βασικὸ πρόσωπο σ' ἓνα μυθιστόρημα. — Χωρίζει φρά- σεις στὸ κείμενο αὐτό.

7 Ἀθικτον. — Ἐνέδρα. — Δὲ γεννηθῆκε, ἀλλὰ πέθανε.

8 Δημητριακόν. — Κάρολος Ρο- δέρτος Γάλλος φυσιο- λόγος καὶ ποιητής, πού τι- μήθηκε τὸ 1913 μετὰ τὸ βρα- βεῖο Νόμπελ ἱατρικῆς.

9 Βυζαντινὴ νότα. — Ζιζάνιο τοῦ σίτου. — Ἡ καρδιά τοῦ Λονδίνου. — Καλύπτει τὸ μισὸ Ἰράκ.

10 Ἀρχικὰ κόμματος. — Ἐγ- καταστάσεις κατὰλληλες γιὰ τὴν ἐναποθήκευσιν σιτηρῶν. — Θὰ βρῆτε στὴν ἀγορὰ πολλὰ τέτοια ἐνδύματα.

11 Μεγάλη ζημιά. — Περιφημος μισθοποῖός. — Προσωπικὴ ἀν- τωνυμία (α' προσ. πληθ.).

12 Οἱ ἐξυπνοὶ λένε πὺς δὲν τὰ τρώνε. — Ὕμνος. — Ἐμ- φανίζεται στὴν ὁδόν.

13 Ἡ παρὰ τὰς τῆς προκαλεῖ θάνατο. — Ὀργανο αἰσθή- σως. — Πόλις τῆς Πελοπον- νήσου.

14 Μεγάλον νησί τῆς Μεσογείου. — Ἀφθονοὺν στοὺς Πόλους.

15 Ἀκαθάρτον ζῶον. — ... Ντάν: στὰρ τῆς ὁθόνης. — Διευ- κολύνει τὸ ἐμπόριο. — Συν- δεζοῦν βασιλεῖς.

16 Πρόβσεις. — Ποταμὸς τῶν

σταυραλέων. — Κατάλογος. — Ἀρχικὰ τοῦ στρατοῦ μας.

17 Ἑβραϊὸς σοφός. — Σχετίζε- ται μετὰ τῆς Πάσχα.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Ἐπιτρέπει κάτι. — Γερμα- νὸς φιλόσοφος.

2 Θεά. — Λεηλατῶ. — Ἑλλήν κομφοραρισί. — Ναυτικός ὁ- ρος.

3 Νημάτιο. — Ἐχασε προσφι- λές πρόσωπο. — Προσδοκία.

4 Εὐρωπαϊκὴ χώρα. — Ἀφρομή.

5 Ἐχει γίνεи σύμβολον ἀδυνα- μίας. — Ἀβρο (δημοτ.). — Βρισίεις, προσβολές (καθ.).

6 Ψημμένο. — Τμήμα τῆς ΝΔ Μικρῆς Ἀσίας. — Τρομάζει τοὺς ἐχθρούς μας.

7 Ἐνδιαφερόν τοὺς φιλάθλους. Βρίσκεται κοντὰ στὴ θάλασ- σα. — Ἔξον νόμισμα.

8 Προσκαλεῖ. — Κίτρινος κα- πνός. — Θεὸς τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων (αἰτ.).

9 Τελικὸς σύνδεσμος. — Ὁ- ρος στὸ πδόσφαιρο. — Τὰ ἀποκοῦμε μετὰ χρήματα. — Νότα.

10 Ἰωάννης-Ἀδάμ Γερ- μανὸς μουσουργός (1728— 1804). — Μεγάλον ποίημα. Ποσοτικὸ ἐπίρρημα.

11 Τύπος αὐτομάτου ὄπλου. — Τέλειος. — Ταχυδρομεῖον (ξεν.).

12 Κατάρτα (γεν.). — Εὐθύς. — Θὰ τὴν βρῆτε σ' ὅλα τὰ ζα- χαροπλαστεία.

13 Βρίσκεται μετὰ τῶν 10 πρώτων. — Ἀκόμα. — Ἐ- πενδύτης τῶν χωρικῶν γυναι- κῶν τῆς Μακεδονίας.

14 Φαληὰ ζῶον (μεταφ.). — Βου- νὸν κοντὰ στὴν Ἀθήνα.

15 Δηλώνει συγκατάθεσι. — Πρόχειρον παιγνίδι. — Μιχα- ἦλ Ἰταλὸς συγγρα- φεύς τοῦ περασμένου αἰῶνος. — Τὸ «Μ» στὰ γαλλικά.

16 Δηλητήριο. — Ὁ ὄνος τῆς Θεῆς Μεταλήψεως (δημοτ.). — Ἀρχὴ συμπεράσματος. — Ἀρχικὰ μεγάλου ὀργανισμοῦ.

17 Φρερεῖ τὴν τάξι. — Χυμός.

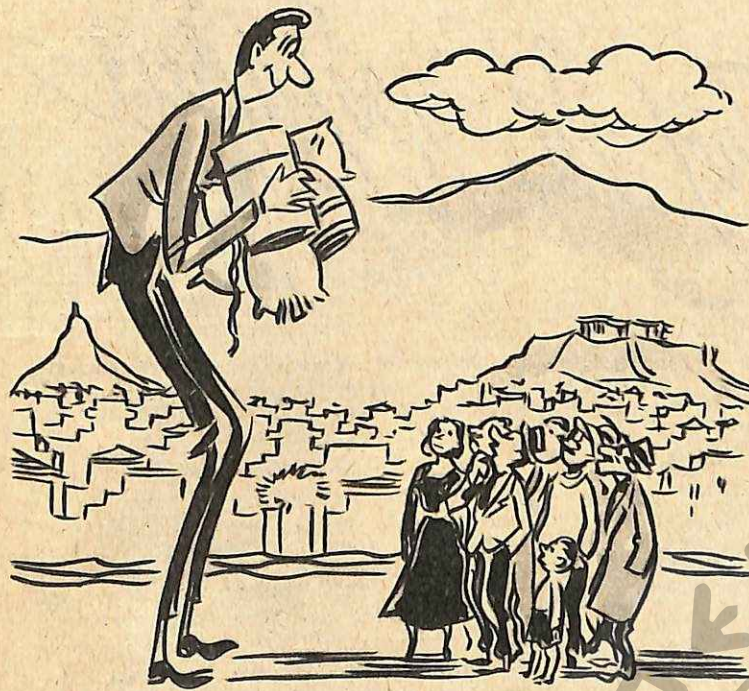
ΝΙΚ. Ι. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ (Μακρῆς)

Ἡ λύσις τοῦ 637 στὴ σελ. 98

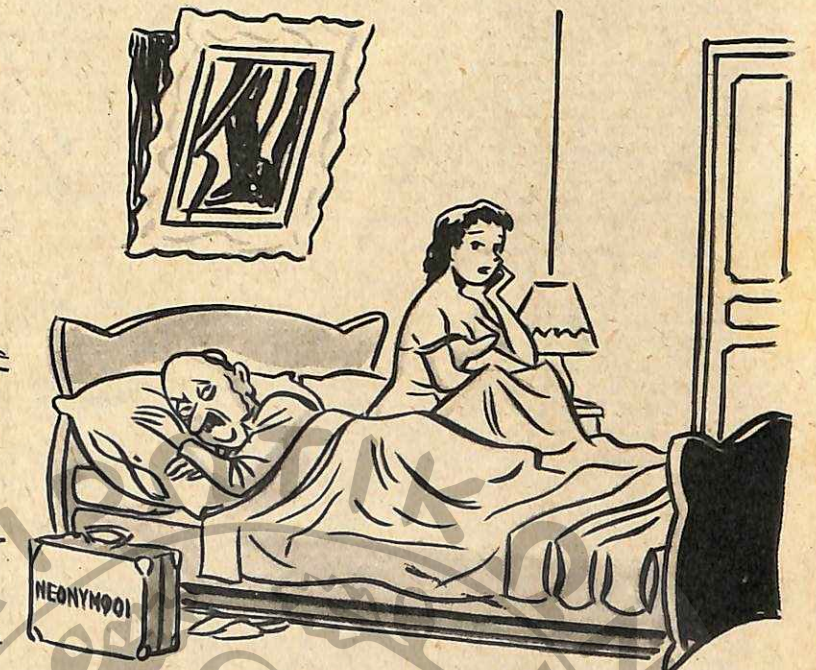

«Πόλεμος και ειρήνη»

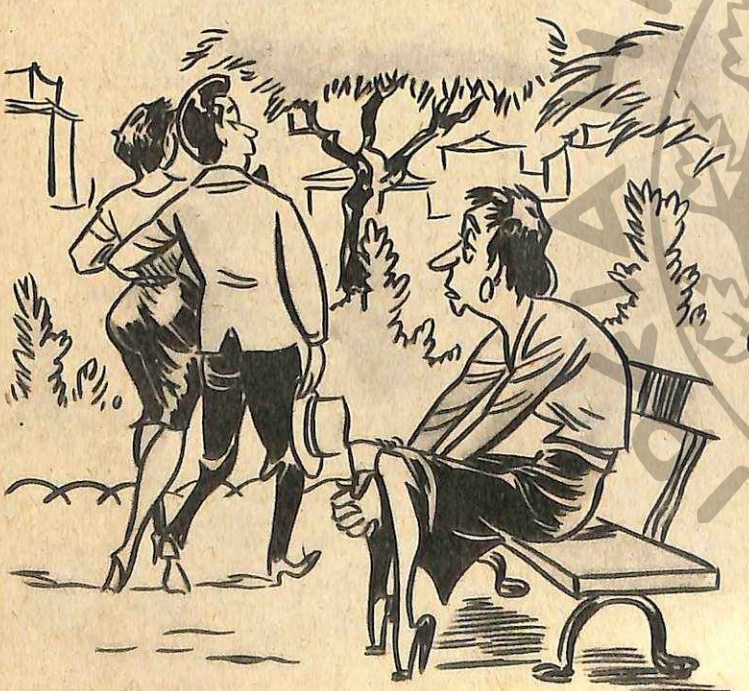
«Πρωτευουσιναικες περιπέτειες»

«Υψηλή κοινωνία»

«Τὸ κορίτσι με τὰ... παραμύθια»

«Ζωντανή... έρημος»

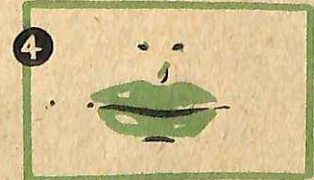
«Μπονζούρ, Κατερίν»

Και τώρα μάθετε πώς ο μεγαλύτερος ἐγκόρησας εἶναι
οἱ λιπαρὲς κρέμες, τὸ ἄφθονον φόν τὴν καὶ τὰ πολλὰ
φτιασίδια. Θὰ φροντίσετε, λοιπόν, νὰ τὰ χρησιμοποιήτε ὀ-

Ἄλλα μὴ νομίζετε ὅτι μόνον τὰ ξηρὰ δέρματα ἀπει-
λούνται ἀπὸ τῆς ρυτίδος. Τὸν ἴδιο κίνδυνον διατρέχουν καὶ
τὰ λιπαρὰ δέρματα. Ἡ διαφορά ἐδῶ εἶνε ἡ ἐξῆς. Στὰ ξηρὰ
δέρματα σχηματίζονται πολλὰς μικρὰς καὶ ἐπιφανειακὰς ρυ-
τίδες. Στὰ λιπαρὰ δέρματα, ἀντίθετα, οἱ ρυτίδες εἶναι βα-
θεῖες καὶ μοιάζουν κάποτε μὲ ἀλθίβητα αὐλάκια. Τὰ λιπαρὰ
δέρματα, ἐξ ἄλλου, προσβάλλονται εὐκόλως ἀπὸ ἀκμὴ, ποῖ-
ονδήποτε ἀπορροσθεύει ἐπίσης τὸ ἔδαφος γιὰ τὴν ἐμφάνισιν τῶν
ρυτίδων.

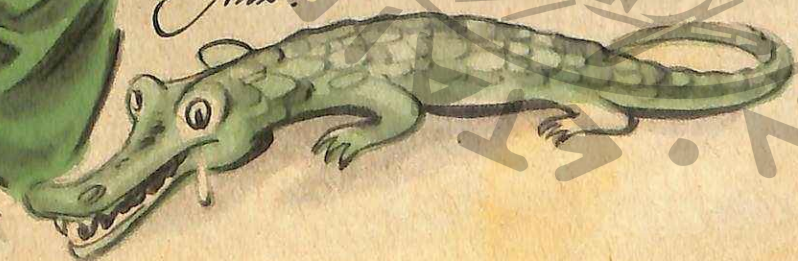
Πως θα προλάβετε
τις ΡΥΤΙΔΕΣ

Ἐξ ἄλλου, οἱ κρίμες μὲ λαογιλινὴ καὶ μὲ βιταμίνη Α, ἐμποδίζουν τὴ φύγην τῆ φυσικῆ ὑγρασίας τοῦ δέρματος, λειαίνουν τὶς ρυτίδες καὶ κάνουν τὸ ξερὸ δερμα ἀπαλὸ σὰν μετάξι.

Σύγχρονοι Ανταδείς

Ευνογράφου
Mrs. Tadda

А) П «ПΗΝΕΛΟΠΗ»

«Από το σημείο όμως αυτό, καλύτερα ν' αφήσουμε να μιλήσει ο υποπλοίαρχος του «ΠΗΝΕΛΟΠΗ»· Ήλίας Σουργιάς, που περιγράφει στο ημερολόγιό του τη δραματική τους περιπέτεια, με τρόπο άληθινα συγκλονιστικά: «Ο Φλεβάρης είναι πάντα κακορίζικος, γι' αυτό τον λένε κουτοφλέβαρο. Ή χιονοθύελλα είναι ένα από τ' άγνιστα πράγματα της θάλασσας. Είναι το σκοτεινότερο των μετεώρων. Σκοτεινό μ' όλη τη

«Στις Άζόρες —συνεχίζει στο ημερολόγιό του ο υποπλοίαρχος Η.

« Ὡστε θ' ἀφήναμε νὰ χάθῃ ἓνας ἄνθρωπος μπρὸς στὰ μάτια μας;

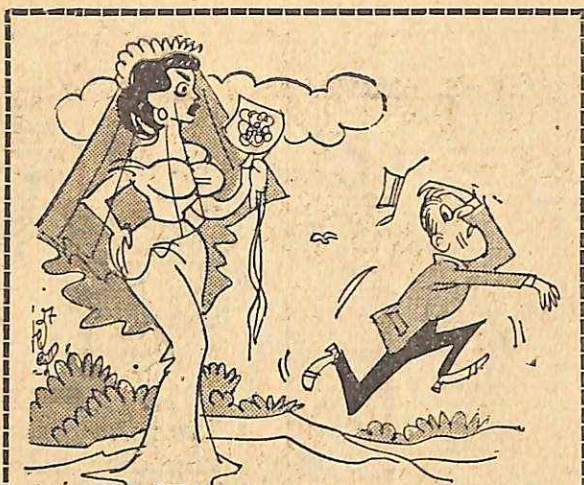
Ο καλός όμως εκείνος αξιωματικός, αντί να συνεχίσει για το Άμσταν, όπως είχε πλ, πήλπε στη Μάγχη και πήγε καταυθύνει στν Σάουθμπτον. Έκεί παραδόθηκε στους Βρετανούς. Ο ανθυποπλοίαρχος "C" νορ Μπρουκνικερ και οι έξη ήταν δύο άντρες του, είχαν συμφωνήσει να λησποτακτισουν, από αναγκητελικά αίσθηματα. Και τα κατάφεραν μιχαρά...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΑΝΗΣ

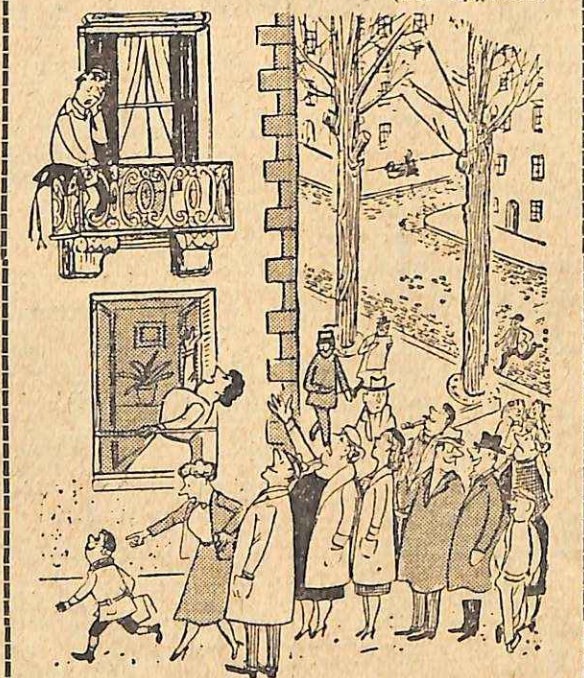

26

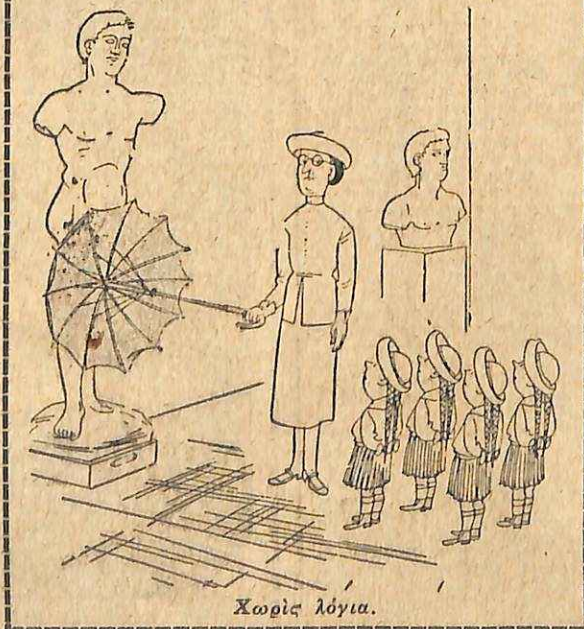
Βουσιανός σας...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Ένας συγγραφέας είναι υποχρεωμένος να ενθουσιάζεται, δεσποινίς μου...
ΕΚΕΙΝΗ (τόν διορθώνει): Κυρία...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι δά! Κυρία, τόσο νέα...
ΕΚΕΙΝΗ: Είχα την άτυχία να παντρευτώ πολύ μικρή...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Την άτυχία;
ΕΚΕΙΝΗ (με κάποια μελαγχολία στη φωνή): Ναι... Γιατί ο άνθρωπος που μου χάρισε το όνομά του δε μου χάρισε δυστυχώς τίποτ' άλλο!
ΕΚΕΙΝΟΣ: Και χωρίσατε;
ΕΚΕΙΝΗ: Ήτανε μοιραίο κι' αναπόφευκτο, 'Αν ο γάμος μου ήτανε δυστυχία, το διαζύγιο μου όμως ήτανε αποτυχία. Κι' έτσι ξμεινα μόνιμη μου στη ζωή, μ' ένα παιδάκι πλάι μου, άτυχιο μιά χαρομένο και σφιγμένο καρπού μιάς αποτυχημένης ένωσης...
ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Α... Έχετε και παιδάκι;
ΕΚΕΙΝΗ: Ναι! Ένα άγοράκι εξη έτών σήμερα... Γι' αυτό προσπαθώ να βρώ δουλειά... Θέλω να μην τού στερήσω την καλοπέραση... Έλπιδα μου είναι να του χαρίσω λίγη ετυχία σαν ανάλλαγμα αυτής που δε γνώρισα εγώ...
ΕΚΕΙΝΟΣ (ελαφια συγκινημένος από τον συγκρατημένα δραματικό τόνο που δίνει τα λόγια της, και που, μαζί με την θερμή όμορφιά της, του δημιουργούν ένα είδος παράξενης μέθης): Με όλη μου την καρδιά θα σας βοηθήσω σ' αυτό!
ΕΚΕΙΝΗ (μέσα στα βελουδιένια μάτια της άστράφτει ένα δάκρυ εγνώμωνσύνης): 'Αλήθεια; Θα με πάρετε στη δουλειά σας;
ΕΚΕΙΝΟΣ (σαν να συνέρχεται): Πήγε μου όμως τι σας ήθελε να μάθετε άγγλική γραφομηχανή;
ΕΚΕΙΝΗ (σαν να δικαιολογείται): Έμαθα το τυφλό σύστημα στο Κολέγιο που σπούδασα. Μην άνησυχίτε όμως, σας υπόσχομαι να μάθω και ελληνική γραφομηχανή πολύ γρήγορα. Μόνο...
ΕΚΕΙΝΟΣ (βλέποντάς τη να σταματά, να κοιτάζει, είναι άποφασισμένος να υπερηγήσει κάθε έμποδο, να ίσπεδώσει κάθε δυσκολία): Μόνο;
ΕΚΕΙΝΗ (με χαμηλωμένα τα σκοτεινόχρωμα βελούδα των ματιών της): Μόνο, νά, δεν έγω γραφομηχανή!
ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν έχετε γραφομηχανή; Και με τι γράφετε; Με τα χέρια;
ΕΚΕΙΝΗ (έτοιμη να κλάψει): Είχα γραφομηχανή, αλλά... την πούλησα σε μιά τελευταία φάρμακα του Γιαννάκη. Κι' έτσι, είναι δύσκολο να εξασκηθώ...
ΕΚΕΙΝΟΣ (ύστερα από σύντομη σκέψη): Μά, νομίζω, δεν είναι δύσκολο να εξασκηθώτε εδώ!
ΕΚΕΙΝΗ (μιά ήλικιτιδα έλπιδας διασχίζει την πυχτή συνειδητή της απελπισίας της): Εδώ;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Μάλιστα... 'Η γραφομηχανή υπάρχει, καθώς βλέπετε, κοιμάται και σκονίζεται κάθε μέρα άχρησιμοποίητη... Έλατε να την ξυπνήσετε — μαζί με τον ιδιοκτήτη της!
ΕΚΕΙΝΗ (μ' ένα ακόμα χαμόγελο, γεμάτο ταχηνία): Κοιμάται κι' ο ιδιοκτήτης;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Πρωτίστως αυτός! Ένας αισθηματικός ύπνος βαρύνει τον έχει κάνει να ξεχάσει από καιρό ότι είναι άνθρωπος — και άνθρωπος με αισθήματα, που τα μεταφέρει στο χαρτί για να συγκινή τους άλλους...
ΕΚΕΙΝΗ: Και τι άνθρωπος που υπάρχει! Διαλεγτός άνθρωπος που υπάρχει!
ΕΚΕΙΝΟΣ: Με κολακεύετε...
ΕΚΕΙΝΗ (με θερμή ειλικρίνεια): Είμαι από τις πιο φανατικές θαυμάστριες του ταλέντου σας! Χρόνια τώρα με συντροφεύετε στην πληγή μου, στην άνιά μου... (Πιο σιγά): Σε τη δυστυχία μου...
ΕΚΕΙΝΟΣ (με ένθουσιασμό): Τότε, λοιπόν, είμαστε παλιοί γνώριμοι!
ΕΚΕΙΝΗ: Δηλαδή, έγω σας ξέρω...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' έγω θα σας μάθω! Έλατε... (Με κέφι, έσκεπάζει τη γραφομηχανή): 'Ας άρχίσουμε την εκάσκηση.
ΕΚΕΙΝΗ (το ίδιο εύθυμη, κάθεται στην καρέκλα μπροστά στη γραφομηχανή, βάζει χαρτί, καρμύνη): 'Ετοιμη!
ΕΚΕΙΝΟΣ: Νά, ποτέ αυτό το φύλλο του 'Θησαυρού' και αντιγράψτε ό,τι σας άρξει, για να εξασκηθώτε στο ελληνικό γράμμα... ('Εκείνη άρχίζει σιγά-σιγά την εκάσκηση της. 'Εκείνος την παρακολουθεί βέβαιος ότι, ούτε αυτή θα μάθω ποτέ ελληνική γραφομηχανή, ούτε αυτή θα καταφέρει να δακτυλογραφήσει έργα του...)
ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Περίεργο! Σε όποιον δώσω ραντεβού, το βάζει στα πόδια!... (Τού 'Αρχέλαου)

ΟΤΑΝ ΕΡΧΕΤΑΙ Ο ΣΥΖΥΓΟΣ — Δεν ντρέπεστε να βγαίνετε γυμνός στο υπαλόνι; — Μή φωνάζετε δυνατά. Δέ φταίω εγώ που ήταν γεμάτη η ντουλάπα!...

Χωρίς λόγια.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΕΛΙΣΑΒΕΤ Α' ΗΤΑΝ ΚΟΡΗ ΧΟΡΕΥΤΟΥ;

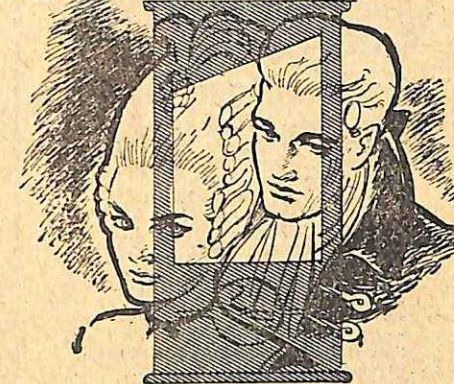
Τα μυστικά της άγγλικής αώλης
Ένας Άγγλος συγγραφέας, ο Γιουνγκ Ρος Ουόλλιαμσον, έδημοσίευσε τελευταία ένα βιβλίο με τον τίτλο «Ανιγμάτα της Ιστορίας», στο οποίο αποκαλύπτει διάφορα μυστικά της άγγλικής βασιλικής οικογενείας.
Ο συγγραφέας αυτού του βιβλίου, που έγινε άνθρωπος μόλις έξεδδθη, υποστηρίζει μεταξύ άλλων ότι η 'Ελισάβετ Α' ήταν κόρη ενός μουσικού και χορευτού της αώλης, του Μάρκ Σμήτον. Και τα επισημώματα που παρουσιάζει φαίνονται άκαταμάχητα.
Ο 'Ερρίκος βας, ο περίφημος Κουανώπων, που πήρε διαδοχικά έξη συζύγους και που παρέδωσε τις περισσότερες άπ' αυτές στο έθιμο, άφησε πειθαινοντας δύο κόρες, τη Μαρία Τυδώρ, που προσέρχεται από το γάμο του με την Αικατερίνη της 'Αραγωνίας, και την 'Ελισάβετ, που προσέρχεται από την 'Αννα Μπώλεν. 'Η δεύτερη γεννήθηκε 17 χρόνια έπειτα από την πρώτη.
Μιά κυρία της αώλης, η Τζέην Νόρμερ, αναφέρει, λοιπόν, ότι άπομνημονεύματά της ότι η Μαρία Τυδώρ, μόλις άντίκρουσε το νεογέννητο βρέφος, φώναξε:
— 'Έχει το ίδιο πρόσωπο και τα ίδια χαρακτηριστικά με τον Μάρκ Σμήτον.
Τα γνώμη αυτή, άλλωστε, συμπεριζονται και πολλά άλλα πρόσωπα της αώλης. Ο ίδιος ο 'Ερρίκος ο βας έμπαινε πολλές φορές στο δωμάτιό όπου βρισκόταν το βρέφος και το εξέταζε ατέλειωτες ώρες, προσπαθώντας ν' ανακαλύψει πάνω στο πρόσωπό του τα ίχνη της άπιστίας της συζύγου του.
Το σκάνδαλο έξοπισσε έπειτα από λίγους καιρούς. Ο ίδιος ο Σμήτον ώμολόγησε ότι ήταν τρυφερός φίλος της 'Αννας Μπώλεν και πατέρας του παιδιού που είχε έβρει στον κόσμο.
Αποτέλεσμα αυτής της ώμολογίας ήταν η σύλληψη και η καταδίκη της 'Αννας Μπώλεν σε θάνατο. Μαζί της άποκαταλύθηκε και ο Μάρκ Σμήτον.
Αλλά ο 'Ερρίκος βας είχε αναγνωρίσει, στο μεταξύ, την 'Ελισάβετ ως νόμιμη κόρη του και, για λόγους άξιοπρεπείας, δεν άπαρηγόνησε αυτή την πατρότητα και μετά τον άποκεφαλισμό της 'Αννας Μπώλεν.
Πεισισματάρης, όπως ήταν, συνέταξε, τούναντιον, τον 'Απρίλιο του 1534, μιά πράξη, με την οποία καθιέρωσε την άκόλουθη σειρά διαδοχής στο θρόνο: πρώτη η Μαρία, δεύτερη η 'Ελισάβετ. 'Αέλωσε δε από τους ύπουργούς του να όρκιστούν πιστή σ' αυτήν. 'Αλλά ο λώρδος σφραγιδοφύλαξ, Θωμάς Μούρ, που ήξερε ποιος ήταν ο πραγματικός πατέρας της 'Ελισάβετ, άνήχησε να δώσει αυτό τον όρκο. Ο βασιλιάς τον παρέπεμψε τότε σε δική με την κατηγορία ότι συνωμοτούσε εναντίον του θρόνου! Τού κάκου ο δυστυχισμένος Μούρ, για να διαλύσει τους φόδους του βασιλιά, του έγραψε από τη φυλακή ότι αέ φανέρωσε ποτέ σε κανένα κι' ούτε θα φανέρωνε ως την τελευταία του πνοή το μεγάλο μυστικό που ήξερε. Ο 'Ερρίκος βας παρέμεινε άμεταπειστος και διεέτασε στους λώρδους δικαστές την έπιθυμία του να καταδικαστεί ο Μούρ σε θάνατο, όπως και έγινε.
Μετά το θάνατο του 'Ερρίκου βας άνέθηκε στο θρόνο η κόρη του Μάρκ, που άνήχησε πάντοτε ν' αναγνωρίσει την 'Ελισάβετ ως αδελφή της.
Δέ μπορώ, έλεγε, να αναγνωρίσω ως αδελφή μου την κόρη ενός έλεεινού χορευτού.
Στις συζητήσεις της έπίσης άποκαλύπτει την 'Ελισάβετ νόθο.
'Ετσι, κατά τις τελευταίες της στιγμές, χροιάστηκε να την ξεγελάσουν για να υπογράψει μιά πράξη αναγνώρισης της 'Ελισάβετ. ('Η Μαρία πέθανε από κορκίνο και, κατά την τελευταία φάση της άρρώστιας της, δεν ήταν σε θέση ν' αναγνωρίσει εκείνους που την περιτοίχιζαν).
Ο Ουόλλιαμσον επικαλείται έπίσης τον 'Ιταλό ιστορικό Τζιοβάννι Πολλίνι, που αναφέρει στο βιβλίο του «'Η 'Εκκλησιαστική Ιστορία της άγγλικής έπαςτάσεως», που έξεδδθη το 1594, ότι η Μαρία έπανώλάνε διαρκώς στις κuries της ακολουθίας της ότι δεν είχε την παραμικρή σχέση με την 'Ελισάβετ.
— 'Αν είχαμε γεννηθεί από τον ίδιο πατέρα, έλεγε, θα ήταν μεγάλη χαρά για μένα να την σφίξω στην άγκαλιά μου και να την άποκαλέσω με το γλυκό όνομα της αδελφής. 'Αλλά δεν μπορώ να κάνω το ίδιο και για την κόρη ενός χορευτού, που άτίμασε τον πατέρα μου, γλυστρώντας κρυφά τις νύχτες μέσα στον κοιτώνα της συζύγου του!...

Άριστουργηματικό Ιστορικό μυθιστόρημα υπό 'Αλεξ. Δουμά

ΣΤΟΝ ΙΑΚΩΒΟ ΤΗΣ ΛΑΙΜΗΤΤΟΜΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ένας μυστηριώδης άνθρωπος, που παρουσιάζεται με το όνομα 'Ιωσήφ Βάλαμος, αναλαμβάνει την άρχηγία του άγώνος εναντίον της γαλλικής μοναρχίας. Ο άνθρωπος αυτός βρίσκεται σε λίγο στο δρόμο της άρχιδουκίσσης Μαρίας 'Αντουανέτας, που έρχεται στη Γαλλία για να παντρευτεί το Δελφίνο και, σε μιά συζήτηση μαζί της, της φανερώνει με τρόπο προφητικό την τραγική τύχη που άναμένει την ίδια και το σ' υγύ της. Τόν μυστηριώδη αυτόν άνθρωπο τον ξεναθρίσκομε στο Παρίσι, σ' ένα μέγαρο της όδου 'Αγιου Κλαυδίου. 'Έχει μαζί του μιά γοπευτική νέα, τη Λορέντζα, που τον μισεί θανάσιμα. Ταν βρίσκεται στα ξυπνία της, ενώ, αντίθετα, τον λατρεύει όταν είναι βυθισμένη σε μαγνυτικό ύπνο. Ο Βάλαμος δέχεται στο σπίτι αυτό την έπίσκεψη του πρίγκιπος-καρδινάλιου ντε Ροάν, στον οποίο έχει ύποσχεθεί έκατό χιλιάδες σκούδα, που, σύμφωνα με τις διαβεβαιώσεις του, θα κατακυλώσει με άλχημικές μεθόδους.
— Είπατε ότι γκαρίσατε τον Πέτρο τον 'Αγαθό και τόν Νικόλαο Φλαμέλ; ρώτησε και πάλι ο Ροάν.
— Ναι. 'Ήμουνα μαθητής του πρώτου και δάσκαλος του δεύτερου.
Κι' ενώ ο Ροάν κύτταζε το συνομιλητή του, κάνοντας τη σκέψη ότι βρισκόταν 1.000 χρόνια μπροστά στον ίδιο το Διάβολο, ο Βάλαμος έχωσε μιά σιδερένια άσπαγή μέσα στο στόμα του τζακιού κι' έβγαλε έξω τον πρώτο λέβητα... 'Επειτα, χωρίς να χάσει καιρό, τον άναποδογύρισε πάνω στα καλούπια, που είχε έτοιμάσει από πριν. 'Ενα κίτρινο-κόκκινο ρευστό άρχισε να κυλά άμέσως.
Το ίδιο έκαμε κατόπιν για τόν δεύτερο, τόν τρίτο και τόν τέταρτο λέβητα. Ο 1.000 δρώας έτρεχε από το μέτωπό του, αλλά συνέχισε την έργασία του χωρίς να φαίνεται κουρασμένος.
Ο Ροάν είχε άποτραβήχτη παράμερα κι' έκανε τόν σταυρό του κάτω από τόν κανόνα του.
'Η φύρα θα είναι κάπως μεγαλύτερη στο δεύτερο λέβητα, έπτε ο Βάλαμος. 'Αφισα τόν μύγμα να βράσει ένα έκατοστό του λεπτού περισσότερο.
— Ένα έκατοστό του λεπτού! τραύλισε ο πρίγκιπς.
— Αυτό το έκατοστό του λεπτού είναι πολύ σημερινό, άπάντησε ο Βάλαμος. Σήκωσε τόν ένα καλούπι κι' έβγαλε μιά άπαστραπύπουσα ράβδο χρυσού.
Ο Ροάν την άγγιξε με χέρι που έτρεμε.
— Ζέρετε πώς δοκιμάζουν τόν χρυσάφι; τόν ρώτησε ο Βάλαμος.
— Ναι, με τη λυδία λίθο.
— Δεν έχετε τότε παρα να δοκιμάσετε αυτό τόν χρυσάφι, για να πεισθώτε για την άγνότητα μου, έπτε ο Βάλαμος.
'Εδωσε ταυτόχρονα μιά λυδία λίθο κι' ένα μπουκαλάκι με όξύ στο συνομιλητή του. Ο πρίγκιπς ντε Ροάν δοκίμασε μερικές από τις ράβδους, παίρνοντας τις στην τύχη.
— Χρυσάφι είκοσι τεσσάρων καρατίων! έπτε τελειώνοντας αυτή τη δοκιμή. Είναι άπίστευτο!
Ο Βάλαμος χαμοέλασε.
— Αυτό τόν χρυσάφι είναι δικό σας, άπάντησε. 'Όταν θέλησετε να φύγετε, ο ύπνός μου θα τόν μεταφέρει στο άμάξι σας.
Ο Ροάν είχε μείνει μ' άνοιχτά τόν στόμα. 'Όταν συνήλθε, σε λίγα λεπτά, έπτε: — 'Αγαπητέ μου κύμπε, μου προσφέρετε μιά άνεκτίμητη ύπηρεσία. 'Ομολογώ ότι, χωρίς τη δική σας συνδρομή, δε θα μπορούσα να βρώ αυτό τόν ποσόν ως μεθαύριο που μου χροιάζεται.
— Κάθε φορά που ο σεβασμιώτατος θα τόν θέληση, θα είμαι πρόθυμος να τόν έξυπηρετήσω, άπάντησε ο Βάλαμος. Φαντάζομαι ότι θα είσαστε εύχαριστήμενος, ζομαι ότι πρόσθεσε. Με τόν χρυσάφι μπορεί να έχω κανείς ό,τι έπιθυμώ...
— Είναι αλήθεια ότι μπορεί να έχω κανείς πολλά πράγματα, αλλά όχι όλα, έπτε

ο Ροάν μ' ένα μελαγχολικό τόνο στη φωνή.
— Κόντευα να ξεχάσω, άπάντησε ο Βάλαμος, ότι ο σεβασμιώτατος έπιθυμεί κάτι που είναι πολυτιμώτερο από όλο τόν χρυσάφι τού κόσμου. 'Αλλ' αυτό άναγεται στη σφαίρα της μαγείας κι' όχι της έπιστήμης... Μιλήστε, αέθοντα, κι' ο άλχημιστής θα παραχωρήσει αέσως τη θέσι του στο μάγο.
— Ευχαριστώ, άπάντησε με άξιοπρέπεια ο Ροάν. Δεν έπιθυμώ τίποτα άλλο.
Ο Βάλαμος πήγε κοντά του.
— Δέ μπορείτε να δώσετε αυτή την άπάντησή σ' ένα μάγο, τού έπτε ζωπα.
— Για ποιά λόγο;
— Γιατί ο μάγος διαβάσει στο βάθος της καρδιάς σας και ξέρει πώς δε λέτε την αλήθεια.
Ο Ροάν έγινε κατακίτρινος.
— Δέ θέλω, δεν έπιθυμώ τίποτα άλλο! φώναξε με τρυμαγμένο ύφος.
— Σεβασμιώτατε, άπάντησε ο Βάλαμος, όλοι οι πρόγονοί σας ήταν τολμηροί στους έρωτές τους. Δέ μπορείτε να ξεφύγετε άπ' αυτό τόν κανόνα.
— Δεν καταλαβαίνω τί θέλετε να πείτε, τραύλισε ο πρίγκιπς.
— Κι' όμως με καταλαβαίνετε πολύ καλά, άπάντησε ο Βάλαμος. 'Η καρδιά σας είναι για μένα όπως ένας καθρέφτης που διατηρεί την εικόνα εκείνης που λατρεύετε.

— 'Α, ελα κοντά μου! έπτε στο Βάλαμο μόλις τόν είδε. 'Επί τέλους, τόν βρήκα!

— Θα σ'α υπογράψω μιά απόδειξη...
— Δε σ'α τη ζήτησα, σεδασμιώτατε.
— Δανείζομαι συχνά, απάντησε περήφανα ο Ροάν. 'Αλλά δε δέχομαι έλεημοσύνη από κανένα.
— Όπως θέλετε, σεδασμιώτατε. Θα βρήτε στο τραπέζι εκεί ό,τι επιθυμείτε.
Ο Ροάν πλησίασε στο τραπέζι κι έγραψε μιά απόδειξη. Την έδωσε κατόπιν στ'έν Βάλαμο, που τη δίπλωσε χωρίς να την διαβάσει και την έβαλε στη τσέπη του.
— Δεν την διαβάσετε; ρώτησε έκπληκτος ο Ροάν.
— Δίνω μεγαλύτερη σημασία στο λόγο σας παρά σ' αυτό το χαρτί, απάντησε ο Βάλαμος.

— Έπειτα από μερικά λεπτά, ο πρίγκιπ-καρδινάλιος πτό Ροάν έφευγε από το σπίτι της όδου Κλώντ, σφίγγοντας στα χέρια του τις ράβδους του χρυσού που του είχε παραδώσει ο Βάλαμος και που αντιπροσώπευαν το τεράστιο γιάντι έποχή ποσόν των εκατό χιλιάδων σκούδων.

Τό έλιξήριο της ζωής

Ο Βάλαμος, όταν έμεινε μόνος, άρχισε να τακτοποιή τα πράγματα που βρίσκονταν μέσα στο έργαστήρι του. 'Ακουσε, ξαφνικά, τρία ξερά κτυπήματα στο ταβάνι.
— Ο 'Αλτοτάς με φωνάζει, ψιθύρισε άνάμεσα στα δόντια του. Τί μπορεί να θέλη αυτή την ώρα;

Δε χρειάστηκε να πάρη καμιά σκάλα γιά να πάη στο δωμάτιο εκείνου που αποκαλούσε δάσκαλό του. Πίεσε μόνο ένα κουμπτί που βρισκόταν στόν τοίχο. Ένα τετράγωνο κομμάτι ξεκόπηκε άμέσως από τό ταβάνι κι άρχισε να κατεβαίνει. Όταν αυτό τό κομμάτι που συγκρατιόταν με γερές άλυσσίδες έφτασε στο πάτωμα, ο Βάλαμος πήδησε επάνω και ξαναπίεσε τό κουμπτί. Τό πρωτότυπο αυτό άσανσέρ άρχισε άμέσως ν' ανεβαίνει.

Έπειτα από μερικές στιγμές, ο Βάλαμος βρισκόταν μπροστά σ' ένα γέρο άπροσδιόριστης ήλικίας, που τό φαλακρό κεφάλι του γυάλιζε κάτω από τό φός της λάμπας, που κρεμόταν από τό ταβάνι. Ο γέρος αυτός καθόταν μπροστά σ' ένα μαρμαρίνο τραπέζι, σέ σχήμα πετάλου, που ήταν γεμάτο με μπουκάλια, χοάνες, βότανα, διάφορα έργαλεία, βιβλία και χαρτιά με καρβαλιστικούς χαρακτήρες.

— Α, έλα κοντά μου! είπε στο Βάλαμο, μόλις τόν είδε. 'Επί τέλους, τό βρήκα! Ο Βάλαμος τόν κύτταξε με περιέργεια.
— Βρήκα τό έλιξήριό μου, συνέχισε ο 'Αλτοτάς. Βρήκα τη ζωή, την αιώνια ζωή! Νά ή σύνθεσί του: έλιξήριο του 'Αριστέως 20 γραμμάρια, βάλσαμο του ύδραργύρου 15 γραμμάρια, αιώρημα χρυσού 15 γραμμάρια, χυμός από κέδρο του Λιδάνου 25 γραμμάρια...

— Δε βλέπω τί έμποδίζει να τό έτοιμάσης, είπε ο Βάλαμος. Όλα αυτά τά συστατικά τά έχεις ή μπορείς να τά προ-

Χίλιες φορές τό προτιμώ

— 'Αντί να ζω τέτοια ζωή κι' αντί και βράδυ και πρωί τόν εαυτό μου δίπλα σου να μη τόν κουμαντάρω, χίλιες φορές τό προτιμώ να δώσω πέτρα στο λαμό και στα βαθεία τά πέλαγα να πάω να φουντάω.

Σάν τόν κουνούπι με κυττάς κι' όλημερίς ποδοπατάς τη λήνη την υπόληψή στην κοινωνία πούκω. Και μου ζητάς «λαϊσέ-πασσέ», κι' άς θυοιάστικα γιά σέ, άχάριστο, άφελότιμο κι' άφωρισμένο ρούχο.

— 'Αντί να ζω τέτοια ζωή κι' αντί και βράδυ και πρωί να έχω ένα δαίμονα στο στέρκο μου καβάλλα, χίλιες φορές τό προτιμώ να βρω τόν πιο βαθύ γκρεμό κι' άπ' την ψηλότερη κορφή να πάρω κουτρουβάλα.

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

μπευτής.

— Μου λείπει, όμως, τό σημαντικώτερο, εκείνο που δά συνένωση όλα τά άλλα, άπάντησε ο 'Αλτοτάς.

— Και αυτό τό συστατικό τό ξέρεις;

— Νάι.

— Ποιό είναι;

— Μου χρειάζεται να προσθέσω σ' αυτά τά συστατικά τις τρεις τελευταίες στραγόνες από τό άρτηριακό αίμα ενός παιδιού... Αυτό τό παιδί πρέπει να μου τό βρή.

— 'Αδύνατο! φώναξε ο Βάλαμος. — 'Αρνείσαι, λοιπόν, να ύπηρετήσης τό δάσκαλό σου; ρώτησε ο 'Αλτοτάς.

— 'Αρνούμαι να συνεργασθώ σ' ένα έγκλημα, απάντησε ο Βάλαμος. 'Αλλά κι' αν άκόμη ήθελα να σέ βοηθήσω, πρέπει να ξέρης ότι στη Γαλλία δεν είναι εύκολο να κλέψη κανείς ένα παιδί γιά να τό σκοτώση.
— 'Ας πάμε άλλου, είπε ο γέρος με άφέλεια.

— Αν πρόκειται να κάμωμε ένα έγκλημα, δε θα πάμε πουθενά, απάντησε ο Βάλαμος. Οί ύποθέσεις μου, άλλωστε, με κρατάνε εδώ.

— 'Αποκαλείς ύποθέσεις σου τις ήλίθιες συνωμοσίες σου και τις επαναστατικές λέσχες που οργανώνεις όπου πηγαίνεις;

— Αυτό είναι τό έργο της ζωής μου.

Ο 'Αλτοτάς γέλασε σαρκαστικά.

— Και σέ πιά σημείο βρίσκονται οί ύποθέσεις σου; ρώτησε.

— Ερρίξα την πρώτη πέτρα και τά νερά άνασταράχτηκαν από τόν πυθμένα ως την επιφάνεια, απάντησε ο Βάλαμος... Έχω κι' όλας τούς δυό μεγαλύτερους φιλοσόφους της έποχής, τό Βολταίρο και τό Ρουσσώ, με τό μέρος μου.

— Και τί βοήθεια θα σου δώσουν οί φιλόσοφοί σου; ρώτησε στόν ίδιο σαρκαστικό τόνο ο 'Αλτοτάς.

— Θα με βοηθήσουν να κυριαρχήσω πάνω στο παρόν και να προετοιμάσω τό μέλλον... Τό μέλλον θα είναι τό γκρέμισμα της μοναρχίας...

— 'Ηλίθιε! είπε ο 'Αλτοτάς. Και τί θα κερδίσεις έσύ από τό γκρέμισμα της μοναρχίας;

— 'Εγώ τίποτα. Οί άνθρωποι, όμως, θα γίνουν εύτυχισμένοι.

— Είμαι εύχαριστημένος σήμερα και μου άρέσει να συζητάω μαζί σου, είπε ο 'Αλτοτάς. Θέλεις, λοιπόν, να δώσεις την εύτυχία στους ανθρώπους. 'Αλλά ξέρεις τί είναι ή εύτυχια;

— Ξέρω ότι οί Γάλλοι θα βρουν την εύτυχία συντριβώντας τη μοναρχία, απάντησε ο Βάλαμος. Οί διακρίσεις δέ ξεφανιστούν τότε κι' όλοι οί άνθρωποι θα είναι ίσοι μεταξύ τους.

— Α, θέλεις να κάμης τούς ανθρώπους ίσους μεταξύ τους, είπε ο 'Αλτοτάς.

— Ίσους άπέναντι του νόμου, συμπλήρωσε ο Βάλαμος.

— 'Ηλίθιε! ξαναείπε ο 'Αλτοτάς. Και μπροστά στο θάνατο, τόν υπέρτατο από όλους τούς νόμους, οί άνθρωποι σου θα είναι ίσοι, όταν ο ένας θα πεθάνη έπειτα από τρεις ήμέρες κι' ο άλλος έπειτα από εκατό χρόνια;... Μάδε, λοιπόν, ότι οί άνθρωποι δε θα είναι ποτέ ίσοι μεταξύ τους, αν δε γίνουν αθάνατοι. Μόνον οί αθάνατοι, δηλαδή οί θεοί, είναι ίσοι μεταξύ τους.

— 'Αθάνατοι! είπε ο Βάλαμος. Αυτό είναι χίμαιρα!

— Δώσε μου αυτές τις τρεις στραγόνες τό αίμα που σου ζητάω και θα ίδης ότι δεν είναι χίμαιρα! φώναξε ο 'Αλτοτάς χτυπώντας τό χέρι του πάνω στο μαρμαρίνο τραπέζι.

— Ποτέ! απάντησε ο Βάλαμος.

— Σέ τρουάζει τό έγκλημα;

— Ίσως.

— 'Ακουσε. 'Η μοναρχία έχει άκόμη γερές βάσεις στη Γαλλία. Πόσα χρόνια νομίζεις ότι θα σου χρειαστούν γιά να την συντριψής;

— Όχι λιγώτερα από είκοσι.

— Θαμνάσαι! Και ο πόλεμος θα είναι σκληρός... Γιατί ή 'Ισπανία, ή Αυστρία, ή 'Ιταλία, ή Γερμανία θα θελήσουν να ύποστηρίξουν τη γαλλική μοναρχία...

— Αυτό είναι άναμφισήτητο.

— Νομίζεις, λοιπόν, ότι διακόσιες χιλιάδες νεκροί τό χροίο είναι πολλοί;

— Όχι, δεν είναι πολλοί.

— Αν αυτές τις 200.000 τις πολλαπλασιάσουμε επί 20, έχουμε τέσσερα εκατομμύρια ανθρώπων που θα πρέπει να θυσιάστουν γιά να φτάσης στο σκοπό σου. 'Αν ύποθέσουμε τώρα ότι καθέννας από αυτούς τούς ανθρώπους έχει μέσα στις φλέβες του 6 λίτρα αίμα, έχουμε 24 εκατομμύρια λίτρα αίματος που θα σκορπίσης με τό παρόλημα σχέδιά σου. 'Εγώ, όμως, τί σου ζητάω; Μόνο τρεις στραγόνες... Πές μου τώρα, ποιός είναι από τούς δυό μας ο τρελλός;... Γιατί δε μιλάς;

— Συμφωνώ πως τρεις στραγόνες αίμα δεν είναι τίποτα, αν ύπάρχε ή βεβαιότητα της έπιτυχίας.

— Και έσύ που θα σωριάσης τέσσερα εκατομμύρια ανθρώπους στο χώμα, είσαι βέβαιος πως θα πετύχης;

Ο Βάλαμος προσπάθησε να ξεφύγη.

— 'Ας μιλήσουμε γιά κάτι άλλο, είπε.

— Α, δεν θέλεις, λοιπόν, να με βοηθήσης; φώναξε ο 'Αλτοτάς που τά μάτια του έλαιψαν μέσα στις κόγχες τούς.

— Ήσωνα ο φανερός δάσκαλός μου, απάντησε ο Βάλαμος. Και θα ήμωνα ο πιο άχάριστος άνθρωπος που κόσμου αν δεν ήθελα να σ' έβληρητήσω. Αυτό που

μου ζητάς, όμως, είναι δύσκολο... άδύνατο.

— Αν ήθελες θα μπορούσες να παραμερίσεις όλες τις δυσκολίες.

— Θάπρεπε να πιστεύεις...

— Δεν πιστεύεις, λοιπόν;

— Αμφιβάλλω...

— Με προκαλείς! είπε ο 'Αλτοτάς. 'Απάντησε μου, πιστεύεις στο θάνατο;

— Πιστεύω σέ ό,τι ύπάρχει, κι' ο θάνατος είναι κάτι που ύπάρχει, απάντησε ο Βάλαμος. Κανείς ως σήμερα δε μπόρεσε να τόν νικήση.

— Νομίζεις;

Τά μάτια του μάγου έκαμαν τό γύρο του δωματίου και σταμάτησαν σ' ένα μαύρο σκυλί που κοιμόταν σέ μιά γωνία. 'Ηταν τό μόνο που είχε άπομείνει από τρία όμοια ζώα που ο 'Αλτοτάς είχε ζητήσει από τό Βάλαμο γιά τά πειράματά του.

— Πάρε αυτό τό ζώο και φέρε τό εδώ, στο τραπέζι. Είπε στο μαθητή του.

Ο Βάλαμος ύπάκουσε.

Τό δυστυχισμένο ζώο, σαν να προαισθανόταν τί τό περίμενε, τρεμούλιασε άπό τό κεφάλι ως τά πόδια κι' άρχισε να γογγύζει.

— 'Αφού πιστεύεις στο θάνατο, πρέπει να πιστεύης και στη ζωή, είπε ο 'Αλτοτάς. Αυτό τό σκυλί δε σου φαίνεται πως είναι ζωντανό;

— 'Αφού φωνάζει, αυτό σημαίνει πως είναι ζωντανό.

— Τί άποκρουστικά που είναι τά μαύρα σκυλιά, συνέχισε ο 'Αλτοτάς. Άλλοτε να μου φέρνεις μόνον λευκά.

— Θα προσπαθήσω.

— Βάλε τώρα αυτό τό σκυλί κάτω από τόν ύάλινο κώδωνα της άερωντλίας και κάμε τό κενό στο έσωτερικό της.

Ο Βάλαμος τάχιστα. Και, μόνο όταν ο 'Αλτοτάς τού επανέλαβε αυτή τη διαταγή με τόνο πίο προσητατικό από την πρώτη φορά, έβγαλε τό σκυλί κάτω από τόν ύάλινο κώδωνα κι' άρχισε να γυρίζει τό μοχλό της άντλίας.

Ο άέρας έφευγε από τό έσωτερικό της μ' ένα μικρό σφύριγμα.

Τό σκυλί ταρακτίστηκε στην άρχή, σηκώθηκε στα πινιά του πόδια, έβγαλε ένα υπόκωφο βογκητό, δώλ έπειτα από μερικές στιγμές σωριάστηκε κάτω κι' έμεινε άκίνητο. 'Ηταν νεκρό.

— Τό σκυλί αυτό πέθανε από άσφυξία, δεν είν' έτσι; είπε ο 'Αλτοτάς. Θα συμφωνήσης μαζί μου ότι δεν υπέρεσε πολύ...

— Όμορφος θάνατος σ' ήλήθεια. 'Αλλά δε μου φαίνεται να πιστεύης πως πέθανε...

— Όχι, όχι, μη διαμαρτύρεσαι... Γιά να είμαστε πίο σίγουροι, θα τό σκοτώσουμε άλλη μιά φορά. Σήκωσε τόν ύάλινο κώδωνα...

Ο Βάλαμος σήκωσε τόν κώδωνα της άερωντλίας. Τό σκυλί έμεινε άκίνητο.

— Πάρε τώρα αυτό τό μαχαίρι και κόψε του τη σπονδυλική στήλη, χωρίς να πειράξεις τό λάρυγγα, πρόσταξε ο 'Αλτοτάς.

Ο Βάλαμος δίστεσε και πάλλι.

— Μου χρωστάς ύπακοή, τού θυμισε ο μάγος. 'Υπόθεσε πως είναι ένα από τά τρία πειράματα που έχωμε κάμει ως τώρα.

Ο Βάλαμος πήρε τό μαχαίρι στα χέρια του και, μ' ένα μόνον κτύπημα, χωρίς σέ τη σπονδυλική στήλη από τό κεφάλι, σέ άπόστασι δυό εκατοστών από την παρεγκεφαλίδα. Ούτε ή παραμικρή ίνα τού ζώου δεν κινήθηκε.

— Όπως βλέπεις, ήταν νεκρό, είπε ο 'Αλτοτάς.

— Είμαι πρόθυμος να τό αναγνωρίσω όσες φορές τό θελήσης, απάντησε ο Βάλαμος που είχε άρχίσει να χάνη την ύπομονή του.

— Και κανείς δεν έχει τη δύναμη να τό ξαναφέρει στη ζωή, συνέχισε ο 'Αλτοτάς.

— Κανείς έκτός από τό Θεό, είπε ο Βάλαμος.

— Νάι, συμφώνησε ο μάγος. 'Αλλ' ο Θεός θα ήπαι άσυνεπής αν τό έκανε. Όταν ο Θεός άφήνη έναν άνθρωπο ή ένα ζώο να πεθάνη, θα πη πως ύπάρχει κάποιος λόγος γι' αυτό. Διαφορετικά, ο Θεός που είναι ή υπέρτατη σοφία, δε θα έπέτρεπε τό θάνατό του. 'Η φύσι έχει συμφέρον ν' άφήνη τούς ανθρώπους και τά ζώα να πεθαίνουν.

— Δεν έχω αντίρρηση, είπε ο Βάλαμος. Είμαι πρόθυμος να παραδεχτώ ότι ή φύσι βγήκε κερδισμένη από τό θάνατο αυτού τού ζώου.

Ο 'Αλτοτάς στήλωσε τό διαπεραστικό βλέμμα του πάνω στο Βάλαμο.

— Τί θαλέγες αν αυτό τό σκυλί άνοιγε τό μάτι του και σέ κύτταζε; τόν ρώτησε ξαφνικά.

Ο Βάλαμος είχε μεγάλη έχτιμησι στη βαθεία σοφία τού δασκάλου του. 'Αλλ' αυτό που τού έλεγε ο 'Αλτοτάς τού φάνηκε άπίστευτο.

— Αυτό είναι άκατόρθωτο, απάντησε.

— Α, τό νομίζεις άκατόρθωτο;

Ο 'Αλτοτάς τράβηξε κοντά του μιά περιέργη συσκευή, που την άποτελούσαν έλάσματα από μετάλλο με μεταξωτά πανιά ανάμεσά τους. Οί δυό άκρες αυτών των έλασμάτων ήταν βυθισμένες σέ μιά λεκάνη μ' ένα θαλό νερό. Οί άλλες δυό έδγαιναν έξω.

— Εί, ο μάτι θέλεις ν' άνοίξη; ρώτησε ο γέρος.

— Τό δεξί, απάντησε ο Βάλαμος.

Ο 'Αλτοτάς πλησίασε τις δυό μεταλλικές άκρες, που χωρίζονταν μεταξύ τους μ' ένα κομμάτι ύφάσματος, σ' έναν από τούς μύς τού λαίμου τού ζώου.

Έπειτα από μιά στιγμή, τό σκυλί άνοιξε τό ένα του μάτι και κύτταζε τό Βάλαμο, που όπισθοχώρησε τρουαγμένος.

— Θέλεις τώρα ν' άνοίξη τό στόμα τού; ρώτησε ο 'Αλτοτάς.

Και, χωρίς να περιμένη την απάντησι τού μαθητού του, άγγιξε έναν άλλον μύν. Τό ζώο ξαναέκλεισε τό μάτι του κι' άπ' τη γι' αυτό άνοιξε τό στόμα του κι' άφησε τά δόντια του να φανούν.

— Αυτό είναι καταπληκτικό, είπε ο Βάλαμος που κατεχόταν από μεγάλη συγκίνηση.

— Βλέπεις πόσο μικρό πράγμα είναι ο θάνατος, είπε ο 'Αλτοτάς, αφού έγώ, ένας άλλος γέρος, που θα περάσω σέ λίγο στην έξουσία τού, τόν κώνω να παρεκκλίνη από τόν άδυσώπητο δρόμο τού.

Γέλασε πικρά ξανα.

— Πρόσεξε, φίλε μου! φώναξε ξαφνικά. Τό σκυλί αυτό δεν άγνοεί πως συ τό σκοτώσες... 'Αν ξαναγυρίσει στη ζωή, θα χυμήνη σίγουρα πάνω σου γιά να σέ κομπατίσει. Φυλάξου!

Πραγματικά, τό σκυλί άνοιξε ξαφνικά και τά δυό του μάτια, άνασκηώθηκε στα πινιά πόδια του και, με ταλαντευόμενο τό κεφάλι τού, έκαμε ένα βήμα πρós τά εμπρός.

Ο Βάλαμος άποτραβήχτηκε πρós τό μέρος της καταπακτής. Λίγο άκόμη και θα την σήκωνε γιά να φύγη.

Ο 'Αλτοτάς γέλασε σαρκαστικά.

— Δε θέλω να σέ κάνω να πεθάνης από τό φόβο σου, προσπαθώντας να σέ διδάσω, είπε. Αυτά τά πειράματα είναι άρκετά γι' άπόψε.

Άφησε ταυτόχρονα την παράξενη συσκευή από τά χέρια τού. Τό σκυλί ξανάνα σπασών με τό παραμικρό. Θα κάμω χαλύδωνα αυτά τά όστά. Τό αίμα, σφύγοντας από τις φλέβες, παίρνει μαζί τού

την καταπολέμησι τού θανάτου έγινε, έπτε ο 'Αλτοτάς έπειτα από μικρή σιωπή. Δε μπορείς πιά να λές ότι κυνηγάς χίμαιρες.

— Αν τό έλιξήριο ήταν έτοιμο και δίναμε μερικές σταγόνες σ' αυτό τό σκυλί θα ζούσε αιώνα; ρώτησε ο Βάλαμος.

— Αναμφισβήτητα. Τό έλιξήριο αυτό νικάει τό θάνατο.

Ο Βάλαμος σκέφτηκε μερικές στιγμές.

— Όχι, είπε έπειτα. Ο θάνατος είναι άκατανίκητος... Τό έλιξήριο αυτό δε θα έμποδισή, βέβαια, μιά καρποδόχο να πέση πάνω στο κεφάλι ενός διαβάτη και να τόν σκοτώση, ούτε μιά σφαίρα να χωθή στην καρδιά ενός στρατιώτη, ούτε ένα άλλο να ξεκοιλιάση μιά νοικοκυρά που πηγαίνει στην άγορά γιά να κνή τη ψώνια της.

— Όχι βέβαια, απάντησε ο 'Αλτοτάς. 'Αλλά τό έλιξήριο αυτό θα έμποδισή την ψυχή τούς να βγη από την πηγή τούς, πράγμα που είναι τό ίδιο.

— Κι' αν άκόμη έχη κοπή μιά άρτηρία;

— Τό άποτέλεσμα θα ήταν και πάλλι τό ίδιο.

— Πώς μπορεί να γίνη αυτό;

— Δεν τό πιστεύεις; είπε ο 'Αλτοτάς. Νά, κύτταξε...

Και, προτού ο Βάλαμος προφτάση να τόν έμποδισή, άρπαξε ένα μαχαίρι και τρύπησε μιά φλέβα στο άριστερό τού χέρι.

Ήταν τόσο λίγο τό αίμα που έμεινε άκόμη στο γέρικο κορμί τού κι' αυτό τό αίμα έτρεχε τόσο άργά, που χρειάστηκε να περάσουν μερικές στιγμές ώσπου να έμφανιστούν κάποιες σταγόνες στα χείλη της μικρής πληγής. 'Αλλά, σέ λίγο, οί σταγόνες αυτές πολλαπλασιάστηκαν και τό αίμα άρχισε να τρέχη άσθονο.

— 'Ω! Θεέ μου! είπε ο Βάλαμος.

— Γιατί φωνάζεις; τόν ρώτησε ο 'Αλτοτάς.

— 'Αλλά πληγώθηκες...

— Έπρεπε, γιά να σέ κάμω να πιστέψης. Κύτταξε τώρα...

Άνοιξε με τό δεξί τού χέρι ένα συρτάρι, πήρε από μέσα ένα μπουκαλάκι κι' έρριξε μερικές σταγόνες στην πληγή.

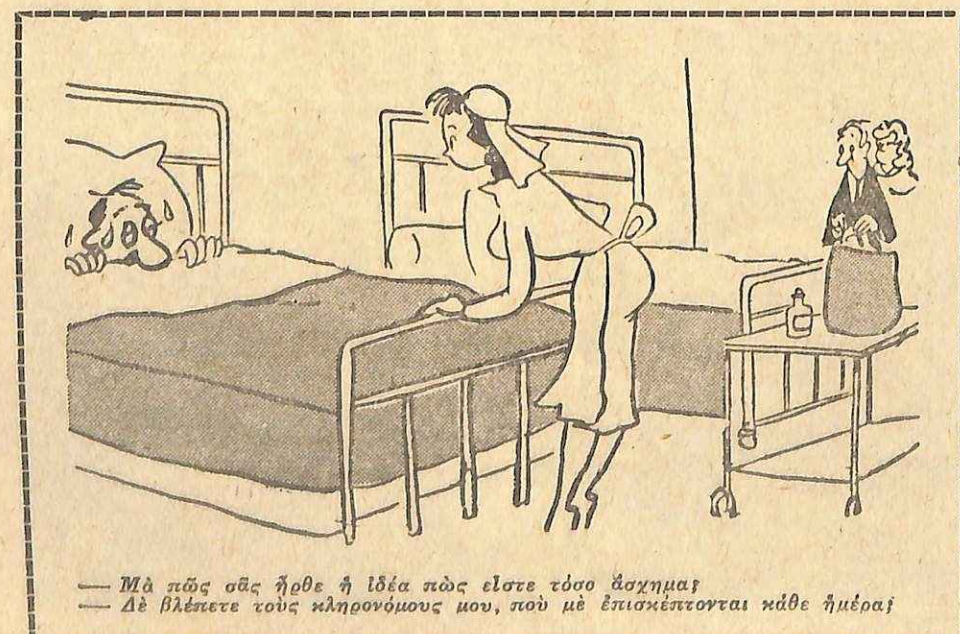
Τό αίμα σταμάτησε άμέσως να τρέχη κι' ή μικρή πληγή έκλεισε τόσο καλά, που θάπρεπε να προσέξη κανείς πολύ γιά να την διακρίνη.

Ο Βάλαμος κύτταξε με θαυμασμό τό δάσκαλό τού.

— Όπως βλέπεις, δε χάνω τόν καιρό μου εδώ μέσα τού είπε ο 'Αλτοτάς. Αυτό τό έλιξήριο είναι μιά καινούργια άνακάλυψή μου... Πως σου φαίνεται;

— Είσαι ο μεγαλύτερος σοφός τού κόσμου, απάντησε ο Βάλαμος.

— Δε νίκησα άκόμη τό θάνατο, άλλα τού κατάφερα ένα χτύπημα τόσο δυνατό, που θα δυσκολευτή να συνέλθη, συνέχισε ο 'Αλτοτάς. Τό ανθρώπινο σώμα, παιδί μου, έχει εύθραυστα όστά, που μπορούν να σπασούν με τό παραμικρό. Θα κάμω χαλύδωνα αυτά τά όστά. Τό αίμα, σφύγοντας από τις φλέβες, παίρνει μαζί τού

— Μά πως σ'α ήρθε ή ιδέα πως είστε τόσο άσχημα;
— Δε βλέπετε τούς κληρονόμους μου, που με επισκέπτονται κάθε ήμέρα;

— Τελείωνε, να μου δώσης τη μασέλλα γιά να φάω κι' εγώ!...

καί τη ζωή. Θα τὸ ἐμποδίσω, λοιπόν, να βγῇ. Οἱ σάρκες τοῦ ἀνθρώπου εἶναι μαλακές κι' ἀρκεῖ μιά μικρὴ βελὸνα γιὰ νὰ τὴν τρυπήσει κανεὶς. Θὰ τὴν κάμω τόσο σκληρὴς, πὺν νὰ μὴν μπορῇ κανεὶς νὰ τὴν κόψῃ οὔτε μὲ τὸ τσεκούρι... "Ὅλα αὐτὰ, ὁμῶς, δὲν μπορῶ νὰ τὰ κάμω ἀπὸ τὴν μιά μέρα στὴν ἄλλη. Χρειαζόμαι δέκα, εἰκοσι... ἑκατὸ, διακόσια χρόνια ἴσως... Κι' αὐτὰ πρέπει νὰ μοῦ τὰ δώσῃ ἐσύ... Νομίζεις, λοιπόν, ὅτι ἡ ζωὴ ἔχει γιὰ μένα καμμιὰ ἀλλὰ ἀξία; "Ἡ ζωὴ τοῦ σοῦ ζητάω δὲν εἶναι παρὰ ἓνα μέσον γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ σχέδια ποὺ ἔχω στὸ μυαλό μου... Θέλω νὰ ζῶω γιὰ νὰ κάμω τοὺς ἀνθρώπους ἀτρωτοὺς ἀπὸ τὴν σφαίρες, τὰ ξίφη καὶ τὴν καπνοβόλῃ ποὺ πέφτουν πάνω στὰ κεφάλια τους... "Ὅταν τὸ κατορθώσω, οἱ ἄνθρωποι θὰ εἶναι πραγματικὰ εὐτυχισμένοι. Γιατὶ θὰ καταλάβουν τότε πὺς εἶναι καλύτερο ν' ἀγαπιῶνται καὶ νὰ ἀλληλοὑποστηρίζονται παρὰ νὰ ἀλληλοσκοτώνονται, ὅπως κάνουν σήμερα. Νὰ ποῦ εἰ μὴν τὸ δυνεῖο μου. Πιστεύεις πὺς μπορεῖ νὰ πραγματοποιηθῇ;

— Δὲν εἶναι ἴσως ἀπραγματοποίητο.
— Φέρε μου, λοιπόν, τὸ παιδί ποὺ σοῦ ζήτησα... Εἶναι σκληρό, βέβαια, νὰ σκοτώνῃ κανεὶς ἓνα παιδάκι... "Ἀλλ' ὅταν ὁ θάνατος τοῦ μπορεῖ νὰ σώσῃ τὴν ἀνθρωπότητα;

— Ὅθ' σκεφτῶ, ἀπάντησε ὁ Βάσκαμος.
"Ὁ Ἄλτοτὰς τὸν κῆτταξε μὲ περιφρόνησι.

— Πήγαινε, τοῦ εἶπε. Τὸ αἷμα τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλωστε, δὲν εἶναι ἀναντικατάστατο... Θὰ βρῶ ἴσως μιά ἄλλη οὐσία γιὰ νὰ τὸ ἀντικαταστήσῃ στὸ εἰζιζιό μου... Πήγαινε... Δὲ σὲ χρειάζομαι πιὰ.

Ὁ Βάσκαμος ἀποτραβήχτηκε πρὸς τὸ μέρος τῆς καταπακτῆς. "Ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς βοισκόταν καὶ πάλι στὸ ἐργαστήρι τοῦ. "Ὁ,τι εἶχε ἰδῇ τοῦ εἶχε κάμει βαθεῖα ἐντύπωση.

— Εἶναι δυνατόν ὁ ἄνθρωπος νὰ κατακινήσῃ τὸ θάνατο; ψιθύρισε. Ὅθ' ἦταν ἓνα πολὺ ὁμορφο δνείρο, ἀλλὰ καὶ ταυτόχρονα τραγικό. Γιατὶ ἡ γῆ θὰ γέμιζε ἀπὸ ἀνθρώπους, ποὺ δὲ θὰ εἶχαν πιὰ χώρα γιὰ νὰ κινήθουν καὶ ποὺ θὰ οὐρλιάζαν ἀπὸ τὴν πείνα τους, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ πεθάνουν. "Ἀν τὸ καλοσχεφτῇ κανεὶς, εἶναι καλύτερο οἱ ἄνθρωποι ν' ἀλληλοσκοτώνονται, νὰ πε-

θαίνουν καὶ ν' ἀγωνίζονται γιὰ τὴν ἰδέαν τους. "Ἐτσι, ἡ ζωὴ ἀποχτίζει κάποιο νόημα.

Οἱ γάμοι τοῦ Δελφίνου

Τὰ μεγάλα γεγονότα τῆς ἱστορίας εἶναι γιὰ τὸ μυθιστοριογράφου ὅτι τὰ βουνὰ γιὰ τὸν ταξιδιότη. Τὰ βλέπει, περνᾷ πλάι τους, ἀλλὰ δὲν ἐπιχειρεῖ ν' ἀνεβῇ σ' αὐτὰ. "Ἐτσι, εἶναι περιττὸ νὰ παρακολουθήσω με σ' ὅλες τῆς τῆς λεπτομέρειες τὴν τελετὴ τῶν γάμων τοῦ Δελφίνου μὲ τὴν Ἀυστριακὴ ἀρχιδούκισσα Μαρία - Ἀντουανέττα.

"Ἀς περιορισθῶμε νὰ ποῦμε ὅτι ξετυλίχτηκε μὲ ἀφάνταστη μεγαλοπρέπεια στὸ ἀνάκτορο τῶν Βερσαλλιών μιά ἡλιόλουστη ἡμέρα τοῦ Μαΐου.

Ὁ βασιλιάς Λουδοβίκος 15ος, κουρασμένος ἀπὸ τὴν ἀτέλειωτες διατυπώσεις καὶ τὸ δεῖπνο ποὺ ἐπακολούθησε μετὰ τὴν τελετὴ τοῦ γάμου, ἀποσύρθηκε κατὰ τὴν ἐνδιάστατα διαμερίσματά του, ὅπου κάλεσε σὲ λίγο τὸν παιδαγωγὸ τοῦ διαδόχου δούκα ντὲ Βακυγιόν.

— Καθῆστε, τοῦ εἶπε μόλις τὸν εἶδε. Ὅθ' πρέπει νὰ εἰσαστὲ κουρασμένους.

Ὁ δούκας κάθισε κάπως στενωπορημένος. Αὐτὴ ἡ οἰκειότητα τοῦ βασιλιά τοῦ φαίνονταν πολὺ περίεργη.

— Ἀκουσα ἀπὸ δούλου ὅτι ὁ Δελφίνος εἶναι ἀπὸ τοὺς πῖο μορφωμένους πριγκίπες τῆς Εὐρώπης, ἀρχίζει ὁ βασιλιάς. "Ὅλη ἡ τιμὴ γι' αὐτὴ τὴν μόρφωση ἀνήκει σὲ σὰς ἀγαπητὴ μου δούκα...

— Ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης ὁ Δελφίνος εἶναι ἐξαιρετικὸς ἱστορικός, θαυμασιὸς γεωγράφος καὶ ἀπαρμυλλῶς χαρτογράφος, εἶπε ὁ Βακυγιόν. Εἶναι ἀκόμη πολὺ δυνατός στὰ μαθηματικὰ καὶ στὴ μηχανικὴ...

— Ἐξέρω, ξέρω, τὸν διέκοψε ὁ Λουδοβίκος 15ος. Πιστεύω πραγματικὰ ὅτι ὁ Δελφίνος θὰ γίνῃ καλὸς βασιλιάς, καλὸς κυβερνήτης καὶ καλὸς οἰκογενειάρχης... "Ἀ, γιὰ πέστε μου, σ' ἀλήθεια, θὰ γίνῃ καλὸς οἰκογενειάρχης;

— Ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης ἔχει ὅλες τὴς ἀρετὲς, ἀπάντησε ὁ Βακυγιόν. Δὲν ἀμφισβάλω, λοιπόν...

— Δὲν με καταλαβαίνετε, τὸν διέκοψε ὁ βασιλιάς. Σὰς ρωτῶ ἂν θὰ γίνῃ καλὸς οἰκογενειάρχης;

— Ὁμολογῶ ὅτι δὲν σὰς καταλαβαίνω, Μεγαλειότατε, εἶπε ὁ Βακυγιόν. Τί εἶναι ἐκεῖνο ποὺ θέλετε νὰ μάθετε;

Ὁ Λουδοβίκος γέλασε.

— Ἀγαπητὴ μου δούκα, εἶπε, ἐκεῖνο ποὺ θέλω νὰ μάθω εἶναι ἂν ὁ ἔγγονός μου θὰ γίνῃ καλὸς σύζυγος. Εἶχε ὡς σήμερα σχέσεις μὲ γυναῖκες;

— Καμμιὰ! βιάστηκε ν' ἀπαντήσῃ ὁ Βακυγιόν. Τὸ ὀρκίζομαι στὴν τιμὴ μου, ὅθ' ἔχω προτιμῶσα νὰ μοῦ λέγατε ψέματα, εἶπε ὁ Λουδοβίκος 15ος.

Ἡ παρατήρησις αὐτὴ ἔκαμε τὴν περσοῦκα τοῦ Βακυγιόν ν' ἀναταραχθῇ πάνω στὸ κεφάλι τοῦ.

— Μεγαλειότατε..., τραύλισε.

— Μαζὶ μ' ὅλα τ' ἄλλα ἔπρεπε νὰ τοῦ μάθετε καὶ πὺς ἔνας ἄντρας γίνετα καλὸς σύζυγος, συνέχισε ὁ βασιλιάς. Φοβόμουν ἀπάντα πὺς θὰ παραμελοῦσατε αὐτὸ τὸ κεφάλαιο... Ὅπως ἔκαμε ἄλλοτε κι' ὁ δούκας ντὲ Βιλλερουά...

— Ὁ δούκας ντὲ Βιλλερουά;

— Ναί. "Ἦταν ὁ δικός μου παιδαγωγός... Μὲ εἶχε μάθει πολλὰ πράγματα ἐκτός ἀπὸ ἓνα, ποὺ ἦταν ἴσως τὸ κυριότερο... Τὸ σφάλμα τοῦ κατὰλαβε μόνον ὅταν παντρεύτηκε... Πρέπει νὰ ξέρετε, ἀγαπητὴ μου δούκα, ὅτι, ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή, ἦμουν ἡ προσωποποίησις τῆς ἀθωότητος. "Ἀλλ' ἡ ἀθωότης μου εἶχε ἀρχίσει νὰ γίνετα ἐπικίνδυνος γιὰ τὸ θρόνο καὶ γιὰ τὴ Γαλλία...

Ὅταν, λοιπόν, ὁ Βιλλερουά κατὰλαβε τὸ λάθος τοῦ, ἔπρεπε νὰ βρῇ τὸν δούκα ντὲ Ρισελιέ, ποὺ ἦταν πολὺ ἐμπειρὸς σ' αὐτὰ τὰ ζητήματα. Κι' ὁ Ρισελιέ εἶχε μιά καλὴ ἐμπειρία... Ὑπῆρχε, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, κάποια δεσποινὶς Λεμωρ ἡ Λεμούρ, δὲν θυμᾷμαι καλὰ, ποὺ ἐφάνη ἐξαίστους πινάκες... Τῆς παρήγγειλαν, λοιπόν, νὰ φτιάξῃ μιά σειρά ἀπὸ ἐρωτικές σκηνές... ἀλλὰ, πὺς νὰ σὰς πῶ, πολὺ φυσικὲς...

— Καὶ τὸλμήσαν νὰ σὰς παρουσιάσουν αὐτὲς τὴς σκηνές; ρώτησε μὲ ἀγανάκτησι ὁ Βακυγιόν.

— Δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ μοῦ παρουσιάσουν τίποτα, ἀπάντησε ὁ Λουδοβίκος 15ος. "Ἐβαλαν αὐτὲς τὴς σκηνές κόμπου, ὥστε νὰ τὴς ἰδῶ... Τὴς εἶδα λοιπόν κι' ὅπως ὁ ἄνθρωπος εἶναι μμητικὸ ζῶο, τὴς μμηθήκα.

Ὁ τρόπος αὐτὸς εἶναι ἐξυπνος, ἀλλὰ καὶ πολὺ ἐπικίνδυνος γιὰ ἓνα νέο, εἶπε ὁ Βακυγιόν.

Ὁ βασιλιάς τὸν κῆτταξε μὲ ὕφος ποὺ θὰ ἦταν κυνικό, ἂν δὲ φροντίσει νὰ τὸ μετρίσῃ μ' ἓνα χαμόγελο.

— "Ἀς ἀφήσωμε τὸν κίνδυνο κατὰ μέρος κι' ἂς σκεφτοῦμε τί πρέπει νὰ κάμωμε, εἶπε. Ἀκούστε, λοιπόν... Ὅθ' πάρτε ἓνα κηροπήγιο καὶ θὰ πάτε νὰ βρῆτε τὸ Δελφίνο γιὰ νὰ τὸν ὀδηγήσετε στὸ νυκτικὸ θάλαμο... Αὐτὸς ὁ θάλαμος βρίσκεται στὴν ἀκρὴ τοῦ καινούργιου διαδρόμου...

— Ἀλλὰ κανεὶς, Μεγαλειότατε, δὲν ἔχει τὸ κλειδί τῆς πόρτας ποὺ ὀδηγεῖ σ' αὐτὸ τὸ διαδρόμο, παρατήρησε ὁ Βακυγιόν.

— Δὲν τὸ ἔχει γιὰ τὸ φυλάω ἐγώ, ἀπάντησε ὁ Λουδοβίκος. Προέβλεπα τί θὰ γινόταν σήμερα... Πάρτε αὐτὸ τὸ κλειδί...

Ὁ Βακυγιόν τὸ πήρε μὲ χερί ποὺ ἔτρεψε καὶ τὸ ἔβαλε στὴν τσέπη του.

— Αὐτὸς ὁ διαδρόμος περιέχει εἰκοσι πινάκες, ποὺ διέταξε νὰ κρεμάσουν ἐκεῖ, συνέχισε ὁ βασιλιάς. Ὅθ' ὀδηγήσετε, λοιπόν, τὸ μαθητὴ σας ὡς τὴν πόρτα κι' ἀφοῦ τὸν φιλήσετε, θὰ τοῦ δώσετε τὸ κηροπήγιο καὶ θὰ τοῦ πῆτε ὅτι πρέπει νὰ κάμῃ εἰκοσι λεπτὰ γιὰ νὰ περάσῃ αὐτὸ τὸ διαδρόμο. "Ἐτσι, θὰ μπορέσῃ ν' ἀφιερῶσθαι ἓνα λεπτὸ στὸν κάθε πινάκα...

— Καταλαβαίνω, Μεγαλειότατε.

— Δὲν ἔχω τότε νὰ σὰς πῶ τίποτα ἄλλο, ἀπάντησε ὁ Λουδοβίκος. Καληνύχτα, κύριε ντὲ Βακυγιόν.

Ὅταν ἔφυγε ὁ Βακυγιόν, ὁ βασιλιάς φώναξε τὸν ἰδιώτη θάλαμπελο τοῦ Λεμπέλ.

— Ὅθ' παρακολουθήσετε τὸν κύριο ντὲ Βακυγιόν, ποὺ ἔφυγε γιὰ νὰ πάῃ ν' ἀποχαιρετήσῃ τὸ Δελφίνο, τοῦ εἶπε. Εἶναι τὸση μεγάλη ἡ συγκίνησις του, ποὺ μπορεῖ νὰ ξεσπάσῃ στὰ κλάματα καὶ νὰ μὴν τοῦ πῇ μερικὰ πράγματα ποὺ εἶναι ἀπαραίτητα.

— Καὶ τί πρέπει νὰ κάμω ἂν ὁ κύριος δούκας ξεσπάσῃ στὰ κλάματα; ρώτησε ὁ Λεμπέλ.

— Τίποτα. Θάρρῃς νὰ μοῦ τὸ πῇς.

Ὁ Λεμπέλ βγῆκε καὶ ἐξαγγέλισε ἔπειτα ἀπὸ ἓνα τέταρτο τῆς ὥρας.

— Λοιπόν; τὸν ρώτησε ὁ βασιλιάς.

— Ὁ κύριος ντὲ Βακυγιόν συνώδευσε ὡς τὴν πόρτα τοῦ καινούργιου διαδρόμου τὸ Δελφίνο, κρατῶντας τὸν ἀπὸ τὸ χερί, ἀπάντησε ὁ θάλαμπελος. Ὅταν ἔφτασαν ἐκεῖ, ἔδωλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα κλειδί καὶ τὸ ἔδωσε στὸ Δελφίνο, ποὺ ἀνοίξε μ' αὐτὸ τὴν πόρτα κι' ἐτοιμάστηκε νὰ προχωρήσῃ. "Ἀλλ' ὁ κύριος δούκας, τὸν συγκράτησε κι' ἀφοῦ τοῦ ἔδωσε τὸ κηροπήγιο ποὺ κρατοῦσε στὸ χερί, τοῦ εἶπε...

— "Ἀ, ἀκουσεε τί τοῦ εἶπε;

— Σκέφτηκε ὅτι ὁ Μεγαλειότατος θὰ ἤθελε νὰ τὸ μάθῃ καὶ γι' αὐτὸ τέντωσε τ' αὐτιά του, ἀπάντησε ὁ Λεμπέλ. Νά, λοιπόν, τὰ λόγια ποὺ τοῦ εἶπε: "Ὑψηλότατε, ὁ νυκτικὸς θάλαμος βρίσκεται στὴν ἀκρὴ αὐτοῦ τοῦ διαδρόμου. Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἐπιθυμεῖ νὰ κάμῃ εἰκοσι λεπτὰ ὡς πρὶν νὰ φτάσῃ σ' αὐτὸ τὸ θάλαμο... "Πῶς! φώναξε ἐκπληκτικὸς ὁ Δελφίνος. Εἰκοσι λεπτὰ; "Ἀλλὰ νομίζω πὺς δὲ θὰ μοῦ χρειαστοῦν περισσότερο ἀπὸ εἰκοσι δευτερόλεπτα... "Ὑψηλότατε, ἀπάντησε ὁ κύριος ντὲ Βακυγιόν, ἡ ἀποστολή μου τεματίζεται στὸ κατὰφθι αὐτῆς τῆς πόρτας. Δὲν πρόκειται, λοιπόν, νὰ σὰς δώσω ἄλλα μαθήματα, παρὰ μόνον μιά συμβουλή. Κυττάξτε ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ τοὺς τοίχους αὐτοῦ τοῦ διαδρόμου καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ βρῆτε τὸν τρόπο νὰ χρησιμοποήσετε αὐτὰ τὰ εἰκοσι λεπτὰ.

— Θαυμασία!

Ὁ κύριος ντὲ Βακυγιόν ἔκαμε κατὰ πιν μιά βαθεῖα ὑπόκλιμα μπροστὰ στὸ Δελφίνο κι' ὕστερα ἔφυγε, συμπληρώσε ὁ Λεμπέλ.

— Καὶ ὁ Δελφίνος μπῆκε στὸ διαδρόμο, δὲν εἶν' ἔτσι; ρώτησε ὁ βασιλιάς.

— Ὁ Ὑψηλότατος βρίσκεται ἀπὸ ἓνα τέταρτο στὸ διαδρόμο, ἀπάντησε ὁ Λεμπέλ. Εἶδα τὸ φῶς πίσω ἀπὸ τὰ κούσταλλα τῆς πόρτας.

— Δὲ θέλω τίποτα ἄλλο, Λεμπέλ... Ὅταν ἔμεινε μόνος, ὁ Λουδοβίκος ψιθύρισε:

— Φοβάμαι ὅτι ὁ ἔγγονός μου θὰ χαθερῇ τὴν περισσότερο ἀπὸ εἰκοσι λεπτὰ. Καὶ σὲ μὲνα ἐπίσης εἶχαν πῇ νὰ μείνῃ εἰκοσι λεπτὰ τὸ διαδρόμο... "Ἀλλ' ἐγώ, ἔπειτα ἀπὸ πέντε λεπτὰ, βρισκόμουν κι' ὅλες στὸ δωμάτιο τῆς γυναίκας μου...

Μιά τραγικὴ νύχτα

Ὁ Δελφίνος ἔφτασε, τέλος, στὸ τέμα τοῦ διαδρόμου κι' ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ νυκτικοῦ θαλάμου.

Ἡ Μαρία - Ἀντουανέττα, φορώντας ἓνα μακρὸ ὀλόλευκο πενιούρα, ἦταν καθισμένη στὴν ἀκρὴ τοῦ μεγάλου ἐπιχρυσωμένου κρεβατιοῦ.

Κοντὰ στὸ κρεβάτι, στεκόταν ὁδοιὰ ἡ κόμηση ντὲ Νοαί. Πρῶτὴ κυρία ἐπὶ τῶν τιμῶν τῆς συζύγου τοῦ Δελφίνου.

Οἱ ἄλλες κυρίες ἐπὶ τῶν τιμῶν, ὁμοῖες μὲ ἀγάλματα, σχηματίζαν ἓνα μικρὸ ὄμιλο στὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦωματίου.

Στὸν προθάλαμο περιέμεναν οἱ ἀνώτεροι αὐλικοί, ποὺ, σύμφωνα μὲ τὴν ἐθιμοτυπία, ἔπρεπε νὰ συνοδεύσουν τὸ Δελφίνο. Ὁ Λουδοβίκος 15ος, ἀλλάζοντας τὸ δρομολόγιο, ποὺ θὰ ἀκολουθοῦσε ὁ ἔγγονός του, εἶχε ξεχάσει ὅτι εἶχε νομίσῃ περιττὸ νὰ τοὺς εἰδοποιήσῃ.

— Ἀπὸ ποῦ θὰ μπῇ ὁ σύζυγός μου; ρώτησε ἡ Μαρία - Ἀντουανέττα.

— Ἀπὸ κεῖ, ἀπάντησε ἡ κόμηση ντὲ Νοαί.

Κι' ἔδειξε τὴν ἀντίθετη πόρτα ἀπὸ ἐκεῖνη ὅπου τεματίζονταν ὁ καινούργιος διαδρόμος.

— Καὶ τί θόρυβος εἶναι αὐτὸς ποὺ ἔρχεται ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ παράθυρο; ἐναρώτησε ἡ πριγκίπισσα. Μοιάζει μὲ τὸ θόρυβο ποὺ κάνουν τὰ κύματα τῆς θάλασσας, σπάζοντας πάνω στοὺς βράχους.

— Εἶναι οἱ χιλιᾶδες τῶν θεατῶν, ποὺ περπατοῦν σὲ φωτισμένον πάκο, περιμένοντας νὰ ἰδοῦν τὰ πυροτεχνήματα, ἀπάντησε ἡ κόμηση.

— Ἐκαμν καλὰ ν' ἀνάψουν αὐτὰ τὰ φαναράκια σὲ τὸ πάκο, εἶπε ἡ Μαρία - Ἀντουανέττα, μ' ἓνα θλιβερό χαμόγελο. Ὁ οὐρανὸς ἀπόψε εἶναι σκεπασμένος μὲ ὀλίσματα συννεφιά. Τὸ προσέξτε, κυρία;

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἡ πόρτα τοῦ καινούργιου διαδρόμου, ἀνοίξε σιγὰ, σὰν κάποιος νὰ τὴν ἔσπρωχνε ἀπὸ τὸ ἀντίθετο μέρος.

Ἡ πριγκίπισσα, ποὺ δὲν περίμενε νὰ ἰδῇ κανένα νὰ μπαίνει ἀπ' αὐτὴ τὴν πόρτα, ἔδωλε μιά τρομαγμένη κραυγή.

— Εἰγὼ εἶμαι, κυρία, εἶπε ὁ Δελφίνος, κάνοντας τὴν ἐμφανίσι του. Μὴ φοβόσαστε.

— Ἀλλὰ γιατί ἀπ' αὐτὴ τὴν πόρτα; ρώτησε ἡ κόμηση ντὲ Νοαί.

— Γιατὶ ὁ ἔγγονός μου ἔπρεπε, προτοῦ φτάσῃ ἐδῶ, νὰ μάθῃ μερικὰ πράγματα ποὺ δὲν τοῦ τὰ διδάξε ὁ δούκας ντὲ Βακυγιόν, ἀπάντησε κυνικά ὁ Λουδοβίκος 15ος, μπαίνοντας ἀπροσδόκητα ἀπὸ τὴν ἀντίθετη πόρτα.

Ἡ Μαρία - Ἀντουανέττα σπρώχθηκε ἀμέσως ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ στάθηκε ἀκίνητη σὰν ἀγαλλια. Τὸ λευκὸ πενιούρα, ποὺ φοροῦσε, τὸ σκέπαζε ἀπὸ τὸ λαμπρὸ καὶ τὰ νύχια.

— Εἰγὼ, ὁμῶς, Μεγαλειότατε, σεβάσθηκα, ὅπως βλέπετε, τὴν ἐθιμοτυπία, εἶπε ἡ κόμηση ντὲ Νοαί.

— Ὅθ' φύγωμε μαζί καὶ θὰ σὰς ἐξηγήσω, κόμηση, ἀπάντησε ὁ βασιλιάς. "Ἀς περιμένωμε πρῶτα νὰ πλαγιάσουν αὐτὰ τὰ παιδιά.

Ἦταν κι' αὐτὸ μέσο στοὺς κανόνες τῆς ἐθιμοτυπίας. Σύμφωνα μὲ μιά παμπάλαιη συνήθεια, τὴν πρώτη νύχτα τοῦ γάμου τῶν παιδιῶν ἡ τῶν ἐγγονῶν του, ὁ βασιλιάς περίμενε στὸ νυκτικὸ θάλαμο ὥσπου οἱ νεόνυμφοι νὰ πλαγιάσουν.

Ἡ Μαρία - Ἀντουανέττα ἀποτραβήχτηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι κι' ἔπιασε τὸ χερί τῆς κόμησης ντὲ Νοαί.

— Σὰς ἰκετεύω, κυρία, τραύλισε. Ὅθ' πεθᾶν ἀπὸ τὴ ντροπὴ μου... Δὲ μπορῶ νὰ πλαγιάσω μπροστὰ στὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα...

— Μεγαλειότατε, εἶπε ἡ κόμηση ντὲ Νοαί, ἡ πριγκίπισσα σὰς ἰκετεύει νὰ τῆς ἐπιτρέψετε νὰ πλαγιάσῃ σὰν ἄλλη ἀστὴ.

— Καὶ μοῦ τὸ ζητᾷτε σεις αὐτὸ, κυρία ἔθιμοτυπία; ρώτησε ὁ Λουδοβίκος.

— Εἶναι, βέβαια, ἀντίθετο μὲ τοὺς κανόνες τῆς ἐθιμοτυπίας, ἀπάντησε ἡ κόμηση. "Ἀλλὰ κυττάξτε τὴν Ὑψηλότατη...

Ἡ Μαρία - Ἀντουανέττα ἐμοιαζε ἐκείνη τὴ στιγμή μ' ἓνα ζωντανὸ ἀγαλματὶ τὸ φέβου. Κρῶς ἰδρώτας ἔτρεχε ἀπὸ τὸ μέτωπό της καὶ τὰ δόντια τῆς χτυποῦσαν δυνατὰ...

— "Ὁ, δὲ θέλω νὰ στενωχωρῶω τὴ νύφη μου, εἶπε ὁ βασιλιάς. Πηγαίνωμε, κυρία κόμηση... Ὑπάρχουν, ἄλλωστε, οἱ κλειδαροὶ τῆς πόρτας... "Ἐτσι ἡ ἐθιμοτυπία δὲ θὰ ζημιωθῇ.

Ὁ Δελφίνος ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ πάππου του κι' ἔγινε κατακόκκινος.

Ἡ Μαρία - Ἀντουανέττα τὰ ἄκουσε ἐπὶ σης, ἀλλὰ δὲν τὰ καταλάβε.

Ὁ βασιλιάς φίλησε κατόπιν στὸ μέτωπο τὴν πριγκίπισσα καὶ βγῆκε μαζί μὲ τὴν κόμηση ντὲ Νοαί ἀπὸ τὴν πόρτα ποὺ ἔδωλε στὸν καινούργιο διαδρόμο. Οἱ κυρίες τῆς ἀκολουθίας βγῆκαν ἀπὸ τὴν ἀντίθετη πόρτα.

Οἱ δὺο νεόνυμφοι ἔμειναν μόνον. Πέρασε μιά στιγμὴ σιωπῆς.

Ὁ Δελφίνος πλησίασε κατόπιν τὴ σύζυγό του. Τὸ αἷμα κυλοῦσε ὀρμητικὰ μέσα στὴς φλέβες του. "Ἀλλ' ἐνοιωθε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ διαδρόμου τὸ βασιλιά καὶ ἡ σκέψις αὐτὴ τοῦ ἀφαίρουσε ὅλο τὸ θάρρος του.

— Κυρία, εἶπε, βλέποντας τὸ λυπημένο ὕφος τῆς ἀρχιδούκισσας, μήπως εἰσαστὲ ἀρρώστη; Σὰς βλέπω πολὺ ὀχρῶ...

— Δὲ σὰς κρύβω, ὅτι αἰσθάνομαι μιά παράξενη ταραχή, ἀπάντησε ἡ πριγκίπισσα. Φαίνεται πὺς θὰ ἔχωμε θύελλα. Ἡ θύελλα μὲ ἀναστατώνει πάντοτε...

— "Ἀ, νομίζετε πὺς θὰ ξεσπάσῃ θύελλα; ρώτησε ὁ Δελφίνος μὲ παιδίαστικὴ ἀφέλεια.

— Εἶμαι βέβαιη γι' αὐτὸ, ἀπάντησε ἡ πριγκίπισσα. Ὅλο μου τὸ σῶμα τρέμει.

Ἐνας ὀρμητικὸς ἀνεμος, ποὺ σπρόκνηκε ἐσφαιρικά, τραντάξε ὀλόκληρο τὸ ἀνάκτορο. Οἱ πόρτες ἔτριξαν κι' ἓνα μουγκρητὸ ἀπλώθηκε στὴς στοῆς καὶ τοὺς διαδρόμους. Ἦταν ἓνας ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ἀνέμους ποὺ κάνουν τὴ μισὴ θάλασσα νὰ ὀρμησῇ πάνω στὴν ἄλλη μισή.

Κάτω στὸ πάκο, τὰ κλαδιά τῶν δέντρων ἔκαναν ἓνα θαυμασιὸν θόρυβο, ἐνῶ οἱ θεατῆς ποὺ εἶχαν μαζεθῇ ἐκεῖ, ἔτρεχαν πρὸς ὅλες τὴς διευθύνσεις, βγάζοντας τρομαγμένες κραυγές.

Ἡ ὀρμὴ τοῦ ἀνέμου γινόταν ὀλοένα καὶ μεγαλύτερη.

Ὁ νυκτικὸς θάλαμος εἶχε δὺο παράθυρα. Τὸ παντζούρι τοῦ ἐνὸς ἀπ' αὐτὰ, εἶχε ἀνοίξει καὶ χτυποῦσε πάνω στὸν τοίχο. Ὁ βασιλιάς πὺς ἦταν κάποιο νυχτοπούλι, ποὺ ἀνεβοκατέβαζε τὰ φτερά του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ὑπὸ τῆς καθηγη

Ο γυιός μου ή κόρη μου κι' εγώ

Σε ποιόν έμοιασε τὸ παιδί σας

Συμβαίνει πολλές φορές ένα παιδί νά δείχνει κλίσι σ' ένα επάγγελμα ή σε μία επίσημη, που είναι τελείως αδιάφορη στους γονείς του. «Σε ποιόν έμοιασε λοιπόν;» ρωτούν όλοι οι συγγενείς. «Γιατί δέ γίνεται γιατρός σαν τὸ πατέρα του ή μουσικός σαν τὸ παππού του;» Έρχουν όμως ότὶ τὸ παιδί αυτό, έκτός από πατέρα και παππού είχε και άλλους, μακρυνότερους προγόνους. Κάθε άνθρωπος κληρονομά ώρισμένα προτερήματα και ελλειψώματα, που είναι κοινά στα μέλη τής οικογενείας του. Συχνά όμως τὰ κοινά αυτά γνωρίσματα μπορεί νά λείπουν από τούς άμέσους απογόνους και νά ξαναπαρουσιαστούν μετά από τρεῖς ή τέσσερες γενεές.

Ψάξτε λοιπόν ανάμεσα στους παππούδες σας, και θά βρῆτε σίγουρα κάποιον που είχε τὸ βίαιο χαρακτήρα τού γυιού σας ή τὸν εγωισμό τής κόρης σας, κατά τὸν ἴδιο τρόπο που μπορεί νά είχε και τὰ εξωτερικά τους χαρακτηριστικά, (μαλλιά, μάτια κλπ.). Άλλοτε πάλι, μία ώριμη κλίσι είναι τόσο ισχυρή, ώστε παρατηρείται σε όλους τούς έξ αίματος συγγενείς. Παράδειγμα πειστικώτατο είναι ή περίπτωση τής οικογενείας τών Μπάχ. Ἐπὶ πολλούς

Ἐπειδὴ ὁ παππὸς σας ἔτυχε νά είναι ἐξαίρετος πιανίστας, δέ σημαίνει ὅτι πρέπει νά γίνῃ και τὸ παιδί σας...

αἰώνες, όλοι οἱ Μπάχ ήταν μουσικοί από τὰ ἔξη τους χρόνια. Αυτό δέ σημαίνει ὅτι ἐπειδὴ ὁ παππὸς σας ἔτυχε νά είναι ἐξαίρετος πιανίστας, πρέπει νά γίνῃ και τὸ παιδί σας. Μὴν προσπαθῆτε νά ἀνακαλύψετε στὸ χαρακτήρα τού παιδιού σας προτερήματα ή κλίσεις που δέν ἔχει. Οἱ περισσότεροι γονεῖς πέφτουν ἔξω στὴν ἀνατροφή τών παιδιών τους, γιατί δέν τὰ βλέπουν ἀπλῶς σαν παιδιά, σαν ἀνθρώπους που ἔχουν ὑποχρέωση νά τους δώσουν τὸ καλὸ παράδειγμα. Παράδειγματος χάριν: Σέ κάποια οἰκογένεια ή μητέρα ἔχει κατορθώσει νά γίνῃ αὐτὴ ὁ ἀρχηγός τού σπιτιού και δέν κάνει καν τὸ κόπο νά ρωτήσῃ τὴ γνώμη τού συζύγου τής για τίς ὑποθέσεις που ἀφορρουν τὴν οἰκογενειακή τους ζωή. Αὐτὸς πάλι, ὅπως είναι φυσικό, θεωρεῖ τὸν ἑαυτὸ του ὑποτιμημένο, ἀλλὰ δέν ἔχει τὴ δύναμη νά πάρῃ στὰ χέρια του τὴ κατάσταση. Κατ'αὐτὸν αὐτὲς τίς συνθήκες, ἔρχεται στὸν κόσμὸ ἓνα παιδί. Ἄμέσως ὁ πατέρας ἀνακαλύπτει ὅτι βρέθηκε κάποιος στὸν ὅποιο θά ἐπιβάλλῃ τῖς γνώμες του, χωρίς αὐτὸς ὁ κάποιος νά μπορῇ νά τού φέρῃ ἀντίρρηση. Ὁ πληγωμένος του ἐγωισμός βρίσκει διέξοδο.

Νά λοιπόν τὸ παιδί ἀνάμεσα σέ δυὸ ἀνθρώπους, που είναι σίγουροι ὅτι ἔχουν ἐπάνω του ἀπεριόριστα καὶ ἀσυζήτητα κυριαρχικά δικαιώματα. Ἡ προσωπικότης του εἶνε ἀναπόφευκτο νά πνιγῇ κάτω από τὸν δεσποτισμὸ τών «μεγάλων».

Αὐτοὶ οἱ δυὸ ἄνθρωποι, ὁ πατέρας και ή μητέρα, που είναι τόσο διαφορετικοὶ και ἀταίριαστοί, ἐπιδρουν πάνω στὸ χαρακτήρα τού παιδιού τους ὅπως μεγάλα δέντρα που ἐμποδίζουν με τὸ βαρὺ ἴσκιό τους και τίς καταστροφικές ρίζες τους τὴν ἀνάπτυξη κάθε μικροῦ φυτοῦ που βρίσκεται κοντά τους.

Δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία πὼς θά ἀγαποῦν τὸ πλάσμα που οἱ ἴδιοι δημιούργησαν, μὰ ὁ δεσποτισμός τής μίας και ή πληγωμένη περηφάνεια τού ἄλλου θά κάνουν τὴν ἀγάπη τους νά ἔχῃ ἀρνητικά ἀποτελέσματα. Μὴν ξεχνάτε, ὅτι ἀπὸ τὰ μάτια και τὰ αὐτιά τού παιδιού δέν ξεφεύγει τίποτα. Ἡ παραμικρὴ σύγκρουσι τών γονέων του, κάθε τι ἀσυνήθιστο που συμβαίνει στὸ σπίτι, κάθε ἀνωμαλία κατάστασι ἔχει ἐπιδρᾶσι ἐπάνω του, και πολὺ μεγάλη μάλιστα. Ἡ εὐαισθησία του είναι καταπληκτική. Μία

λέξι που εἰπώθηκε σέ μία στιγμή θυμοῦ και που ἔσεῖς δέν τῆς δώσατε καμμιὰ σημασία, μπορεί νά κάνῃ κακὸ στὴν ἀσυνήθιστη στὴ βιαιότητα καρδιά του, ὅσο και μία σφαῖρα. Ἐτσι δημιουργοῦνται τὰ διάφορα ψυχικά τραύματα, που ἀκόμα κι' ἂν κλείσουν ἀφήνουν τὸ σημάδι τους, μικρὸ ή μεγάλο.

Χαρακτηριστική είναι ή περίπτωση ἐνὸς ἀγοριοῦ 5 χρόνων, που μοῦ ἀνέφεραν τελευταίως. Ὁ μικρὸς αὐτὸς αἰσθάνεται πραγματικὴ ἀπέχθεια γιὰ τὸν πατέρα του, γιατί τὸν βλέπει νά φέρεται με ἀσχημο τρόπο στὴ μητέρα του. Στὰ μάτια τού παιδιού, ὁ πατέρας είναι ὁ κακὸς ἄνθρωπος τού παραμυθιοῦ που βασανίζει μία φτωγὴ και ἀπροσάτευτη γυναίκα, τὴ μητέρα του.

Ἐπίσης χαρακτηριστικὴ είναι ή περίπτωση μίας μικρούλας που περιφρονεῖ τούς ἄντρες, γιατί ὁ πατέρας τής δέν ἀντιπροσωπεύει γι' αὐτὴν παρὰ τὸ σκλάβο. Τὸν ἄνθρωπο δηλαδὴ που προορισμός του είναι μόνον νά ἐργάζεται γιὰ τὴν καλοπέρασι τών ἄλλων.

Κάτι που πρέπει νά προσέξετε ἐπίσης, είναι τὸ ὄνομα που θά δώσετε στὸ παιδί σας. Ἡ συνήθεια τών οἰκογενειακῶν ὀνομάτων είναι, ἄς μοῦ ἐπιτραπῇ ή ἔκφρασι, τούλάχιστον ἀνόνητη. Τὸ ὄνομα δέν είναι κάτι ἀπὸ τὸ ὅποιο μπορούμε νά ἀπαλλαγούμε σέ ὁποιαδήποτε στιγμή, ὅπως ἀπὸ ἓνα πουκάμισο που δέ μάς πάει.

Ἄν βγάλετε τὴ κόρη σας, ἄς πούμε, Πραξιθέα, ἐπειδὴ ἔτσι ἔλεγαν τὴ μητέρα σας, είναι πιθανὸν νά τῆς δημιουργήσετε μιά πολὺ δυσάρεστη κατάστασι. Σκεφτῆτε τὴ θέσι τού παιδιού που τὸ ρωτᾷ ὁ δάσκαλος πὼς λέγεται και, μόλις ἀπαντήσῃ, ὅλη ή τάξι ξεσηκώνεται ἀπὸ τὰ γέλια. Προσέχετε ἐπίσης τὰ χαρακτηριστικά ἀρχαῖα ὀνόματα. Τὸ μαρὸ σας που παίρνει σέ ἡλικία μερικῶν μηνῶν τὸ ὄνομα Ἡρακλῆς, μπορεί σέ λίγα χρόνια νά γίνῃ ἓνας ἀδύνατος και φιλάσθενος ἄνθρωπος. Δέ θά είναι σωστὴ εἰρωνεία νά είναι συνονόματος με τὸ πρότυπο τής ρώμης και τής ὑγείας.

Μὴ διστάσετε νά θυσιάσετε λοιπόν τὴ μνήμη ἐνὸς ἀγαπητοῦ σας προσώπου μπροστά στὸν κίνδυνο τής γελοιοποιήσεως τού παιδιού σας.

Ἐπίσης προσέξτε τὰ ὑποκοριστικά. Ἐνας πιτσιρίκος πέντε

χρόνων μπορεί θαυμάσια νά λέγεται Κοκὸς ή Νινῆς. Ὅταν ὁμῶς ἀρχίσῃ νά πηγαίνει σχολεῖο και νά δημιουργῇ γνωριμίες με ἓνα τέτοιο ὄνομα, τὰ πράγματα παίρνουν ἀσχημο δρόμο.

Βέβαια οἱ γονεῖς και προπαντὸς οἱ μητέρες ἔχουν τὴν τάσι νά νομίζουν ὅτι τὸ μαρὸ τους θά μείνῃ πάντα μαρὸ. Οἱ ξένοι ὁμῶς βλέπουν ὅτι ὁ «μπεμπης» σας ἔφτασε πιά σέ ἡλικία γάμου και είναι ἔτοιμοι νά ξεκαρδιστοῦν στὰ γέλια μόλις σας δοῦν νά τού φέρεστε σαν νά μὴν ξέρῃ ἀκόμα οὔτε νά μιλήσῃ.

Καλὸ θά ήταν λοιπόν, γι' αὐτὸ τὸ λόγο, νά προσπαθῆσετε νά κόψετε τὰ ὑποκοριστικά ὀνόματα, όταν τὸ παιδί φτάσῃ στὰ ἑπτὰ χρόνια.

Μὴ νομίζετε ὅτι οἱ συστάσεις μου αὐτὲς είναι ὑπερβολικές.

Σκεφτῆτε πόσο ή κοινωνία εὐχαριστείται νά γελοιοποιῇ τὸ κάθε τι και μὴ δώσετε μόνοι σας τὴν ἀφορμὴ τής μελλοντικῆς δυστυχίας τού παιδιού σας, δίχως νά τὸ θέλετε βέβαια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οἱ δύσκολες στιγμές τής παιδικῆς ἡλικίας.

Οἱ ἀνοξιάτικες κουρτίνες

Τέσσερα χαριτωμένα και πρακτικὰ ὑποδείγματα

ΤΩΡΑ τὴν ἀνοίξι, ἓνα ἀπὸ τὰ ζητήματα που ἀπασχολοῦν κάθε νοικοκυρὰ με λεπτὸ γούστο, είναι και τὸ σχετικὸ με τίς κουρτίνες. Ἡ ἐφετηνὴ μόδα γι' αὐτὰ τὰ «τόσο ποιητικά φίλτρα τού φωτός και τού ἀέρα» ὅπως ὠνόμασε τίς κουρτίνες χαριτολογώντας κάποτε ὁ μεγάλος Παρισινὸς διακοσμητῆς Ζωρζ Λερούα, ἐπιστρέφει στὰ παλὰ στύλ. Ἐχει, ὁμῶς, ὑπ' ὀψι τῆς και τίς πρακτικὲς ἀνάγκες τού σύγχρονου σπιτιοῦ. Ἄλλοτε, οἱ ἄνθρωποι ἀγαποῦσαν τὸ ἡμίφωτο, ἐνῶ σήμερα, ἰδίως στὴ γλυκειὰ ἐποχὴ τῆς ἀνοιξῆς, θέλουμε τὸ ἐσωτερικὸ τού σπιτιοῦ μας νάχῃ ἥλιο κι' ἀέρα.

Ἀπὸ τὰ πιὸ ὁμορφα δείγματα τῆς ἐφετηνῆς μόδας, σὰς παρουσιάζονται ἐδῶ τέσσερα πολὺ γουστοζικά ὑποδείγματα, που είναι σύγχρονως ἀριστοκρατικῆς φινέτσας και προσιτῆς τιμῆς.

Τὸ πρῶτο είναι κάπως ἐξαντρίκ, ἀλλὰ κάθε ἄλλο παρὰ σύγχρονης ἐπινοήσεως. Είναι σέ στύλ Διευθυντηρίου. Ἡ κορνίζα του ἔχει τὴ μορφή βέλους και κρέμεται ἀπὸ ἓνα ξύλινο καρφί με χοντρὸ κορδόνι. Ἡ κουρτίνα είναι ἀπὸ μπαμπακερὸ σατὲν ριγωτὸ. Ἀνάμεσα σ' αὐτὴ και στὸ παράθυρο, πέφτει μιά ἀλαφρότερη κουρτίνα ἀπὸ βουαλάζ, στὸ ἴδιο χρῶμα κι' ἐπίσης ριγωτὸ, ἀλλὰ με λιγώτερο δυνατοῦς τόνους.

Ἡ καθαυτὸ κουρτίνα γίνεται ἐξαιρετικὰ ἐντυπωσιακή, ὅταν γαρνιριστῇ με χρυσὰ κρόσσια, που ή γραμμὴ τους ξεκινᾷ ἀπὸ τὴν κορνίζα και φτάνει ὡς τὸ δάπεδο.

Προσέξτε τὸ ὕψος τῆς κουρτίνας νά τὸ διαλέξετε ἐλαφρὸ και νά τὴν φτιάξετε μονή, μιά κι' ὑπάρχει πίσω της τὸ βουαλάζ. (Εἰκ. 1).

Νά τώρα μιά ἐξαιρετικὰ κολακευτικὴ κουρτίνα γιὰ τὸ σαλόνι σας. Είναι καμωμένη ἀπὸ κόκκινο βελούδο, σέ στύλ Ναπολέοντος Γ' και γαρνιρισμένη με χρυσὰ κρόσσια, που κάνουν πιὸ εὐκίνητη και χαριτωμένη τὴν κάπως βαρεῖα γραμμὴ τῆς. Ἡ κουρτίνα αὐτὴ είναι μαλακιά, κυματιστὴ κι' ἐπιτρέπει νά τὴ βλέπῃ κανεῖς κάθε φορὰ λιγάκι ἀλλοιώτικη χάρι στὸ «σαλῶν» τού βελούδου.

Τὸ βελούδο πρέπει νάναί φοδραρισμένο με μπαμπακερὸ σατὲν σέ ἀνοιχτὸ τόνο χρώματος. Τὸ βουαλάζ τῆς θάναί κι' αὐτὸ ἀνοιχτόχρωμο. (Εἰκ. 2).

Ἄν ἔχετε μιά ἀρκετὰ ἀπλὴ κι' ἀπείριττη κρεβατοκάμαρη και θέλετε νά τῆς χαρίσετε ἓναν ἀέρα ἰδιαίτερης φιλαρεσκίας, μὴν ψάξετε πολὺ μακριὰ. Ἀρκεῖ ν' ἀντιγράψετε τὴν κουρτίνα τῆς εἰκόνας 3, ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ χαριτωμένα δείγματα τού στύλ Λουδοβίκου ΣΤ'.

Ἡ κουρτίνα αὐτὴ είναι μονή και δίνει με τὸ ἀνοιγμά της, που βλέπετε στὴν εἰκόνα, ἐξαιρετικὴ φωτεινότητα στὸ παράθυρο.

Συγχρόνως, ὁμῶς, καθὼς τὰ δυὸ κομμάτια τῆς πλησιάζουν πολὺ πρὸς τὰ πάνω, λύνοντας τίς πιέστρες, τὴν κάνουμε νά κλείνῃ ὁλότελα ὅταν θέλουμε.

Τὰ κατὰλληλα γι' αὐτὸ τὸ εἶδος κουρτίνας ὕφασματα είναι τὰ μεταξωτὰ κρετόν, τὰ «σένζ» κι' οἱ στόφες.

Ἡ κουρτίνα τῆς εἰκόνας Α ταιριάζει σ' ἓνα κοινὸ δωμάτιο, ἀλλὰ και σέ σαλόνι.

Ἡ διαφορά βρίσκεται στὸ κρετόν που θά διαλέξετε καθὼς και στὰ σχέδια τού ὕφασματος.

Ἀρκετὰ κάτω ἀπὸ τὴ μέση τών δυὸ κομματιῶν τῆς κουρτίνας, περιορίζουν τὸ πλάτος κάθε κομματιοῦ δυὸ πιάστρες ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα ή ἀπὸ ἄλλο σέ χρωματισμὸ ταιριαστὸ.

Ἡ κορνίζα τῆς είναι στρογγυλὴ και τὸ βολάν πέφτει σουρωτὸ ἀπὸ πάνω.

Ἄν ἀντὶ γιὰ κρετόν, χρησιμοποιήσετε ὕφασμα «σένζ», θάχετε τὴν εὐχέρεια νά διαλέξετε σέ μιά μεγαλύτερη ποικιλία χρωμάτων και σχεδίων.

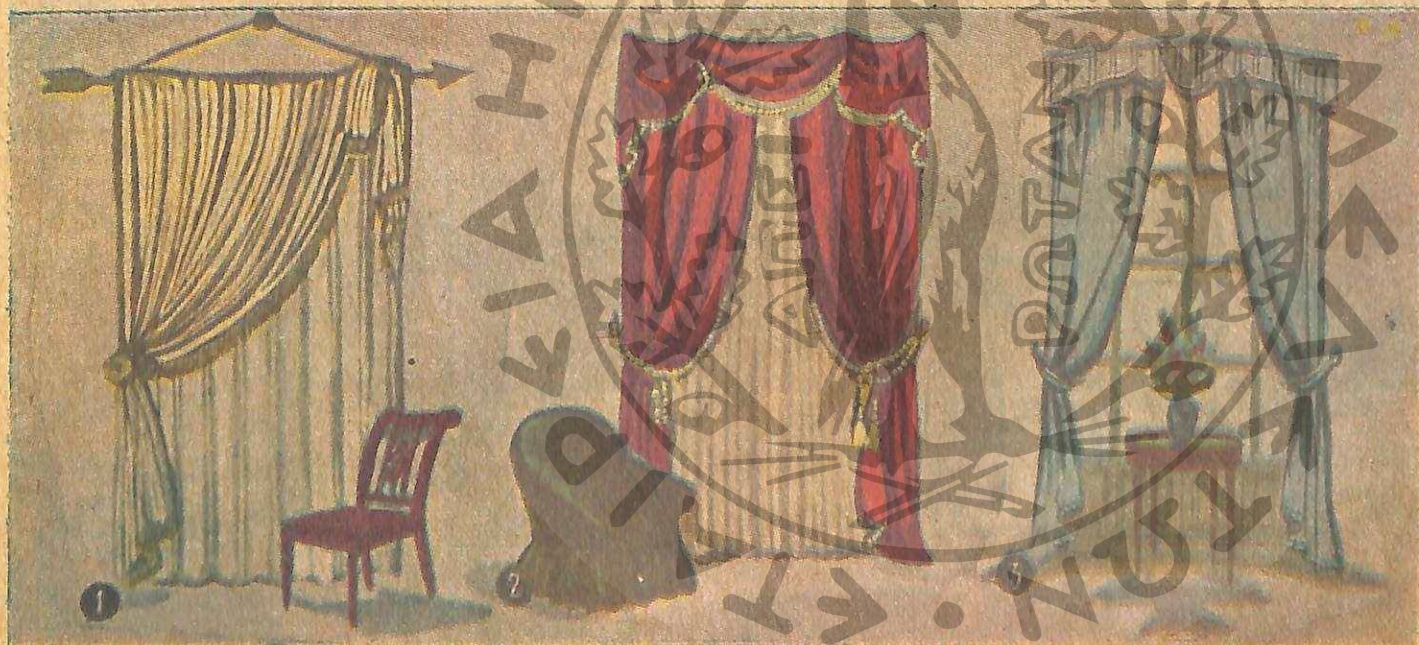
Τὸ «σένζ», ἔξ ἄλλου δίνει στὴν κουρτίνα ἓνα πιὸ ἀριστοκρατικὸ τόνο.

•••

Γιὰ τὴ νοικοκυρὰ

Ἄν θέλετε νά δώσετε σ' ἓνα ἄσπρο ξύλο τῆ σκούρα ἀποχρῶσι τῆς δρυός, δέν ἔχετε παρὰ ἓνα πινέλο, βουτηγμένο σέ διάλυσι περμαγκανᾶτ ντε ποτᾶς σέ χλιαρὸ νερὸ. Ἀφ' οὗ στεγνώσῃ τὸ πρῶτο στρώμα, τὸ ξαναπερνάτε, πρὸς τὴν ἴδια κατεύθυνσι και πάλι, καθὼς και γιὰ τοῖτη φορὰ ἂν θέλετε νά γίνῃ ἀκόμα πιὸ σκούρο.

Δέν ὑπάρχει μεγαλύτερο χτύπημα γιὰ μιά νοικοκυρὰ, ἀπ' τὸ νά ἀνακαλύψῃ ξαφνικά, ὅτι μερικὰ παλὰ ἀλλ' ὥραϊα ἐπιπλά τῆς είναι σαρακοφαγωμένα. Ὑπάρχει ὥστόσο μιά μέθοδος νά σταματήσετε τὸ κακὸ: Ἀφ' οὗ δῆτε που βοσκονται οἱ τρύπες, στὰ ἐπιπλά, σταῆτε μέσα σ' αὐτὲς μερικὲς σταγόνες φαινικὸ ὀξυ.

Η Κάτι Τζόνσον

Έγινε στάρ ΣΕ ΗΛΙΚΙΑ 80 ΧΡΟΝΩΝ!

Μιά γρηούλα, που έπεσχεύαζε μονομιγώς στην Άγγλία τη... Ντιά-να Ντόρς

Η περίπτωση της Κάτι Τζόνσον είναι μοναδική στα παγκόσμια χρονικά του κινηματογράφου. Αφού υπήρξε για έτη πολλά ολόκληρα χρόνια μία άσηπη ηθοποιός του θεάτρου, η γρηούλα αυτή έγινε από τη μία μέρα στην άλλη, χάρις σ' ένα φιλμ όπου πρωταγωνίστησε, η πιο δημοφιλής σήμεια βεντέττα του αγγλικού κινηματογράφου. Η λατρεία κι' ο θαυμασμός, που συγκεντρώνει, είναι απλώς απόροιστο όνειρο για τις έκθαμβωτικές «δράσεις» του αγγλικού σινεμά, όπως η Ντιάνα Ντόρς κι' η Μπελίντα Λη.

Όλο αυτό συνέβησαν κατά τον πιο απόροιστο τρόπο, μέσα σ' ένα χρόνο. Οι παραγωγοί του φιλμ «Η γυναίκα που σκότωσε» —μιάς ταινίας που σημειώσε καταπληκτική επιτυχία— ζητούσαν για πρωταγωνίστρια μία πολύ ηλικιωμένη ηθοποιό. Κι' ύστερα από πολλές αναζητήσεις και δοκιμές χωρίς αποτέλεσμα, κατόρθωσαν στην Κάτι Τζόνσον, που είχε πάρει εδώ και δέκα χρόνια τη συνταξί της από το θέατρο. Το παίξιμό της, λοιπόν, στο δύσκολο ρόλο, που της ανέθεσαν, στάθηκε ακώτερο κάθε προσδοκίας. Κι' έτσι, από τη μία μέρα στην άλλη, η άπονημένη αυτή γρηούλα θεατρίνα, έγινε το υπ' αριθμόν 1 αστέρι του αγγλικού κινηματογράφου.

Η επιτυχία αυτή σημειώθηκε τόσο άστραπιαία και τόσο απροσδόκητα, ώστε η καυμένη η Κάτι Τζόνσον... ανήχηκε να την παραδεχτεί. Κι' όταν, εδώ και λίγο, της προσφέρθηκε το Όσκαρ της καλύτερης ηθοποιού, η θεία Κάτι δεν το πήρε, δηλώνοντας πως δεν πίστευε καθόλου στην αξία της.

Εδώ κι' έξηνα χρόνια, όταν βγήκε από την Ακαδημία θεάτρου του Λονδίνου κι' άρχισε την καλλιτεχνική της σταδιοδρομία, η Κάτι Τζόνσον ήταν ένα δυσόμοφο κορίτσι, γεμάτο δεισιδαιμονίες και φιλοδοξίες. Αλλά όλες οι φιλοτίμες προσπάθειές της κι' οι κόποι της πήγαν χαμένοι και με το πέρας του καιρού κατάλαβε πως δεν έπρεπε να γίνει ποτέ μεγάλη ηθοποιός. Ως τη μέρα που πήρε τη συνταξί της, της έδιναν πάντα δευτερεύοντες ρόλους κι' αυτό συνέβηκε επίσης και σε πέντε ταινίες που έπαιξε όταν ήταν άκοκα νεώτερη.

Αλλά η τύχη την περίμενε πολύ μακριά, πέρα από το τέμα της καλλιτεχνικής της σταδιοδρομίας. Με το φιλμ «Η γυναίκα που σκότωσε», η Κάτι Τζόνσον, ένα συμπαθητικό πιά-

λοείπιο, αναδείχθηκε μονομιγώς σαν η μεγαλύτερη ηθοποιός της χώρας της. Γέμισε από δόξα και λεφτά και τώρα όλοι προσπαθούν να την πείσουν πως δεν έχει καθόλου δίκιο να υποτιμά τον εαυτό της από μακροχρόνια... συνήθεια.

Η Κάτι Τζόνσον, που τώρα θα «γυρίσει» κι' ένα δεύτερο φιλμ με τον τίτλο «Ο θείος Τζώρτζ», κατοικεί σε μία δυσόμοφη βιλλίτσα, έξω από το Γουόργουικ, μαζί με το γιου της Φράνκ Μπαίηλν, τη νύφη της κι' ένα πλήθος εγγονάκια. Ο γιός της είναι κι' αυτός ηθοποιός, αλλά, καθώς κι' η μητέρα του, δεν έχει καθόλου μεγάλη ιδέα για το ταλέντο του κι' απλώς βγάζει το ψαμί των παιδιών του από το θέατρο. Ηθοποιοίς επίσης ήταν —και μάλιστα ανάλογα— μέτρος —κι' ο μακαρίτης ο άντρας της.

Η Κάτι Τζόνσον περνάει τις πιο πολλές ώρες της μέρας της καθισμένη στην πολυθρόνα της, γιατί τα πόδια της δεν την καλοδαστάνε, και παίζει με τα εγγονάκια της. Το χειμώνα δε βγαίνει σχεδόν καθόλου, άκομα ούτε και για να πάει στην εκκλησία, πράγμα που την κάνει και στενοχωριέται αρκετά, γιατί —πως λέει η ίδια— σ' αυτή την ηλικία ο άνθρωπος πρέπει να φροντίζει πολύ για την ψυχή του. Όπως όλοι οι γέροι έξ' αλλου, άρκεται σε πολύ λίγα πράγματα: λίγη σούπα το μεσημέρι, μερικά φλυτζάνια τσάι κι' α-σθονα εύλα στο τζάκι.

Ο σκηνοθέτης του φιλμ, όπου η Κάτι Τζόνσον θαυματούργησε, όταν την πρωτοείδε, τα χρειάστηκε. Σκέφτηκε πως θα πήγαινε πολύ να δίνει συμβουλές και παρασυμβουλές σε κάθε στιγμή σ' αυτή τη σεβαστή γρηούλα, που κατά πάσα πιθανότητα δε θ' άκουγε και καθόλου. Αλλά στην πράξη, αποδείχτηκε το αντίθετο. Η Κάτι Τζόνσον είχε, κατά σπάνια σύμπτωση, σε θαυμασία κατάσταση τ' ατιά της, άκουγε τις υποδείξεις του σκηνοθέτη με την προσοχή και το ζήλο πρωτόβαλτης κοπελίτσας και τα λόγια του ρόλου της έβγαιναν από το στόμα της καθαρά σαν κροστώλο.

Έτσι, ο σκηνοθέτης, όταν το «γύρισμα» του φιλμ πήρε τέλος, είπε με θαυμασμό:

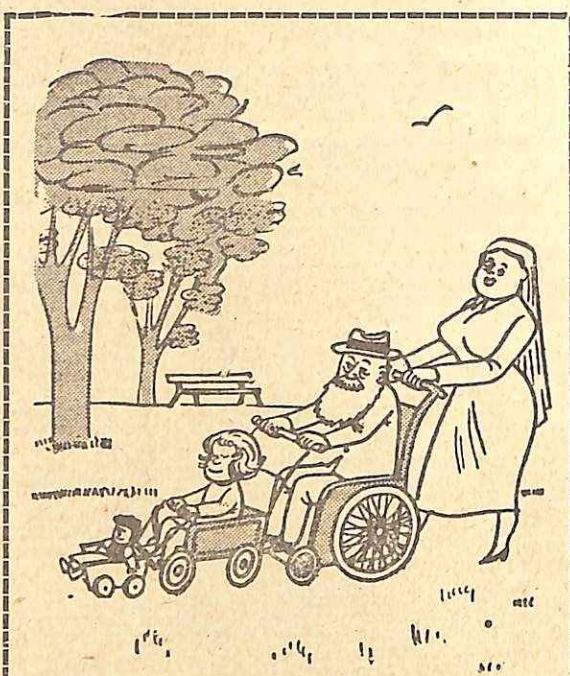
— Ποτέ δε με κούρασε λιγώτερο άλλη ηθοποιός από τη «γιαγιά».

Αν η Κάτι Τζόνσον δεν έβρη τί να κάνει τη δόξα που της ήθε τόσο άργα, δεν έχει την ίδια άμνησιν και για τα λεφτά, που τη συνόδωσαν. Η οικογένεια του γιού της έχει τόσες ανάγκες κι' η γιαγιά είναι ευτυχισμένη γιατί «μ' αυτό το λαχείο που της έπεσε» εξασφάλισε το μέλλον των μικρών της εγγονών.

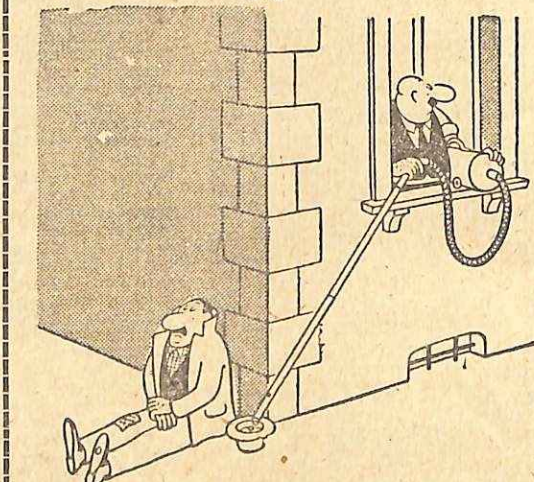
— Για τ' αγαπημένα μου εγγονάκια, άξιζε και παράξεζε, λέει συγκινημένη η Κάτι Τζόνσον, να γίνει βεντέττα του κινηματογράφου τώρα που είμαι με το ένα πόδι στον τάφο.

Οι «δύο ληστές»

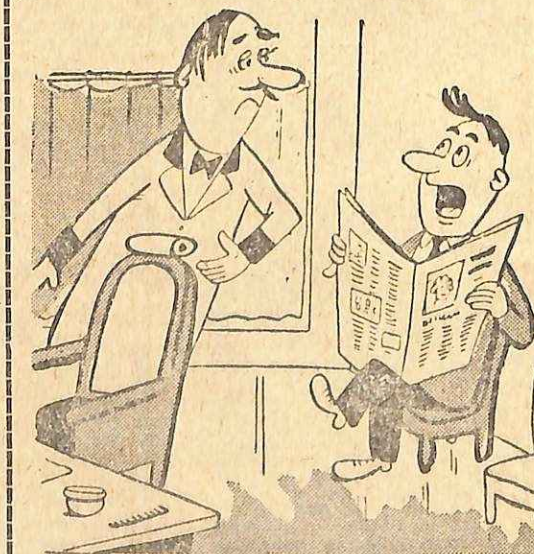
Σε πολλές πόλεις της Ισπανίας, μία πομπή, που αποτελείται από αντιπροσώπους όλων των συντεχνιών, με τις γραφικές μεσαιωνικές ενδυμασίες τους, επισκέπτεται τις φυλακές και εκείνοι που βρίσκονται επί κεφαλής ζητούν έπιτακτικά από τους δεσμοφύλακες να τους παραδώσουν τους δύο ληστές, στους οποίους ο Ήρωας Χριστός έδωσε χάρι πάνω στο σταυρό. Οι δεσμοφύλακες εκπληρώνουν άμεσως την επιθυμία τους και η πομπή ξεναφύγει με τους δύο φυλακισμένους. Στα παλιότερα χρόνια, οι αντιπρόσωποι των συντεχνιών είχαν το δικαίωμα να καθορίσουν μόνοι τους τους φυλακισμένους, που θα απέλευθέρωναν. Σήμερα, όμως, η κυβέρνηση κανονίζει, δηλαδή, από πριν ποιοι από τους φυλακισμένους θα απέλευθέρωνουν την ημέρα του Πάσχα.

Νηοπομπή.

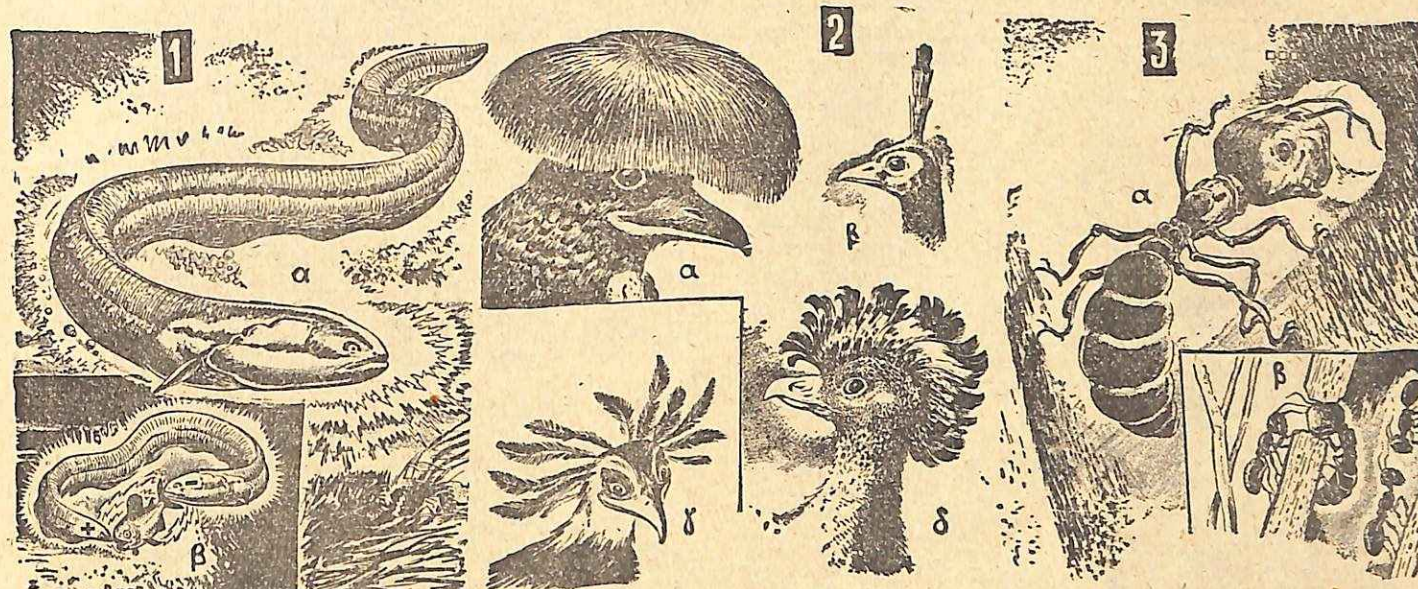
Χωρίς λόγια.

—Ο κύριος!
—Ευχαριστώ, δεν θέλω τίποτα. Ήρθα για να διαβάσω εφημερίδα!

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Όπως μάς τα παρουσιάζει ο Γουόλτ Ντίσνεϋ

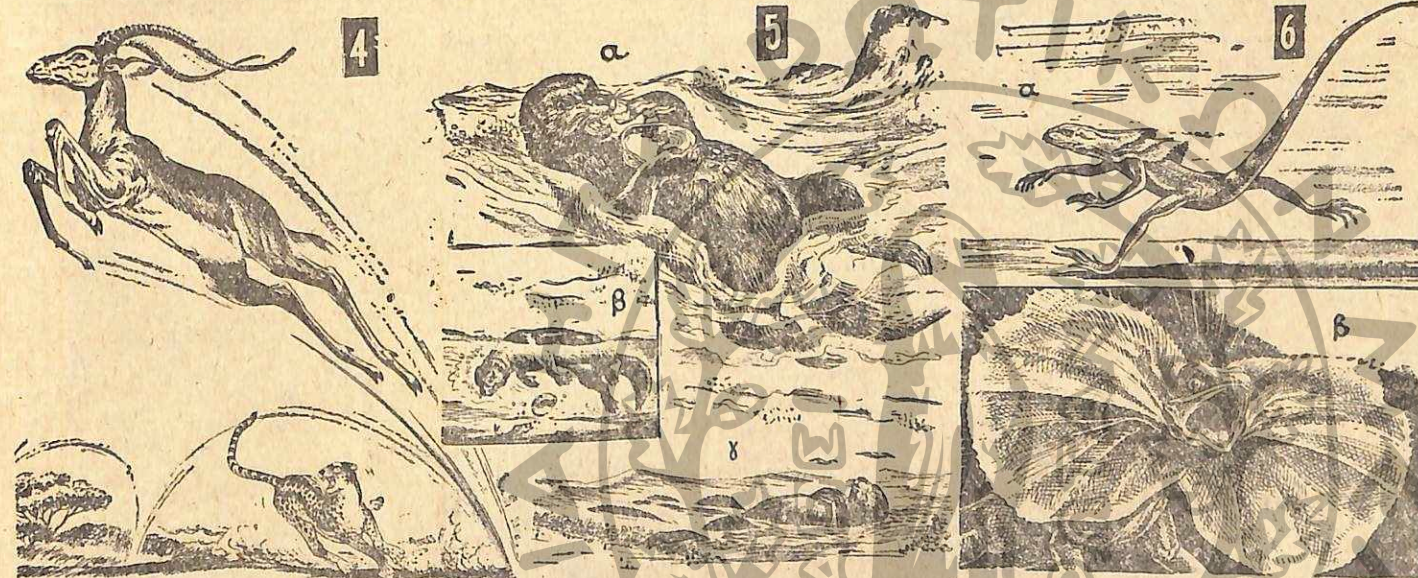

1) ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΣ ΣΤΟ ΒΥΘΟ: α) Το «ηλεκτρικό χέλι», που ζει στις λίμνες και στα ποτάμια της Νοτίου Αμερικής, δεν έχει τίποτα να φοβηθεί. Το σώμα του εκπέμπει ηλεκτρισμό και περιβάλλεται έτσι από έναν άορατο αμυντικό θώρακα. β) Προκειται για μία ζωντανή ηλεκτρική στήλη, στην οποία το κεφάλι παίζει το ρόλο του αρνητικού πόλου και η ουρά του θετικού. Άγγιζοντας ένα ψάρι ή οποιοδήποτε άλλον έχθρο με τα δύο του άκρα, μπορεί να πραγματοποιήσει ηλεκτρικές εκκενώσεις ισχύος άνω των 500 βόλτ, που σκοτώνουν άκομα και άλογο!...

2) ΚΟΜΨΑ... ΚΑΠΕΛΛΑΚΙΑ: Η φύσις σας παρουσιάζει τα πιο κομψά της... καπελλάκια, χρησιμοποιώντας για μανικέν μερικά έξωτικά πουλιά. α) Το «πουλί-όμπρέλλα», που οφείλει το ό-

νομά του στον παράξενο σκούφο του. β) Το «πήκο» της Ιάβας, γ) Ο «γραμματικός» ή γυπογέρανός, και δ) το «Κιουρασά», που ζει στο δάμνημο νησί των Μικρών Αντιλλών.

3) ΜΥΡΜΗΓΚΙΑ... ΘΥΡΩΡΟΙ: α) Όρισμένα από τα μυρμηγκία μιας οικογένειας της Ν. Αμερικής, έχουν ένα τεράστιο και άπαίσιο κυβικό κεφάλι. Το κεφάλι αυτό όμως έχει κάποιο προορισμό. β) Οι κάτοχοι του χρησιμοποιούνται ως... θυρωροί. Φράζουν μ' αυτό την είσοδο της φωλιάς και δεν επιτρέπουν να μπουν σ' αυτή παρά μόνο τα μέλη της οικογένειας. Η αναγνώρισις γίνεται με συνθηματικά χτυπήματα στις κεραίες. Όταν τα χτυπήματα είναι σωστά, ο «κεφάλας» παραμερίζει και το μυρμηγκί μπαίνει στη φωλιά, πίσω του δε ξανακλείνει άμεσως η είσοδος!

4) ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΗΣ ΣΤΟ ΑΛΜΑ ΣΕ ΥΨΟΣ: Το «Ιμπαλά», ένα ελάφι της Αφρικής, είναι ο καλύτερος αλτης ανάμεσα σ' όλα τα τετράποδα της φύσεως. Τα τρελλά του πηδήματα είναι το μόνο όπλο που διαθέτει για να ξεφύγει από τα σίλουροειδή που το κάνουν άγριο κυνήγι για το εξαιρετικά νόστιμο κρέας του. Τα πηδήματα αυτά τινάζουν με ευκολία το «Ιμπαλά» σε ύψος δέκα μέτρων και δίνουν την εντύπωση πως έχει φτερά και πετά!...

5) ΤΗΝ ΝΑΝΟΥΡΙΖΟΥΝ ΤΑ ΚΥΜΑΤΑ: α) Η Βίβρα (ή ένυδρις) τρώει και κοιμάται πάνω στα κύματα. Κατά την ώρα του φαγητού, το στήθος της χρησιμοποιεί για τραπέζι. Τρώει δε κατά πράγματι άχνιους και μαλάκια, που ανασύρει η ίδια από το βυθό. β) Μόλις τελειώσει το γεύμα, κάνει μία στροφή μέσα στο νερό και όλα καθαρίζουν. γ) Όταν δε έρθη η ώρα του ύπνου, ξα-

πλώνει ανάσκελα στον αέρα και, για να μη πασaruθρή από τα κύματα, ενώ κοιμάται, άγκυροβολεί προηγούμενος, γαντζώνοντας το ένα της πόδι πάνω σε κάποιο θαλάσσιο φυτό.

6) Ο ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣ: α) Η «Σαύρα με την τραχηλιά», που συναντάται μόνο στην Αυστραλία, για να ξεφύγει από κάποιον έχθρο της, σηκώνεται στα πίσω της πόδια και φεύγει σαν αστραπή. β) Αν κοιμιά φραά όμως βρεθεί αντιμετώπι με τον έχθρο της, τότε ανοίγει το στόμα και, ξεδιπλώνοντας συγχρόνως την τραχηλιά της, του παρουσιάζει ένα τόσο φοβερό θέαμα, ώστε πάντα σχεδόν κατορθώνει να τον τρομοκρατήσει και να τον τρέψει σε άτακτη φυγή!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Το ψάρι με τα τέσσερα μάτια κ. ά.

Ο... σκύλος

Ο πελάτης: Γκαρσόν, τί είν' αυτό που μούφερεις, θρνιθα ή κόρακας; Πρέπει νάχη κανείς σκεπάρνι, για να μπορέση νά την κόψη κι' όχι δόντια. Φέρε μου ένα χαρτί νά την τυλίξω για νά τή πάρω για τόν σκύλο μου...

Ο ίδιος κατόπιν στο σπιτί του λέει στην πεθερά του:

— Κύνταξε, μαμά, πού σέ θυμήθηκα! Ξέρω πώς σου αρέσει ή ψητή θρνιθα και σουφέρα μία στο χαρτί από τόν έστιάτοριο...

Εκείνος: Τό καλύτερο πού έχουμε νά κάνουμε, Έλενίτσα μου, είναι νά παντρευτούμε χωρίς άναβολή.

Εκείνη: Μά γιατί δέ θέλεις νά ζήσουμε ακόμα λίγο καιρό... άγαπημένοι!

Ενας έξηνταπεντάρης κύριος, άληθινό σαράβαλο, παρουσιάζεται στο γιατρό και τόν ρωτά:

— Γιατρέ μου, σκοπεύω νά παντρωτό. Τί με συμβουλεύετε νά κάνω; Μπορώ νά έλπιώ σέ κανένα διάδοχο; Κι' ό γιατρός:

— Χυ! Νά έλπίσετε, μου φαίνεται σάν δύσκολο. Μάλλον νά... φοβάστε!

Η σύζυγος (ύστερ' από έναν πολύωρο καυγά): Όλα είναι δικά μου σ' αυτό τό σπιτί. Έπιπλα, άσχημικά, άσπρόρρονα... Τί είχες έσύ όταν με παντρεύτηκες;

Ο σύζυγος: Τήν... ήσυχία μου!

Στό δρόμο δυό τυφλοί σκουτουφλουό ό ένας πάνω στον άλλο.

— Σέ καλό σας, κύριε. δέ βλέπετε; — Μάλιστα, δέ βλέπω... Είμαι τυφλός... Άλλά και σεις τυφλός είστε;

— Δυστυχώς, ναι!

— Α! Τότε μία πού γνωριστήκαμε, νά... βλέπωμάστε καμιά φορά!...

Η σύζυγος: Τέτοια ώρα μούοχεται; Στις δύο μετά τά μεσάνυχτα;

Ο σύζυγος: Πού ήθελες νά πάω; Όλα τά καφενεία κλείσανε...

Ενας ράφτης πηγαίνει στο γραφείο του πελάτου του, ζητώντας την έξόφλησι του λογαριασμού για τό γύρισμα του κοστούμιού του.

— Πάει χρόνος, κύριε, κι' ακόμα νά μ' έξοφλήσετε! λέει ό ράφτης.

— Έχεις δίκιο, άγαπητέ μου, μά έγώ δέν δόφλησα ακόμα εκείνον πού μούφτιασε τό κοστούμι κι' έσύ θέλεις νά σέ πληρώσω για τό γύρισμά του; Κάνε λίγη ύπομονή κι' έδώ είμαστε!

Ο καθηγητής της Ιατρικής: Τί θά υποδείξετε στον άρρωστό σας, άν έχη πάρει μία μεγάλη δόσι άρσενικού;

Ο φοιτητής: Τήν... Άγία Κοινωνία, κύριε καθηγητά!

Ενας ζητιάνος ζητάει έλεημοσύνη, βεβαιώνοντας πως είναι τυφλός. Μία μέρα όμως κάποια κυρία του λέει:

— Πώς είσαι τυφλός, άφού σέ είδα χτές και διάβαζες έφημερίδα;

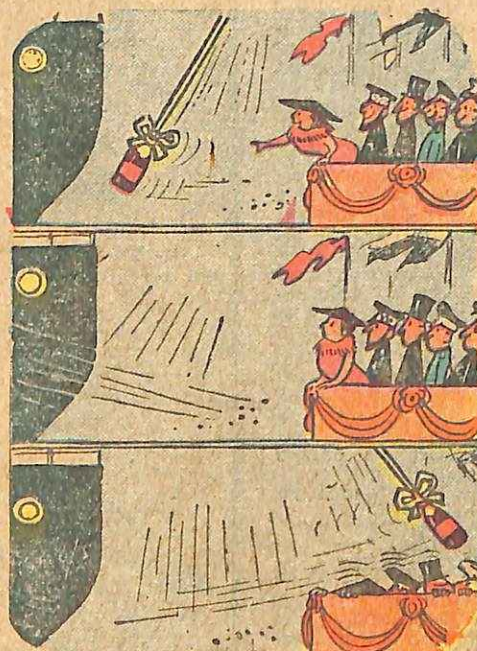
— Κάνετε λάθος κυρία. Δέ την διάβαζα... Κύνταξα μόνο τις φωτογραφίες!...

Εσύ, Λιλίκα, λες πάντα τήν άλήθεια;

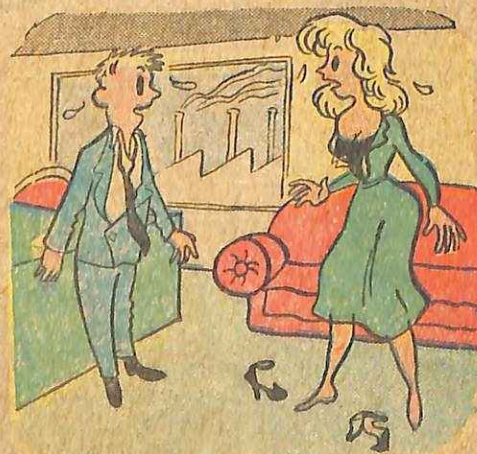
— Όχι πάντα. Μαίρη μου. Πρέπει νά διατηρήσω μία-δυό φιλενάδες μου...

— Για νά με καταφέρεις, Γιώργο, αντί για μεγάλα λόγια προτιμώ ν' άκούσω μεγάλους αριθμούς!

Τό βάφτισμα του πλοίου και ή άθραυστη μπουκάλα.

— Σας εύχαριστώ πολύ, μαμζέλ, πού είσαστε πολύ καλή μαζί μου. Άλλά πρέπει νά σας πώ πως δέν είμ' έγώ ό διευθυντής.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Τό ώραιότερο γυναικείο πρόσωπο άσχημίζει όταν φαίνεται κουρασμένο. Η κόυρασι φέρνει ρυτίδες χαλαί τόν χρώμα, προσθέτει χρόνια... Πολλές φορές δέ, τά ίχνη της εμφανίζονται με την παραμικρή άφορμή: ένα μεγάλο περίπατο, λίγο τρέξιμο, ένα πάρτυ...

Αυτό συμβαίνει γιατί οι περισσότερες γυναίκες περνάε μια ζωή πολύ ήρεμη και καθιστική, κι' έτσι μία ξαφνική μεταβολή της, έστω και μικρή και προσωρινή, άναστατώνει και κουράζει τόν όργανισμό τους.

Θέλετε λοιπόν νά μην είσαστε εύκολα ύποκειμενη στην κόυρασι; Θά τό πετύχετε μόνο άν κάνετε κάθε πρωί λίγη γυμναστική.

Νά μία εύκολη και καταλληλότατη άσκησι: Βάζετε στο πάτωμα της κάμαράς σας διάφορα μαξιλάρια ή σκαμνάκια, 50 πόντους μακριά τό ένα άπ' τό άλλο, κι' άρχίζετε νά πηδάτε στα κενά πού μένουν ανάμεσά τους, άνασηκώνοντας τό πόδι σας πάνω άπ' τά έμπόδια και πατώντας ύστερα στα νύχια. Θά πηδήσετε έτσι 20-40 φορές, όλοένα πιο γρήγορα.

Μία άλλη άσκησι πού σας συνιστούμε έπίσης, είναι ή έξης:

Καθήστε χάμω και φέρτε τά χέρια σας προς τά πίσω. Άκουμπήστε στις παλάμες σας. Ένώστε τά πόδια σας κι' ύστερα άπομακρύνετε τα τό ένα άπ' τό άλλο όσο περισσότερο μπορείτε, άνασηκώνοντας τα συγχρόνως άπ' τό έδαφος. Έπειτα ξαναφέρετέ τα στην άρχική θέση τους. Έπαναλάβετε αυτή την άσκησι 15-20 φορές.

Η συντήρησι του πιάνου

Τό πιάνο είναι ένα άπ' τά πολυτιμότερα έπιπλα του σπιτιού. Χρειάζεται όμως συντήρησι, για νά βρίσκεται πάντα σέ καλή κατάσταση.

Έχετε ύπ' όψι σας πως είναι πολύ εύπαδες στο κρύο, στη ζέση, στην ύγρασία. Δέν πρέπει συνεπώς νά βρίσκεται κοντά στο παράθυρο ή στο καλοριφέρ.

Πρέπει νάχουμε κλειστό τό καπάκι του, για νά προφυλάγεται άπ' τη σκόνη.

Στό έσωτερικό του κρεμάμε δυό-τρια σακκουλάκια με ναφθαλίνη, για νά μη φάη ό σκώρος τις τούσες.

Καθαρίζομε ταχτικά τά πλήκτρα μ' ένα πανάκι βουτηγμένο σέ πετρέλαιο. Άμέσως κατόπιν, τά ακουπίζομε προσεχτικά μ' ένα κομμάτι γάντι.

Αν είναι υγρό τό δάπεδο, καλό είναι ν' άπομονώσωμε τό πιάνο, τοποθετώντας κάτω από κάθε πόδι του κάτι ειδικές γυάλινες αέσσεις πού υπάρχουν στα καταστήματα.

Τέλος, μη βάζετε πάνω στο πιάνο βαρεία αντικείμενα, ούτε και πολλά κομποτεχνήματα, γιατί βλάπτουν την ήχητικότητα του.

Τά ράφια της κουζίνας

Σάν καλή νοικοκυρά πού είσαστε, θά στρώσετε βέβαια τά ράφια της κουζίνας σας με κομμάτια μουςαμά, για νά διατηρούνται καθαρά. Άλλ' ό μουςαμάς έχει τό έλάττωμα νά χαλάη εύκολα, ενώ στοιχίζει άρκετά ακριβά. Μπορείτε λοιπόν νά τόν αντικαταστήσετε με νάυλον, πού είναι φτηνότερο, πλένεται εύκολώτατα κι' άφργει πολύ νά φθαρή.

Για τά πηλίνα τσουκάλια

Είναι βέβαιο ότι μερικά φαγητά γίνονται νοστιμότερα μέσα σέ πηλίνο τσουκάι, παρά σέ μετάλλινη κατασρόλα. Τό κακό όμως είναι ότι τά τσουκάλια ραγίζουν άπ' τη συχνή επαφή τους με τη φωτιά. Για νά τ' άποφύγετε, δέν έχετε παρά νά τρίψετε με μία σκελίδα σκόρδο τό μέρος του τσουκαλιού πού θά τοποθετηθή πάνω στη φωτιά. Έτσι, δέν υπάρχει κίνδυνος νά σκάση εύκολα.

Οι καλές έφημερίδες

Μπορείτε νά μεταχειριστείτε τις καλές έφημερίδες σάν έσπάλωμα για τό χειμώνα. Τό χαρτί κρατάει περισσότερη ζέση ακόμα κι' άπ' τά μάλλινα υφάσματα. Βάζετε λοιπόν μία έφημερίδα, ανάμεσα στις κουβέρτες σας — φτάνει μόνο νά μη σας ένοχλή τό τριέμιό της.

Διαλέξετε, άνάμεσα στις καλές έφημερίδες, όσες έχουν διατηρήσει τη μυρωδιά της τυπογραφικής μελανής, και τυλίγτε μ' αυτές τά μικρά χαλιά σας, τά μάλλινα και τά γυναικεία σας — άφου τά καθαρίσετε καλά, τά βουρτσάσετε και τά πινάξετε. Η μυρωδιά αυτή κρατάει μακριά τους σκώρους.

Τέλος, οι καλές έφημερίδες είναι χρησιμότερες για τό καθαρίσμα των τζαμιών. Τις κάνετε κουέφαρι, τις βρέχετε με νερό ή με σόονπνευμα κι' έχετε έτσι μία θαυμάσια επιτοίχια, πού καθαρίζει τελείως τά τζάμια.

Μία σφαίρα έσπασε το τζάμι και χτύπησε στον ώμο τόν Κέν.

ρος. Δίωξε λίγο κι' ύστερα τράβηξε προς τα εκεί, για να δει τι θακανε...

Σε λίγο, η Γκέιλ βγήκε στην πόρτα και τόν φώναξε.

— Πήρε μαζί του το ντουφέκι ο Σέλ: τόν ρώτησε, μ' ένα πα-
ράξενο τόνο στη φωνή.

— Ναί, τόν πήρε...

Ο Κέν άναρωτήθηκε, ακόμα μία φορά, μήπως ο Σέλ είχε υπο-
ψιαστή το αίσθημά του για τη Γκέιλ... Ήταν ποιητής και ύπου-
λος, έβλεπε πάντα το κακό στο νοῦ του.

Κάποτε, ο Κέν είχε σκεφτεί να τόν σκοτώσει, για να μείνει ελεύ-
θερη η Γκέιλ. Μά είχε διώξει άμείωτος αυτή τη σκέψη, απ' το νοῦ
του.

Κι' όμως, αν ήθελε, τού είχε δοθή η εύκαιρία: Έκείνο τὸ πωῶ,
πρὶν ὁ Σέλ στεκότανε στὴν ἀκρὴ τοῦ γκρεμοῦ. Ἐνα κοιμάται. γὰρ
εἶχε ξεκολλήσει ξαφνικά, κι' ὁ Σέλ πού πατούσε πάνω, θὰ γκρε-
μιζότανε στὸ βάραθρο. Ἀλλ' ὁ Κέν, πού εἶχε ἀντλήσει ἐγκαίρως
τὸν κίνδυνο, ὥρμησε ἀστραπαῖα: τὸν ἔρριψε ἀπ' τὸ μπράτσο καί
τὸν τράβηξε πίσω...

Θὰ μπορούσε ὥστόσο νὰ διστάσει, νὰ καθυστερήσει ἕνα δευτε-
ρόλεπτο. Ὅταν τόσο εύκολο ν' ἀφήσει νὰ πέσει ὁ Σέλ στὸ γκρεμό!
Ποῖος θὰ μπορούσε νὰ τόν κατηγορήσει γι' αὐτό;... Κι' ὁμως δὲν
τόκανε!

Στὴν κουζίνα, ἡ Γκέιλ κύτταξε τὴν ἀδειανὴ θέσι πού κοιμοῦσε
ὁ Σέλ τὸ ντουφέκι του.

«Γιατί;... Γιατί νὰ πάρῃ τὸ ὄπλο του;», ἀναρωτιόταν.

Ἐσφίξε τὶς γροθιές της. Αὐτὴ ἡ κατάσταση της εἶχε τσακίσει
τὰ νεῦρα!

Ο "ΣΑΤΑΝΑΣ"

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Οἱ ἄνθρωποι πού εἶναι σκληροὶ μὲ τ' ἄλλα, εἶναι καί μὲ
τὶς γυναῖκες... Αὐτὸ σκεπτόταν ἡ Γκέιλ, καθὼς ὀδηγοῦσε
τὸ βαρὺ τρακτέρ, στὸν ἀνέμορο, πρὸς τὴν κορυφὴ τοῦ
λόφου. Ἐτσι κι' ὁ Σέλ, ὁ ἀντρας της: Ήταν σκληρὸς μὲ
τ' ἄλλα καί μαζί της!

Ὅστόσο, ἡ νέα γυναῖκα προσπαθοῦσε νὰ τὸ κρύψῃ ἀπ' ὅλους,
καί πρὸ πάντων ἀπ' τὸν Κέν — τὸν ἄνθρωπο πού εἶχε ἐρωτευτῇ
σιγά-σιγά. Μά ἐκεῖνος πρόσεχε, ἔβλεπε καί τὰ καταλάβαινε ὅλα.
Τὴν ἀγαποῦσε ὀλλωστε κι' αὐτός, μολονότι δὲν εἶχε σιμωθεῖ τίποτε
μεταξὺ τους, οὔτ' ἕνα φιλή.

Γιατί ἡ Γκέιλ εἶχε βαθεῖα ριζωμένους ἠθικὲς ἀρχές. Δὲ θὰ πρό-
δινε ποτὲ τὸν ἀντρα της, ὅσο κι' ἂν ἦταν δυστυχισμένη κοντά του.

Σεβότανε τὸ στεφάνι της...

Ὁ Κέν, ὁ ψηλὸς κι' ἡλιοφανερός ἐπιστάτης τῆς φέρμας τους,
κρατοῦσε χαμηλωμένα τὰ μᾶτια του, καθὼς ἀνοίγε τὴ μεγάλη
καγκελλόπορτα, γιὰ νὰ περάσῃ τὸ τρακτέρ. Ἐβρεχε ὀκτώμια. Εἶχε
βρέξει συνεχῶς, στίς τελευταῖες δέκα μέρες. Καί τὸ ποτάμι εἶχε
ἀνεβῇ κίχλας ψηλότερα ἀπ' τὸ ἐπικίνδυνο σημεῖο. Εἶχαν δουλέψῃ
ὅλοι ἐντατικά, γιὰ νὰ τῆσουν στίς δίχτες πού ἀναχωρίατα ἀπὸ
σακιά μὲ ἄμμο.

Ὁ Σέλ ἀνησυχοῦσε. Τὰ βώδια βρῖσκονταν κάτω, στὴν κοιλάδα,
στὴν ἀκρὴ τῶν βάλτων, πού ἀπλώνονταν ὡς τὴ θάλασσα. Ήταν
τὸ μόνο μέρος πού ὑπῆρχε χορτάρι: γιὰ βοσκή.

— Πιστεύω πὼς ἡ φορὰ θὰ γεννηθῇ ἀπόψε... ἀνάγγειλε ὁ
Κέν, κυττάζοντας ἄλλοῦ, σὰν νὰ φοβότανε ν' ἀντικρύσῃ τὴ ματιά
τῆς Γκέιλ.

— Θὰ πάω νὰ δῶ ἂν ἔχῃ ἀρκετὴ ἄνεσι ἀπὸ σταῦλο της, εἶπε
ἐκείνη.

— Δὲ χρειάζεται. Ἐχω φροντίσει ἐγὼ γιὰ ὅλα.

— Πού εἶν' ὁ Σέλ; ρώτησε ἡ Γκέιλ, καθὼς ἐμπαινε στὴν κου-
ζίνα.

— Ἐφυγε ξαφνικά. Πάει νὰ ρίξῃ μιὰ ματιά στὸ κοπάδι. Ή-
ταν ἀνέσυχος...

— Μὲ τὰ πόδια πήγε;

— Ναί. Ὁ «Σατανᾶς» βρῖσκεται στὸ σταῦλο...

Ὁ Κέν ἐναθνήθη μὴ σκεπτοῦ, πού εἶχε σιμωθεῖ ἕνα βράδυ,
ἐδῶ καί λίγο καιρό: Εἶχε δὴ τὸ Σέλ Μπάτλερ νὰ χτυπᾷ ἀγρία
τὸ ἀσενικό ὄλογο, τὸ «Σατανᾶ». Τού εἶχε ἀρπάξει ἀπ' τὰ χέρια
τὸ μαστίγιο. Μά, ἐπειδὴ ἤξερε ἀπὸ ἄλλα, καταλάβαινε πὼς
εἶχε γίνῃ πιὰ τὸ κακό! Ἡ ἀδικαιοσύνη σκληρότης πού εἰδειχνε
ὁ Σέλ συνεχῶς στὸ ἔσω, εἶχε χαλάσει τὸ χαρακτῆρά του, τὸ εἶχε
κάνει ὑπόουλο καί κακό!

— Ἄν ποτὲ σὰς πετύχῃ ἀνέμεσα στὰ πέταλά του καί σ' ἕνα
γερό τοῖχο, θὰ κάνῃ ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ σὰς ἀφίση στὸν τόπο!
εἶχε προφητεῖαι ὁ Κέν στὸ ἀφεντικό του.

Μά ἐκεῖνος γέλασε κοροϊδευτικά κι' ἀνασῆκωσε τοὺς ἄμους
του.

— Τὸ ποτάμι ἐξακολουθεῖ νὰ φουσκώνει, εἶπε τώρα ὁ Κέν στὴ
Γκέιλ. Ἄν δὲ σταματήσῃ ἡ βροχὴ, θὰ τᾶχουμε σκοῦρα!

Σήκωσε τὰ μᾶτια του καί τὴν κύτταξε ἐπιτέλους. Τὸν κύτ-
ταξε κι' αὐτὴ μὲ τὰ μᾶτια. Ὁ Κέν ἀνάσανε βαρεῖα... Τὰ κόκ-
κινα χεῖλια ἥς νέας γυναῖκας ἦταν μισανοιχτά. Ἡ ματιά της μι-
λοῦσε τόσο εύγλωττα!...

Ὁ ἀντρας ἀπλῶς ἐξαφνικά τὰ χέρια του καί θέλησε νὰ τὴν ἀγ-
καλιάσῃ. Ἐκείνη δὲν κουνήθηκε. Τού εἶπε μονάχα:

— Ὅχι. Κέν, σὲ παρακαλῶ. Εἶμαι... εἶμαι γυναῖκα του ἁ-
κόμα...

Τὰ χέρια του πέσανε. Στράφηκε καί βγήκε γρήγορα στὴν αὐλή,
μέσ' στίς λάσπες.

Σκέφτηκε πὼς ὁ σταῦλος τῆς φορὰδας ἦταν μάλλον στενὸς...

Κι' ὥστόσο κατάφερνε νὰ συγκρα-
τιέται... ἐνῶ ἄλλη γυναῖκα στὴ θέσι
της, θὰ σκότωνε ἴσως τὸν τυραννὸ
της!

Μήπως δὲν τῆς εἶχαν παρουσιάστῃ
εὐκαιρίες; Νά, ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ὅς
πρὶν, πού αὐτὴ ὀδηγοῦσε τὸ τρακτέρ.
Ἐκί, ὁ Σέλ προχωροῦσε μπροστὰ. Ἐ-
φινικά, ἐκεῖνος σκόνταψε κι' ἔπεσε.

Αὐτὴ πρόλαβε τότε καί σταμάτησε τὸ
τρακτέρ. μόλις ἕνα μέτρο μακριὰ
του... Ἄν τὸν σκότωνε τότε, θὰ πύ-
στευαν ὅλοι πὼς ἦταν δυστύχημα. Μά
ἡ συνείδησί της δὲν τὴν ἄφησε νὰ γί-
νῃ φόνισσα...

Ἄκουσε τώρα τὸν Κέν νὰ δια-
σχίζει τρέχοντας τὴ λασπωμένη αὐλή.

— Τὸ ποτάμι ξεχειλίστηκε, πλημμύ-
ρισε! τῆς φώναξε ἀπ' ἔξω.

Ἦρμισσε μέσα στὴν κουζίνα. Στάθηκε καί τὴν κύτταξε. Σκέ-
πτονταν κι' οἱ δύο τὸ ἴδιο πράγμα: Ὁ Σέλ δὲν ἤξερε κολυμπᾷ.
Μά κι' ἂν ἤξερε, θάταν ἀδύνατο νὰ παλέψῃ μὲ τὸ φουσκωμένο
χεῖμαρρο!...

— Πρέπει νὰ κάνουμε κάτι... νὰ τὸν σώσουμε! τραύλισε ἡ νέα
γυναῖκα.

Καί κρεμάστηκε ἀπ' τοὺς ἄμους τοῦ Κέν. Ἐκεῖνος τὴν ἔσφιξε
τρύφη στὸ στήθος του.

— Τὸν ἔσωσα μιὰ φορὰ! εἶπε ἄγρια. Δὲ φτάνει αὐτό;... Γκέιλ,
ἀγάπη μου, κύτταξέ με! Σ' ἀγαπῶ! Εἶσαι γιὰ μένα ὁλόκληρος
ὁ κόσμος!

— Ὅχι, ὄχι! μουρμούρισε ἡ Γκέιλ. Δὲν πρέπει... Δὲν εἶναι σω-
στό, Κέν...

Ἐξάσπασε ξαφνικά σὲ λυγμούς, κρύβοντας τὸ πρόσωπό της στὸ
στήθος του.

Τὴν ἴδια στιγμὴ, μιὰ σφαῖρα ἔσπασε τὸ τζάμι τοῦ παραθύρου
καί χτύπησε στὸν ὦμο τὸν Κέν.

Ἡ Γκέιλ ἔμπηξε ἕνα οὐρλιασμα κι' ἀπομακρύνθηκε δύο βήματα.
Δεύτερη σφαῖρα — πού προοριζότανε γι' αὐτὴν — χώθηκε στὸν
τοῖχο, πίσω της!

Ἐπὶ ἀκούστηκε ἀπ' ἔξω ἡ φωνὴ τοῦ Σέλ, πού ἔβριζε καί
βλαστημοῦσε, μέσ' σὲ σκοτάδι... Ἐξφινικά ὅμως, ἄρχισε νὰ οὐρ-
λιάζῃ, μὲ τρελλὸ τρόμο.

Μιὰ τελευταία κραυγὴ του, σπαραχτικὴ, ἔκαμε τὸν Κέν νὰ πε-
ταχθῇ ἔξω, στὴν αὐλή. Ἡ Γκέιλ τὸν ἀκολουθεῖ, παγωμένη κι'
αὐτὴ ἀπ' τὸν τρόμο.

Τρέχανε πρὸς τὸ σταῦλο. Ἡ πόρτα ἦταν ἀνοιχτή. Καί μέσα
κειτόταν ὁ Σέλ νεκρός!

Εἶχε γυρίσει κορυφὴ κι' εἶχε κρυφθῇ στὸ σταῦλο τῆς φορὰδας,
γιὰ νὰ τοὺς παραμονεύῃ ἀπὸ κεῖ, νὰ τοὺς πιάσῃ ἀγκαλιασμένους
καί νὰ τοὺς σκοτώσῃ καί τοὺς δύο.

Μέσ' σὲ σκοτάδι, δὲν εἶχε ἀντλήσει τίποτα... παρὰ μόνο ὅταν
ἄρχισε νὰ πυροβολᾷ.

Μά τότε ἦταν πιὰ ἀργά!

— Εἶχα ἀλλάξει προηγουμένως τὴ θέσι τῶν δύο ἀλόγων, ἐξή-
γησε ὁ Κέν στὴ Γκέιλ. Ἐβόλα τὴ φορὰδα στὸ μεγάλο σταῦλο, γιὰ
νὰ χῆρῃ περισσότερο ἄνεσι. Κι' ἔφερα ἐδῶ τὸ «Σατανᾶ»...

»Ὁ Σέλ δὲν τὸ κατάλαβε στὰ σκοτεινά! Κι' ὁ «Σατανᾶς» βρῖκε
τὴν εύκαιρία νὰ τὸν ἐκδικηθῇ: Τὸν στρίμωξε στὸν τοῖχο καί τὸν
σκότωσε μὲ κλωτσιές!...

Σ. ΦΙΛΑΙΠΣ

Ο ΦΟΒΟΣ

ΤΗΣ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΕΩΣ

Ἐφιάλης τῶν βασιλέων καί τῶν ἄρ-
χόντων

ΣΤΑ παλιὰ χρόνια κι' ὡς τὸ 190
ἀκόμη αἰῶνα, οἱ βασιλεῖς, οἱ ἄρ-
χοντες, οἱ καρδινάλιοι, καί γενι-
κά οἱ ἄνθρωποι πού ἐξωρίζαν ἀπὸ τὸ
μεγάλο πλῆθος, ζοῦσαν διαρκῶς μὲ τὸ
φόβο μήπως τοὺς δηλητηριάσουν. Γιὰ
τὸ λόγο αὐτὸ ἐπαίρναν χίλιες δυὸ προ-
φυλάξεις προτοῦ καθίσουν στὸ τραπέ-
ζι τους. Δὲν φοβόνταν μόνο τὰ φαγη-
τά, πού τοὺς σερβίριζαν, ἀλλὰ κι' αὐ-
τὸ ἀκόμη τὸ νερὸ μὲ τὸ ὅποιον ἔπλε-
ναν τὰ χέρια τους!

Ὁ φόβος αὐτὸς τοὺς εἶχε κάμει νὰ
ἐπινοήσουν διαφόρους τρόπους, γιὰ νὰ
ἐξακριβώσουν ὅτι τὰ φαγητὰ πού θὰ ἔ-
τρωγαν ἢ τὰ σκευὰ πού θὰ ἀγγίζαν μὲ
τὰ χέρια τους δὲν ἦταν δηλητηριασμέ-
να. Οἱ βασιλεῖς κι' οἱ ἄρχοντες εἶχαν,
ἐξ ἄλλου, εἰδικούς δοκιμαστές, πού δο-
κίμαζαν τὰ φαγητὰ, προτοῦ αὐτοὶ τὰ
φῆρουν στὸ στόμα τους.

Προκειμένου γιὰ τὸ κρέας π. χ., ἔ-
κοβαν μικρὰ κομματάκια ψωμί καί τὰ
ἐτρίβαν πάνω σ' αὐτὸ ἢ τὰ ἔβρεχαν μέ-
σα στὴ σάλτσα. Ὁ δοκιμαστής, πού
ἦταν συνήθως ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀκολου-
θοῦς τοῦ βασιλιά, ἔτρωγε κατόπιν
μπροστὰ στὰ μᾶτια τοῦ αὐτοῦ τὸ ψωμί.
Ἀλλὰ κι' αὐτὸς ἐπίσης ἤθελε νὰ εἶνε
σίγουρος. Γι' αὐτὸ, ὑπέβαλλε σὲ παρό-
μοιες δοκιμασίες τὸ μάγειρο, τοὺς βοη-
θοῦς του, τοὺς ὑπηρετές κτλ.

Μὲ κομματάκια ψωμί γινόταν ἐπίσης
ἡ δοκιμὴ καί γιὰ τὸ ἀλάτι ἢ τὸ πιπέρι.
Ὁ δυστυχισμένος ὁ ἀκόλουθος βουτοῦ-
σε μέσα στὴν ἀλατιέρα ἢ τὴν πιπεριέ-
ρα αὐτὰ τὰ κομματάκια καί κατόπιν τὰ
ἔτρωγε, ἐνῶ τὰ μᾶτια του πῆγαιναν νὰ
πεταχτοῦν ἀπὸ τὶς κόγχες τους.

Ὁ δοκιμαστής-ἀκόλουθος ἔπρεπε νὰ
πιτῇ ἐπίσης ἀπὸ τὸ νερὸ ἢ τὸ κρασί πού
προορίζονταν γιὰ τὸν ἄρχοντα. Συνή-
θως, μάλιστα, χρησιμοποιοῦσε τὸ ἴδιο
κύπελλο, γιὰ νὰ ἀποκλειστῇ κάθε ἐνδε-
χόμενο δηλητηρίασεως.

Περισσότερο ὑποπτο ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλ-
λα ἔθεωρετο τὸ ἀλάτι, μέσα στὸ ὁ-
ποῖον ἦταν εύκολο ν' ἀνακατευθῇ ἄρ-
σενικό ἢ ἄλλες τοξικὲς σκόνες. Γιὰ τὸ
λόγο αὐτὸ, οἱ ἀλατιέρες ἦταν ἐφωδια-
σμένες μὲ κλειδαριὰ, πού τὴν ἀνοίγαν
μόνο τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Καμμιά
φορὰ, ὅμως, ὁ ἡγεμὼν ἢ ὁ ἄρχοντας ἔ-
ξακολουθοῦσε νὰ δυσπιστῇ παρὰ τὶς
ἀρνητικὲς δοκιμὲς καί, πάνω στὸ θυ-
μό του, ἀναποδογύριζε τὴν ἀλατιέρα
κι' ἔχυνε τὸ περιεχόμενό της στὸ τρα-
πέζι. Φαίνεται, λοιπόν, ὅτι ἡ πρόληψις
γιὰ τὴν ἀναποδογυρισμένη ἀλατιέρα,
πού θεωρεῖται σὰν κακὸς οἰωνός, ὀφεί-
λεται σ' αὐτὴ τὴν αἰτία.

Σ' ὅλο τὸν Μεσαῖωνα καί στὰ κα-
τοπινα χρόνια, ἐπικρατοῦσε ἡ πεποίθη-
σις ὅτι τὸ κέρατο τοῦ μονόκερω ἢ μο-
νόδοντος εἶχε τὴ μαγικὴ ιδιότητα νὰ
φανερῶν τὴν παρουσία ἐνὸς δηλητηρι-
ου σὲ ἀκτίνα ἀρκέτων μέτρων ὀλόγουρα.
Οἱ ἄρχοντες καί γενικά οἱ ἄνθρωποι
πού κατεῖχαν κάποια θέσι ἦταν ἐφωδια-
σμένοι μὲ κομματάκια ἀπὸ παρόμοια κέ-
ρατα, πού πουλιόνταν σὲ ἀπτρονομικὲς
τιμές. Μόνον οἱ βασιλίδες ἦταν σὲ θέ-
σι νὰ πληρώσουν ἕνα ὁλόκληρο κέρατο.
Ὁ Μπαράκπουλ ἀναφέρει ὅτι ἕνας Γάλ-
λος εὐγενὴς εἶχε πουλήσει κάποιο χτῆ-

μα τοῦ ἀντὶ 50.000 σκούδων, πού ἦ-
ταν σημαντικὸ ποσὸ γιὰ τὴν ἐποχὴ.
Ἀπ' αὐτὰ τὰ 50.000 σκούδα, εἰσέπρα-
ξε τὶς 35.000, γιὰ δὲ τὶς ὑπόλοιπες
15.000 ὁ ἀγοραστής τοῦ ἔδωσε ἕνα κέ-
ρατο μονόδοντος.

Σὲ μεγάλῃ ὑπόληψι ἦταν ἐπίσης ἡ
βατραχόσκονη, πού προερχόταν ἀπὸ τὸ
κεφάλι τῶν βατράχων. Ἐνα σακκουλά-
κι ἀπ' αὐτὴ τὴ βατραχόσκονη πουλιό-
ταν 20—30 σκούδα. Ὅταν εἶχε κανεὶς
ὑποψία ὅτι ἕνα φαγητὸ ἢ ἕνα ποτὸ ἦ-
ταν δηλητηριασμένο, ἔριχνε μιὰ πρέζα
ἀπ' αὐτὴ τὴ σκόνη καί περίμενε τὸ ἀ-
ποτέλεσμα. Ἄν τὸ φαγητὸ πρασίνιζε
καί τὸ νερὸ ἢ τὸ κρασί γίνονταν θολά,
δὲν χωλοῦσε ἀμφιβολία ὅτι ἦταν δηλη-
τηριασμένα.

Ἀλλὰ καί ὠρισμένοι λίθοι φημίζον-
ται ὅτι εἶχαν τὴν ιδιότητα νὰ φανερώ-
νουν τὴν παρουσία ἐνὸς δηλητηρίου μέ-
σα σ' ἕνα φαγητὸ ἢ ἕνα ποτό. Μεταξὺ
αὐτῶν ἀναφέρονται τὸ κοράλι, ὁ ὑάκιν-
θος, τὸ κεκριμπάρι, τὸ ρουμπίνι, ὁ ἀ-
μέθυστος κτλ. Ἡ Καρλόττα τῆς Σαβοῦ-
ας εἶχε ἕνα χρυσὸ βραχιόλι μὲ δώδεκα
παρομοίους λίθους, πού δὲν τὸ ἔβγαζε
ποτέ ἀπὸ τὸ χερί της.

Ὁ φόβος τῆς δηλητηρίασεως ἄρχισε
νὰ ὑποχωρῇ κάπως ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ
Λουδοβίκου 14ου, χωρὶς ὅμως, νὰ ἐξα-
φανιστῇ τελείως. Ἀλλὰ τὰ πράγματα
ξαναγύρισαν στὴν παλιὰ κατάστασι
κατὰ τὴν περίοδο τῆς Αὐτοκρατορίας.
Στὰ ἀνάκτορα τοῦ Κεραμεικοῦ, ἐπαίρ-
ναν μεγάλες προφυλάξεις γιὰ νὰ προ-
φυλάξῃ, ἔγιναν τρεῖς ἢ τέσσερες
δυο δηλητηρίασεως. Καί δὲν εἶχαν ἄ-
δικο. Γιατί, ὅπως ἀναφέρουν οἱ χρο-
νικογράφοι τῆς ἐποχῆς, παρ' ὅλες τὶς
προφυλάξεις, ἔγιναν τρεῖς ἢ τέσσερες
ἀπόπειρες δηλητηρίασεως ἐναντίον τοῦ
αὐτοκράτορος.

1 Τὸ ζεύγος Ἑλλίς διώκεται σήμερα στὴν Ἀμε-
ρικὴ γιὰ τὴν ἀπαγωγή ἐνὸς παιδιοῦ πού... ὑπ-
εβόησε ἐπίσημος πρὶν ἀπὸ πέτε χρόνια. Γιὰ
ν' ἀποφύγῃ τὴν σύλληψι τὸ ἀνδρόγυνον ἐγκατέλει-
ψε τὴν Βοστώνη, ὅπου ἦταν ἐγκαταστημένο καί
κατέφυγε στὸ Μαϊάμι, περιμένοντας νὰ βῇ ἡ
ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου. Οἱ Ἑλλίς υἱοθετή-
σαν ἐδῶ καί πέντε χρόνια τὴ μικροῦλα Χίλντυ,
πού ποζάρει μαζί τους στὴ φωτογραφία μας, τε-
λευταία ὅμως ἀνεκαλύφθη ὅτι οἱ βετοὶ γονεῖς δὲν
ἀνέκουν στὴν ἴδια ὁρμηκία μὲ τοὺς πραγματι-
κοὺς γονεῖς τῆς Χίλντυ. Ἐτσι σύμφωνα μὲ τὸ
νόμο ἡ υἱοθεσία θεωρήθηκε ἄκυρη. Τὸ ζεύγος δὲν
ἔνοε μὲ κανένα τρόπο ν' ἀποχωριστῇ τὴν Χίλ-
ντυ πού λατρεῖ κυριολεκτικὰ, ἀλλ' αὐτὸ θεω-
ρεῖται παράνομο καί τιμωρεῖται ὡς καί ἡ κοι-
νὴ ἀπαγωγή παιδιοῦ.

2 Ὁ Λονδρέζος Χάρολντ Ρέντφορντ γιὰ νὰ προ-
παγανδίσῃ γιὰ τὸ γάλα, τοῦ ὁποῖου εἶναι
μανιώδης φίλος, ἔφτιαξε ἕνα διαφημιστικὸ πα-
πούτσι, πού πολὺ πιθανὸν θὰ τὸν κάνει σύντομα
πλούσιο. Μετέβαλε ὅπως βλέπετε (δεξιά) τὸ
ἐσωτερικὸ τῆς σόλας σὲ μελανοδοχεῖο, χάραξε πά-
νω σ' αὐτὴ τὴν ἐπιγραφή «πίνετε γάλα», καί ὁ-
ταν περπατᾷ τώρα στὸ δρόμο, ἀντὶ γιὰ ἄλλο
ἀποτύπωμα ἀφίνει πάνω στίς πλάκες τῶν πε-
ζοδρομίων τὴν προπαγανδιστικὴ αὐτὴ ἐπιγραφή.
Γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχῃ αὐτὸ χρησιμοποιοῖ μελάνι
στυλὸ διαρκείας πού τροφοδοτεῖ συνεχῶς τὰ ἐ-
λαστικά γραμμάτια.

3 Αὐτὴ εἶναι ἡ νέα πολὺπλοκὴ συσκευή πού ἐ-
πιτρέπει στοὺς αἰσθητικούς χειρουργοὺς νὰ
παίρουν μὲ ἀκρίβεια ὅλα τὰ μέτρα τοῦ προσώ-
που μίας πελάτισσας τους. Οἱ ἀνάλογες αὐτῆς
πού εἶναι πολὺτιμες γιὰτὶ μιὰ διαφορά ἐνὸς χιλιο-
στομέτρου μπορεῖ νὰ ἀλλοιώσῃ τὴν ἔκφρασι τοῦ
προσώπου. Ἡ αἰσθητικὴ χειρουργικὴ ἐκτὸς ἀπὸ
γνωσεῖς ἀπαιτεῖ καί μεγάλῃ τέχνῃ γιὰ τὴν ἐπί-
τευξι τοῦ ἐπιδικουμένου σκοποῦ.

4 Ἡ Ἀγγλίδα χορεύτρια καί τραγουδίστρια
Πάτ Ντάλ, ἡλικίας 21 χρόνων, ἀπέδειξε πὼς
μὲ τὴ φωνή της δὲ γοητεῖ μόνο τοὺς συναυλιώ-
τες τῆς ἀλλὰ καί αὐτὰ ὅλα τὰ θηρία. Ὁ
«Πρίγκιψ» εἶναι ὅπως λέει καί ἡ ἴδια ὁ καλὸς
φίλος της κι' ὅμως, ὅπως βλέπετε στὴ
φωτογραφία μας ὁ «Πρίγκιψ» αὐτὸς δὲν εἶναι
ἄλλος ἀπὸ μιὰ λεοπαρδαλὴ τοῦ Ζωολογικοῦ Κή-
που τοῦ Μπαράκπουλ πού δέχεται γιὰ τὴν ὥρα
Πάτ κάτι περισσότερο ἀπὸ φίλια.

Είχαν καταφέρει, κολυμπώντας σκληρά να φτάσουν εις υπαυμένον, στὸ μικρὸ ἐξυπνὸν...

ἔρρὸ νέο τὴν χτύπησε κατακέφαλα!... Στὴν ἀρχὴ δὲν τὸ πίστεψε... Μπα, δὲ μπορεῖ θὰ γύριζε ὁ ἀγαπημένος της... Κάπου θάχε ποδίσει μὲ τὴ φουρτοῖνα, μπορεῖ νάχε βουλιάξει ἡ βάρκα του, ἐκεῖνος ὅμως κάπου θάχε προφτάσει νὰ ἀρπαχτῇ, νὰ σωθῇ... Ἀλλοίμονο!... Οἱ μέρες πέρασαν, ἡ μὴ μετὰ τὴν ἄλλη, γιὰ νὰ στερεώσουνε τὰ φρικιαστικὴ βεβαιότητα τὴν ἀπελπισία της ἀπάνω στὰ ξεφυλλισμένα της δ-νεῖρα, στὶς ξεφτισμένες της ἐλπίδες... Τώρα δὲν εἶχε πιά νὰ περιμένῃ τίποτε!... Ὅλα εἶχανε γκρεμιστῇ μέσα της!... Ἡ καταστροφὴ της εἶχε σαρώσει ὅλη τὴ ζωὴ... Καί, μόνο μέσα στὰ ἐρείπια τῆς ζωῆς της, ἔμενε ραμμένο, τελειωμένο, τὸ νυφικὸ της!... Τὸ νυφικὸ της...

Ἕνα βράδυ — ἡ ἀνοιξὶ εἶχε ἀρχίσει νὰ διώχνῃ τὴ χειμωνιάτικη μαυρίλα μὲ φωτεινὰ χρώματα — ἡ Λεμονιά ἀποφάσισε νὰ παντρευτῇ τὸν ἀγαπημένον της! Καὶρὸ εἶχε τώρα παραταθῇ ὁ ἀρραδῶνας τους... Ἕ-πρεπε πιά νὰ γίνῃ ὁ γάμος! Τὸ νυφικὸ, ἄλλωστε, περίμενε μέσα στὸ σεντοῦκι...

Τόσ' ἄλλε προσεκτικὰ ἡ φτωχὴ ἀρραδωνιστικὰ καὶ τὸ σιδέρωσε συγκινημένη.

Ἐπὶ τὸ φόρεσε καὶ κυττάχτηκε στὸν καθρέφτη. Μέσα στὸ μισό-φωτὸ τῆς μικρῆς λαμπτήρας τοῦ πετρελαίου, ἡ ὁμορφιά της φάνταζε γε-μάτη ἀπελπισμένη λάμψη...

Δὲν ἔκατοσε νὰ καμαρώσῃ πολὺ τὸν ἑαυτὴ της· ὁ Ἀλέξης τὴν περί-μενε! Βγῆκε ἀπὸ τὸ σπιτάκι της καὶ προχώρησε μέσα στὴ σεληνόφωτὴ νύχτα, γρομῇ γιὰ τὴν ἀκρογιαλιά, φτάνοντας ἐκεῖ, στήθηκε γιὰ λίγο νὰ καμαρώσῃ τὴν ἀπέραντη θάλασσα, πού, σὰν ὀρυζίδα πασάδα, μὲ τὰ στρωσίδια της κεντημένα μὲ πούλιες ἀσημένιες, περίμενε νὰ ἀγκα-λιάσῃ τρυφερὰ τὸ καινούργιο ζευγάρι!... Τὰ κυματάκια φιλοῦσαν τὰ πόδια τῆς νύφης μ' ἕναν τρισύλλαβον ἦχο πού ψιθύριζε τὸ ὄνομά της ἀπὸ τὰ ἐρωτευμένα χεῖλη του: «Λεμονιά... Λεμονιά...»

Ἀλέξη! φώναξε ἐκείνη μὲ ἀ-πελπισμένη λατρεία.

ΤΟ ΝΥΦΙΚΟ

τῆς Λεμονιάς

Εἰν εἶχε ραφτῇ μὲ κλωστή καὶ βελόνα τὸ νυφικὸ τῆς Λεμονιάς μὲ μὲ ὄνειρα κι' ἐλπίδες... Κάθε βελόνα τοῦ ἔκλεινε καὶ κάτω: Τὸ ὄραμα ἑνὸς εὐτυχισμένου σπιτικοῦ, γεμάτου γαλήνια εὐτυχία, πού τὴν στολίζανε τὰ χαμό-γελα τῶν παιδιῶν... Κι' ἡ θάλασσα — ἀπὸ δίπλα — θὰ νανοῦριζε τὴν εὐ-τυχία τῆς οικογένειας μὲ τὸ γλυκύτατο φλοῖσθό της, μὲ τὰ τρυφερά νανοῦρισμα τῶν ὑπᾶτης της...

Κάθε βράδυ, ὁ Ἀλέξης ἐρχότανε νὰ τῆς κρατῇ συντροφιά. Στα-μάταγε τότε ἐκείνη τὴ δουλειά της, μὲ τὰ μάτια της κουρασμένα, μὲ τὴν καρδιά πλημμυρισμένη εὐτυχία, καὶ ἀρχίζε σιγὰ, χαμηλόφωνα, τὸ ζετούλιγμα τῶν ὁνείρων τῆς στὸ πλευρὸ τοῦ ἀγαπημένου της... Πόσα λέ-γανε! Πόσα παλάτια χτίζανε, παλάτια ὀλόχρυσα, κρυστάλλινα, παλάτια, πού τὰ ὤψανε ἡ καρδιά τους μὲ ὕλικά τὰ ὄνειρα:

Θὰ κάτσουμε στὸ πατρικὸ μου, ἐκεῖ, ἀπάνω ἀπὸ τὸ μῶλο... τῆς μουρ-μούριζε ὁ Ἀλέξης. Κι' ἐκεῖ, μὲ τὴν ἀπέραντη θάλασσα κάτω ἀπὸ τὰ μάτια μας, θὰ ζήσουμε εὐτυχισμένοι...

Ἡ Λεμονιά τὸν ἀκούγε μὲ τὰ μάτια της μισόκλειστα, σὰν θαμπω-μένα ἀπὸ τὸν ἐκτυφλωτικὸ ἥλιο τῆς εὐτυχίας πού πρόβαλλε μπροστὰ της — ὅμοιος μὲ τὸν ἄλλον ἥλιο, τὸν ἀληθινὸ, πού χρύσωνε τὰ βουνὰ τοῦ νησιοῦ κάθε αὐγῇ, ὅταν ὁ Ἀλέξης γύριζε μὲ τὴν ψαρόβαρκα τοῦ «Χάι-δω», ὕστερα ἀπὸ τὸ ριζιμο τοῦ παραγαδιοῦ, στὰ βαθεῖα... Δὲν εἶχε ἄλλη χαρὰ ἀπὸ τὴν προσμονὴ τῆς εὐτυχίας στὸ πλευρὸ τοῦ ἡ Λε-μονιά... Κι' αὐτὸ, γιατί δὲν εἶχε καὶ κανέναν ἄλλον στὸν κόσμο ἢ φτωχὴ κοπέλλα. Ἡ οικογένειά της ὅπως οἱ πὺ πολλὰς οικογένειες τῶν θαλασσιῶν — καὶ πὺ πολὺ αὐτὴ ἀπὸ ὅλες... — εἶχε πληρώσει βαρὺ τὸ φόρο της στὴν ἀχόρταχθ θάλασσα, τὴν ἄγρια, τὴν πικροκουματοῦσα: Ὁ πατέρας της, ὁ καπετάν-Γιοκουμῆς, μὴ νυχτιά φουρτουμισμένη εἶχε χαθῇ στὰ ἀνοιχτά, μαζί μὲ τὸ γιοῦ του, τὸν Ἀνέστη! Ἡ γυναικὰ του, ἡ Στυλιανή, μαθαίνοντας τὸ πικρὸ μαντάτο, δὲ μπόρεσε νὰ ἀν-θέξῃ στὸ διπλὸ χαμό: Μαράζωσε, καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ πέθανε, μὲ τὰ δοκρυσμένα μάτια της στηλωμένα, γεμάτα παράπονο, στὰ βάθη τῆς θάλασσας, αὐτῆς τῆς θάλασσας πού της εἶχε κλέβει μεμιάς ἀντρα καὶ γιοῦ. Κι' ἔτσι, ἔμενε ἡ Λεμονιά μικρὸ κοριτσάκι ἀκόμα δεκά-χρονο, μόνη της στὸ ὄρφανένο σπίτι, μόνη της καὶ στὴ ζωὴ... Μία μακρινὴ συγγένισσα τοῦ πατέρα της, ἡ γρᾶ-Γαρδύφω, τὴν πήρε κοντὰ της, τὴν ἀνέστησε. Κι' ὕστερα ἔκλεισε τὰ μάτια της κι' αὐτῇ, Βρέθηκε ὁ Ἀλέξης στὸ δρόμο τῆς μικρῆς ὀρφανῆς γιὰ νὰ τὰ ἀναπληρώσῃ ὅλα, νὰ τοὺς ἀναπληρώσῃ ὅλους, μὲ τὴ ζεστὴ ἀντρικὴ παρουσία του... Ἦτανε κι' αὐτὸς μόνος του στὴ ζωὴ. Ἡ ἴδια θάλασσα τὸν εἶχε στε-ρήσει ἀπὸ τὸν πατέρα του — ἡ μάνα του εἶχε πεθάνει λίγο ἀφ' οὗ τὸν εἶχε φέρει στὸν κόσμο. Γι' αὐτὸ κι' ὁ Ἀλέξης προσηλώθηκε μὲ τὸν ἴδιον ἀπελπισμένον ἔρωτα ἀπάνω σ' αὐτὴ τὴν ὁμορφὴ κοπέλλα πού ἔγινε γι' αὐτὸν τὸ πᾶν...

Οἱ γάμοι τοὺς εἶχαν ὀριστη γιὰ τὰ Χριστούγεννα. Παραμονὴ ὅμως ὁ Ἀλέξης βγῆκε στὰ βαθεῖα νὰ ριξῇ τὰ δίχτυα του, καὶ — ἀλλοίμονο! — δὲν ξαναγύρισε!... Ἕνα βαρὺ ποῦσι εἶχε σκεπάζει σὰν ἀτμός ἀπὸ μολύβι ὅλη τὴ θάλασσα γύρω ἀπὸ τὸ νησί — ἀπὸ τὸν κάδο τοῦ Ἀλη-λιά, ὡς τὸ λιμανάκι τῆς Πεταλίδας... Ποῖος ἔφειρε σὲ ποῖα βράχια εἶχε χτυπήσει ἡ «Χαῖδω» κι' εἶχε βουλιάξει μαζί μὲ τοὺς ἐπιβάτες της, τὸν Ἀλέξη καὶ τὸ μικρὸ μῦθό του, τὸ Νικητὰ!... Ἡ φτωχὴ Λεμονιά ὀρφάνεψε τώρα γιὰ τὰ καλά!... Κερωνὸς τὸ φο-

Καὶ μῆκε μέσα στὴ θάλασσα, μὲ ἀπλωμένα τὰ δυὸ χεῖρα της μπρο-στά, γιὰ νὰ τὸν συναντήσῃ, νὰ τὸν ἀγκαλιάσῃ, νὰ τὸν σφιξῇ καὶ νὰ μὴν τὸν ἀφίσῃ ποτὲ πιά!

Μουσκεύτηκε τὸ νυφικὸ! Ἐκείνη ὅμως δὲν τὸν οἶωσε καὶ προχωροῦσε μὲ τὰ χεῖρα της ἀπλωμένα, πρὸς τὸ ὄραμα τοῦ λατρευτοῦ της πού τὴν καλοῦσε ἀπὸ τὰ βαθεῖα...

Τὸ νερὸ πέρασε τὴ μέση της, ἔφτασε στὸ στήθος της! Κι' ἐκείνη προχωροῦσε... Προχωροῦσε...

Ξαφνικά, τὸ ὄνομά της ἔσκισε τὴ νύχτα:

— Λεμονιά!...

Ἦταν ἡ φωνὴ του... Μὰ — τί περίεργο! — ἐρχόταν ἀπὸ πίσω, ἀπὸ τὴν ἀκρογιαλιά ποῦχε ἀφίσει, κι' ὄχι ἀπὸ τὴ θάλασσα πού τὴν κα-λοῦσε.

Γύρισε πίσω καὶ τὸν εἶδε! Μὰ πῶς;... Ἀπὸ ἄλλου τὸν περίμενε κι' ἄλλου τὸν εὑρίσκει;...

Ἡ θάλασσα ὅμως ἐπῆγε τὴ φωνὴ της καὶ τὴν παρέσυρε λιγοθυ-μισμένη μέσα στὴν ὀγρὴ ἀγκαλιά της.

Συνῆλθε ὅμως — τί εὐτυχία! — στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἀγαπημένου της, πού τὴ φιλοῦσε...

— Ἀλέξη... τοῦ μουρμούρισε μὲ ἕνα χαμόγελο, κυττάζοντάς τον μὲ λατρεία κάτω ἀπὸ τὸ σεληνόφωτο.

— Τί πήγες νὰ κάνῃς, τρελλοκόρητο;...

— Πήγα νὰ σὲ βρῶ...

Ἀπὸ τὰ χεῖλη του ἀκούσε τὴν ἀφήγησιν τῆς δραματικῆς περιπέ-τειάς του: Ἡ ψαρόβαρκα τοῦ μέσα στὸ βαρὺ ποῦσι εἶχε τσακιστῇ στὰ βράχια τοῦ Ἀλ-λιά· ὁ Ἀλέξης ὅμως κι' ὁ μοῦθος τοῦ ὁ Νι-κήτας, εἶχανε καταφέρει, κολυμπώντας σκληρὰ ἄρες πολλὰς, νὰ φτά-σουνε μισοπεσμένοι στὸ μικρὸ ξερονήσι, τὴ Γλαροφωλιά... Κι' ἐκεῖ ἔζησανε τόσον καιρὸ, τρώγοντας πεταλίδες καὶ κάπρη...

Ὅσπου ἕνα κοράδι, περνώντας ἀπὸ τὴν ἀγορὴ αὐτῆς γραμμῆς, τοὺς εἶδε καὶ τοὺς εἶωσε, καὶ τοὺς πήγε στὴ Χίο ὅπου διευθυνότανε. Κι' ἀπὸ ἐκεῖ, ἄλλο κοράδι τοὺς πήγε στὸν Πειραιᾶ, κι' ἄλλο στὸ νησί τους — κοντὰ της.

Ἦρθε ἀπὸψε, πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα... τέλειωσε τὴ διήγησί του ὁ Ἀλέξης. Κι' ὁ μῆσος τράβηξε γιὰ τὸ σπιτικό σου... Δὲ σὲ βρῆκα... Κατηγόρησα τὸ δρομάκι πρὸς τὴ θάλασσα, καὶ τότε σὲ εἶδα μὲ τὸ νυφικὸ σου, κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ... Ἐτρέφα, σὲ φώναζα — καὶ σ' ἔσωσα.

Τὸ νυφικὸ εἶχε βροχῇ, εἶχε στραπατσαριστῇ. Ἡ Λεμονιά τὸ φρε-σκάρισε καὶ τὸ φόρεσε πάλι, ἀνήμερα τὸ Πάσχα, ὅταν ὁ Ἀλέξης γιγνόμενος κι' αὐτὸς τὰ καλά του, τὴν ὡδήγησε στὴν ἐκκληροῦλα τοῦ Ἀλ-λιά — τοῦ προστάτη τοῦ νησιοῦ — γιὰ νὰ ἐνώσῃ τὴ ζωὴ του μὲ τὴ δική της... Γιὰ πάντα...

Λεωνίδας Βέρθερος

ΜΑΤΙΕΣ ΣΤΙΣ ΣΕΛΙΔΕΣ τής Ελληνικής ΖΩΗΣ

ΠΑΛΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ...

«Απαγορεύεται το τραγωδεύν»

ΛΙΓΟΝ καιρό, παρ'ότι ξεσπάσει ή θύελλα της αντιπονητικής εξέγερσης, ή ζωή στην Αθήνα και στην υπόλοιπη Ελλάδα δεν παρουσιάζει, φαίνεται, πολύ μεγάλα και αγωνιώδη προβλήματα. Ξεφυλλίζοντας κανείς τις εφημερίδες του 1859, διαπιστώνει ότι τα θέματα που απασχολούσαν την Πολιτεία και το κοινόν ήταν περιωρισμένου ενδιαφέροντος, πάντως όχι πολύ σοβαρά.

Εμβριθής συζήτηση επί παραδείγματι, γινόταν στις στήλες των εφημερίδων εξ αφορμής καταγγελιών, κατά τις οποίες οι παπαδες μερικών εκκλησιών περιέκοπταν, για λόγους συντομίας, μερικά σημεία της Ιερής ακολουθίας.

Γράφει σχετικά ή «Εσπέρα», στο φύλλο της 30 Μαρτίου 1859:

«Κατά τὰ μέγιστον τούδε γνωστό γενόμενα, ο Μητροπολίτης Αθηνών είχε πινάξ λόγους εις την έκδοσιν της εγκυκλίου του, δι' ης απηγόρευε να μηνονεύσιν τους κτήτορας κτλ. κατά την θείαν λειτουργίαν. Αλλά εκ των διαμειφθέντων εγγράφων του πε υπουργείου των Εκκλησιαστικών και πού Σεβ. Μητροπολίτου Αθηνών, φαίνεται ότι τα πράγματα επονηήθησαν εις την προτέραν των τάξιν, ης παρεστράφησαν, προ πάντων ένεκα παρεξηγήσεων».

Η «Εσπέρα» παραθέτει εν συνεχεία το κείμενο του εγγράφου του υπουργείου, που έχει ως εξής:

«Περιήλθεν εις γνώσιν ημών, ότι εν τισι των ένταυθα εκκλησιών ενέγονον κατ' αυτές παραλήψεις των κεκαλονισμένων εκφώνων διηρώων και ότι τοῦτο ενέγνησεν, ως ήπο έβόμειον, παράνομα».

Παρακαλούμεν την Υμπερίαν Σεβασμιότητα, εάν τοῦτο άληθεύη, να έπανορθώση άνηκόντας το τυχόν ήμαρτημένον τάχους και εύρεστήτη ή άναφέρη εις τὸ ύπουργείον. Ο ύπουργός Χ. Χριστόπουλος».

Δέν άναφέρει ή εφημερίς άν ύστερα άπό τὰ διαδήματα αυτά και την άποκατάστασι των πραγμάτων, ήρμισε το χριστιανώμω πλήρωμα. Μάλλον όμως φαίνεται να περιμείνηται αίσια το ζήτημα, άν κρίνη κανείς άπό τη βεβαιότητα της «Εσπέρας» ότι «ο Σεβ. Μητροπολίτης Αθηνών, δι' εγγράφου του προς τὸ ύπουργείον, άνεκόμισε τὰ ληφθέντα μέτρα προς καθήσυχασιν των σκοπευομένων χριστιανών».

Στο ίδιο φύλλο της «Εσπέρας» και στην ειδησεογραφική στήλη της εφημερίδος δημοσιεύεται και ή ακόλουθος βαρυσήμαντη άνακρίνωσις:

«Ειδοποιούμεν τους κ. κ. συνδρομητάς μας Γαστούνης, Αιγίου, Χαλκίδος, Βονιότης, Λεκανίων και Ξηροχωρίου ότινες μάς καθυστερούσιν άλόκληρον την συνδρομή των άπ' άρχής, ότι μάς άδικούσι τὰ εμπόσων όσον τάχος τας καθυστερουμένας αύτών συνδρομάς, πριν ή άναγκασθώμεν

να προσφύγωμεν εις τὰ νόμιμα και έφικτά μέσα... Ότι δέ μάς άδικούν, ούδέναι άμφοβολία...».

Ένα άλλο βαρυσήμαντο ζήτημα που άπασχολεί την άρθρογραφική στήλη της εφημερίδος των τελευταίων χρόνων της Οθωνικής εποχής είναι και σήμερα όχι λιγώτερο έπικαιρο:

«Μολονότι ύπάρχει άστυνομική διάταξις άπαγορεύουσα τὸ τραγωδεύν εν ταίς οδοίς και οίνοπωλείοις, τὸ κακόν εξακολουθεῖ και εις τινας έλλάδας» τόση γίνεται ή κατάχρησις ώστε αί κραυγαί των εύθυμούντων και τὰ άνήθικα αύτών φωνασκήματα καταταράττουσι τούς γείτονας. Την παρελθούσαν μάλιστα Παρασκευήν προδὸ τὸ εσπέρας, ότε ένενεπο ή θεία έσπερινή λειτουργία, πολλοί εύθυμούντες εις τας έλλάδας» κατήντησαν και να δημοσιεύωμε τώρα τας μορφολογικάς αυτής μελέτης της προσωπικότητος με τας έξαιρετικά ενδιαφέρουσας παρατηρήσεις τὸ διαπρεπὸς Γερμανόφω φρενολόγου Γιόντλ.

Ένας δλάνηρος αιώνας πέρασε έκτοτε και τὸ πρόβλημα ύπάρχει, αλλά... συγχρονισμένο. Τώρα μάλιστα, χάρις στὰ μεγάφωνα τὰ «φωνασκήματα» άναστατώνουν κάποτε δόλοκληρα τετράγωνα, κι' όχι μονάχα, σαν άλλοτε, τὰ περί την θορυβούσαν «έλλάδα» σπιτίτια.

Είχαν και οι δημοσιογράφοι της εποχής έκείνης τὰ βάσανά τους, όχι μόνον τὰ οικονομικά. Η έλευθερία της γνώμης πληρώνονταν κάποτε ακριβά, όπως συμβαίνει και τώρα.

«Με μεγάλην μας λύπην—γράφει ή «Εσπέρα» της 1 Απριλίου 1859—εμάθεμεν ότι προχθές έδωρή άνήλως υπό τριών ύπαξιωματικών ο έκδότης της «Αυγής» κατέμψοθεν της πρωτοφυλίας διερχόμενος. Συνεπεία τούτων έδωκεν άναφορὰν εις την Βουλήν, ήτις χθές, χρειστούμεν να τὸ διακηρύξωμεν, λίαν άδοξοπρεπὸς και μετά θορυβώδη συζήτησιν παρεδέχθη ότι τὸ πρῶγμα ενέγνετο, ότι είναι σπουδαίον, ότι άφορῶν την κοινὴν τάξιν και προσεκάλεσεν δλόκληρον τὸ ύπουργείον εις μέσων των προσχευομένων συνεδριάσεων της Βουλής. Οι βουλευταί Κ. Ζαΐμης και Δανιήλουος διακρίθησαν.

«Ημεῖς έλυτήρημεν κατάκαρδα διὰ τὸ πάθημα της «Αυγής», μολονότι ή κυρούλα αυτή έχοροπώδη όταν ο πέλεκος της καταστροφής έπεσεκέθη την «Εσπέραν» προ τινων ήμερών και ούδὲ καν ίδιαις και άκριβδους δημοσιεύσεως ήξίωσιν την κατάσχισιν και παρεμπόδισιν της...».

Αλλά τὸ ευλοκόπημα των δημοσιογράφων ήταν, φαίνεται, στην ήμεροπρία διάταξι έκείνης τις ήμέρες, όπως φαίνεται άπό τη συνέχεια του δημοσιεύματος της ίδιαις εφημερίδος:

«Τὸ δὲ παρελθὸν Σάββατον έδωρή άγρίως έμψορσεν του «Καφελεύου της Α' νατολής» ο συντάκτης του «Αριστοφάνους» Κ. Καρύδης. Λυπομεθα έγκαρδώς, άλλ' έπληροφορήμεν εύτυχώς ότι ή Κυβέρνησις έλαθεν όλα τὰ σωστά μέτρα προς τήρησιν της τάξεως και τιμώρησιν (!) των άτοπημάτων».

Και άλλο:

«Την παρελθούσαν έβδομάδα κατεσχέθη ή «Αθηνά» διὰ τι νευρώδες άρθρον περί της καταστάσεως μας, ο «Φιλόλαος», ο «Αριστοφάνης» κ.ά. Αλλ' όπαντες ήπόρησαν πώς δέν κατεσχέθη και ή γαλλική «Ελπίς» ήτις έδημοσίευσεν δλόκληρον τον κατά τιν άνευθύνων προσώπων του Κράτους εύρεθέντα κατά την 25ην Μαρτίου εις τινια της πόλεως μέση λίβελλον. Ημεῖς περί της εύρέσεως αυτού ούδέναι έπορήσαμεν λόγον μέχρι τούδε, φρονούντες ότι τὰ τοιαύτα, άποκνήματα, πάντοτε, της άγεωστήρας άνατροφής, πρέπει να συγκαλύπτονται δσα τάχος ίνα μη μισήνουν και αυτόν τον ώραίον άτιμωσφαιρικόν άέρα μας.

Αλλά δέν ένωρούμεν παντάπασιν, όποιον δδόν ακολουθούντα τὰ ύπουργικά όργανα, έθεσαν αυτόν εις κυκλοφορίαν και μάλιστα διὰ τὸ έξωτερικόν, όπου ή έθνική υπόληψις, μετ' έκείνης των επί του θρόνου καθιμένων, πρέπει να θεωρηται τιμωτέρα παντός χρυσίου και ήσασαού...».

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Ο άπιστος και ο πιστός σύζυγος

ΕΙΔΑΜΕ στο προηγούμενο άρθρο ποιὰ είναι, άπό μορφολογικής άπόψεως, τὰ έφτά στοιχεία, πάνω στα όποία θα βασίσετε την έκλογή σας, για να επιτύχετε στο γάμο σας. Ας συμπληρώσωμε τώρα τὰ μορφολογικά αυτής μελέτης της προσωπικότητος με τας έξαιρετικά ενδιαφέρουσας παρατηρήσεις τὸ διαπρεπὸς Γερμανόφω φρενολόγου Γιόντλ.

1) Ο άστατος και άπιστος σύζυγος, έχει τὸ όπίσθιο μέρος τὸ κεφάλιό πὸ πλατὺ και πιὺ γεμάτο στη βάση παρά στην κορυφή.

Αλλά γνωρίσματά του είναι:

α) Τὰ πολύ πυκνά φρύδια, που σχηματίζουν ένα τόσο πολύ κλειστό, παρακολουθού, δηλαδή, την κόχη του ματιού, άντὶ να διευθύνονται προς τὰ έξω.

β) Τὸ πλατὺ και χονδρὸ πηγούνι.

2) Ο πιστός σύζυγος έχει τὸ όπίσθιο μέρος τὸ κεφάλιό στρογγυλὸ και περισσότερο γεμάτο στην κορυφή παρά στη βάση.

Αλλά γνωρίσματά του είναι:

α) Τὰ φωτεινά μάτια και τὸ «άνοιχτο» βλέμμα. Οι άνδρες που μισοκλείνουν τὰ βλέφαρα για να κутτάσουν, δέν είναι ελκικρινείς και σταθεροί.

β) Τὸ ίδιο ίσχύει και για τις γυναῖκες.

β) Τὸ λεπτὸ σαγόνι.

γ) Ο λεπτός λαιμός.

3) Ο κατ' έξοχην άνδρικός τύπος (ο άμιγής, όπως θα μπορούσαμε να πούμε) διακρίνεται άπό τὰ ακόλουθα γνωρίσματα:

α) Τὸ πρόσωπό του σχηματίζει μια όρθή γωνία, που ή κορυφή της βρίσκεται στο σαγόνι.

β) Η κορυφή του κρανίου του βρίσκεται πιὸ ψηλά από τὸ μπροστινὸ μέρος.

γ) Η γραμμή του κρανίου του, δηλαδή, από τὸ μέτωπο προς τὰ πίσω, άνέρχεται έλαφρά.

γ) Τὸ κρανίό του, στο πίσω μέρος, κατέρχεται δλόσια προς τὸν τράχηλο.

δ) Μύτη μεγάλη και χοντρή.

ε) Πρόσωπο πλατὺ.

στ) Τὰ χείλη σχηματίζουν μια ίσια γραμμή, σαν να τὰ έκοψε κανείς με μαχαίρι.

ζ) Η γραμμή από τὸ κάτω χείλος ως τὸ πηγούνι, είναι σχεδὸν ίσια.

η) Τὸ σαγόνι είναι όγκώδες και βαρὺ.

θ) Δόντια γερά και μεγάλα ή μέτρια. Ποτέ μικρά.

ι) Μέτωπο ίσιο.

4) Ο άμιγής άνδρικός τύπος σπανίζει δλοένα και περισσότερο στις ήμέρες μας. Ο άνδρικός τύπος, που έπικρατεί, έχει κεφάλι, περισσότερο στρογγυλὸ, μέτωπο κυρτὸ, μύτη μικρή, χείλη λεπτά.

5) Τὰ γνωρίσματα τὸ αίσθησιακού τύπου είναι τὰ ακόλουθα:

α) Σαγόνι χονδρὸ.

β) Χείλη επίσης χονδρά.

γ) Λαιμός ταύρου.

δ) Βλέμμα περιπαθὸς και λάγνο.

ε) Πολὺ συχνά, οι άνθρωποι που άνήκουν σ' αυτή την κατηγορία, έχουν εὖς μικρὰς προεχόχες στους κροτάφους. Παράμοιες προεχόχες υπάρχουν κάποτε και προς τὸ μέρος τὸν τράχηλο.

6) Τὰ γνωρίσματα της θηλυκότητος στη γυναῖκα είναι τὰ ακόλουθα:

α) Μέτωπο μέτριο και έλαφρὸς κυρτὸ στα δύο άκκα.

β) Μάτια χαμένα μέσα στις κόχες, μεγάλη και λάγνα.

ΣΤΟΙΧΙΣΜΟΙ ΤΑΜΟΣ

γ) Μύτη χοντρή στη ρίζα της.

δ) Χείλη έλαφρὰς σαρκώδη. (Τὰ πολὺ σαρκώδη χείλη προδίδουν ζωὴ ένστικτα).

ε) Η κάτω σιαγὸν πολὺ δυνατή.

στ) Λαιμός περισσότερο χονδρὸς παρά λεπτός.

7) Η γυναῖκα με ζωὴ ένστικτα έχει προβατίσιο πόσωπο. Τὰ μάλα των παρειῶν προεχέουν έλαφρά, τὰ μάτια φαίνονται σαν να έχουν πεταχτὴ από τις κόχες τους και τὰ χείλη είναι χονδρά και άκομψα. Πολλές γυναῖκες έλευθερίων ήδων έχουν παρόμοιο πρόσωπο.

8) Τὰ λεπτά χείλη προδίδουν στὸν άνδρα σκληρότητα και στη γυναῖκα ένρότητα αίσθημάτων.

9) Οι γυναῖκες, που έχουν άφθονες τρίχες στο έπάνω χείλος, ύποφέρουν πιθανώτατα από ανεπάρκεια τὸ θυρεοειδούς ή των ώσθκων.

10) Τὰ γνωρίσματα της άστατης γυναῖκας είναι:

α) Μάτια μικρά. Ο άξων τὸ οφθαλμικό βολβὸ παρουσιάζει μια έλαφρὴ απόκλισι προς τὰ έπάνω.

β) Τὸ μέτωπο της βρίσκεται πιὸ μέσα από τὸ σαγόνι, σὲ τρόπο που τὸ πρόσωπό της σχηματίζει όβεια γωνία.

γ) Μύτη μικρή και άνασηκωμένη στο κάτω μέρος.

δ) Ο λοβὸς των αὐτιῶν είναι πολὺ μεγάλος και φαίνεται σαν να κρέμεται. Ο λοβὸς αὐτὸς έχωρίζει γιατὶ είναι πολὺ κόκκινος, αντίθετα προς τὸ υπόλοιπο αὐτί, που έχει χρώμα φιλτισιένιο.

ε) Η όπόστασι από τη βάση της μύτης ως τὸ στόμα, είναι πολὺ μεγάλη.

στ) Η γυναῖκα με χοντρὸ σαγόνι προδίδει από πάθος, ή γυναῖκα με σαγόνι που φεύγει προς τὰ μέσα, προδίδει από άδυσνημία.

ζ) Η γυναῖκα που τὸ ένα της μάτι δὲ βρίσκεται στην ίδια εύθεια με τὸ άλλο, είναι έπιτόλαιη και άστατη.

11) Η γυναῖκα με σφιγμένα χείλη, είναι άκαρδη. Θα γίνη κακή σύζυγος και άπονη μητέρα.

12) Οι γυναῖκες με βαρεῖα φωνή κοντράλτας, διακρίνονται γιατὶ τη μεγάλη περιπαθειά τους. Η παιδιστικὴ φωνή σὲ μια γυναῖκα προδίδει άδουλία και έλλειψι ώριμότητος.

Ο δόκτωρ Γιόντλ άποδίδει επίσης σημασία στο άνάστημα.

Οι κοντόχοντροι άντρες, παρατηρεῖ, διακρίνονται από έναν έντονο αίσθητισμό. Οι έρωτικές έκδηλώσεις τους είναι βίαιες, αλλά παροδικές.

Οι ψηλοί άνδρες είναι περισσότερο αίσθηματικοί παρά αίσθησιακοί.

Οι δυν Ζουάν συναντάνται κυρίως στους άνδρες με μέτριο άνάστημα.

Οι ψηλές γυναῖκες είναι συνήθως ψυχρές. Τὸ ίδιο κι' οι πολὺ χαμηλές (έκείνες που έχουν άνάστημα κάτω από 1 μ. 50).

Οι γυναῖκες, συμβουλευεῖ ο δόκτωρ Γιόντλ, πρέπει να είναι λιγώκι πιὸ κοντὴ από τὸν άνδρα ή τὸλάχιστον ίσια. Πτὲ ψηλότερη, Αλλά και ο άνδρας επίσης δέν πρέπει να είναι πολὺ ψηλότερος από τη γυναῖκα. Α' να είναι πολὺ ψηλότερος από τη γυναῖκα, ποτελεῖ ψυχολογικὸ νόμο, ότι οι άνθρωποι συνειννοῦνται καλύτερα μεταξύ τους, όταν έχουν τὸ ίδιο περίπου άνάστημα. Η διαφορά τὸ άνάστηματος, αντίθετα, οδηγεί στην ά συμφωνία».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὰ δέκα «ναί».

Η ΤΡΑΠΕΖΑΡΙΑ, στη μορφή που την έέραμε ως τώρα, πλησιάζει να εκλείψει στην εποχή μας. Ο χώρος, στις σημερινές πολυκατοικίες, είναι περιωρισμένος, τὰ περισσότερα διαμερίσματα μικρά, τὰ νοίκια άκριβά και, από όποια πλευρά κι' άν τὸ πάραμε, άποτελεῖ μεγάλη σπατάλη τὸ ξεχωριστὸ δωμάτιο, που έκτελει, άποικιστικά και μόνο, χρέη τραπεζαρίας.

Εκτός, όμως, από τούς οίκονομικούς και τεχνικούς λόγους, είναι και οι αίσθητικοί λόγοι, που συντείνουν στη βαθμιαία κατάργηση της τραπεζαρίας από τὸ σύγχρονο σπίτι. Η κλασσική τραπεζαρία, με τὸ μεγάλο τραπέζι στο κέντρο τὸν δωματίου, τις καρέκλες τις τοποθετημένες ανά μία σε κάθε πλευρά του και τὸν μποφὲ ή τη σερόντα για συμπλήρωμα της επιπλώσεως, δέν συμβιβάζεται με τις νεότερες αισθητικές άντιλήψεις.

Τὸ τραπέζι, στο σπίτι τὸν 1957, έχει μεταφερθὲ σε μια γωνία τὸ σαλονιού ή, άκόμη συνηθέστερα, τὸν ελβιγκ-ρούμ, δηλαδή τὸν χώρο εκείνου, που έξυπηρετεῖ τὸ διπλὸ προορισμὸ τὸν δωματίου ύποδοχῆς και αὐτοῦ που φιλοξενεῖ εμάς τούς ίδιους, τις περισσότερες ώρες που μένομε στο σπίτι.

Τὸ μόνο ζήτημα, που προκύπτει από τη μετάθεσιν αυτή της άλλοτε τραπεζαρίας σε μιὰ γωνία ενός άλλου δωματίου, είναι πῶς θα «δικαιολογήσωμε» την παρουσία τὸν τραπέζιου στις ώρες που δέν έξυπηρετεῖ κανέναν προορισμὸ, πῶς, μ' άλλα λόγια, θα μπορέσωμε να μὴ τὸ εμφανίσωμε σαν ένα πρόσφυγα, που κατέφυγε στο σαλόνι ή στο ελβιγκ-ρούμ, αλλά σαν ένα έπιπλο χρήσιμο και ταιριαστὸ με τὸν υπόλοιπο χώρο.

Τὸ τραπέζι, λοιπόν, πρέπει κατ' άρχήν να είναι ένα έπιπλο που να «μεταμορφώνεται». Για τὴν μεταμόρφωσιν αυτή, υπάρχουν πολλοί τρόποι. Ο απλούστερος άπ' όλους είναι ή άντικατάστασι τὸν μεγάλου τραπέζιου της παλαιῆς τραπεζαρίας μ' ένα τραπέζι για τὸ τοῖά ή τὰ χαρτιά, που μπορούμε κάλλιστα να τὸ μεγαλώσωμε, όταν έχωμε δυὸ ή τσσερες καλεσμένους, τοποθετώντας έπάνω μιὰ στρογγυλή σανίδα.

Βολική επίσης, όταν δέν άντιμετωπίζωμε άνάγκες για πολλὰ πρόσωπα, είναι ή λύσι τὸν τραπέζιου σὲ σχῆμα μισοφύγαρου, που ή εύθεια πλευρὰ του έφαρμόζει στὸν τοίχο, ενώ ή ήμισφαιρικὴ πλευρὰ του μπορεῖ να χωρῇ άνετα ως πέντε σερόντα.

Αν τὸ τραπέζι μας είναι της «παλαιῆς σχολῆς», καλὸ είναι να φροντίσωμε να καλύψωμε τὸν όγκο του, σκεπάζοντάς το μ' ένα κάλυμμα που να φτάνη ως κάτω. Αν τὸ κάλυμμα αὐτὸ είναι λευκὸ, σταμπαρισμένο π. χ. με μπλε πίκες, μπορεῖ εξαίρετα να χρησιμοποῖται και ως τραπεζομάντηλο.

Τις ώρες πριν και μετά από τὸ γεῦμα, τὸ τραπέζι μας, άσχετα αν είναι μεγάλὸ ή μικρὸ και μοντέρνο ή κλασσικὸ τύπου, πρέπει να καμουφλάρεται κατὰ τρόπο, που να μὴν υπενθυμίζει τὸν βασικὸ προορισμὸ του. Τις καρέκλες, θα τις βάλωμε αλλού και έπάνω στο τραπέζι θα τοποθετήσωμε μιὰ μεγάλη λάμπα, περιοδικά, μπιμπελό ή ένα λεύκωμα.

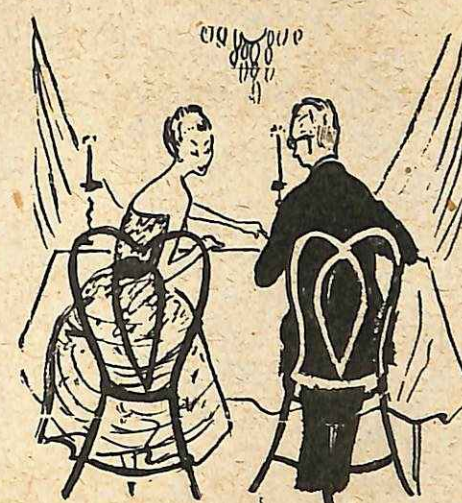
Όταν έχωμε καλεσμένους για φαγητὸ, αλλά άκόμη και για τὴ δική μας εφάρμογη και καλύτερη έξυπηρετησιν, πρέπει να μεταβάλωμε τὸ φωτισμό, που έχει τὸ δωμάτιο κατὰ τις ύπολοιπες ώρες.

Τὸ ιδεώδες είναι να φωτίζεται μόνο τὸ τραπέζι μ' ένα άμπαζούρ ή με άπλικες, και τὸ υπόλοιπο δωμάτιο να είναι βυθισμένο στο σκοτάδι. Αλλά και όταν αὐτὸ δέν είναι εύκολο, πάλι επιβάλλεται ένας πρόσθετος φωτισμὸς στο τραπέζι, ώστε να ξεχωρίζη άνάμεσα στο χώρο τὸν σαλονιού ή τὸν ελβιγκ-ρούμ, όπου τὸ έχωμε τοποθετημένο. Τὸ καλύτερο, στην περίπτωση αυτή, είναι να βάλωμε στο τραπέζι ήλεκτρικά κρητοπήγια, με λάμπες σὲ φόρμα κεριών.

Τὰ λουλούδια είναι επίσης άπαραίτητα στο τραπέζι, προπαντός, βέβαια, όταν έχωμε καλεσμένους. Ποτέ, όμως, δέν πρέπει να τὰ τοποθετούμε σε μεγάλα βάζα, που να έμποδίζουν τούς καλεσμένους μας να βλέπουν ο ένας τὸν άλλο.

Τὸ ώραιότερο, είναι να βάλωμε τὰ λουλούδια σε μικρὰ άνδοχεία, από ένα πλάι σε κάθε σερόντιο. Μοιάζει σαν να προσφέρωμε στὸν κάθε καλεσμένο μας και τὸ δικὸ του μπουκέτο!

Ο τρόπος, που θα στολίσωμε τὸ τραπέζι μας, αν έχωμε έγκαταλείψει την τραπεζαρία-δωμάτιο για να προσχωρήσωμε στην τραπε-

Μὴν τοιμηπτε έναν μεζὲ που σὰς άρέσει άπό ένα πιάτο που δέν είναι τὸ δικὸ σας.

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

ΤΟΥ ΤΡΑΠΕΖΙΟΥ

Η θέσι του στο μοντέρνο σπίτι, τὸ στόλισμά του και οι καλοί τρόποι

Ζαρία-γωνία, πρέπει κι' αὐτὸς να είναι σύμφωνος με τὸ μοντέρνο γούστο.

Όπως καταλαβαίνετε, σὲ μιὰ τραπεζαρία, που... δέν είναι πιὰ τραπεζαρία, πολὺ λίγο ταίριαζει ή έκτυφλωτική στυλιπνότητα ενός λευκοῦ σερόντιου στο λευκὸ τραπεζομάντηλο και με λευκὲς πετσέτες. Πολὺ πιὸ σύμφωνη με τὴν ατμόσφαιρα τὸν μοντέρνου σαλονιού ή τὸν μοντέρνου «ελβιγκ-ρούμ» που φιλοξενεῖ τὸ τραπέζι σας, είναι ή άντίθεση ενός «παῶ» και ενός ζωηροῦ χρώματος — π. χ. ενός κρέμ σερόντιου σ' ένα χρυσαφὶ τραπεζομάντηλο.

Ακόμη τοιμηρότερη μπορεῖτε να εῖσαστε στὸν τρόπο που θα εμφανίζετε τὸ τραπέζι σας, τὸ καλκάρι, όταν δλόκληρο τὸ σπιτί άποκτά μιὰ πιὸ χαρωπή και πιὸ άνεστήμη όψη. Ένα φανταζι σερόντιο στο τραπεζομάντηλο χρώμα μπλε-ρούα, θα κάνη τούς φίλους σας να φάνε με πολὺ περισσότερη όρεξη.

Φυσικά, ή απλούστευση αὐτὴ τὸν στυλ της παλαιῆς τραπεζαρίας, συνεπάγεται και κάποια χαλάρασι των «άσταλδκων» τρόπων της καλῆς συμπεριφοράς, που δόμεναν άλλοτε φιλοξενούντες και φιλοξενούμενοι. «Ομως, εξακολουθούν να υπάρχουν πάντα ώρισμένοι βασικοί κανόνες — έκτός από τούς άυτονόητους, που καθορίζουν τη χρῆσιν των μαχαίροπθέρων και άπαγορεύουν τη χρῆσιν των δαχτύλων! — τούς όποιους, όταν παραδοῦμε σ' ένα τραπέζι, κινδυνεύωμε να χαροατηριοτούμε ως άνεγνείς ή, τὸλάχιστον, δυσάρεστοι συνδιατυμνές».

Οι παρακάτω είναι οι έξη κυριώτεροι:

1) Μὴν καννίζετε άνάμεσα στο τυρί και στο φρούτο, άκόμη και αν ή οικοδόποινα σας δόση την άδεια.

2) Μὴ τοιμηπτε ένα μεζὲ που σὰς άρέσει από ένα πιάτο που δέν είναι τὸ δικὸ σας. Μὲ όση χάρι κι' άν κάνη μιὰ κυρία αὐτὴ την κίνησιν, κανείς δέν πρόκειται να τη θεωρήση χαριτωμένη!

3) Όταν θέλετε να έξυπηρετήσετε ένα καλεσμένο σας, φροντίζετε να μὴν ένοχλήτε έναν άλλο. Είναι τρομερὸ, την ώρα που τρώει κανείς, να χειρονομή ή οικοδόποινα μπροστά του ή να περνάει πάνω από τὸ πιάτο του έναν δίσκο κατεδυνομένο άλλοτο.

4) Όταν καθόσαστε άνάμεσα σε δυὸ κυρίες — ή, αν έχετε άνδρας, άνάμεσα σε δυὸ κυρίες — μὴν άπασχολήσθε μόνο με τὸν ένα που σὰς φαίνεται έλκυστικότερος ή έλκυστικώτερη.

5) Μὴ έξαναγκάζετε τούς καλεσμένους σας να δαναοερδιστούν, όταν σὰς διαβεβαιώνουν, με σπαράκτικὴ ελκικρίνεσι, πῶς έχουν χορτάσει και δὲ θέλουν άλλο.

6) Μὴ άφίνετε τὸν εαυτὸ σας να συγκινηθὲ από τις ίκεσις της γάτας τὸν σπιτιού, που ζητάει να της πετάξετε ένα μεζεδάκι.

...ΜΑ, δε σε βλέπω, Γκύ, και τόσο ένθουςιασμένος για την ευχάριστη είδηση! Ψιθύρισε με παράπονο η Λουίζα. Ο Γκύ έτριψε τα μάτια του, σατισμένος, προσπαθώντας να χαμογελάσει. Αγκάλιασε τη φίλη του και τη φίλησε μηχανικά στο μέτωπο.

— Άπεναντίας, Λουίζα μου! αποκρίθηκε. Είμαι χαρούμενος... κι' ευτυχισμένος γι' αυτό που έμαθα.

Μά, ενώ έλεγε αυτά, μέσα του γινότανε θεομηνία. Την αγαπούσε τρελλά τη Λουίζα — δακτυλογράφο σε κάποιο υπουργείο — μιὰ σεμνή και σοβαρή κοπέλλα, που του είχε δώσει με τυφλή πίστι, με απέραντη αφοσίωση. Ήθελε πολύ να τη δει ευτυχισμένη, και είχε υποχρέωση να κάνει ό,τι μπορούσε για να της δώσει στην κοινωνία τη θέση που της άξιζε.

— Θα σε πάρω, της έλεγε, μόλις βρω μιὰ καλή δουλειά.

Και τη δουλειά αυτή τη βρήκε πριν από δύο μήνες, ως πρώτος μηχανικός στο εργοστάσιο του κ. Μπερνάρ Νωντέ, με πολύ καλό μισθό. Η Λουίζα, από λεπτότητα, δε του θύμιζε ποτέ την υπόδειξή του. Μά ήταν βέβαιη πως ο φίλος της θα κρατούσε το λόγο του.

Ο Γκύ δεν είχε λησμονήσει ποιά ήταν το καθήκον του απέναντί της.

Μιά μέρα, όμως, ένα μήνα μετά την πρόσληψή του στο εργοστάσιο, έγινε κάτι απροσδόκητο.

Εκείνη τη μέρα, ενώ επέστρεφε μόνος, με ένα τζιπ του εργοστασίου, από μιὰ ερμηκή τοποθεσία, όπου σε λίγο θα έχτιζαν καινούργιο παράρτημα, είδε στην άκρη ενός δρόμου ένα αναποδογυρισμένο αυτοκίνητο. Κατέβηκε άμέσως, έτρεξε στον τόπο του ατυχήματος και, σε λίγο, ύστερ' από μεγάλες προσπάθειες, έβγαλε κάτω από τα ερείπια της κύρσας, μιὰ αναισθητη κοπέλλα. Με μιὰ ματιά που της έριξε, είδε πως δεν είχε τραυματιστή πουθενά. Είχε λιποθυμήσει μονάχα.

Η νέα δεν άργησε να συνέρθη.

— Σας ευχαριστώ πολύ, κύριε! Μου σώσατε τη ζωή! Πρέπει να σας γνωρίσω ο πατέρας μου! είπε.

Λέγοντας αυτά, τον κύτταζε στα μάτια με θαυμασμό και έκστασι. Ήταν μιὰ κομψή κοπέλλα, με ξανθά μαλλιά και γαλανά μάτια, με ύψος «πλουσιοκόριτσου».

— Με συγχωρείτε, δεσποινίς μου, ψιθύρισε ο μηχανικός, μα νομίζω, ότι είπατε λίγο υπερβολική...

— Η Ζιζέλ Νωντέ, τον διέκοψε απότομα εκείνη, δε μπορεί ποτέ να ξεχάσει, ότι, αν δε βρισκόσαστε σείς, τη στιγμή αυτή, θα είχε πεθάνει από ασφυξία.

— Έχετε καμμιὰ συγγένεια με το μεγάλο εργοστασιάρχη; ρώτησε περίεργος ο Γκύ.

— Είναι πατέρας μου.

— Έτσι γνώρισε για πρώτη φορά ο Γκύ τη Ζιζέλ, που δε πατούσε ποτέ το πόδι της στο εργοστάσιο του πατέρα της. Ο Νωντέ, όταν έμαθε από την κόρη του τί είχε γίνει, θεώρησε υποχρέωσή του να καλέσει το μηχανικό στο γραφείο του και να τον ευχαριστήσει θερμά για την έγκαιρη επέμβασή του. Εκείνο το βράδυ, τον κράτησε κι' έφαγαν μαζί, στη βίλλα του.

Ο Γκύ ζαλίστηκε όταν βρέθηκε στην αίγλη και στον πλούτο της τραπεζαρίας. Περισσότερο, όμως, απ' όλα, τον είχαν συγκινήσει τα παράξενα βλέμματα που του

έριχνε η Ζιζέλ.

Ούτε καν πέρασε από το νου του ή σκέψι πως θα ήταν δυνατό να καταδεχτή αυτή, ή κόρη του πλουσιού εργοστασιάρχη, ν' αγαπήσει έναν υπάλληλο του πατέρα της. Έξ' άλλου, είχε ολοζώντανη πάντα μπροστά του την εικόνα της αγαπημένης του Λουίζας.

Από τότε, ο Νωντέ συζητούσε με το μηχανικό του σε τόνο μάλλον φιλικό. Δεν είχε πιά απέναντί του ύψος προϊσταμένου. Άπεναντίας, ήθελε ν' ακούη τη γνώμη του για ώριμένα ζητήματα της δουλειάς.

Ο Γκύ είχε προσέξει και κάτι άλλο: η Ζιζέλ, που δε παρουσιαζόταν άλλοτε στο εργοστάσιο, περνούσε τώρα τακτικά κάθε μέρα από το γραφείο του πατέρα της κι' εύρισκε τον τρόπο να κουβεντιάσει λίγο με τον Γκύ. Οι ματιές της, ή στάσι της, ο τόνος της φωνής της δεν άφηναν πιά καμμιὰ αμφιβολία στο μηχανικό, ότι η Ζιζέλ τον είχε έρωτευτή.

Εκείνος, όμως, δεν ένοιωσε τίποτα στην καρδιά του γι' αυτήν. Την είχε χαρίσει ολόκληρη στη Λουίζα.

Ένα μεσημέρι, ο Νωντέ, αφού τελείωσε όλη ή εργασία, έκανε στον Γκύ την πρότασή του απλά, χωρίς περιστροφές:

— Άκούσε, παιδί μου. Λίγο καιρό σε ξέρω, μα σ' έξετίμησα πολύ για τον χαρακτήρα σου και τις γνώσεις σου. Τα ίδια αισθήματα — και κάτι περισσότερο — δοκιμάζει και ή κόρη μου για σένα. Είσαι για μένα ο ιδανικός γαμπρός. Μαζί με την κόρη μου, θα σου δώσω και τη διεύθυνση του εργοστασίου, που θα γίνη δικό σου, όταν θα κλείσω τα μάτια μου. Δέχεσαι;

Τού ήρθε ζάλη το Γκύ. Τού παρουσιάζονταν μιὰ μοναδική ευκαιρία να βγή από την άφθνεια, να εξασφαλίσει ένα λαμπρό μέλλον. Και ή Λουίζα; Ένοιωσε δυνατό πόνο στην καρδιά, με τη σκέψη, ότι θα κατέστρεφε τη ζωή της αγαπημένης του. Προσπάθησε, όμως, με ανδρικό εγωισμό να πείσει τον εαυτό του, ότι μιὰ καλή απόζημιαση, θα έκανε τη φίλη του να παρηγορηθή για την εγκατάλειψή της.

— Δέχομαι, κύριε Νωντέ, και σας ευχαριστώ, ψιθύρισε τέλος.

Από τότε, άρχισε ν' αποφεύγη τη Λουίζα, με διάφορες προφάσεις. Την αγαπούσε πολύ και ή καρδιά του δε βαστούσε να ληστήσει την κοπέλλα αυτήν, που του είχε δοθεί με τόση ανυστεροδουλία. Μόλις, όμως, έμαθε πως ή Λουίζα θα γινότανε μητέρα, ένοιωσε πραγματική αναστάτωση. Δεν είχε ούτε και τη φορά αυτή τη δύναμη να της όμολογήσει την αλήθεια. Και την άφησε με άδοστες υποσχέσεις.

Είχε δεκαπέντε μέρες να δει τη Λουίζα.

Ένα βράδυ, πηγαίνοντας σπίτι του, τη βρήκε να τον περιμένει έξω από την πόρτα του δωματίου του.

— Είναι ανάγκη να σου μιλήσω, ψιθύρισε.

Σε λίγο, καθόντανε μπροστά σ' ένα τραπέζακι.

— Τα έμαθα όλα, Γκύ! άρχισε να λέη ή Λουίζα, με υπέκρυψη μα σταθερή φωνή. Κατάλαβα, επί τέλους, γιατί με αποφεύγεις τόσον καιρό, γιατί κρύβεσαι από μένα... Σήμερα το απόγευμα πήγα στο εργοστάσιο να ζητήσω πληροφορίες για σένα... Κι' εκεί άκουσα τους υπαλλήλους να λένε, ότι, σε λίγες μέρες, θα γίνουν οι γάμοι σου με τη δεσποινίδα Νωντέ...

— Λουίζα!... τραυλίσέ ο Γκύ, με βουρκωμένα μάτια. Μη φοβάσαι, δεν ήρθα να σου κάνω σκηνές! τον διέκοψε ή Λουίζα, προσπαθώντας να χαμογελάσει. Ήρθα μινάχα να σου πω, ότι σε δικαιολογώ για την απόφασή σου, όσο σκληρή κι' αν είναι για μένα. Ο γάμος σου αυτός θα σε ανεβάσει ψηλά, θα σε κάνει πλούσιο, ενώ, μαζί μου θα περνούσες ζωή με στερήσεις... Δε σου ζητώ τίποτα για μένα... Σε παρακαλώ, μονάχα, όταν θα γεννηθή το παιδί μας — το παιδί σου — να φροντίσεις γι' αυτό...

Ο Γκύ τινάχτηκε απ' τη θέση του, έσκυψε πάνω απ' τη Λουίζα και την αγκάλιασε κλαίοντας.

Το ψυχικό μεγαλείο της, ή αυτοθυσία της, τού φανέρωσαν ποιά ήταν το καθήκον του.

— Συγχωρέσέ με, αγαπημένη μου, που σ' έκανα να υποφέρεις. Τα βάσανά σου, όμως, τελείωσαν. Έσύ πρέπει να γίνης γυναίκα μου, γιατί σ' αγαπώ, ενώ για τη Ζιζέλ δεν ένοιωσα ποτέ τίποτα. Το χρήμα της μονάχα μου θόλωσε το νου... Μη σε νοιάζει, όμως! Θα δουλέψω πολύ, μα θα εξασφαλίσω ζωή άνετη για σένα... Εκείνη τον κύτταζε, σχεδόν τρομαγμένη, μη πιστεύοντας σ' αυτά της.

... και για το παιδί μας! προσέθεσε ο Γκύ, κλείνοντας τα χείλη της μ' ένα φίλι.

ΕΜΙΛ ΛΕΜΟΥΑΝ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΛΟΥΙΖΑΣ

Γυναίκες

ΠΟΥ ΠΟΛΕΜΗΣΑΝ ΣΑΝ ΑΝΤΡΕΣ

Η ΝΥΧΤΑ άρχισε ν' απλώνει πάνω από τη Νικαία, τα πρώτα μολυβένια της πέπλα. Τόσο οι άστοι, όσο κι' οι εργατικοί πήγαν να κοιμηθούν στα σπίτια τους. Τη νύχτα και τους προκάιν' το σκοτάδι. Τα λιγοστά μαγαζιά έκλειναν το ένα ύστερα από τ' άλλο. Βαρείες σιδερένιες άμπαρες και διπλά λουκέτα μ' αλυσίδες, στερώναν τις χοντρές δρύινες πόρτες των άρχοντικών. Η Νικαία έτοιμαζόταν να δεχτεί τη νύχτα. Τη νύχτα που έγινε, θάρρεις, για να σκεπάζει με το σκοτεινό της μαγιά, τα έγκληματα και τις συνωμοσίες. Μονάχα ένα μέγαρο φαίνονταν σαν να μην ήθελε να κοιμηθί. Σαν να μη ζητούσε να κλείσει έξω από τη μαρμαρένια του είσοδο, το σκοτάδι με τα φαντάσματά του...

Ήταν το παλάτι του αυτοκράτορος Θεωδώρα Β' του Λάσκαρη, όπου γινόταν μεγάλη προετοιμασία για μια δλονύχτια γιορτή. Απόψε ο αυτοκράτορας Θεωδώρας, θα δέχονταν στις άπέραντες αίθουσες των άνακτόρων του, ό,τι ευγενέστερα κι' όμορφότερα είχε να επιδείξει ή κοινωνία της φημισμένης εκείνης πολιτείας. Κι' όστόσο ήταν ή εποχή που ή Νικαία μαστιζόταν άγρια από τις όρδες ενός φοβερού κακοποιού. Ένός κακοποιού που κανείς δεν ήξερε τ' όνομά του. 'Ο λαός τον φώναζε «Μονόφθαλμο δαίμονα» —κι' έτσι τον όνομάζουν μέχρι σήμερα οι Ιστορικοί—, γιατί είχε δεμένο διαρκώς το ένα του μάτι με μαύρο μαντήλι. 'Αλλά κι' ο ίδιος, ήταν δλοκλήρος ντυμένος κατάμαρα. Μαύρα ύποδηματα, μαύρο χιτώνα, μαύρο κάλυμμα του κεφαλιού. Ήταν ψήλος και αδύνατος, σύμφωνα με τις περιγραφές αυτών που τον είδαν από κοντά. Μά το χέρι του όταν κρατούσε το σπαθί, έπεφτε σαν πυρίνη ρομφαία ανάμεσα στους έχθρους του.

Ή Νικαία, ή άχυρή αυτή πόλη του Βυζαντίου, ήταν βασίλειο μιας έξοχιστης αυτοκρατορίας και άπαιχε σαράντα περίπου μίλια από την Κωνσταντινούπολη. Ήταν φθινόπωρο του 1255. Τότε ακριβώς ο «Μονόφθαλμος», είχε εισβάλει με τους άνθρώπους του στ' όραιο αυτό προστόιο της Δαρδανούσσας, έσφαζε τους κατοίκους του κι' άφου έβαλε στο χέρι ό,τι πολυτιμότερο υπήρχε εκεί, άναψε φωτιά στις τέσσερις γωνίες της και την έκανε στάχτη. 'Υστερα άρχισε ν' απειλεί τον αυτοκράτορα: «Είμαι κακός να έγκαταλείψης το θρόνο σου —του έστελες μηνύματα— για να βάλω στη θέσι σου αυτών που θέλω έγώ. 'Αρκετά κάθισες στο στέβρο του λαού». Αυτό το άναφέρει ο ίδιος ο Θεωδώρας στις «Επιστολές» του, με κάποιον πικρία. Γιατί μ' όλη την έξασθημένη του γυεία, ήταν ένας έξαιρετος μονάρχης. Πριν ανέβη στο θρόνο, είχε άφιέρωση όλο του τον καιρό στις μελέτες και τη φιλολογία. 'Ο πατέρας του, ο 'Ιωάννης Βατάτζης, έκανε ό,τι μπορούσε για τη μόρφωσή του και ή άγωγή του είχε άνατεθεί στους δυο καλύτερους λόγιους της εποχής εκείνης: Στό Νικηφόρο Βλεμμύδη και το Γεώργιο 'Ακροπολίτη.

Όστόσο ο Θεωδώρας ήταν βέβαιος για το «Μονόφθαλμο». Ήταν βέβαιος πως ένεργούσε για λογαριασμό τρίτων και πως οι «τρίτοι» αυτοί ήταν έχθροι της αυτοκρατορίας. 'Ας μπορούσε να μάθι τα σχέδιά του! 'Ας μπορούσε να πληροφορηθί ποιός ήταν ο άνθρωπος αυτός και ποιοι ήταν εκείνοι που του ώπλιζαν το χέρι! Θά ήξερε τότε που έπρεπε να χτυπήσει ή πως ν' άμυνθί. Ένώ τώρα ήταν έκθεσιμένος σ' όλους τους κακούς άνένιους. 'Ο λαός που τον λάτρευε ως τότε, άρχισε να μουρμουρίζει ένάντιόν του. Και με το δίπνο του, Γιατί μια φούχτα κακοποιών, έπεριπε το θάνατο και τον τρόπο άπ' όπου κι' άν περνούσε. Χτές άκόμη στή Νυμφαία, μπήκαν στ' άρχοντικό της Μαρίας Δαλασσηνής— άνεψιάς του αυτοκράτορα— και τ'ό λήστεψαν ως την τελευταία του καρφίτσα. 'Η ίδια μόλις και με βία κατώρθωσε να ξεγλυστρήσει από τα φονικά τους χέρια...

Η Νικαία ζούσε μέρες άγωνίας. Οι κάτοικοι της, όπως είδαμε στην άρχή, κλεινόταν νωρίς στα σπίτια τους. Μά ο Θεωδώρας, σύμφωνα με το σχέδιο των άξιωματικών του, είχε άποφασίσει να μάθι τα σχέδιά του! 'Ας μπορούσε να πληροφορηθί ποιός ήταν ο άνθρωπος αυτός και ποιοι ήταν εκείνοι που του ώπλιζαν το χέρι! Θά ήξερε τότε που έπρεπε να χτυπήσει ή πως ν' άμυνθί. Ένώ τώρα ήταν έκθεσιμένος σ' όλους τους κακούς άνένιους. 'Ο λαός που τον λάτρευε ως τότε, άρχισε να μουρμουρίζει ένάντιόν του. Και με το δίπνο του, Γιατί μια φούχτα κακοποιών, έπεριπε το θάνατο και τον τρόπο άπ' όπου κι' άν περνούσε. Χτές άκόμη στή Νυμφαία, μπήκαν στ' άρχοντικό της Μαρίας Δαλασσηνής— άνεψιάς του αυτοκράτορα— και τ'ό λήστεψαν ως την τελευταία του καρφίτσα. 'Η ίδια μόλις και με βία κατώρθωσε να ξεγλυστρήσει από τα φονικά τους χέρια...

Ή Νικαία ζούσε μέρες άγωνίας. Οι κάτοικοι της, όπως είδαμε στην άρχή, κλεινόταν νωρίς στα σπίτια τους. Μά ο Θεωδώρας, σύμφωνα με το σχέδιο των άξιωματικών του, είχε άποφασίσει να μάθι τα σχέδιά του! 'Ας μπορούσε να πληροφορηθί ποιός ήταν ο άνθρωπος αυτός και ποιοι ήταν εκείνοι που του ώπλιζαν το χέρι! Θά ήξερε τότε που έπρεπε να χτυπήσει ή πως ν' άμυνθί. Ένώ τώρα ήταν έκθεσιμένος σ' όλους τους κακούς άνένιους. 'Ο λαός που τον λάτρευε ως τότε, άρχισε να μουρμουρίζει ένάντιόν του. Και με το δίπνο του, Γιατί μια φούχτα κακοποιών, έπεριπε το θάνατο και τον τρόπο άπ' όπου κι' άν περνούσε. Χτές άκόμη στή Νυμφαία, μπήκαν στ' άρχοντικό της Μαρίας Δαλασσηνής— άνεψιάς του αυτοκράτορα— και τ'ό λήστεψαν ως την τελευταία του καρφίτσα. 'Η ίδια μόλις και με βία κατώρθωσε να ξεγλυστρήσει από τα φονικά τους χέρια...

Ή Νικαία ζούσε μέρες άγωνίας. Οι κάτοικοι της, όπως είδαμε στην άρχή, κλεινόταν νωρίς στα σπίτια τους. Μά ο Θεωδώρας, σύμφωνα με το σχέδιο των άξιωματικών του, είχε άποφασίσει να μάθι τα σχέδιά του! 'Ας μπορούσε να πληροφορηθί ποιός ήταν ο άνθρωπος αυτός και ποιοι ήταν εκείνοι που του ώπλιζαν το χέρι! Θά ήξερε τότε που έπρεπε να χτυπήσει ή πως ν' άμυνθί. Ένώ τώρα ήταν έκθεσιμένος σ' όλους τους κακούς άνένιους. 'Ο λαός που τον λάτρευε ως τότε, άρχισε να μουρμουρίζει ένάντιόν του. Και με το δίπνο του, Γιατί μια φούχτα κακοποιών, έπεριπε το θάνατο και τον τρόπο άπ' όπου κι' άν περνούσε. Χτές άκόμη στή Νυμφαία, μπήκαν στ' άρχοντικό της Μαρίας Δαλασσηνής— άνεψιάς του αυτοκράτορα— και τ'ό λήστεψαν ως την τελευταία του καρφίτσα. 'Η ίδια μόλις και με βία κατώρθωσε να ξεγλυστρήσει από τα φονικά τους χέρια...

Μια νεαρή σκλάβια κρατούσε ψηλά τη δάδα για να μπόρ ή κυρά της να παρακολουθί το στόλισμα, μέσα στον πελεκητό βενετσιάνικο καθρέφτη. Μια άλλη άποτελείανε το πολύπλοκο χτένισμα των πλούσιων μαλλιών της, που έμοιαζαν σαν όλόχρυση θάλασσα κάτω άπ' τις στυλινές άναγνέιες της σελήνης. Μια τρίτη τακτοποιούσε τις πτυγές του χρυσόκέντητου χιτώνα της. Μά ή πεντάμορφη πριγκίπισσα δέ χαμογελούσε στον έαυτό της την ώρα εκείνη. Δεν κύταζε ούτε καν πού τη στόλιζαν με τόση προσοχή. Ήταν σκυθρωπή και άφηρημένη. Μια έπιμονή σκέψι τη βασάνιζε: 'Ο έξάδελφός της ο Μιχαήλ Δούκας, έπρεπε να βρισκεται πρό πολλού κοντά της. Γιατί άγοούζε; Γιατί δεν είχε έμφανισθί άκόμη, άφου του είχε στείλει μήνυμα πως ήταν άνάγκη να τον έβί;

Ή Μαρία, όπως όλες οι γυναίκες, έβαζε πάντα το κακό στο γού της. Κι' όσο πιο πολύ συλλογιόταν τόσο και πιο πολύ ταραζόταν. Μά έσφηνικά, ένας άνάστροφος ήχος μακρινών βημάτων στο βολωτό διάδρομο, την έκανε να σκιρτήση. Ή πριγκίπισσα χτύπησε τις παλάμες της κι' οι σκλάβες, με μια βαθείά υπόκλιση, βγήκαν από το δωμάτιο χωρίς να στρέψουν ούτε μια φορά πίσω τους να δούνη.

Την ίδια στιγμή, τα βελουδένια παραπέτασματά της εισόδου άνασκήδθηκαν με τρόπο και φάνηκε τ' όρχο πρόσωπο ενός νέου. Ήταν ο Μιχαήλ Δούκας.

—Πώς άργησες; τον επέπληξε ή Μαρία. Περιμένοντας, άγωνιούσα. Θά έπρεπε να ήσουν έδώ πριν μια ώρα το λιγώτερο...
'Ο Μιχαήλ μπήκε στον κοιτώνα και στάθηκε άκίνητος μπρός στην έξάδελφί του. Κι' όταν εκείνη σταμάτησε να τον μαλλώνη, της είπε χαμηλόφωνα:

—Δέ μπορούσα νάρθω νωρίτερα. Τ' άνάκτορα είναι κυκλωμένα από τη φρουρά του αυτοκράτορος...

Ή πριγκίπισσα τινάχτηκε πάνω:

—Τι έννοιες; ρώτησε το συνομιλήτή της. Για ποίο λόγο είναι κυκλωμένα τ' άνάκτορα;

Ή άλλος άνασκήωσε τους ώμους του.

—'Ισως να περιμένουν να έμφανισθί ο «Μονόφθαλμος», άποκρίθηκε. 'Υποφιάζομαι άκόμη πως ή γιορτή που δίνεται απόψε, έχει ακριβώς αυτό το σκοπό: Νά τον ρίξουν στην παγίδα! Διαφορετικά δεν έξηγείται γιατί ή φρουρά έλαβε τόσο μέτρα...

Ή Μαρία κάθισε όρη σ' ένα άνάκλιτρο. 'Ο Δούκας έξακολουθούσε να στέκεται όρθός, άμύλητος και με σταυρωμένα τα χέρια στο φαρδύ του στήθος. Ήταν σαν να περίμενε έντολές. Κι' άξσφια ή παράξενη εκείνη νέα, σαν να πήρε μια μεγάλη άπόφασι, άρπαξε τον έξάδελφό της από τα χέρια και του έλεπε τονίζοντας μια μια τις λέξεις:

—Πρέπει να τους άποδείξουμε, Μιχαήλ, ότι δεν φοβόμαστε κανένα! Φύγε και πήγανι να με περιμένης κοντά στο ύδραγωγείο. Θάρθω να σ' άναμαύρω γρήγορα...

Έφυγε εκείνος βιαστικά κι' ή Μαρία, αντί να καλέση τις σκλάβες της να συνεχίσουν το στόλισμα, βγήκε από μια μικρή πόρτα του κοιτώνα, πέρασε τρέχοντας ένα σκοτεινό διάδρομο, ανέθηκε και κατέβηκε πολλές σκάλες και τέλος, βρέθηκε στα ύπογεια του παλατιού. Μονομιάς έτρεξε κοντά της ένας ψηλόκορμος φρουρός και της έπραξε το πέρασμα με το κοντάρι. Αυτή όμως το έσπραξε άπότομα με το χέρι, ενώ συγχρόνως του ψιθύριζε:

—'Ο άετός θά φέρη τη νίκη! Μέσα στη νύχτα, είμαστε όλοι άδελφια! 'Ο φρουρός άνοίξε κατάπληκτος τα μάτια του. Δέ μπορούσε να πιστέψη στ' αυτήα του. Μά ή Μαρία δεν τον άφισε περισσότερο στην έκπληξή του.

—Εσύ δέ με ξέρεις, του έπλε. 'Εγώ όμως σε γνωρίζω. Είσαι ή δεν είσαι ο Μάρκος; 'Ανήκεις στη δύναμι του «Μονόφθαλμου» και τον υπηρετείς όπως κι' έγώ, όπως κι' όλοι μας. Γι' αυτό θέλω να με βοηθήσης να βγώ κρυφά από το παλάτι. Πρέπει να φτάσω το ταχύτερο στο ύδραγωγείο. 'Από τον κήπο όμως είναι άδύνατο να πε-

ράσουμε, γιατί παραφυλάνε οι όπλίτες. 'Από πού να βγούμε χωρίς να μάς δη κανείς;

Ή Μάρκος έμεινε για λίγο σκεπτικός. 'Αποφασιστικά κατόπιν, πήρε τη Μαρία από το χέρι και την κατέβασε από μια πέτρινη σκάλα, σ' ένα ύπογειο που μύριζε ύγρασία. Οι τοίχοι του έπρεπε να είναι πράσινοι από τη μούχλα. Μά δέ μπορούσε να τους δη. Το σκοτάδι ήταν πυκνό εκεί μέσα κι' ο αέρας στενόχωρος, δυσκόλευε την άναπνοή. Προχωρούσαν στα τυφλά ο ένας πίσω από τον άλλον. Φαίνεται όμως ότι ο Μάρκος γνώριζε καλά το δρόμο, γιατί περπατούσε γρήγορα, με άνεσι, χωρίς να σκοντάφτη πουθενά. Ή πριγκίπισσα τον άκολουθούσε με άπόλυτη έμπιστοσύνη, έπειδή ήξερε πως το σύνθημα που του είχε πη πριν από λίγο, ήταν άρκετό για να την ύπερασπίση στην άνάγκη και με τη ζωή του άκόμη.

Όστόσο σ' ένα σημείο γλυυτερό από λάσπη που κολλούσε κάτω από τα πόδια τους, σταμάτησαν. Μονομιάς ο Μάρκος γονάτισε κατάχαμα κι' άρχισε να ψάχνη να βρη κάτι στον τοίχο. Πέρασαν έτσι άρκετα λεπτά της ώρας. Ή Μαρία άρχισε ν' άνυπομονή.

—Τι τρέχει, Μάρκο; τον ρώτησε. Τι ψάχνεις να βρης;

—Έδώ υπάρχει μια μυστική έξοδος. Μά δέ βρίσκω τον τρόπο να την άνοιξω...

—Δεν την άνοιξες άλλη φορά;

—Μια φορά μόνον, όταν έπρόκειτο να μη στο παλάτι κρυφά ο «Μονόφθαλμος». Δεν ήρθε όμως κι' από τότε έμεινε κλειστή...

Ή Μαρία έβαλε με συμπάθεια το χέρι της στον ώμο του φρουρού.

—Προσπάθησε, του έλεπε. Προσπάθησε να θγούμε άπαρατήρητοι από δω μέσα και ύπόσχομαι να μη σε ξεχάσω ποτέ.

Σαν να ήταν μαγικά τα λόγια της, ο Μάρκος έθγαλε μια χαρούμενη φωνή, άκούστηκε ένας ύπόκοφος θόρυβος και στο ύπογειο εισώρμησε ένα δροσερό αέρακι. Το κρυφό πέρασμα είχε άνοιξει. Σύντομα βρέθηκαν κι' οι δυο τους έξω από το ύπόγειο. Βρισκότουσαν μακριά από τον κήπο του παλατιού και πολύ κοντά στο ύδραγωγείο. Ή Μαρία ήξερε καλά τα μέρη εκείνα και χάρηκε πού της έρχόντουσαν όλα βολικά. Έσφηνικά γύρισε στο φρουρό που την κυτούσε με σεβασμό και άγάπη. Τρόμαξε όμως. Γιατί αυτόν που θεωρούσε τόσο ώρα για το Μάρκο δεν ήταν, παρά ένας άγνωστος όπλίτης. Σ το σημείο που στεκόντουσαν, υπήρχε λίγο φώς κι' ή πριγκίπισσα είδε το πρόσωπό του.

—'Ανατρίχιασε, έπειδή κατάλαβε πως ο κίνδυνος βρισκόταν πάνω από το κεφάλι της σ' μαχαίρι δίκονο. Όστόσο δεν έχασε το θάρρος της. —Γιατί με ξεγέλασες; τον ρώτησε σχεδόν ασύτνηρα για να τον τρομάξη. 'Εσύ δεν είσαι ο Μάρκος. 'Εχεις το ίδιο άνάστημα μαζί του και μέσα στο σκοτάδι σε πέρασα γι' αυτόν. Ξέρεις πως αυτό που έκανες μπορεί να σου στοιχήση τη ζωή;

Ή φρουρός έκανε μια υπόκλιση με το χέρι στο στήθος.

—Δέσποινα, ψιθύρισε, συγχώρεσέ με! Δεν ήθελα να σου πώ ότι δεν είμαι ο Μάρκος, για να μην άνησυχήσης. 'Αλλά δεν πρέπει να φοβάσαι. Ή Μάρκος είναι φίλος μου κι' ήξερα ότι ανήκε στις τά-

ξεις του «Μονόφθαλμου». Γνώριζα επίσης και το μυστικό διάδρομο. 'Επομένως θέλησα να σ' έξυπηρετήσω όσο καλύτερα μπορούσα. 'Αν δεν το κατώρθωσα, δέ φταίω έγώ. Έκανα πάντως το χρέος μου...

—Για ποίο λόγο, άφου ο «Μονόφθαλμος» είναι έχθρος της αυτοκρατορίας;

—Όχι, ο «Μονόφθαλμος» δεν είναι έχθρος της αυτοκρατορίας, άποκρίθηκε ο φρουρός. Είναι έχθρος μόνο του αυτοκράτορος Θεωδώρας...

Ή Μαρία τράβηξε από το δάχτυλό της ένα βαρύ δαχτυλίδι.

—Πάρτο, του έπλε. Κι' όταν θάρθη έδώ ο «Μονόφθαλμος», να του το δείξης. Θά σου κάνει όποια χάρη του ζητήσης, γιατί θα του το πώ έγώ. Κι' αυτό θα γίνη πολύ σύντομα. 'Ισως άποψε κιάλας...

—'Απόψε;

—Ναι, άπόψε. Γι' αυτό μην κλείσης αυτή την κρυφή πορτούλα. 'Από δω θά περάση ο «Μονόφθαλμος» με λίγους ανθρώπους του για να φτάση εκεί που πρέπει. Ή βοήθεια που θέλω από σενα, είναι να τον περιμένης έδώ ως τ'α μεσάνυχτα...

—Θά τον περιμένω, δέσποινα...

Ή πριγκίπισσα άπομακρύνθηκε γρήγορα, άφήνοντας όλομόναχο το φρουρό. Ήταν πολύ ίκανοποιημένη πού είχε βρη, στην άνελπιστή εκείνη ώρα, έναν όπλίτη του παλατιού να τη βοηθήση άποτελεσματικά. 'Αν όμως έβλεπε έσφηνικά το πρόσωπό του, ήταν βέβαιος για τη Μαρία ότι θά έαναγύριζε μπρός πίσω για να τον βυθίση στο πλευρό ένα μικρό άσπμενιο έγχειρίδιο, πού είχε κρυμμένο κάτω από το χιτώνα της. 'Ο φρουρός χαμογελούσε παράξενα. Κι' όταν είδε την όμορφη νέα να χάνεται στο σκοτάδι, έαναχώρησε στο ύπογειο και τρέχοντας, βγήκε στην αίθουσα του Παλατιού. Εύτυχως κανείς δεν είχε πάρει είδηση την άπουσία του. Μά δεν έμεινε εκεί. Πι:τός στέν αυτοκράτορα καθώς ήταν, βγήκε στον κήπο και ψάχνοντας δεξιά κι' άριστερά, άνακάλυψε το Δημήτριο Ούρανό, πού συνομιλούσε χαμηλόφωνα με κάποιον άξιωματικό. Χωρίς διαταγή, του έλεπε τότε για τη μυστική φυγή της Μαρίας από το παλάτι.

Δεν είναι και τόσο κακό αυτό που μου άναγγέλλεις, άποκρίθηκε ο άξιωματικός. Φαίνεται πως ή πριγκίπισσα έχει κανένα κρυφό έρωτα και πηγαίνει να τον συναντήσει. Καλύτερα όμως να μην το μάθι ο αυτοκράτορας. 'Υποφιάζομαι για ποίο πρόσωπο πρόκειται;

—Δεν ύποφιάζομαι άπλώς, είμαι βέβαιος, άπάντως ο φρουρός. Κεραυνός άν έπεφτε στ'α πόδια του Ούρανου, δέ θα ένοιωθε τέτοιο τινάγμα. Αυτό πού του έλεγε ο φρουρός δεν ήταν μόνο άπίθανο καταπληκτικό. Μια πριγκίπισσα κι' ένας ληστής! Πώς ήταν δυνατό να το πιστέψη;

—'Από καιρό τώρα παρακολουθούσα τις κινήσεις του Μάρκου, συνέχισε ο φρουρός. Κατάλαβα πως ήταν μπλεγμένος με τη συμμορία του «Μονόφθαλμου» και του έκανα το φίλο. Με τον τρόπο αυτό κατώρθωσα να του άποσπάσω πολλά μυστικά, για να τα θέσω ύπ' όψη σου μόλις ύπορέσω. 'Εντελώς τυχαία ο Μάρκος άρρώστησε σήμερα και πήρα έγώ τη θέσι του. 'Ετσι στάθηκε τυχερός κι' έπεσε πάνω μου ή Μαρία. Νά και το δαχτυλίδι της!

Αυτό ήταν άρκετό. Με άπόλυτη μυστικότητα, ο Δημήτριος Ούρανός συγκέντρωσε τους πιο έμπιστους άντρες του και τού, μετέφερε στο σημείο που βρισκόταν ή είσοδος του μυστικού πέρασματος. Ήταν βέβαιος πιά ότι άπόψε, ο «Μονόφθαλμος» δόκανε την εμφάνισή του για να μπη στο παλάτι και να χτυπήση έσφηνικά τον αυτοκράτορα, πού θά διασκέδαζε άμέριμνα μαζί με τους φίλους του. 'Αλλά τότε κι' ή Μαρία το είχε βεβαιώσει α. Μάρκο, πως ο «Μονόφθαλμος» θά έρχόταν άπόψε στα άνάκτορα. Ή έρχόταν λοιπόν!

Ή Ούρανός έβαλε από δυο άντρες πίσω από κάθε θάμνο, πίσω από κάθε βέντρο, πίσω από κάθε προεξοχή της γής. Θά περίμενε πολλή ώρα. Στο παλάτι ή γιορτή είχε άρχισι. Οι καλεσμένοι είχαν φτάσει πρό πολλού κι' ο Θεωδώρας, πού ήταν άγαπητός σε όλους, δέχονταν χειρетиμούς και έπευφημίες. Στό διάστημα αυτό ο Ούρανός με τους άντρες του, έξακολουθούσαν να βρίσκονται κρυμμένοι στις θέσεις τους. 'Αλλ' είχαν άρχισι πιά ν' άμφιβάλλουν άν ο «Μονόφθαλμος» θά έκανε την εμφάνισή του. Κάποιος στίγμα όμως φάνηκε μια παράξενη σκιά. 'Υστερα κι' άλλη. Κι' οι σκιές αυτές άρχισαν να προχωρούν άθόρυβα πρός το σημείο πού ήταν ή μυστική είσοδος του ύπογειου.

Ή Δημήτριος Ούρανός δεν κρατήθηκε περισσότερο. 'Απότομα σηκώσε το χέρι του κι' έδωσε το σημείο της έξορμησης. Σαν τους σίφονες οι στρατιώτες έπесαν πάνω στους έπιδρομείς. 'Αναγκάστηκαν όμως να ύποχωρήσουν, γιατί ο «Μονόφθαλμος» βλέποντας πως ήταν κυκλωμένος από παντού, πρόσταξε με τη βροντερή φωνή του να κάνουν ένα κύκλο γύρω του και ν' άρχίσουν την έπίθεσι πρός όλα μαζί τα σημεία. Ή μάχη πού έπακολούθησε ήταν κάτι το φοβερό. Και οι δυο άντίπαλοι ήταν σκληροί πολεμιστές και δεν πάθαιναν εύκολα κτύπο. Μά οι αυτοκρατορικοί όλοένα και πολλαπλασιζόντουσαν. Οι ληστές άρχισαν ν' άποδεκατίζωνται. Μονάχα ο «Μονόφθαλμος» έξακολουθούσε να μάχηται άπεναντί τους.

Όσοι έσφηνικά λύγισε κι' έπεσε, τραυματισμένος βαρεια από το σπαθί του Ούρανου. Μονομιάς τότε ο σάλαγος της μάχης κόπασε κι' όσοι ήταν άκόμη ζωντανοί, σήκωσαν τα χέρια τους και παραδόθηκαν. 'Ανάμεσα στους τελευταίους ήταν κι' ο Μιχαήλ Δούκας. Μά ο Ούρανός δεν ένδιαφέρθηκε γι' αυτόν τόσο πολύ, όσο για το «Μονόφθαλμο». Κι' ήταν πολύ φυσικό. Ή περιέργεια τον έρωγε κι' ήθελε να μάθι μια ώρα άργήτερα ποιός μπορούσε να είναι. Γι' αυτό, μόλις τον είδε να πέφτη, κάλεσε άμέσως τους άδαούχους να φωτίσουν το πρόσωπό του. Με μια κίνησι κατόπιν έσυρε από το μάτι του το μαύρο μαντήλι πού το σκέπαζε. Και τότε έδωκα μια κραυγή καταπληξέως. Μπροστά του βρισκόταν νεκρή ή Μαρία!

—Ναι, είναι ή πριγκίπισσα, ή άνεψιά του αυτοκράτορα! φώναξε από τη θέσι του ο Μιχαήλ Δούκας. Μονάχα έγώ γνωρίζω το μυστικό της. Αυτή ήταν ο μονόφθαλμος ληστής...

Ή από τις άνακρίσεις πού έπακολούθησαν έπειτα από λίγο, άπεδείχθη ότι ή Μαρία Δαλασσηνή, είχε γίνει τυφλό όργανο του φιλόδοξου Μιχαήλ Παλαιολόγου, ενός άνήλικου ραδιούργου κι' ενός άκακόφημου ύποκριτή —όπως λέει γι' αυτόν ο Ιστορικός Γεώργιος 'Ακροπολίτης— πού ήθελε ν' άποσπάση με άθέμιτα μέσα το θρόνο του Θεωδώρα. Ή Μαρία έγινε φίλη του κι' ή ίδια ήταν πού «έκλεψε» το άρχοντικό της, με σκοπό να ζητήσει καταφύγιο στο παλάτι πού θέλει της, ώσπου να τον βγάλει από τη μέση. Μά όπως είδαμε, τα πράγματα δεν πήγαν καλά ως το τέλος. Τα έγκληματα πληρώνονται στη γή και όχι στον ούρανό, λέει ο ίδιος Ιστορικός πού άναφέραμε πιο πάνω. Και ή Μαρία Δαλασσηνή τα πλήρωσε με τη ζωή της.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΒΗΛΑΡΑΣ

Ή πριγκίπισσα άπομακρύνθηκε γρήγορα άφήνοντας μόνο το φρουρό...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η έγκληση είχε πετύχει. Ο Κάρλ ήταν θύμα μιας εκρήξεως στο χημικό εργαστήριο που δούλευε. Είχε πληγώσει ο δρόμος το πρόσωπό του και υπήρχε φόβος να χάσει το φως του, παρ' όλη την επιτυχία της έγκλησης. Ο χειρουργός τον έμπιστευε στην αδελφή Μάρθα, που ήταν η καλύτερη στο νοσοκομείο. Τον παραδίδω στα χέρια σας της είπε. Από τον τρόπο που θά τον περιποιήθετε, εξαρτάται αν θα βλέπει ή όχι όταν θα του βγάλουμε τον επίδεσμο. Μη τον αφήσετε καθόλου μόνο.

Ο άρρωστος ήταν ανείσθητος ακόμη, ακίνητος, με τα μάτια δεμένα. Η νεαρή νοσοκόμος, έσκυψε πάνω απ' το πρόσωπο εκείνο. Ίσως από έναν άσυναισθητο μορφοσμιό πόνο, ο άρρωστος φαινόταν σαν να χαμογελούσε. Θά έλεγε κανείς ακόμα ότι πρότεινε τα χείλη του για ένα φιλή. Άναμσα στα κόκκινα απ' τον πυρετό χείλη του διακρινόντουσαν τα κατάσπρα δόντια του.

— Τι καλή που ήσουν νάρθηκες, Νέλλα! Ψιθύρισε άεσφνα. Μην ξαναφύγεις πιά!

— Έπειτα κουνήθηκε απότομα σαν να τον βασάνιζε κάτι.

— Τα χέρια σου... παρακάλεσε. Δώσε μου τα χέρια σου!

— Η νοσοκόμος άπλωσε, σαστισμένη, τα χέρια της και κείνος τ' άρπαξε με λαχτάρα.

Ο πυρετός του κράτησε τέσσερες μέρες. Πότε, έφεπτε σε παραλήρημα, πότε ο' αναίσθητος και πάντα το όνομα εκείνο εξαγαυρίζε στα χείλη του, σαν ερωτική προσευχή... Μιλούσε με θέρμη για τα λεπτά χέρια της Νέλλας, για τα μαύρα μαλλιά της, για τα ώραια μάτια της... Έσφιγγε δυνατά τα χέρια της νοσοκόμου. Εκείνη έσκυβε πάνω από το άσπρο κρεβάτι του, δρόσιζε με λίγο νερό τα στεγνά χείλη του, του σκούπιζε μ' ένα χατί τον ιδρώτα του προσώπου του.

Κι' αυτός επαναλάμβανε πάντα το ίδιο όνομα, την ίδια επίκληση. Ο ρόλος που έπαιζε άρχισε να ενοχλή τη Μάρθα... Γιατί δεν έρχόταν η γυναίκα εκείνη, η Νέλλα; Γιατί δε βρισκόταν στη θέση της, κοντά στο μαξιλάρι του ανθρώπου που την αγαπούσε;

Την αντικαθιστούσε πάντα η νοσοκόμος. Και σιγά-σιγά έπαψε να της κάνει εντύπωση το ότι την φώναζε μ' ένα άλλο όνομα κι' όχι με το δικό της. Της φαινόταν ότι αναζητούσε αυτή την ίδια, τη Μάρθα Έγκμπερτ, έστω κι' αν την ώνόμαζε διαφορετικά.

Η Μάρθα είχε ένα προσωπικό γλυκό, μία λεπτή ωμορφιά, δύο μεγάλα έκφραστικά μάτια. Κάτω απ' την άσπρη μπουζα της κρυβόταν ένα όμορφο πλαστικό, μία καρδιά εύαισθητη.

Ο πυρετός έπεσε επί τέλους. Το παραλήρημα έδωσε τη θέση του σε μία άσπληνη αντίληψη της πραγματικότητας. Κι' έπειδη ίσως υπήρχε κάποια ομοιότητα στη φωνή, ο άρρωστος εξακολουθούσε να πιστεύει ότι η Νέλλα βρισκόταν δίπλα του και τον περιποιόταν.

Χρειάζονταν δύο βδομάδες ακόμα για να του αφαιρέσουν τους επιδέσμους. Και οι μέρες περνούσαν μονότονες μέσα στο μισοσκόταδο του δωματίου.

Ο άρρωστος ήταν τώρα απαιτητικός. Έπαιρνε τα χέρια της νέας, τα γέμιζε φιλία, έπειτα ζητούσε τα χείλη ης, σαν μικρό παιδί... Κι' εκείνη δε μπορούσε ν' αρνηθή...

Τα φιλά αυτά τα έπαιρνε η Μάρθα για τον εαυτό της, γιατί έδινε το δικό της στόμα, γιατί ήταν γι' αυτήν τα γλυκόλογα και τα χάδια του άρρωστου. Η άλλη δεν υπήρχε...

Όλη η ζωή ήταν για τη νέα το μισοσκότεινο εκείνο δωμάτιο, το άσπρο εκείνο κρεβάτι, ο άνθρωπος εκείνος τον οποίο είχε έρωτευτη.

Όταν ο άρρωστος, έκανε τα πιο ώραια σχέδια για το μέλλον, η νοσοκόμος, βυθιζόταν σε όνειροπολήσεις, κλείνοντας τα μάτια της κι' αφήνοντας τα χέρια της μέσα στα δικά του.

Θά ήθελε να του πη: «Συχώρησέ με, σε γέλασα, είμαι μία άλλη, είμαι η αδελφή Μάρθα!»

Έπειτα όμως δεν εύρισκε το θάρρος που χρειαζόταν και ανέβαλλε για την επόμενη μέρα. Το ίδιο γινόταν διαρκώς...

Θά φύγουμε, θά πάμε μακριά, θά ζήσουμε τρισευτυχισμένοι! της έλεγε εκείνος. Θά προσποιούμαι ακόμη τον άρρωστο ο' όλη μου τη ζωή, για να με περιποιήσαι πάντοτε και να βρίσκεσαι πλάι μου...

«Θά του μιλήσω αύριο...» συλλογιζόταν η Μάρθα.

Κι' έτσι με τις συνεχείς αναβολές, έφτασε η μέρα που θά έβγαζαν οι γιατροί το μαύρο επίδεσμο από τα μάτια του νέου. Τελειώνει ίσως το σκοτάδι γι' αυτόν και θά ξανάρχιζε η ζωή στο φως, στον ήλιο.

Έπρεπε να του πη την αλήθεια η Μάρθα: «Ότι τον αγαπούσε. Δε φοβόταν μήπως τον απογοητέμη ή αποκαλύψι αυτή, γιατί ήταν ώραια, ίσως πιο ώραια από τη Νέλλα και γιατί είχε περισσότερα δικαιώματα στον έρωτά του, που τον είχε κερδίσει με τα ξενυχτία της, τις αγωνίες της και τις περιποιήσεις της! Άνθκαν πιά ο' ένας στον άλλο. Ναι, θά έφευγαν μαζί, μακριά, για να ζήσουν εύτυχισμένα...

Κάποιος φώναζε τη Μάρθα. Η νέα βγήκε στο διάδρομο και έλεγε να έρχεται προς το μέρος της μία κυρία ψηλή, κομψοτυμένη, μυρωμένη με δυνατά άρώματα.

Η παρουσία της άγνωστης εκείνης αποτελούσε μία παραφωνία μέσα στην άσπληνη απλότητα του νοσοκομείου. Τα χείλη της ήσαν λεπτά και τα μάτια της ψυχρά.

— Ποιό είναι, παρακαλώ, το δωμάτιο του κυρίου Κάρλ; ρώτησε.

Η Μάρθα νόμισε ότι είδε τους άσπρους τοίχους να στριφογυρίζουν, της φάνηκε ότι όλα γκρεμίζονταν γύρω της και στηρίχτηκε κάπου για να μη πέση.

— Το δωμάτιο του κυρίου Κάρλ, παρακαλώ, ξανάπε η επισκέπτρια.

Η νοσοκόμος γύρισε απότομα.

— Είσαστε η κ. Νέλλα; ρώτησε μ' απέλπισια.

— Πώς το έχετε; απόρησε η άλλη, κυττάζοντας την ψυχρά και μ' έκπληξη.

Θά ήθελε η Μάρθα να χτυπήση τη γυναίκα εκείνη, να τη βρῖση, να την πληγώση! Άλλά συγκρατήθηκε και έλεγε με ικετευτική φωνή:

— Θέέ μου! Ο κύριος Κάρλ πιστεύει ο' ό άρρωστος εξακολουθούσε να πιστεύει ότι η Νέλλα βρισκόταν δίπλα του...

τι βρισκόσαστε διαρκώς κοντά του. Μη του φανερώσετε ότι δεν ήταν αλήθεια, ότι πρωτοήρθατε τώρα μόνον σε νοσοκομείο! Είναι τόσο εύτυχισμένος έτσι!...

— Η κυρία την κύτταξε στα μάτια κι' απάντησε: — Κατάλαβαίτω. Σ'ας ευχαριστώ που με προειδοποιήσατε. Έκάματε καλά.

Σταμάτησαν κι' οι δυο μπρος στην κλειστή πόρτα.

— Βγάλτε το μαντώ σας, της είπε απότομα η νοσοκόμος. Δεν είναι συνήθισμένος ο' αυτό το άρωμα...

Το φως έμπαινε ζωηρό τώρα μέσα στο δωμάτιο. Ο νέος στηριζόταν στο μπράτσο της Νέλλας.

— Έπί τέλους, άγαπη μου θά φύγουμε μακριά, μόνι μας, εύτυχισμένοι! της έλεγε.

Του είχαν βγάλει τον επίδεσμο κι' έβλεπε καθαρά, όπως πρώτα. Λίγο πιο πέρα η αδελφή Μάρθα έτοιμάζε μία ένεσι. Καθώς έσκυβε οι άμμοι της φαινότουσαν κυρτωμένοι από μία άδύστακτη κούρασι.

Δε γύρισε το κεφάλι της ούτε όταν ο Κάρλ και η κυρία της είπαν, φευγόντας για έναν μικρό περίπατο: — Άρεθούσ'α, δεσποινίς!

Ίσως δεν απάντησε καν στο χαιρετισμό τους... Έξακολούθησε να ετοιμάζει επιδέσμους, γάζες, σύριγγες, σαν μηχανή...

Από το διάδρομο έφτανε ο ήχος των συρτών βημάτων του άρρωστου, που άκουμπούσε βαριά, καθώς βάδιζε, στο μπράτσο της νέας γυναίκας.

Θά έμενε άλλες δυο μέρες στο νοσοκομείο ο Κάρλ, για ν' αναρρώσει τελείως.

Όταν γύρισε, το μεσημέρι εκείνο, από τον περίπατό του στον κήπο, μαζί με τη Νέλλα, φαινόταν παράξενα ταραγμένος. Έξαφνα κύτταξε τη Μάρθα μ' ένα βλέμμα έπιμονο. Καί αυτό πρόσεξε με έκπληξη ότι ήταν μόνος, δεν τον συνόδευε πιά η κομψή κυρία... Δεν του έκανε όμως καμμία ερώτησι.

Πρώτος εκείνος της είπε άεσφνα, άρπαζόντάς της τα χέρια: — Τα κατάλαβα όλαί... Κάποια διαφορά στη φωνή και το γεγονός ότι η Νέλλα δεν ήξερε ώρισμένες τρυφερές συνομιλίες, που είχαμε κάνει στο διάστημα της άρρώστιας μου, μου επέτρεψαν να μαντέψω την αλήθεια! Και ένοιωσα τότε ότι μου ήταν ξένη η γυναίκα που είχε άδιαφορήσει τόσο για μένα, που δεν είχε έρθει να με δει στο νοσοκομείο τόσο καιρό! Ένοιωσα ότι άγαπά δυνατά, βαθειά, έσας μόνο... έσένας, γλυκειά μου!...

Σ το φωτεινό πίνακα φάνηκε ένας κόκκινος αριθμός: 77. Καλούσαν τη Μάρθα, για να της αναθέσουν την περιποίησι κάποιου νέου άρρωστου. Άλλά εκείνη δεν άντελήφθη τίποτε. Ο κόσμος γύρω της είχε χαθή. Ήταν μεθυσμένη από τα φλογερά φιλιά του Κάρλ, που την έσφιγγε με πάθος στην άγκαλιά του...

A. MATE

Το "πλύσιμο" του αίματος

Μία νέα μέθοδος ανανέωσης του οργανισμού

Ο πρώτος που σκέφτηκε να εφαρμογή το «πλύσιμο του αίματος» ήταν ένας Έλβετός έπιστήμων, ο δόκτωρ Βέρλ. Αργότερα, ο Γερμανός δόκτωρ Κάρλ Γκρί-σινγκερ τελειοποίησε αυτή τη μέθοδο και την έφάρμοσε με επιτυχία σε πλείστες περιπτώσεις. Άλλά τί είναι το πλύσιμο του αίματος;

Ο Γερμανός καθηγητής Όττο Βάρμπουργκ (βραβείο Νόμπελ) είχε προσέξει από πολλά χρόνια ότι διάφορες ασθένειες οφείλονται στο ότι τα κύτταρα του οργανισμού μας δεν τροφοδοτούνται κανονικά με οξυγόνο. Τα έρυθρά αιμοσφαίρια, δηλαδή, που μεταφέρουν το οξυγόνο στα διάφορα κύτταρα του οργανισμού μας, δεν παραλαβαίνουν έπαρκή ποσότητα από το πλύσιμο αυτό στοιχείο κατά το πέρασμά τους από τους πνεύμονες.

Τα κύτταρα του οργανισμού μας, για να ζήσουν και να εκπληρώσουν την άποστολή τους, έχουν ανάγκη από μία ώρισμένη ποσότητα οξυγόνου. Άν αυτό το οξυγόνο τους λείψη, ύφιστανται διάφορες αλλοιώσεις και τελικά πεθαίνουν. Άλλά τα νεκρά αυτά κύτταρα δεν αποβάλλονται εύκολα και κατά την παραμονή τους μέσα στον οργανισμό έκκρινουν τοξίνες, που μπορούν να προκαλέσουν σοβαρότατες διαταραχές. Προσβάλλεται ταυτόχρονα ο συνκετικός ιστός, χάρις στον όποιον γίνεται η άποβολή των τοξινών και που άποτελεί ένα είδος προστατευτικού θώρακος έναντίον των διαφόρων ασθνειών. Έτσι, διαταράσσεται η ίσορροπία του οργανισμού μας και οι συνέπειες αυτής της διαταραχής είναι κάποτε έξαιρετικά σοβαρές.

Άνάμεσα στις ασθνείες που μπορούν να προκληθούν μ' αυτό τον τρόπο είναι διάφορες κυκλοφοριακές και καρδιακές διαταραχές, άρτηριοσκληρωτικά φαινόμενα, έντονη άναιμία που μπορεί να εξελιχθή σε κακήθη, σπηθάγχη κτλ. Ο καθηγητής Βάρμπουργκ ύποστηρίζει, μάλιστα, ότι μία χρονία διαταραχή της άναπνοής των κυττάρων μπορεί να προκαλέση ακόμη και καρκίνο.

Οι διαταραχές της τροφοδοτήσεως των κυττάρων μας με οξυγόνο μπορούν να θεωρηθούν σαν τα λύτρα που πληρώνουμε για τις άνσεις που μας παρέχει ο σύγχρονος πολιτισμός. Ο σύγχρονος άνθρωπος προτιμάει να πηγαίνει με αυτοκίνητο παρά να περπατά με τα πόδια, μένει επί πολλές ώρες μέσα σε άνθυγιεινούς χώρους (θέατρα, κινηματογράφους, κέντρα διασκεδάσεως κτλ.), καταδροχθίζει παντός είδους τροφές και κάνει κατάχρησι σε φάρμακα για να διορθώση τις διαταραχές του οργανισμού του. Ο τρόπος αυτός της ζωής έχει ως άποτέλεσμα ότι οι πνεύμονες του δεν τροφοδοτούνται με την άπαιτούμένη ποσότητα οξυγόνου. Το καλύτερο μέσο για ν' άποφύγουμε αυτή την άνεπαρκή τροφοδοτήσι είναι το πλύσιμο του αίματος.

Άλλά πώς γίνεται η διαδικασία του πλυσίματος; Αφαιρούνται συνήθως από τον ασθνή 60—200 κυβικά εκατοστόμετρα αίματος (άνάλογα με τη σοβαρότητα της παθήσεως), στα όποια προστίθεται η άνάλογη ποσότης ήπαρίνης για να άποφευχθή η πήξις του. Αυτό το αίμα τοποθετείται σ' ένα είδος τεχνητού πνεύμονος, όπου το έμπλουτίζουν με οξυγόνο, ως που να σχηματιστή ένας χαρακτηριστικός ρός άφρός. Το αίμα αυτό βομβαρδίζεται ταυτόχρονα με υπεριώδεις ακτίνες, που καταστρέφουν τα βακτηρίδια και τους ιούς που περιέχονται τυχόν σ' αυτό, ενώ, από τ' άλλο μέρος, κάνουν δραστηριώτερη την ένεργεια των βιταμινών. Έπειτα από μισή ώρα, αυτό το άναζωογονηθέν αίμα εισάγεται και πάλι στον οργανισμό του ασθνεούς.

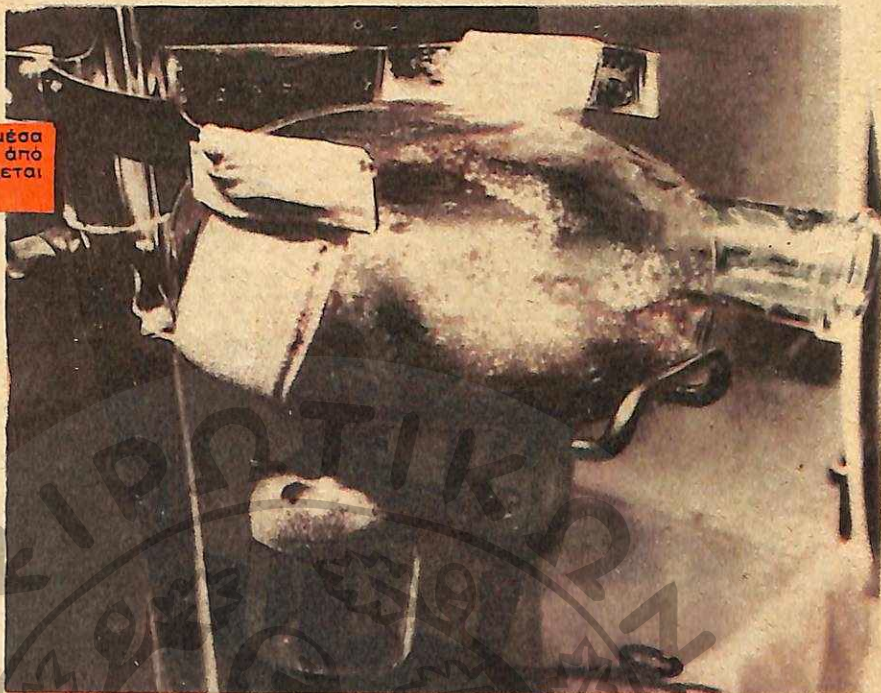
Άν παρίσταται άνάγκη, αυτό το πλύσιμο μπορεί να έπαναληφθή δύο ή τρεις φορές στη σειρά. Το ιδεώδες θά ήταν, βέβαια, να βγάλουμε ολόκληρο το μολυσμένο αίμα, να το καθαρίσωμε από τις τοξίνες και τα μικρόβια που περιέχει, να το έμπλουτίσωμε με οξυγόνο και να το έπαναφέρωμε άναζωογονημένο μέσα στον οργανισμό. Άλλά κι' η μικρή αυτή ποσότης του άναζωογονημένου αίματος που εισάγωμε

στον οργανισμό έχει έυεργετική έπίδρασι στο σύνολο του κυκλοφορούντος αίματος, ξεκουράζει το συνκετικό ίστο και άνανεώνει τα κύτταρα.

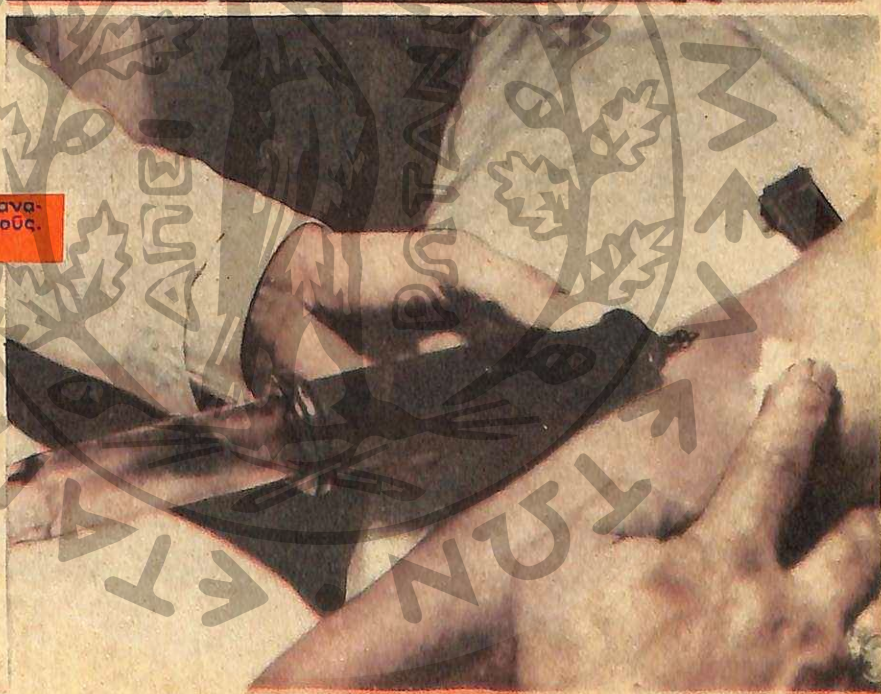
Το πλύσιμο του αίματος θά θεραπεί τις ασθνείες αλλά τις προλαβαίνει, πράγμα που είναι πολύ σπουδαιότερο. Μπορεί να χρησιμοποιήθη έπίσης σε ασθνείες που πρόκειται να υποβληθούν σε έγχειρήσι ή σε μακρές και έξανθητικές θεραπείες κτλ. Είναι, μ' άπλουστερα λόγια, μία ένεσι υγείας και δυνάμεως για τον έξασθνεημένο και εύπρόσβλητο από όλες τις ασθνείες άνθρωπο της έποχής μας.

«Μαλλιάρη» γλώσσα

Ξέρετε, ότι η γλώσσα μπορεί να γίνει κάποτε «μαλλιάρη»; Δεν πρόκειται για λογοπαίγνιο, ούτε για μεταφορική έκφρασι. Πραγματικά, η έπιφάνεια της γλώσσας γίνεται τόσο άνώμαλη, ώστε τη νοιώθουμε σαν μαλλιάρη — χωρίς νύχη, βέβαια, βγάλει άλλη θινά τριχες! Η άνωμαλία αυτή μπορεί να οφείλεται σε τοπική μόλυνσι, έρηπτητα του στόματος ή πολύ κάπνισμα. Η μόλυνσι μπορεί να προέρχεται από τη μύτη ή τους πνεύμονες (συνάχι, βρογχίτις), ή από το στόμα (στοματίτις). Η ζήρτης οφείλεται σε πυρετό ή σε γενική άφυδάτωσι του οργανισμού.

Ο «πνευμνός πνεύμων» μέσα στον όποιο το άφαιρεθέν από τον ασθνή αίμα έμπλουτίζεται με οξυγόνο.

Το άναζωογονηθέν αίμα έπαναφέρεται στο σώμα του ασθνεούς.

Η Άμαλία πνίγηκε, ενώ ο Τρυμώ άρχισε να αγωνιάει κα- λώντας σε βοήθεια...

Τί άφηνήθηκε στο δικηγό- ρο του για... την ιστορία!

ΚΑΤΑ τις δέκα το βράδυ της 2ας Φεβρουαρίου 1803, μια νέα χτύ- πησε την πόρτα του γιατρού Κα- σόν, στο Παρίσι. Ήταν η Μαρία- Λουίζα, δευτερότοκη κόρη του Έρρίκου Τρυμώ, ενός παντοπώλη της όδου Λά "Ασπ.

— Γρήγορα, γιατρέ, είπε η νέα, ά- νόμεσα στους λυγμούς που ανατάρασ- σαν το παρθενικό στήθος της. Ή άδελ- φή μου Ροζαλία πεθαίνει... Από τρεις ώρες, κάνει συνεχώς έμετους...

— Έπρεπε να με είδοποιήσετε από πρωτίτερα, παρατήρησε ο γιατρός.

— Δέ μι' άφηνε ο πατέρας μου, ά- πάντησε η νέα. Μόνο όταν είδε πως η άδελφή μου βυθίστηκε σε λήθαργο, μου είπε να έρθω...

Ο γιατρός τυλίχτηκε στη φαρδιά μπερτα του — χιόνιζε εκείνο το βράδυ — κι έτρεξε στο σπίτι του Τρυμώ. Άλ- λά, με την πρώτη ματιά, κατάλαβε πως η Ροζαλία δέ ζούσε πιά. Ταυτόχρονα, όμως, έκαμε μια άλλη παρατήρηση.

— Η κόρη σας έχει πεθάνει από μια τούλαχιστον ώρα, είπε στον Τρυμώ. Ο θάνατός της, όμως, δέ μου φαίνεται φυσικός... Λυπούμαι, αλλά δέ μπορώ να σας δώσω το πιστοποιητικό που άπαιτεί ο νόμος.

— Πώς; φώναξε ο παντοπώλης. Δέ θα μου δώσετε ένα πιστο- ποιητικό για να μπορέσω να θάψω την κόρη μου;

— Πέθανε δηλητηριασμένη, άπάντησε ο γιατρός. Δέν έχω την παραμικρή άμφιβολία γι' αυτό.

— Κι' έγω τό φοβάμαι, είπε ο Τρυμώ. Φαίνεται πως αυτόκτό- νησε, όπως μάς είχε άπειλήσει από καιρό.

— Λυπούμαι, ζαναξήπε ο γιατρός.

Και έφυγε χωρίς να δώσει το πιστοποιητικό στον Τρυμώ.

Την άλλη μέρα, ο γιατρός έκαμε γνωστές τις ύποψίες του στον εισαγγελέα, που διέταξε άμέσως να γίνει νεκροψία στο πτώμα. Ή νεκροψία αυτή και η χημική εξέταση των σπλάγχχνων που έπα- κολουθήσε, άπέδειξαν την παρουσία οξοδερής ποσότητας άρσενι- κού μέσα στο στομάχι της νέας.

Το ίδιο βράδυ, ο Τρυμώ συνελήφθη και, μαζί μ' αυτόν, η οικο- νόμος του σπιτιού του, που ήταν ταυτόχρονα και φίλη του, Σαν- τάλ Κοσσόν.

Ο παντοπώλης έπεσε, από την πρώτη στιγμή, σε άντιφάσεις. Ένώ, από τό ένοι μέρες, προσπαθούσε ν' άποδείξει, ότι η κόρη του είχε αυτόκτονήσει, από τ' άλλο, δέν κατάφερε να εξηγήσει τους λόγους που την είχαν παρακινήσει στο διάβημά της.

Η Σαντάλ Κοσσόν κι' η άλλη του κόρη Μαρία-Λουίζα, βεβαίω- ναν, μάλιστα, ότι ποτέ άλλοτε η Ροζαλία δέν ήταν τόσο χαρού- μενη κι' ευτυχισμένη όσο τον τελευταίο καιρό.

Το μυστήριο του θανάτου της Ροζαλίας θα παρέμενε άνεξι- χνίστο, χωρίς την άποκαλυπτική κατάθεση της Μαρίας Σαντάλ.

Η γυναίκα αυτή, που ήταν πολύ νέα και άμορφη, είχε τό άτύ- χημα να χάσει χωρίς τόν άντρα της και ζούσε κάνοντας τη ράφτρα, ως τη στιγμή που τη γνώρισε ο Τρυμώ και της πρότεινε να την πάρη ως οικονομό στο σπίτι του. Ο παντοπώλης δέν άργησε να την κάνει φίλη του, αλλά η Σαντάλ, μ' όλο που υπέκυψε από ά- νόγη στις προτάσεις του, δέν τόν συμπαθούσε ποτέ κι' αίσθα- νόταν τούναντιον πραγματική στοργή για τις δύο κόρες του.

Η Σαντάλ, λοιπόν, άφηγήθηκε, ότι την ίδια νύχτα που πέθανε η κόρη του, ο Τρυμώ της έκμισθησε, ότι αυτός είχε δηλητη- ριάσει τη Ροζαλία.

— Τώρα που γλυτώσαμε άπ' αυτήν, μπορούμε να άποκτήσωμε ένα δικό μας παιδί, της είπε.

Τά εγκλήματα ΤΟΥ ΤΡΥΜΩ

Κυριευμένη από φρίκη, η Σαντάλ, έ- φυγε την ίδια νύχτα και πήγε στο σπίτι της άδελφής της.

Στη δίκη του, που έγινε έπειτα από λίγο καιρό, ο Τρυμώ εξακολούθησε να ύποστηρίζη την άθωότητά του. Άλλά τό δικαστήριο τόν καταδίκασε σε θάνα- το και ταυτόχρονα έκήρυξε άθωα τη Μα- ρία Σαντάλ, που καθόταν μαζί του στο έδωλό.

Η έκτέλεσι του Τρυμώ, έγινε στις 17 Μαΐου 1703, στην πλατεία της Γκρέ- νης.

Την προηγούμενη ημέρα, ο παντοπώ- λης είχε έξομολογηθή στο δικηγόρο του Μπουζόν τό εγκλήματά του — η Ροζα- λία δέν ήταν τό μοναδικό θύμα του — με την έντολή να τό φέρη εις φώς μετά τό θάνατό του. Πραγματικά, ο Μπου- ζόν δημοσίευσε έπειτα από λίγο και- ρό, ένα φυλλάδιο, με τόν τίτλο «Η έγ- κληματική ζωή του Έρρίκου Τρυμώ, παντοπώλου του Παρισιού», που περι- είχε συνταρακτικές λεπτομέρειες για τη δράσι του κακούργου.

Ο Τρυμώ είχε άρχισει τη σταδιο-δρομία του ως υπάλληλος στο παντο- πώλειο κάποιου Λαγκλουά, του όποιου παντρεύτηκε την κόρη Ά- μαλία.

Τρεις μήνες μετά τό γάμο του, ο Λαγκλουά πέθανε από μια άνεξήγητη στομαχική διαταραχή. Ή άλήθεια ήταν, ότι ο Τρυμώ τόν είχε δηλητηριάσει με άρσενικό. Με τόν τρόπο αυτό έγινε κύριος του παντοπώλειου, όχι όμως και ένας πρσού εξήντα πε- ρίπου χιλιάδων φράγκων, —ού τό πεθερός του είχε μέσα σ' ένα σιδερένιο κιβώτιο. Αυτό τό ποσόν τό πήρε η σύζυγός του Άμα- λία, που άρνήθηκε επίμονα να τό τό δώσει.

— Αυτά τό χρήματα δέ σου χρειάζονται, του είπε. Θα τό φυ- λάξωμε για τό γεράματά μας.

Κατέβασε ταυτόχρονα αυτά τό χρήματα σ' ένα συμβολαιο- γράφο.

Ο Τρυμώ πήρε από τότε την άπόφασι να ξεκάμη τη γυναίκα του. Αυτή την άπόφασι την πραγματοποίησε έπειτα από μερικά χρόνια. Ένα Αυγουστιάτικο βράδυ, νοίκιασε μια βάρκα και πρό-τεινε στη γυναίκα του να κάμουν έναν περιπάτο στο Σηκουάνα. Άλλά, όταν άπομακρύνθηκαν αρκετά, άναποδούργισε τη βάρκα κι' έπεσαν κι' οι δύο στο ποτάμι. Η δυστυχισμένη Άμαλία, που δέν ήξερε κολυμπι, πνίγηκε, ενώ ο Τρυμώ βγήκε κολυμπώντας στην όχθη κι' άρχισε τότε να φωνάζη, καλώντας σε βοήθεια. Σε κείνους που έπρεξαν, άφηγήθηκε, ότι η γυναίκα του είχε πνιγί.

Κανείς, φυσικά, δέ τόν ύποπτεύθηκε γι' αυτό τό εγκλήμα. Άλλ' ο συμβολαιογράφος στον όποιον η Άμαλία είχε έμπιστευθή τό χρήματα, που προέρχονταν από τόν πατέρα της, άρνήθηκε να τό τό παραδώσει, λέγοντάς του, ότι άνήκαν στις κόρες του.

Ο Τρυμώ έέχασε για κάμποσα χρόνια αυτό τό ζήτημα. Άλλ' η Ροζαλία, που είχε γίνει, στο μεταξύ, έκκρσι χρόνων, είχε συν- δεσθί μ' ένα νεαρό έπιπλοποιό κι' έητούσε επίμονα από τόν πα-τέρα της να της δώσει τη συγκατάθεσι του για να παντρευτή μαζί του.

Ο παντοπώλης φοβήθηκε τότε, ότι θαχανε τό μισό από τό πο- σόν που έπωθαλιμούσε από καιρό και πήρε την άπόφασι να ξε- κάμη και τις δύο κόρες του. Δέν πρόφτασε, όμως, να δηλητηριά- σαι παρά μόνο τη μία...

Η Μαρία-Λουίζα, η μικρότερη κόρη του Τρυμώ, δέ θέλησε να εισπράξει τό ποσό, για τό όποιο ο πατέρας της είχε εγκλη- ματίσει τρεις φορές κι' έδωσε έντολή στο συμβολαιογράφο της να τό μοιράσει σε διάφορα άγαθουργά ιδρύματα. Άποτραδήχτηκε κατόπιν σ' ένα μοναστήρι Ούρσουλινών, όπου πέρασε την υπό-λοιπη ζωή της, ως άδελφή Καικιλία.

ΤΟ ΑΓΥΡΙΣΤΟ ΚΕΦΑΛΙ

ΤΟΥ Ν. ΚΡΙΕΖΩΤΗ

Έργα και ημέρες του στη Χαλκίδα και σ' άνάκτορα του Όθωνος

Ο ΛΟΙ οι επίζησαντες άγωνιστάι του 1821 είχαν τις παραξενιές, τις ι- διοτροπίες, τις άδυναμίες τους. Του στρατηγού Νικ. Κριεζώτη ο- μως τό περίεργα και τό παράξενα δέν εί- χαν όρια.

Με τό εύλινο ροπαλό του, που τό έλεγε «Νικηγόρο», γιατί κατάφερε καλλίτερα ά- πό κάθε δικηγόρο να κάνει τόν αντίδικο να όμολογήση την άλήθεια—ο Κριεζώτης βα- στούσε την τάξι στο νησί του, την Εύβοια, κατά τό 1840—1843, και βοηθούσε μάλι- στα και τις άρχές, που (τί να έκαναν;) ά- νεχόντουσαν αυτές τις ύπερβολές του.

Έμαθε κάποτε ο Κριεζώτης, από φίλο του, που έφτασε στη Χαλκίδα άπ' την Ά- θίνα, πως ο Όθων άκουσε του «Νικηγό- ρου» τό καυμάριο και τό δικά του, κι' εύχαριστήθηκε...

Σε λίγον καιρό λοιπόν ξεκινάει για την Άθήνα ο γερό-στρατηγός. Φτάνοντας στην πρωτεύουσα ζήτησε και παρουσιάστηκε στο παλάτι.

Τόν δέχτηκε εγκάρδια ο Όθων και με τό ένα και με τό άλλο, φτάσανε και στού «Νικηγόρου» τό προτερόματα.

Παίρνε θάρρος ο Κριεζώτης.

— Τί χρειάζονται οι άρχές στο νησί, Μεγαλειότατε; λέει του Όθωνος. Άφσέ με έμένα μοναχό και θα δής όχι άσφάλεια, αλλά και φόρους παραπάνω! Θα φέρνω 20% παραπάνω στο Δημόσιο άπ' ότι μα- ζεύουν οι εισπράχτορές του! Και θα γλυ- τώσω τό ταμείο από τους μισθούς!

— Δέν τό άποκλείω αυτό που λές, του άπάντησε σοδαρός ο Όθων, αλλά σκέπτο- μαί ότι ο λαός με την άποχώρησι των άρ- χών, θα λησμονήση και τό Κράτος και τό βασίλειά του. Έπομένως...

Ο Κριεζώτης κρέμασε τότε τό μούτρα του κι' έφυγε από τό παλάτι.

Ο Όθων μετά λίγους μήνες έκανε πε- ριοδεία στην Εύβοια, τό νησί δηλαδή του Κριεζώτη. Όταν η βασιλική ακολουθία έ- φτασε στη Χαλκίδα, ζήτησε έκαστο άλογα για την καριούδεια.

Τρέχει ο άστυνόμος Χαλκίδος, ο μοίραρ- χος Δοιμανός για τ' άλογα... Πού άλογα όμως!

Ξεκινάει ο ίδιος ο νομάρχης Πετσάλης και τρέχει παντού για άλογα... Μα όλα τό τετραπόδα ελχαν εξαφανιστή από τη Χαλ- κίδα!

Ο Κριεζώτης στεκόταν κοντά στον Ό- θωνα κι' έβλεπε κι' άκουγε πονηρά.

Καμιά φορά, λές και μόλις έκείνη τη στιγμή μάβαινε, ότι η βασιλική ακολουθία ζητούσε άλογα δυό ώρες τώρα και δέν εύ- ρисκε, γυρίζει στον Όθωνα και ρωτάει με προσποιημένη άθωότητα:

— Άλογα γυρεύετε; Και δέ μπορούν να σας βρουν; Να φροντίσω άμέσως εγώ! Σε τρία λεφτά της ώρας είχαν μαζευτή εκεί, στον κεντρικό πωριασικό δρόμο της Χαλκίδος 300 άλογα και μουλάρια!

Έτσι έδειξε ο Κριεζώτης τη δύναμι του στον Όθωνα. Μα άντί να τόν εύχαριστή- ση ο Όθων, δυσανεστήθηκε γι' αυτό, άλ- λά δέν του κράτησε κακία, όπως άποδει- κνύεται από ένα μεταγενέστερο περιστα- τικό, τό έξης:

Ο Κριεζώτης είχε κατά τη διάρκεια της Έπαναστάσεως μια σκαμπαθία, που τη χρησιμοποιούσε πολύ στις πολεμικές έπι- χειρήσεις, στα ταξείδια του στο νησί της Εύβοιας και σ' άλλα νησιά, καθώς και σε κουρσες πειρατικές κατά τών έχθρικών πλοίων καμιά φορά.

Αυτή τη σκαμπαθία κάποιο πολυμικό άγγλικό της μοίρας του Άμιλτον τόν την έκαψε κατά τό 1828, ως πειρατικό πλοίο, όπως είχαν κάψει τότε οι έξοι στόλοι—μετά τό Ναυαρίνο—κι' άλλα πολλά τέτοια πειρατικά πλοία.

Κάθε φορά, λοιπόν, που παρουσιάζονταν

ζήτημα «ναυτικών δικαιωμάτων και άποζη- μιώσεως», παρουσιάζε κι' ο Κριεζώτης τό χαρτιά του για ν' άποζημιωθεί για τη σκαμπαθία του.

Πληρώθηκε μια. Πληρώθηκε δυό, τρεις, τέσσερις φορές!

Μια μέρα τόν καλεί ο Όθων στο πα- λάτι.

— Αυτό τό ζήτημα της άποζημιώσεως του πλοίου σας, στρατηγέ, πρέπει κάπο- τε να λήξη, του είπε, Δέ τό νομίζετε και σεις αυτό; Ορίστε ένα ποσόν, έφ' άπαξ και συνολικώς για να τελειώνωμε.

Ο Κριεζώτης άρχισε να γελάει δυνατά.

— Τί λές, Μεγαλειότατε, φώναξε. Άν πληρωθώ μια και καλή, τι θα έχη να γυ- ρεύη κατόπιν ο γυιός μου, ο Δημητριάκης;

Τότε γέλασε και ο Όθων και είπε του Κριεζώτη:

— Βλέπω, στρατηγέ, πως έχετε σκοπό ν' άφήσετε και εις τόν υιόν σας αυτό τό εισόδημα ως τακτικόν!

Για τη σκαμπαθία του Κριεζώτη καθώς και για την πρότασί του, την επίσημη, να γίνει τοπάρχης Εύβοίας είχαν γραφή είρω- νικώτατα σχόλια στις στήλες τών έφημε- ριδών του 1843. Ο Κριεζώτης είχε χαρα- κτηριστή τότε «σατραπής Εύβοίας». «Σπα- χής Χαλκίδος», «Ροπαλοφόρος Σούμπα- σης» κλπ.

Άλλά ο Κριεζώτης γνώμη δέν έλλαξε και του φαίνονταν περίεργο τό ότι δέν πα- ρέδιδαν την Εύβοια σ' αυτόν για να την διοικήση όπως ήξερε.

— Τί κακό είν' τούτο; έλεγε. Γιατί δέν άφήνουν τόν τόπο αυτό ήσυχο να τόν κυ- βερνώ εγώ μόνος μου; Τί δίνει η Εύβοια στο ταμείο; Τετρακόσιες χιλιάδες δραχ- μές. Έγώ βάζω άλλες τόσες, και τις κά- νω όχτακόσιες, αν σύρουν τό χέρι τους ά- πό αυτή!...

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Ο μεγαλύτερος καταναλωτής τσαγιού

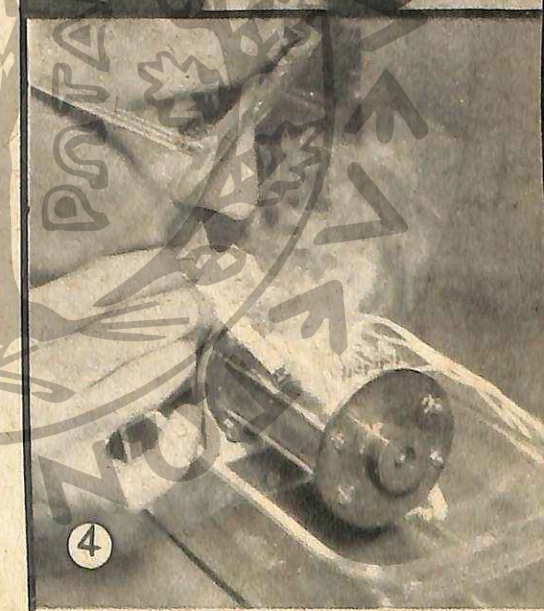
Ο Αυστραλός Τζάκμπους Χήμσκεκ, κάτοικος της Μελβούρνης, καυχείται—και με τό δίκιο του, όπως φαίνεται—ότι είναι ο παγκόσμιος πρωταθλητής της τείσεσις. Πίνει περί τό 90 φλυτζάνια τσάι την ήμέ- ρα. Μέσα στα 25 τελευταία χρόνια, ύπα- λογίζει ότι ήπιε περί τό 40.000 φλυτζά- νια.

1 Πολλά αυτοκινητιστικά δυστυχήματα συμβαί- νουν, έπειδή οι όδηγοί άποκοιμούνται πάνω στο βολάν. Για ν' άποφευχτεί στο μέλλον ο κίνδυ- νος αυτός, ένας Βιεννέζος μηχανικός έφτιαξε γιαλιά με... ηλεκτρικό κουδούνι! Τα γιαλιά αυ- τά έχουν μια κεραία, η όποια, μόλις τό κεφάλι του όδηγου κλίνη προς τα έμπρός από την κού- ρασι, προκαλεί μια ηλεκτρική ένωση, που βά- ζει σε κίνησι ένα ηλεκτρικό κουδούνι και ζητνά έτσι τόν κουρασμένο όδηγο.

2 Το μηχανήμα αυτό, που σύρεται από ένα τρακτέρ ή ένα τζιπ, άνοίγει με μεγάλη εύκολια χαντάκια, που διεκονούν τό πότισμα μιας περιοχής. Τα χαντάκια αυτά έχουν πλάτος 80 έκαστων του μέτρου και μπορούν να φτάσουν μέχρι βάθους 3/2 μέτρων. Πρόκειται για μια α- μερικανική συσκευή που χρησιμοποιείται σε και- ρό πολέμου από τό στρατό για τό άνοιγμα χα- ρακωμάτων.

3 Ο περίφημος ήθοποιός και σκηνοθέτης Έρ- ρικ φόν Στροχάιμ που βρίσκεται τώρα στο Παρίσι, προσέβληθε εδώ και 8 μήνες από πα- ράλυσι των κάτω άκρων, που τόν έχει κληθή- σει στο κρεβάτι του. Πρό ήμερών τόν έπεσκε- φθη στο σπίτι του ο κ. Ζακ Φλάντ, ο διευθυ- ντής του επαγγελματικού περιόδικου «γαλλική κι- νηματογραφία» για να του παραδώσει τό παρά- σσημο της «Λεωνόρας της τιμής», που τού άπνε- μήθη για τις μεγάλες υπηρεσίες, που προσέφερε στο γαλλικό κινηματογράφο. Πίσω από τόν έκεκτό καλλιτέχνη, που έχει άσφύσει από τη συγκίνηση, διακρίνεται η σύζυγός του.

4 Ο μικρός αυτός κινητήρας, που κατασκευ- άστηκε στα εργαστήρια της «Τζενεράλ Έ- λκτρικ» έχει ένα μοναδικό προσόν: Μπορεί, ό- ταν εργάζεται, να θερμαίνεται σε τέτοιο βαθμό, ώστε να επιτρέπη σε κάποιον ν' άναψή τό τσι- γάρο του, άκουμπώντας τό ένα άκρο του πάνω σ' αυτόν. Το μοτέρ είναι κατασκευασμένο με μέ- ταλλα, που παρουσιάζουν μεγάλη άντοχή και δέν παθαίνουν καμιά άλλοίωση, ακόμα και στις δέν ύψηλες θερμοκρασίες. Προβλέπεται πως οι κινητήρες αυτοί θα προσφέρουν μεγάλες υπηρε- σίες στο μέλλον των υπερηχητικών αεροπλάνων και των ρουκετών.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο νεοχρισμένος Ιππότης Μασιγκόντ Μασίγκι είχε παραθέσει γεύμα ένα βράδυ στους άρχοντες της Φλωρεντίας. Σε μία στιγμή όμως ο ευπατριδής Όντο Φιφάντι φιλονεικήσε με τον άρχοντα Ούμπέρτο 'Ινφγκάτι κι' άπάνω στο θυμό του πέταξε ένα πιάτο. Άλλα τό πιάτο έπεσε στο κεφάλι του Ιππότη Μποντελμπόνε, πού, τραβώντας τό στίλετο του, ώρμησε έναντίον του Φιφάντι για να τόν πετσόκοψι. Μπήκανε όμως στη μέση οι φίλοι τους και κατώρθωσαν να τούς συμβιβάσουν και ν' αποσοδήσουν τη μονομαχία, πού θα έπακολούθεσε μεταξύ τους. Αποφάσισαν μάλιστα για να είναι πλήρης η συμφιλίωσι, να παντρευτή ο Μποντελμπόνε μία άνηψιά του Φιφάντι. Πραγματικά σέ λίγες μέρες έγιναν οι άρραβώνες τών νέων με κάθε έπισημότητα.

Άλλα έπειτα από κάμποσο καιρό μία χήρα Φλωρεντινή άρχόντισσα, πού είχε μία όμορφη κόρη και φιλοδοξούσε να κάνει γαμπρό της τόν πλούσιο Ιππότη Μποντελμπόνε, κατάφερε να τόν παρασύρει στο σπίτι της και να τόν γνωρίσει με την κόρη της. Έτσι ο νεαρός ευπατριδής έρωτεύθηκε τρελλά την όμορφη Ντιάντα, όπως έλεγαν τη κόρη της χήρας. Αθετώντας λοιπόν την έπισημη, ύπόσχεσι πού είχε δώσει στην άνηψιά του Φιφάντι κι' αφήνοντας την όργη του τελευταίου, παντρεύτηκε τη Ντιάντα. Μά δέν έφρόφτασε να χαρή για πολύ την εύτυχία του.

Τό πρωτό του Πάσχα του 1215, ο Μποντελμπόνε περνώντας έπιπρος την Παλιά Γέφυρα της Φλωρεντίας, έπεσε πάνω στους ανθρώπους της οικογενείας Φιφάντι πού τόν παραμόνευαν εκεί.

Τόν κατέβασαν άμέσως άπ' τ' άλογο κι' ο Όντοφίγο Φιφάντι, πού βρισκόταν επί κεφαλής, τού άνοιξε τίς φλέβες με τό στίλετο του και κατόπιν τόν σκότωσε.

Από την ήμερα εκείνη θανάσιμος μίσος έχωριζε τίς δύο οικογένειες. Αυτό μάλιστα έγινε αίτία επί έκάτο και πλέον χρόνο ν' άλληλοσκοτωθούν πολλοί από τούς Φιφάντι και τούς Μποντελμπόνε.

Άργότερα, στά μέσα του 14ου αιώνα ο έγγονος του κόμητα Μποντελμπόνε, ο 'Ιππόλυτος, ώραιο παλληκάρι είκοσι χρόνων, συναντήθηκε στην περίφημη γιορτή της Συγγνώμης στην έκκλησία του Άγιου Θωμά τρελλά κι' η όμορφη νέα άνταποκρίθηκε στο άσθημά του. Η οικογένεια όμως τών Μπάρντι συγγένευε με τούς Φιφάντι, πού έξακολουθούσαν να είναι έχθροι τών Μποντελμπόνε. Έτσι ένας μεγάλος φραγκός χώριζε τούς νεαρούς έρωτευμένους.

Όστόσο ο 'Ιππόλυτος περνούσε κάθε μέρα, είτε με τ' άλογο, είτε πεζός, μπρός άπ' τό σπίτι της Ντιάνας, πού βρισκόταν πάντα στο παράθυρό της για να τόν δει. Κι' οι δύο έρωτευμένοι άλλάζανε ματιές από μακριά, χωρίς να τολμούν να συναντηθούν, γιατί φοβόντουσαν μήπως τούς δι' κανείς αδιάκριτος και τούς μαρτυρήσει.

Ο έρωτας όμως δέν μπορεί να ικανοποιηθή μόνο με ματιές. Γι' αυτό ο 'Ιππόλυτος άρχισε να γίνεται μελαγχολικός, να λιώνει, να λιώνει...

Οι καλύτεροι γιατροί της Φλωρεντίας, πού φώναζε η οικογένειά του, δέν μπόρεσαν να βρουν την αίτία της άρρώστειάς του. Η μητέρα όμως του νέου διασθένθηκε από τί υπέφερε τό παιδί της. Κι' ένα βράδυ, πού ήταν μόνο οι δύο τους, η μητέρα του τόν άνάγκασε να της φανερώσει την αγάπη του για την όμορφη Ντιάντα.

Η μητέρα του 'Ιππόλυτου, βλέποντας ότι η ζωή του μονακίβου παιδιού της κινδύνευε, δέν έστάσε, μία κι' ήξερε πώς κι' η Ντιάντα άνταποκρινόταν στο άσθημά του κι' αποφάσισε να κάνει τ' άδύνατα δυνατό για την εύ-

τυχία τών δυο νέων. Η Ντιάντα είχε μία θεία, πού, έπειτα από έναν άτυχο έρωτα, είχε γίνει καλόγρια. Ήταν μάλιστα την εποχή έκείνη ήγουμένη στο γυναικείο μοναστήρι του Μοντισέλλι. Σ' αυτήν λοιπόν κατέφυγε η μητέρα του 'Ιππόλυτου και ζήτησε τη βοήθειά της.

Η ήγουμένη, συμπονώντας τη δυστυχία της, κατέθηκε στη Φλωρεντία, πήγε στη Ντιάντα και με κατάλληλες έρωτήσεις τήν έκανε να όμολογήσει ότι κι' αυτή ήταν τρελλά έρωτευμένη με τόν 'Ιππόλυτο. Τότε η άγία εκείνη γυναίκα άποφάσισε να προσφέρει τη συνδρομή της. Φυσικά, ούτε λόγος μπορούσε να γίνει για φανερό γάμο τών δυο έρωτευμένων. Μπορούσαν όμως να παντρευτούν κρυφά. Αυτό άποφάσισε να κάνει η ήγουμένη. Κι' άφου έξασφάλισε την έχεμύθεια της μητέρας της Ντιάνας και ενός αδελφά, τήν προσκάλεσε μία μέρα μαζί με την κόρη της για να δούσι έδωσαν τό μοναστήρι.

Συγγενώς έφτασε εκεί κι' ο 'Ιππόλυτος, με τη μητέρα του, τόν αδελφά και με κάθε μυστικότητα, έγινε ο γάμος στην έκκλησία του μοναστηριού.

Από τότε ο νέος, με τη βοήθεια της μητέρας της Ντιάνας έμεινε κάθε νύχτα στο σπίτι τών Μπάρντι. Έμενε μαζί με την άγαπημένη του, πού ήταν πιά νόμιμη γυναίκα του ως την αγωγή και κατόπιν με χίλιες προφυλάξεις έβγαине από μία πορτούλα του κήπου και ξαναγύριζε στο σπίτι του, περιμένοντας με λαχράρα την έπόμενη βραδιά.

Μία νύχτα όμως, ενώ έβγαине από την κρυφή πορτούλα του κήπου έφυγε να πέσει επί περίπολο κυκλοφολλάκων. Τόν έπιασαν και με τ' αναράκια τούς φώτισαν τό πρόσωπό του.

— Ποιος είσαι και τί ζητούσες στον κήπο τέτοια ώρα; τόν ρώτησε ο επί κεφαλής της περιπόλου.

— Είμαι ένας κλέφτης και μπήκα στον κήπο τών Μπάρντι για να κλέψω... άποκρίθηκε ο 'Ιππόλυτος, πού δέν ήθελε να έκθέσει κανένα. Τόν έπιασαν τότε στα γραφεία της 'Αρχοντίας κι' εκεί άναγνώρισαν ποιος ήταν.

Την άλλη μέρα όλη η Φλωρεντία μάθαине κατάπληκτη, ότι ο μοναχογιός τών Μποντελμπόνε, πού ήταν ο πιο πλούσιος νέος της πόλεως, είχε μπη στο σπίτι τών οικογενειών του έχθρων να κλέψη!

Οι περισσότεροί δέν ήθελαν να πιστέψουν ότι η αίτία ήταν η κλοπή. Μά ο νέος, παρ' όλες τίς πιέσεις τών άνακριτών, επέμενε ότι ο μόνος του σκοπός ήταν να κλέψη.

Τό δικαστήριο, λοιπόν, σύμφωνα με τόν νόμο, τόν καταδίκασε σε θάνατο. Ο νόμος ήταν αυστηρός. Οι κλέφτες πθανιναν πάνω στην άγχόνη. Έτσι, τίποτα δέν μπορούσε να σώσει τόν δυστυχισμένο 'Ιππόλυτο.

Όταν έφτασε η μέρα της θανατικής του έκτελέσεως, ο έπίτροπος της 'Αρχοντίας, πού είχε και τό πρόσταγμα, τού είπε:

— Τη στιγμή αυτή, όπως συνήθιζεται για όλους τους μελλοθάνατους, μπορείς να έκφράσεις μία εύχή. Ποιά είναι η τελευταία χάρι πού ζητάς;

— Θά ήθελα, άποκρίθηκε ο 'Ιππόλυτος, την ώρα πού θά με πηγαίνετε στην πλατεία, όπου είναι στημένη η άγχόνη, να με περάσετε άπ' τό δρόμο, όπου είναι τό σπίτι τών Μπάρντι. Θέλω να τούς ζητήσω συγγνώμη για τό κακό πού σκόπευα να τους κάνω...

Η σκέψη πού τόν έκανε να ζητήσει τη χάρι εκείνη, ήταν ότι ίσως να βρισκόταν στο παράθυρο η άγαπημένη του κι' έτσι πριν ξεκινήσει για τόν άλλο κόσμο, ν' αντίκρισθι τη γλυκεία της μορφή.

Αυτό πού θέλεις, θά γίνει, τού είπε ο έπίτροπος.

Και πραγματικά, η τραγική συνοδεία πέρασε έξω άπ' τό σπίτι τών Μπάρντι. Μπροστά βάδιζε ο δήμιος κρατώντας τό σκονί της κρεμάλας, πού ήταν περασμένο στο λαϊκό τού νέου, πού περπατούσε με σκυμένο κεφάλι, και πίσω έρχόταν η φρουρά της 'Αρχοντίας.

Όταν έφτασαν έξω από τό σπίτι τών Μπάρντι, ο 'Ιππόλυτος σηκώσε τό κεφάλι του. Δέν είχε γελασθί. Η Ντιάντα βρισκόταν σ' ένα παράθυρο. Καθώς τόν είδε έτσι πίσω από τό δημό και με τό σκονί στο λαιμό του, δέν μπόρεσε να κρατήσι πιά. Καί χωρίς να συλλογισθι τίποτα, βγήκε έξω, έτρεξε μπροστά στον δημίο και τού φώναξε:

— Στάσου!

Και κατόπιν γυρίζοντας στον έπίτροπο της 'Αρχοντίας, τού είπε:

— Έν δώ ζω έγώ, δέν μπορείς να τόν κρεμάσεις, γιατί δέν τού αξίζει ο θάνατος. Δέν είναι κλέφτης, ούτε μπηκε στο σπίτι μας για να κλέψη. Θά σάς πω έγώ γιατί μπηκε! Πρέπει να μάθω όλη η Φλωρεντία την αλήθεια κι' άς γίνει ό,τι γίνει! Άς μάς σκοτώσουν έπειτα και τούς δυο!

Με τό κεφάλι ψηλά, υπερήφανα, μά και με φωνή πού έτρεμε άπο συγκίνηση, η Ντιάντα εκεί, μπροστά στον έπίτροπο της 'Αρχοντίας, στο λαό, πού είχε μαζεuth και στους συγγενείς της, πού έτρεξαν κοντά της, φανέρωσε όλη την αλήθεια: Ο 'Ιππόλυτος ήταν σύζυγός της! Είχαν παντρευτή κρυφά και κάθε νύχτα ο νέος πηγαίνε στο σπίτι της κι' έμενε μαζί της.

Μόλις άκουσε την άποκάλυψι αυτή, όλος ο λαός άρχισε να φωνάζει:

— Χάρι! Χάρι! Άς ζήσουν εύτυχισμένοι!

Τότε κι' ο έπίτροπος της 'Αρχοντίας πρόσταξε να σταματήσει η τραγική πορεία πρós τό θάνατο και ώδήγησε τούς δυο νέους στο Δήμαρχο, όπου είδοποιήθηκε για να συνεδριάσει άμέσως η 'Αρχοντία.

Ο Δήμαρχος έστειλε και φώναξε τόν πατέρα της Ντιάνας και τόν πατέρα τού 'Ιππόλυτου και τούς ρώτησε αν δέχονταν κι' οι δυο να μείνουν τά παιδιά τους παντρεμένα.

Οι δυο γονείς, άφου μίλησαν ιδιαίτέρως με τό Δήμαρχο, συμφώνησαν να συγκεντρωθούν όλοι την άλλη μέρα στην έκκλησία του Άγιου 'Ιωάννη, για μία έπισημη συμφιλίωσι.

Πραγματικά την άλλη μέρα, πού είχε συμπέσει να είναι η γιορτή της Συγγνώμης, η μέρα πού ο 'Ιππόλυτος κι' η Ντιάντα είχαν εκεί πρωτοσυναντηθή, ο πατέρας της Ντιάνας έσφιξε θερμά τό χέρι τού 'Ιππόλυτου μπροστά στην εικόνα του Άγιου, ενώ άπειρο πλήθος είχε συγκεντρωθή τριγύρω τους.

Από τότε τελείωσε τό προαιώνιο μίσος πού είχε άρχισι ένα πρωινό τό Πάσχα, ανάμεσα στις δυο οικογένειες και πού τις είχε ένώσει τώρα η φλογερή αγάπη τού 'Ιππόλυτου Μποντελμπόνε και της όμορφης Ντιάνας.

— Έν δώ ζω έγώ, δέν μπορείς να τόν κρεμάσεις! είπε η Ντιάντα στον έπίτροπο.

Δραματικό και κοινωνικό μυθιστόρημα υπό ΜΑΞΙΜ ΒΙΛΜΕΡ

Θυσία ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Κολινέτ πικραίνεται για την άπόφασί της Μιρέτ να τήν εγκαταλείψει, της εύχεται όμως να εύτυχήσει. Έπισκεπτονται κι' οι δυο, στο ψυχιατρείο, τόν Κλώντ Μαρτέλ, πού η κατάσταση του έχει άρchiσει να καλυτερεύει. Η Κολινέτ μετακομίζει σε μία ώραία και ήσυχη καμαρούλα, όπου τήν επισκεπτεται η Νικόλ. Την παίρνει μαζί της στις κούρσες. Έκει κάνουν η μία την άλλη, μέσα στον κόσμο. Η Κολινέτ συναντάει τό Βαλνρι, ο οποίος τήν παρασύρει σε μία έρμηια και της επιτίθεται. Τη σώζουν όμως δυο άστυφύλακες, πού περνούσαν τυχαίως από εκεί. Ύστερα ξανασυναντάει τό Μπερτί κι' εξομολογούνται τήν άμοιρα αγάπη τους. Ο Μπερτί μιλάει στη νέα για τή Σουζάν, πού είχε γνωρίσει άλλοτε στην κλινική του Λυράν. Κι' η Κολινέτ καταλαβαίνει άμέσως πώς πρόκειται για τή μητέρα της. Πηγαίνει λοιπόν στο Κων-τ' Αίλ, μαζί με τή Νικόλ, για να βεβαιωθεί.

— Πάω να τόν ρωτήσω, είπε έπίτελους.

— Απομακρύνθηκε τρέχοντας και ξαναγύρισε σε λίγο.

— Μπορείτε να μπητε, είπε. Έλάτε μαζί μου...

Ακολουθώντας μία θαυμάσια άλλεα, άνάμεσα σ' άνθοστόλιστα παρτέρια, και μπηκαν στη βίλλα. Ο Πασκάλ τις περιέμενε στο χάλι, άνήσυχος, με ζαρωμένα τά φρύδια.

Τις ώδήγησε σ' ένα σαλόνι και τούς πρόσφερε καθίσμα.

Από τότε πού είχε χαθή η Σουζάν, ο Πασκάλ δέν ήταν πιά παρ' η σκιά του έαυτού του. Έμενε τώρα άκίνητος, άκουμπώντας στο τζάκι. Τά μάτια του λάμπανε παραένα. Τά μάγουλά του είχαν πάρει ένα χρώμα κόκκινο σκούρο, πού έδειχνε κακή κυκλοφορία του αίματος...

Δέν ήταν πιά ο παλιός Πασκάλ. Άν τόν ξανδύλετε τώρα η Σουζάν, θά τρώμαζε να τόν γνωρίσει.

— Μου φέρετε νέα άπ' τόν αδελφό μου; ρώτησε έπίτελους η Νικόλ.

— Όχι ακριβώς, άπάντησε εκείνη. Τί θέλετε λοιπόν; είπε ανήσυχος ο Πασκάλ.

Ξαφνικά τό πρόσωπό του ζωήρεψε. Γιατί τού είχε έρθει η σκέψη πώς η άγωνιστή εκείνη θα τού μιλούσε για τή Σουζάν... Καί πρόσφερε, με τρεμουλιαστή φωνή:

— Πιστεύω πώς έχετε να μου μιλήσετε για...

— Δέν έχω να σάς μιλήσω για κανένα, τόν διέκοψε η Νικόλ.

— Τότε λοιπόν... δέν καταλαβαίνω!

— Θά μπό άμέσως στο θέμα. Σ' αυτό έδώ τό σπίτι ήταν φυλακισμένη άλλοτε μία γυναίκα. Αυτήν έρχόμαστε να ζητήσουμε, η δεσποινίς κι' έγώ.

— Δέν ξέρω τί έννοείτε...

— Η γυναίκα αυτή λεγόταν Σουζάν, πρόσθεσε η Νικόλ.

— Κάποιο λάθος θά κάνετε, κυρία. Δέν είχα ποτέ άρρώστη κι' αυτό τό όνομα.

— Άκούστε, κύριε, μπήκε στη μέση η Κολινέτ. Έδώ και πολύ καιρό, δυο άθλιοι φέρανε σ' αυτή τη βίλλα μία γυναίκα κι' ένα παιδί. Αυτή η γυναίκα ήταν η μητέρα μου... τό παιδί ήσουν έγώ!

Ο Πασκάλ έκαιε ένα βήμα πίσω, κατατρομαγμένος, και πρόσφερε με άχρωμη φωνή:

— Δέν ξέρω τί μου λέτε. Δέν είχα ποτέ έδώ ένα παιδί... δέ φυλάκιση ποτέ κανένα. Μπορείτε να ψάξετε όπου θέλετε. Δέ θά βρείτε πουθενά αυτήν πού ζητάτε. Σας τό ξαναλέω, δεσποινίς, κάνετε λάθος... Ρωτήστε τούς υπηρέτες. Είναι δεκαπέντε χρόνια έδώ και έφερουν καλά τά όνόματα όλων τών άρρώστων μου. Θά σάς επιβεβαιώσουνε τά λόγια μου.

— Άλλωστε, αν θέλετε, μπορώ να σάς δείξω όλους τούς άρρώστους μου.

— Ναι, κύριε να τούς δούμε, είπε η Κολινέτ, πού τή συγκρατούσε ακόμη μία έλπιδα.

— Δέ μπορεί να μου είτε ψέμματα ο

Μπερτί! Έλεγε με τό νού της. Θά ξαναδρώ σε λίγο τή μητέρα μου!

Ο Πασκάλ χτύπησε τό κουδούνι. Άμέσως παρουσιάστηκε ο Ντορνάκ.

— Ποσες άρρώστες έχουμε, Ντορνάκ; τόν ρώτησε ο γιατρός.

— Δεκαοχτώ.

— Μπορείτε να τίς συγκεντρώσετε στη Βεράντα;

— Μάλιστα, γιατρέ μου. Άμέσως!

Ο Πασκάλ στράφηκε στην Κολινέτ και στη Νικόλ.

— Έλάτε, τούς είπε.

Και τίς ώδήγησε κοντά στη Βεράντα, σ' ένα μέρος άπ' όπου θά μπορούσαν σε λίγο να δούνε τίς δυστυχισμένες ψυχοπαθείς πού θάφερνε ο Ντορνάκ.

Πραγματικά, οι άρρώστες φτάσανε σε λίγο, δυο-δυο, σαν μικρές μαθήτριες πού τις οδηγούσε μία έπιμελήτρια. Σπρώχνοντας η μία την άλλη, ανεβήκανε στη Βεράντα—τη μεγάλη εκείνη πλατφόρμα, όπου είχε πάει τόσο συχνά ο Πασκάλ να περιμένει τή Σουζάν κι' όπου ξαναπήγαине συχνά τά βράδια για ν' άκούη τά κύματα πού σπάζανε στους βράχους...

Η Νικόλ κι' η Κολινέτ παρακολούθησαν επί ένα τέταστο της ώρας τό θέαμα τού τραγικού εκείνου καταντήματος τών γυναικών, πού τά μάτια τους γυάλιζαν άπ' τόν πυρετό της τρέλλας. Παραλάσανε μπροστά τους όλες εκείνες οι αλλοιωμένες μορφές, πούκαναν αλλόκοτους μορφασμούς. Τού κάκου όμως προσπαθούσε η Κολινέτ ν' άνα-

καλύψη σε κάποιαν άπ' όλες μία όμοιότητα με τή λατρευτή της μητέρα.

— Σουζάν!... Σουζάν! φώναζε.

Καμιά φωνή όμως δέν άπάντησε στην άπελπισμένη έπικλήσή της. Η τελευταία αυτή προσπάθειά της έμεινε δίχως αποτέλεσμα. Οι δυστυχισμένες εκείνες δέ γυρίσανε καν να κυττάξουνε τή νέα. Αδιαφόρησαν για τή φωνή εκείνη, όπου είχε βάλεϊ όλη τήν τρυφερότητα της καρδιάς της.

— Μπορείτε να τίς ρωτήσετε ιδιαίτέρως, αν θέλετε, είπε ο Πασκάλ. Κι' έπειτα, αν δέν έχετε ακόμη πειστή, μπορείτε να έπισκεφτήτε όλο αυτό τό σπίτι, άπ' τα ύπόγεια ως τί σοφίτα... Έδώ δέ φυλακίζουμε τούς άρρώστους μας, αλλά προσπαθούμε να τούς γιατρέψουμε.

— Δέν είναι πιά έδώ η μητέρα μου... Ίσως να πέθανε! βόγησε η Κολινέτ.

— Δέν τήν ξέρω, τή μητέρα σας. Δέν τή γνωρίσα ποτέ.

— Όστόσο έχω άκούσει συχνά τ' όνομά σας, στην παιδική μου ήλικία! Μου φαίνεται μάλιστα πώς κι' η μητέρα μου λεγόταν έτσι... Ένα σωρό άναμνήσεις έχουν πλημμυρίσει τό μυαλό μου... κι' όμως τώρα δέ θυμάμαι πιά τίποτε τό συγκεκριμένο! Πριν από μερικές στιγμές ακόμη, μού φαίνονταν γνωστά όλα όσα έβλεπα έδώ... σαν ναχε ξεσκισητή ένας πέπλος πού σκέπαζε τό νού μου. Μά τώρα με τριγυρίζει πυκνό σκοτάδι... Παλεύω μέσα στη νύχτα, όπου με βυθίσανε οι ψευτιές σας!

Κι' η Κολινέτ πρόσθεσε, με παγωμένο τόνο:

— Χαίρετε, κύριε.

Επίσπε άπ' τό μπράτσο τή Νικόλ και ξαναπήραν κι' οι δυο τη φαρδεία άλλά.

Ενώ άπομακρύνονταν, η Νικόλ είπε ψυχρά στη φίλη της:

— Όπως βλέπετε, ο νεαρός σου σε γέλασε, για να κερδίση περισσότερο τήν εμπιστοσύνη σου. Δέ μάς είτε ψέμματα ο γιατρός Πασκάλ...

— Έγώ είμαι βεβαία για τό αντίθετο, δεσποινίς Νικόλ!

— Θά δούμε τελοςπάντων. Για τήν ώρα φαίνεται πώς κάναμε ένα άνώφελο ταξίδι... Μά άς σκεφτούμε τώρα τήν έπιστοφή μας. Άν θέλεις, μπορούμε να γυρίσουμε στη Νίκαια άπ' τή θάλασσα. Άς πά-

— δαίνεται πώς άρέσει πολύ στις γυναίκες αυτό τό ταξίδι... είπε ο φαρδής στην Κολινέτ και στη Νικόλ.

ρουμε αυτήν εκεί την ώραία βαρκούλα...

— Δε με νοιάζει πιά για τίποτε.
— Έλα λοιπόν, μικρή μου, μη χάνεις το ήθικ σου! Μπορεί να πάρουμε και μια χρήσιμη πληροφορία... Πάντως, το βέβαιο είναι πως η μητέρα σου δε βρίσκεται τώρα στην κλινική του Βαλωρι. Γι' αυτό, υπορώ να βάλω το χέρι μου στο Ευαγγέλιο! Κι τάχα προσεκτικά το γιάτρο, τον υπνώτιζα σχεδόν. Κάποια στιγμή μάλιστα, μου φάνηκε πως θα χυμούσε πάνω μου και θα με πέταγε στη θάλασσα...

— Ο άνθρωπος αυτός είν' ένας άθλιος!
— Τό παραδέχομαι. Είναι του ίδιου φαραμάς με τον αδελφό του.

— Ά, αυτός ο παληάνθρωπος!... Όσο θυμάμαι πώς του ξεφυγα, την Κυριακή!...

— Εύτυχως για σένα, η τραγική εκείνη σκηνή τελείωσε ευχάριστα... αφού βρήκες τον έρωτά!

— Για να τον ξαναχάσω ίσως για πάντα, ψιθύρισε η Κολινέτ.

— Καύμενιούλα μου! Συλλογίζεσαι διαρκώς αυτό τον άνθρωπο, που στο κάτω-κάτω είν' ένας άγνωστος για σένα. Σε βόηθεσε, έστω... και καταλαβαίνω την ευγνωμοσύνη σου. Μά απ' την ευγνωμοσύνη ως τον έρωτα υπάρχει μεγάλη απόσταση.

— Αγαπάς αυτό το νέο. Τό καταλαβαίνω απ' τα λόγια σου, απ' τις σκέψεις που σ' απασχολούν συνεχώς απ' όπου ξεκίνησαμε απ' το Παρίσι... Τι θα γίνει μ' αυτό τον έρωτα; Δεν πολώ να το σκεφτώ... Ός τώρα φυλάγτηκες, αντιστάθηκες στα αίσθηματάκια που έσπερνες αδιάκοπα όπου περνούσες. Είσαι νέα, όμορφη. Οί άντρες σε παίρνουν από πίσω, σε πολιορκούν. Κανένας τους όμως δεν είχε μπορέσει να βοή το δρόμο της καρδιάς σου.

— Πόσες φορές γέλασα με την καρδιά μου, όταν μου διηγούνταν τις παιδικές καπεργαριές του, τα κολπάκια που μεταχειριζόσταν, στο δρόμο, για να ξεφύγεις απ' τους ένοχλητικούς που σε παρακολουθούσαν και σε βουδονδίζανε με τις φλογερές εκμυστηρεύσεις τους... Μά σήμερα δε γελάω πιά. Άπειαντίας, είμαι πολύ θλιμένη... γιατί βεβαιώθηκα πως αγαπάς αυτό το νέο!... Δεν είν' έτσι!

— Η Κολινέτ δεν απάντησε. Δεν ήθελε να φανερώσει το μυστικό της καρδιάς της, το γλυκό εκείνο μυστικό που ζούσε μαζί του εδώ και δυό μέρες—γιατί, τις δυό αυτές μέρες, ξανάβρισκε όλον το Μπερτί στο βάθος του είναι της, τόν έβλεπε στα πιο γλυκά όνειρά της και στο ζύπνιο της... αυτόν, αυτόν πάντα!

— Η λύπη της γιατί δεν είχε ξαναβρή τη μητέρα της, μετριάζονταν κάπως απ' το μεθύσι του πρώτου εκείνου έρωτα. Και τώρα ακόμη, η ψυχή της πετούσε στο Μπερτί.

— Η Νικόλ καταλάβαινε την πάλη εκείνη που γινότανε μέσ' στην καρδιά της κι έμενε αμίλητη τώρα και θλιμένη. Στο τέλος είπε:

— Άς πάμε με τη βάρκα. Θα μάς διασκεδάσει αυτός ο περίπατος... Κοντεύει να βραδιάσει, μά δεν πειράζει... Η θάλασσα είναι ήσυχη, ο ουρανός ολόκαθαρος... Τό ηλιοβασίλεμα θα μάς προσφέρει ένα θέαμα αξέχαστο!

Κατέβηκαν από ένα μονοπάτι με κορδέλες ως την ακρογιαλιά.

— Ένα σπιτάκι—ή μάλλον μια καλύβα σκαμμένη μέσα στο βράχο—τράβηξε ιδιαίτερώς την προσοχή τους.

— Άς μπούμε εδώ, πρότεινε η Νικόλ. Ίσως να βρούμε κανένα βαρκάρη.

— Όπως θέλετε, δεσποινίς Νικόλ.

— Η Μπαλεσά ήταν έτοιμη να χτυπήσει, όταν άνοιξε η πόρτα και βγήκε ένας άντρας, με μπλούζα θαλασσινού και με κόκκινο σκούφο.

— Ήταν ο ίδιος βαρκάρης που είχε πάει άλλοτε τη Σουζάν στη Νίκαια. Βλέποντας τις δυό γυναίκες, έβγαλε το σκούφο του και τις χαιρέτησε.

— Θέλετε να κάνετε κανένα περίπατο στη θάλασσα; τις ρώτησε.

— Ναί, θα θέλαμε να μάς πάτε ως τη Νίκαια, απάντησε η Νικόλ.

— Πολύ ευχαρίστος. Η θάλασσα είναι λάδι. Θα πάμε μια χαρά!

— Υστερα ο βαρκάρης πρόσθεσε:

— Σίγουρα, θα πηγαίνετε απ' το Παρίσι.

— Ναί... και σκοπεύουμε να πάρουμε το τραίνο απ' τη Νίκαια.

— Ο παπ' πήδησε μέσα στη βάρκα και βοήθησε την Κολινέτ και τη Νικόλ να κάνουν το ίδιο.

— Φαίνεται πως άρεσει πολύ στις γυναίκες αυτό το ταξιδάκι... τους είπε.

— Ά, παίρνετε κι' άλλες, συχνά;

— Όχι βέβαια κάθε μέρα. Μά μου τα χάνουνε διάφορες δετηγμένες απ' το Κάζινο, που το σκάζουν απ' τη θάλασσα, για να μην πληρώσουν το λογαριασμό του ξενοδοχείου τους... Κάπου-κάπου έρχονται κι' άλλες... όπως εκείνη που τόξε σκάσει απ' την κλινική του γιάτρού Βαλωρι, εδώ και πολλών καιρό. Τη λέγανε γία τρελή, μά αυτή ήτανε πιο γνωστική από μάς!

— Η Νικόλ κι' η Κολινέτ δε ρώτησαν περισσότερα πράγματα.

— Όστόσο, η Κολινέτ διαισθάνθηκε ξαφνικά πως η γυναίκα εκείνη που τους ανέφερε ο βαρκάρης, θα ήταν η μητέρα της—ή μητέρα της, χαμένη ίσως τώρα στο απέραντο Παρίσι, η μητέρα της που δε θα την ξανάβλεπε ποτέ!

— Δεν είχε πάει λοιπόν χαμένο το ταξιδί τους, εφόσον είχε σχεδόν πεισθή τώρα πως ζούσε η μητέρα της και πως θα μπορούσε να την ξαναβρή μια μέρα!

— Βλέπετε λοιπόν; είπε θριαμβευτικά στη Νικόλ. Δε μου είχε πη ψέμματα ο Μπερτί!

— Ποιός ξέρει!... Όμολογώ κι' εγώ πως αυτή η ιστορία του βαρκάρη είναι ενδιαφέρουσα... Μά δεν πρόκειται ακόμη, παρά για άπλες υποθέσεις!

Τό βράδυ, πήρανε κι' οί δυό τους το τραίνο για το Παρίσι...

Δεκαπέντε μέρες μετά τα γεγονότα που αφηγηθήκαμε, ο Πασκάλ Βαλωρι παρουσιάστηκε στο μέγαρο του βουλευτάτου Μαλέρμπ. Τόν δέχτηκε άμέσως ο Μέσμερ και του είπε χαρούμενα:

— Τι ευχάριστη έκπληξη να μάς θυμηθήτε επίτιλούς! Δεν περίμενα καθόλου την επίσκεψή σας... Όσο για το γαμπρό μου,

θα παραξενευτή κι' αυτός πολύ... και θα ευχαριστηθή. Δυστυχώς, δε θα μπορέσετε να τον δите σήμερα.

— Δε βρίσκεται στο Παρίσι;

— Άσχολεϊται με τις έρωτοδουλειές του! απάντησε σαρκαστικά ο Μέσμερ. Ά, δεν έχει τον όμοιο του σ' αυτά τα πράγματα!

Μόνο που δε φροντίζει να φυλάγεται όσο πρέπει... Νά, χτες το βράδυ, στη λέσχη, μου διηγηθήκανε πως λίγο έλειψε να τον τσακώσουνε τελευταίως δυό αστυφύλακες, στο δάσος της Βουλώνης. Εύτυχώς που δεν τον κυνηγήσανε...

— Ήταν μετά τις κούρσες. Αυτός ο κατεργάρης είχε χάσει, φαίνεται, και θέλησε να διασκεδάσει λίγο για ν' αποζημιωθεί.

Με κάποια πρόφαση λοιπόν, τράβηξε μέσα στο δάσος μια κοπέλλα, ελπίζοντας να την καταφέρει... Μά εκείνη του ξεγλύστρησε κι' έδωσε τις φωνές!...

— Για να παρηγορηθώ λοιπόν γι' αυτή την άτυχία του, έχει πιάσει τώρα να ζαχαρώσει με κάποιο άστέρι του θεάτρου των Βρυξελλών.

Ο Μέσμερ μιλούσε δυνατά κι' έσκαζε κάπου-κάπου στα γέλια. Σηκώνονταν, ξανακαθότανε, σηκώνονταν πάλι, σαν να μη μπορούσε να μείνει σε μια θέση. Η χοιρική κοιλιά του ανέδοκατέβαινε, καθώς άναστανε βραχνά, σαν να γρούλλιζε κάποιο αγρίμι...

— Εύτυχισμένος θνητός αυτός ο Βαλωρι! συνέχισε, κατακόκκινος. Γεντάει με την ψυχή του, γιατί έχει πάντα γεμάτες τις τσέπες του με λεφτά. Κάνει συχνές αφαιμάξεις στην κάσσα μου... και δε μπορώ να του πω τίποτα, αφού είναι γαμπρός μου!

— Τελευταίως, κάτι λωποδύτες του κλέψανε ένα σεβαστό ποσόν. Έ, λοιπόν, τα πήρε ύστερα από μένα, λες κι' είμαι καμιά ασφαλιστική εταιρεία έναντιών της κλοπής! Και τα σπατάλησε όλα σε ελαφρές γυναϊκούλες—παλιές μου φιλένδες, που τις παίρνει ύστερα αυτός.

— Έχει άλωστε γυεία σιδαρένια! Ποτέ δεν κουράζεται, ποτέ δεν άρρωσταίνει... ενώ εγώ...

— Μά μου φαϊνόσατε και σεις πολύ καλά.

— Αφήστε τώρα τις κοροϊδίες, Ξέρω καλά πως με παρανοείτε ή συμπόρσι! Δε μπορώ πιά να πάω και να πιώ όσο θέλω...

— Αρχίστε να πίνετε Ιαματικά νερά...

— Τό κακό είναι πως προτιμώ τη σαμπάνια!

Κι' ο Μέσμερ άναψε ένα τσιγάρο και πρόσθεσε:

— Ταϊριάζομε και συνηνοούμαστε περίφημα, ο γαμπρός μου κι' εγώ. Δεν αποκλείεται λοιπόν να πάω να τον βρω τώρα στις Βρυξέλλες. Φαίνεται πως υπάρχουν εκεί κάτι γυναίκες θαύμα, που βάζουνε τα γυαλιά στις Παριζιάνες!

— Ωστε λοιπόν, η κ. Βαλωρι μένει συχνά μονάχη;

— Έχει τη συντροφιά του αδελφού της. Τού λοχαγού Μισέλ Μέσμερ;

— Ναί, 'Ο Μισέλ έχει τοποθετηθή εδώ στο Παρίσι... Μά πιστεύω πως πλήττει θανάσιμα και πως θάταν ένθουσιασμένος αν μπορούσε να ξαναγυρίσει εκεί κάτω στην 'Αφρική!

— Έδώ και λίγα λεπτά, χτυπούσε συνεχώς το κουδούνι της πόρτας. Οί επισκέπτες περίμεναν στο διπλανό σαλόνι, για να δούνε το Μέσμερ.

— Ο Πασκάλ κατάλαβε πως δεν έπρεπε να τον άπασχολή περισσότερο. Έφυγε λοιπόν, αφού υποσχέθηκε να ξαναπή την άλλη μέρα.

Βγαίνοντας στο βουλευτάτο, είδε το Μισέλ που πήγαινε προς το μέγαρο του πατέρα του. 'Ο νέος περπατούσε με τό κεφάλι σκυφό. Δεν είδε λοιπόν καθόλου τον Πασκάλ, κι' εκείνος δεν του μίλησε, για να μη ταραξή τις σκέψεις του.

Είχε τό κάθε τι για νάναι εύτυχισμένος ο Μισέλ. Κι' όμως δεν ήτανε. Λάτρευε τη Μιρέτ, μά ο έρωτας αυτός δε μπορούσε να γεμίσει τό κενό της ζωής του...

Οί κατηγορίες που είχε άκούσει άλλοτε για τον πατέρα του, ξαναγύριζαν αδιάκοπα στη μνήμη του. Βέβαια, τις θεωρούσε ουκοφαντίες. Όστόσο, δε μπορούσε να μη σκεφτή την παροιμία που λέει: «Δεν υπάρχει καντώς χωρίς φωτιά».

— Ξέ' άλλου, η κολουσιαία περιουσία που

είχε μαζέψει ο πατέρας του, του φαϊνόταν ύποπτης προελεύσεως. Άναρωτιόταν συχνά πως είχε μπορέσει να συγκεντρώσει τόσα εκατομμύρια σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα...

— Ήξερε πως δάνειζε χρήματα ο πατέρας του. Μά τί τόκο όμως;

Αυτά συλλογίζονταν ακόμη ο Μισέλ, ενώ έμπαινε στο μέγαρο Μέσμερ...

— Ανέθηκε τη μεγάλη μαρμαρίνη σκάλα, διέσχισε το άπέραντο χώλλ και μπήκε στο μικρό σαλόνι, που ήταν γεμάτο κόσμο.

Είσε εκεί άρκετους φίλους του από τη λέσχη, καθώς κι' ένα συνάδελφό του που τόν είχε συναντήσει συχνά στο ύπουργείο.

Κανείς απ' όλους αυτούς δε σηκώθηκε για να τόν δώσει το χέρι.

— Ήταν κάτι που τόν χτύπησε κατάστηθα! Άδιόφορος φαϊνομενικά, στην πραγματικότητα όμως καταταραγμένος, διέσχισε το μικρό σαλόνι και πέρασε στο διαμέρισμα της αδελφής του.

— Η Φερνάνδη ήταν μόνη.

— Από τότε που είχε πεθάνει ο Ζυστ κι' είχε χαθή ο Μπερτί, η νέα γυναίκα δεν είχε βγάλει πιά τα μαύρα. Κλεινότανε στην κούρα της, που τα παράθυρα της βλέπανε στο βουλευτάτο, και περνούσε εκεί τις περισσότερες ώρες της—όσες δεν αφιέρωνε στους φτωχούς της.

Κάθε τόσο, χειμώνα και καλοκαίρι, πήγαινε στον πύργο της Λουβίερ, όπου ζούσε σχεδόν σαν φυλακισμένη, βγαίνοντας μονάχη για να κάνει μακρινούς περιπάτους στο δάσος.

— Ά, εδώ είσαι; της είπε ο αδελφός της. Φοβόμουν μήπως δε σε βρώ.

— Πού θέλεις να πάω; Πλήττω παντού.

— Τό ίδιο κι' εγώ. Μου φαίνεται πως έχουμε πάθει κι' οί δυό την ίδια άρρώστεια, αδελφούλα μου.

— Γιατί δεν παντρεύεσαι;

— Δεν τό σκέπτομαι καθόλου...

Κι' ο Μισέλ πρόσθεσε, για ν' αλλάξει θέμα:

— Είν' εδώ ο άντρας σου;

— Όχι. Φαίνεται πως ταξιδεύει.

— Τι θα πη «φαίνεται»; Δεν ξέρεις λοιπόν τί κάνει ο άντρας σου και πού βρίσκεται;

— Δε μ' ενδιαφέρει καθόλου.

— Κι' όμως σε συμβουλεύει να παντρευτώ! Νόμιζω πως παραλογίζεσαι...

— Ίσως εσύ να εύτυχήςες περισσότερο από μένα...

— Αυτή η πολυτέλεια σε κουράζει...

Πλήττει μέσα σ' αυτό το μέγαρο, όπου δε συντάξας παρά έχθρικά πρόσωπα γύρω σου... γιατί πρέπει νάσαι βεβαία πως σε μισούν όλοι αυτοί οί υπηρέτες! 'Ο πολυς πλούτος φέρνει τό μίσος!

— 'Ο πλούτος που έχει άποκτηθή άσχημα! είπε μια φωνή, που αντίηχησε όδυνηρά μέσ' στην καρδιά του Μισέλ.

— Κάποιος είναι απ' έξω και μάς άκούει! είπε η Φερνάνδη.

Σηκώθηκε άπ' τη θέση της, άνασκήωσε μια κουρτίνα και κτύπησε στο διπλανό δωμάτιο.

— Περιέργο! πρόσθεσε. Δεν είναι κανείς... Κι' όμως θ' άκουσες βέβαια και σύ, όπως κι' εγώ, μια φωνή που προερχόταν απ' την αίθουσα άναμνηής!

— Υστερα χλώμιασε ξαφνικά, τράβηξε μαζί της το Μισέλ και πήγε ν' άνασκήώσει ένα μεταξωτό χαλάκι που σκέπαζε τόν τοίχο. Πίσω απ' αυτό, φάνηκε μια μικρή τετράγωνη θυρίδα φραγμένη με δικτυατό.

— Είχε άνοιξει ο πατέρας μας αυτή την τρύπα στον τοίχο, έξήγησε στον αδελφό της.

— Παράξενη ιδέα. αλήθεια! Πώς του κατέβηκε;

— Άλλοτε, πριν παντρευτώ, έρχότανε συχνά ο πατέρας μας εδώ, για να τόν βοηθήσω στους λογαριασμούς του. Σοφίστηκε λοιπόν να φτιάξη αυτό τό άνοιγμα, για να βλέπει και ν' άκούη ό,τι γινότανε στην αίθουσα άναμνηής. Όταν έπρόκειτο για κάποιο έπισκέπτη που δεν του άρεσε, άρνιόταν άπλώς να τόν δεχθή...

Μία έκφορη βαθεία έκπληξας καθεφτίστηκε στη χλωμή φυσιογνωμία του Μισέλ. Είχε άνακαλύψει άραγε η αδελφή του την πηγή της τεραστίας περιουσίας του πατέρα τους;...

— Τα τσουχτερά λόγια που είχε άκούσει πριν από λίγο, ξαναγύρισαν στο νου του:

«'Ο πλούτος που έχει άποκτηθή άσχημα!» είχε πη η φωνή.

Τό μικρό σαλόνι, που ήταν πριν από λίγες στιγμές γεμάτο κόσμο, είχε άδειάσει τώρα. Όλοι οί έπισκέπτες είχαν φύγει, άσπαρσθέντες και πεισιμωμένοι.

— 'Ο Μισέλ άναρωτιότανε ποιος μπορούσε νάταν εκείνος που είχε άκούσει τη συνομίλια του με τη Φερνάνδη και τούς είχε πετάξει τα ύβριστικά εκείνα λόγια...

— Υποσχέθηκε στον έαυτό του να εξακριβώση την αλήθεια. Θα ρωτούσε τό Βαλωρι—κι' εκείνος δε θα δίσταζε, βέβαια, να τού πετάξει κατάμουτρα όλη την αλήθεια, εύτυχισμένος γιατί θάδρίσκε την ευκαιρία να τόν παπεινώσει και να τού συντρίψη την καρδιά!...

Μπροστά στη Φερνάνδη, που ήταν ήρεμη φαϊνομενικά, αλλά στην πραγματικότητα ήταν γεμάτη άγανάπη και κρατούσε χαμηλωμένα τα μάτια της, ο Μισέλ δοκίμαζε την ίδια όδυνηρή έντύπωση που αίσθανότανε πάντα, όταν έμπαινε στο πολυτέλεις μέγαρο του πατέρα του.

Τόσες και τόσες φορές, είχε ιδη γνωστά πρόσωπα συναδέλφων του στο μικρό σαλόνι άναμνηής. Ξέροντας όμως ποιά αίτία τούς έφερε εκεί, περνούσε πάντα, χωρίς να τολμήση καν να τούς κυττάξη...

Τώρα ξαναγύριζαν στο νου του όλες αυτές οί άναμνησεις—καθώς κι' η άξέχαστη άνάμνηση της έπιστροφής του στο Παρίσι και τών σοβαρών λόγων που την είχαν προκάλεσει.

Είχε έπιθυμήσει τόσες φορές να ξαναγυρίση στην 'Αφρική, στο Άλγέρι, όπου είχε τόσους καλούς και ελίκρινες φίλους. Κι' η έμμονη αυτή ιδέα τόν είχε κυριέψει τόσο όλοκληρωτικά εδώ και λίγων καιρό, ώστε έρχονταν στιγμές που δε λογάριζε πιά καθόλου τη Μιρέτ, την ξεχνούσε όλό-τελα...

— Ξέρεις τί σκέπτομαι; είπε, άκουμπώντας τό χέρι του στον ώμο της Φερνάνδης.

— Τους έρωτές σου, άσφαλώς, άστεϊεύτηκε εκείνη.

— 'Ο Μισέλ άνασκήωσε τούς ώμους του κι' απάντησε σοδάρ:

— Είτε μακριά βρίσκομαι είτε κοντά, η σκέψη μου είναι πάντα εδώ... κι' οί γυναίκες δε μ' άπασχολούν καθόλου.

— Υπάρχει ώστόσο κάποια που αγαπάς... και την ξέρω, αυτήν, γιατί έχει έρθει συχνά εδώ. Την κάνεις εύτυχισμένη, τό ξέρω, της προσφέρει μια άνετη ζωή. Και κάνει καλά, αδελφέ μου, γιατί τ' άξίζει.

— Ποιός σε πληροφορήσε λοιπόν τόσο καλά;

— Μην ξεχνάς πως αυτή η κοπέλλα έργαζότανε πριν στο κατάστημα όπου φτιά-νω τα καπέλλα μου.

— Ά, και τάχατες όλα απ' τις συναδέλφους της;

— Ναί. Σου τό ξαναλέω όμως, έκαμες

πολύ καλά. Πρόπει να την αγαπάς μ' όλη σου την καρδιά, αυτή την κοπέλλα!

— 'Ο Μισέλ σηκώθηκε, κάπως στενοχωρημένος. Δεν τού άρεσε να μιλάη με την αδελφή του για τις έρωτοδουλειές του, που άφορούσαν αυτόν μονάχα...

— Όμορφος, πλουσιόπαιδο, γενναϊόδωρος, είχε σχετίστη μ' ένα σωρό γυναίκες. Για καμμία όμως απ' αυτές δεν είχε νοιώσει ποτέ ό,τι ένοιώθε γιά τη Μιρέτ. Αυτήν την αγαπούσε όσο ήταν ικανός ν' αγαπήσει μια γυναίκα!

— Όστόσο, ο δεσμός αυτός τόν βάραινε κι' όλος. Όταν γυρίζε άργά τό βράδυ, έβλεπε τη Μιρέτ στο παράθυρο, να περιμένει άναμνηώς την έπιστροφή του. Κι' η κοπέλλα, έχοντας κι' εκείνη τις στενοχώριες της, δεν εύρισκε λόγια για να καταπραΰνη τόν ένκευρισμό που τού είχαν προκαλέσει όρισμένα λόγια που τού είχαν πετάξει οί φίλοι του στη λέσχη.

Τού είχαν πη, επί παραδείγματι, τόσες φορές, γελώντας: «Έσύ μπορείς να διατηρής όσες φιλένδες θέλεις! Τα λεφτά δε σου κοστίζουν καθόλου».

Σκεπτόταν επίσης τά μοχθηρά ύπονοούμενα που είχε άκούσει από συναδέλφους του... κι' ήθελε τώρα να διαλύση τις άμφιβολίες του, να βεβαιωθεί.

Στράφηκε στη Φερνάνδη και της είπε:

— Έσύ που ζής συνεχώς μαζί με τόν πατέρα μας, πρόπει να ξέρεις τί συμβαίνει σ' αυτό τό σπίτι.

— Τι θές να ξέρω;...

— Τις ύποπτες «δουλειές» που κλείνουνται εδώ!

— Η Φερνάνδη χλώμιασε κι' απάντησε σοδάρ:

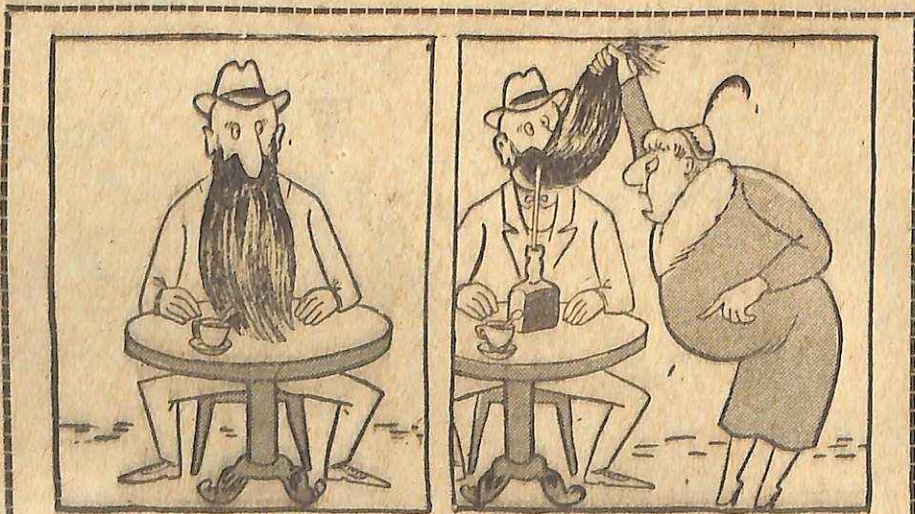
— 'Ο πατέρας μας έχει τις άνάξες του, τις ιδέες του, που δε μπορούμε ποτέ να τις άλλάξουμε έσύ κι' εγώ... άκούς; ποτέ! 'Ο τραπέζίτης Μέσμερ είναι ένας από τούς μεγαλύτερους και γνωστότερους κεφαλαιούχους του Παρισιού. Τί τό περίεργο λοιπόν, αν άσχοληται με έπιχειρήσεις;...

— Ναί, αλλά οί έπιχειρήσεις αυτές πρόπει νάναι τίμιες!

— Άμφιβάλλεις για τόν πατέρα μας; είπε η Φερνάνδη, ενώ τό πρόσωπό της σκεπαζόταν από κρύο ιδρώτα.

— Ό, είχα από πολλών καιρό αυτές τις άμφιβολίες! Μά τυραννούσαν από τότε που βρίσκονταν ακόμη εκεί κάτω, στην 'Αφρική... Μά, από δειλία, δε θέλησα ποτέ να εξακριβώσω την αλήθεια... την είχα άποφύγει!

— Μερικοί συνάδελφοι, πάνω σε λογομαχίες μας, μου είχαν πετάξει προσκλητικούς ύπανηγμούς για την προέλευση της περιουσίας του πατέρα μου. Θέλησα να μονομαχήσω μαζί τους, αλλά ο συνταγματάρχης μου μ' έμποδισε. Για να βάλω ένα τέλος τότε σ' αυτή την ύποθεσι, ζήτησα και

Καλά τό κατάλαβα εγώ πως κάτι ύποπτο γινόταν κάτω από τα γένεια σου!

— Θεέ μου, ό άντρας μου! Κρύψουν γοήγορα, γιατί άμα ιδη πώς τού παίρνει άλλος τη θέση του, θα γίνη 'Οθέλλος!

πέτυχα τη μετάθεσή μου στο Παρίσι.

Η Φερνάνδη ανασκίρτησε. Πόσο είχε φοβηθεί!

— Ω, το καταραμένο εκείνο μυστικό της κλοπής που είχε κάμει άλλοτε ο Μέσμερ, στη Σουμάτρα!... Άπ' την κλοπή αυτή είχε ξεκινήσει για να δημιουργήσει την κολλοσιαία περιουσία του...

Ο Βαλωρί τὸ ἤξερε τὸ ντροπισμένο αὐτὸ μυστικό! Για νὰ μὴ τὸ κοινολογήσῃ, ἡ Φερνάνδη ἀναγκάστηκε νὰ σέρνεται διαρκῶς στὰ πόδια του, νὰ ταπεινώνεται, νὰ ἐξευτελίζεται!...

Γι' αὐτὸ εἶχε δεχτῆ νὰ τὸν παντρευτῇ... Ὑστερα, εἶχε ὑπομείνει ἀδιαιμαρτύρητα ὅλες τὶς προσβολές του. Εἶχε μάθει ὅλες τὶς ἐρωτικές τρέλλες του. Ἦξερε πὼς οἱ φιλενάδες του τὸν κυνηγοῦσαν ὡς τὸ σπῆτι του. Κι' ὅμως, ὅχι μονάχα δὲν τοῦ εἶχε παραπονεθῇ ποτέ, ἀλλὰ καὶ τοῦδινε διαρκῶς λεφτά, πολλὰ λεφτά!

Μιά μέρα, τῆς παρουσιάσε ἕνα τσέκ γιὰ 500 χιλιάδες φράγκα, πού τὰ προωροῖζε γιὰ νὰ χάριση ἕνα σπῆτι σὲ κάποια θεατρίνα. Καί, ὑποκλινόμενος τὴν ἀπειλῇ — στὴν αἰώνια ἀπειλῇ του πὼς θὰ τὰ φανέρωνε ἅλα στὸ Μισέλ — ἡ Φερνάνδη εἶχε ὑποκύψει κι' εἶχε δώσει τὴν ὑπογραφή της.

Ἀπὸ τότε, εἶχαν ἐπαναληφθῇ πολλὰς φορὲς οἱ παρόμοιες ἀπαιτήσεις του. Συχνὰ δὲ ἀναγκαζόταν κι' ὁ Μέσμερ νὰ πληρώσῃ τὰ γραμμάτια τοῦ γαμπροῦ του...

Τόσοι ἀγῶνες εἶχαν ἐπηρεάσει τὴν ὁμορφιά τῆς Φερνάνδης. Ἡ μορφή της εἶχε σκυθρωπάσει μόνιμα. Οἱ ρυτίδες τοῦ μετώπου της εἶχαν γίνεи πιο βαθιές. Δὲν ὑπῆρχε πιά ἡ νέα γυναίκα τῶν 30 χρόνων. Ὅλη ἡ παλὴ φιλερέσκιά της, πού τὴν ἔκανε ἄλλοτε τόσο γοητευτική, εἶχε χαθῇ. Δὲν ἔδωκε πιά τὰ μαῦρα. Πενθοῦσε διαρκῶς γιὰ τὸ Ζυστ Μαριὺ — ὅπως κι' ἡ γράφα Μαριάννα, στὸ σπιτάκι τοῦ δάσους τοῦ Λουβιέρ.

Δυὸ φορὲς τὴ βδομάδα πήγαινε στὸ Σε-νεβιέρ κι' ἔμενε μιά ὥρα στὸ μικρὸ ἐκεῖνο σπῆτι, πού εἶχε ἐγκαταλείψει ἡ Μαντελὶν ἀφοῦ ξαναβρῆκε τὸ Μπερτί. Τὸ εἶχε ἀγοράσει καὶ τὸ εἶχε ἐπιπλώσει σὰν ἄλλοτε.

Τὶ πονεμένες ὥρες πού εἶχε περάσει στὶς κλειστὲς ἐκείνες κάμαρες, ὅπου τῆς θυμίζαν ὅλα τὸ χαμένο παιδί... κι' ὅπου εἶχε δῆ γιὰ τελευταία φορὰ τὴ Μαντελὶν, τὴν καλὴ αὐτὴ γυναίκα πού ἀγαποῦσε τόσο καὶ πού δὲν εἶχε μπορέσει νὰ τὴν ξαναβρῇ!...

Μὲ τὸ κεφάλι σκυμένο μέσα στὰ χέρια της, ἔνοιαζε τώρα νὰ τὴν πλημμυρίζουν οἱ ὀδυνηρὲς αὐτὲς ἀναμνήσεις...

— Μὴν παραπονιέσαι, Μισέλ! εἶπε ἐπι-

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Τοῦ Θωμᾶ

Τὴν ἐβδομάδα τοῦ Θωμᾶ ξαναγιορτάζει ἡ ἀνθρωπότης κι' ἰδιαίτερως τὴν τιμὴ ὁ κάθε βέρος κρασοπότης... Γιατί κι' ὁ πότης ἀπαιτεῖ, πρὶν νὰ τὰ πιῇ καὶ γίνῃ φέσι, νὰ δοκιμάσῃ τὸ πιστό «κι' ἐπὶ... χεῖλών» νὰ τὸ θέσῃ!

Ἔχει κι' ὁ πότης τὴν ἀρχὴ νὰ δυσπιστῇ μὲ ἄλλους λόγους, διότι ζῇ στὴν ἐποχὴ πού βγάζει ἀβέρτα... οἰνολόγους! Στὴν ἐποχὴ πού χημικός τὸ ρετινατὸ χρωματίζει καὶ ταβερνιάρης, διαρκῶς, «ἐν Ἰορδάνῃ» τὸ βαρτίζει!

Τὴν δυσπιστία τοῦ Θωμᾶ ὁ κρασοπότης ἔχει πάρει κι' ὁ ταβερνιάρης δὲν τολμᾷ μὲ... μπαμπασιὲς νὰ τὸν τσιμπάρῃ! Κάθε του βλεψὶ πονηρὴ σπεύδει, λοιπὸν, νὰ παρατήσῃ κι' ὑποὺλα δὲν ἐπι-

δεῖς (χειρεῖ) ὁξὸς κι' ἔμας νὰ (μᾶς ποτίσῃ)!

Στὴν δυσπιστία ἐν- (νοεῖ) ὁ κρασολάτρης νὰ (τὸ ρίχνῃ) κι' εὐχομαί, σ' ὅλη (τὴ ζωὴ), ν' ἀκολουθῇ τὰ ἱ- (δια ἱκνῇ). Τὸν ἴδιο δρόμο, νὰ (τραβᾷ) καὶ νὰ σοῦ λῇ, ἐν (πεποιθήσει), ὅτι δὲν πέφτει στὰ (...στραβᾷ) κι' ἄς εἶναι...τύφλα (στὸ μεθύσι)!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

τέλους θλιμένα. Εἶσαι καὶ θὰ εἶσαι πάντα πιο εὐτυχισμένος ἀπὸ μένα!

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, κουδούνισε ξαφνικὰ τὸ τηλέφωνο. Ἡ Φερνάνδη σήκωσε τ' ἀκουστικό. Ἀφοῦ ἀκούσε μερικές στιγμές, στράφηκε κι' εἶπε στὸν ἀδελφὸ της:

— Εἶν' ὁ Βαλωρί. Μὲ εἰδοποιεῖ πὼς ἐπιστρέφει καὶ με παρακαλεῖ νὰ τοῦ στείλω τ' αὐτοκίνητο στὸ σταθμό. Θὰ εἶν' ἐδῶ κατὰ τὴς 7.

— Θὰ τὸν περιμένω.

— Μὰ δὲν πιστεύω νὰ μπορῇ νὰ σέ δῇ,

γιατί θάνα. Κουρασμένος. Ἄλλωστε, θὰ θῆλῃ νὰ μιλήσῃ ἀμέσως μὲ τὸν ἀδελφὸ του, πού ἔφτασε στὸ Παρίσι.

— Ἄ, ἐν' ἐδῶ ὁ γιατρός;

— Ἦρθε πρὶν ἀπὸ λίγο ἐδῶ στὸ μέγα-ρο... Ὁ Πασκάλ δὲν ἀφίνει ποτὲ τὸ ἐρη-μητήριο του δίχως σοβαροὺς λόγους. Ὁ-χὴ λοιπὸν ἀσφαλὲς νὰ μιλήσῃ μὲ τὸν ἀ-δελφὸ του γιὰ σπουδαία πράγματα, πού δὲ θὰ τὰ μάθουμε ποτὲ ἐσὺ κι' ἐγώ.

— Τότε λοιπὸν θὰ πάω στὶς Βερσαλ-λίες.

— Πήγαινε. Καί, πιστέψέ με... μὴ ξα-ναγυρίσης γιὰ νὰ βρῇς τὸν ἄντρα μου. Δὲν πρέπει νὰ ἔχῃς δοσοληψίες μ' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο!

— Μὰ... θάλεγε κανεὶς πὼς τὸν φοβᾷ-σαι!

— Δὲ φοβῶμαι τίποτα. Ἀλλὰ ξέρω κα-λὰ τὸ Βαλωρί καὶ τὸν θεωρῶ ἱκανὸ νὰ σοῦ πετάξῃ τὸς κακοχρόστερους ὑπαιτιγμούς, νὰ σκαρώσῃ τὶς αἰσχροπρεπεῖς ψευτιές... Γι' αὐτὸ σοῦ συνιστῶ νὰ τὸν κρατᾷς σ' ἀπό-στασι!

— Δὲ θέλεις νὰ ξαναβρῶ ἐδῶ ἀπόψε; ρώτησε ὁ Μισέλ.

— Ὁχι. Σοῦ ἐπαναλαμβάνω πὼς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἱκανὸς γιὰ τὰ χειρότερα ψέμματα! Ἰσως νὰ τὰ πιστέψῃς... καὶ τότε μπορεῖ νὰ πεθάνῃς ἀπ' τὴ λύπη! Λυπή-σου με κι' ἀφίσε με νὰ ζῶς ἡσυχᾶ... Πέ-ρασα τόσους πόνους!

— Ὅλη αὐτὴ ἡ περιουσία πού σὲ βαρᾷ-νει, πού σε βασανίζει, θὰ γίνῃ δική μου, μιά μέρα... καὶ τότε θὰ ξέρουμε νὰ τὴ με-ταχειριστοῦμε ἄξια καὶ νὰ ἐπανορθώσουμε μερικά λάθη!

— Μοῦ ἔκαμες τώρα μιά ἀληθινὴ ἐξο-μολόγησι! φώναξε ὁ Μισέλ. Ξέρεις λοιπὸν σὲ ποιὲς ντροπισμένες ἐπιχειρήσεις ἐπι-δίμεται ὁ πατέρας μας ἐδῶ καὶ πολὺν και-ρό, Ξέρεις πὼς δανεῖζει λεφτά μὲ τοκογλυ-φικὸ τόκο... καὶ μ' ἄφισες νὰ χαρῶ κι' ἐ-γώ αὐτὰ τὰ λεφτά, τὰ ἄτιμα κερδισμένα!

— Μ' αὐτὰ τὰ ἴδια λεφτά γλεντᾷ ὁ ἄν-τρας σου! Μ' αὐτὰ ζῆς ἐσὺ, ἐδῶ, μέσα σὲ μιά πολυτέλεια πού σοῦ προσφέρουν οἱ κλεισιπὲς τοῦ πατέρα μας!...

— Τοκογλύφος... ὁ πατέρας μας εἶναι το-κογλύφος!... Καὶ τόδερε ὅλος ὁ κόσμος, ἐκτὸς ἀπὸ μένα! Οἱ συνάδελφοί μου, οἱ φίλοι μου, εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ μοῦ πετά-ξουν κατὰμουτρα αὐτὴ τὴ βρισιά, χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ τοὺς ἀπαιτήσω τὴν παραμι-κρὴ ἐπανόρθωσι!

— Τάδερε ὅλα, Φερνάνδη... κι' ὅμως μπό-ρεσες νὰ ζήσης μέσα σ' ἕνα τέτοιο περι-βάλλον!

— Μοῦφτανε πάντα ἡ περιουσία πού ἄ-φισε ἡ μητέρα μας, ἀπάντησε ἡ Φερνάνδη. Κὺτάξέ με. Εἶμαι ντυμένη πένθιμα, ζῶ ἀπλᾶ, κι' ὅσα λεφτά μπορῶ νὰ διαθέσω τὰ δίνα στοὺς φτωχοὺς... ἡ στὸ Βαλωρί. Σὲ μερικά χρόνια δὲ θὰ μοῦ ἀπομείνῃ οὔτε πεντάρα ἀπ' τὰ ἑκατομύρια πού κληρο-νόμησα ἀπ' τὴ μητέρα μου... Θὰ μοῦ τάχῃ φάει ὅλα ὁ Βαλωρί!

— Ἐγὼ δὲν ἄγγιξα καθόλου αὐτὴ τὴν κληρονομιά. Σοῦ τὴ χαρίζω ὅλη... Θὰ ξε-νητεψῶ καὶ πάλι, θὰ ξαναφύγω γιὰ τὴν Ἀφρική... κι' ἐκεῖ θὰ μοῦ ἀρκῇ ὁ μισθός μου.

— Ποτέ ὡς τώρα δὲ δοκίμασα μιά οἰκο-νομικὴ στενωχώρια. Μὲ τὰ λεφτά πού μοῦ-στελνε ὁ πατέρας μου, γλεντοῦσα, ἀγόρα-ζα διαμαντικά στὶς φιλενάδες μου, ζούσα σὰν πρίγκιπας!

— Ὁ, ἂν ἤξερε ὁ Μισέλ τὴν κλοπὴ τῆς Σουμάτρας... δὲ θὰ μποροῦσε πιά νὰ ζή-σῃ! σκεπτόταν ἡ Φερνάνδη.

— Νομίζω πὼς ὑπερβάλλεις κάπως τὰ πράγματα, εἶπε στὸν ἀδελφὸ της. Ὁ πα-τέρας μας κάνει ὅ,τι τόσοι ἄλλοι: κερδο-σκοπεῖ μὲ τὸ χρέμα του. Ἄλλωστε, ἀντι-μετωπίζει μεγάλους κινδύνους. Πολλοὶ χρεώ-στες του δὲν τὸν πληρώνουν...

— Δὲν εἶν' ἄλλωστε αὐτὸς ὁ μόνος πόρος του. Ὅλοι ξέρουνε πὼς ἔχει ἐπιδοθῇ σὲ ἐπιχειρήσεις χρυσωρυχείων κι' ὅτι ἔχει πραγματοποιήσει μεγάλα κέρδη ἀπ' αὐτές.

— Ναί, κέρδη ἀπὸ χρυσωρυχεῖα πού δὲν ὑπάρχουνε πραγματικά!

— Μισέλ!...

— Σὲ παρακαλῶ, μὴν προσπαθῇς νὰ

μὲ πείσῃς!

Κι' ὁ νέος ἔφυγε, σὰν τρελλός.

Ἡ Φερνάνδη τὸν εἶδε ἀπ' τὸ παράθυρο

νὰ διασχίζει γρήγορα τὴν αὐλή, ν' ἀνοίγῃ τὴν ἐξώπορτα καὶ νὰ χάνεται!

Γονάτισε τότε μπροστὰ στὸ πορτοῖο τῆς μητέρας της καὶ φιθύρισε:

— Λυπήσου μας, Θεέ μου! Κάμε νὰ μὴ μάθῃ ποτὲ ὁ ἀδελφός μου τὸ προμερὸ μυσ-τικό πού μὲ σκοτώνει σιγά-σιγά... κάμε ν' ἀγνοῇ πάντα τὴν κλοπὴ τοῦ πατέρα μας!

Ε.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ἀπ' τὶς 9 ὥς τὶς 10, οἱ ἀδελφοὶ Βαλωρί βρισκόνταν σ' ἕνα θεωρεῖο κάποιου καμπαρέ τῆς μόδας. Κάθονταν μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι μὲ τὰ ἐλεκτότε-ρα φαγιά, μὰ κανεὶς ἀπ' τοὺς δύο τοὺς δὲ σκεπτότανε νὰ φάῃ...

Κάπου-κάπου ὡστόσο, ὁ Λωρὰν ἀδεία-ζε μονορούφι ἕνα ποτήρι σαμπάνια, προ-σπαθώντας τοῦ κάκου νὰ βρῇ τὸ κέφι πού τοῦ ἔλειπε.

— Γιατί δὲ μιλάς; εἶπε ἐπιτέλους στὸν Πασκάλ. Ἐδῶ καὶ δύο ὥρες, πού φύγαμε ἀπ' τὸ σπῆτι μου, δὲν βρήκες ἀκόμη τὸ θάρρος νὰ μοῦ πῇς πὼς σοβαρὸς λόγος σ' ἔφερε στὸ Παρίσι.

— Ὁχι, δὲν ἔχω τὸ θάρρος...

— Εἶναι λοιπὸν τόσο σοβαρὸς... Μήπως πρόκειται γιὰ τὴ Σουζάν;

— Ὁ Πασκάλ ἀνασκήρτησε. Τ' ὄνομα τῆς γυναίκας ἐκείνης, πού τόχε ἀκούσει ἔτσι ξαφνικά, χωρὶς νὰ τὸ περιμένῃ, τὸν ἀνα-στάτωσε. Δὲν ἤξερε πιά τί νὰ πῇ. Ξεχνού-σε σχεδὸν αὐτὸ πού εἶχε νὰ ἐκμυστηρευθῇ στὸν ἀδελφὸ του.

Βλέποντάς τον νὰ σωπαίνει, ὁ Λωρὰν πρόσθεσε μ' ἐιρωνεία:

— Τὴν ἀγαπᾷς λοιπὸν πάντα; Δὲν τὴν ἔχεις ξεχάσει;

— Τὴν ἀγαπᾷ πάντα... καὶ δὲ θὰ τὴν ξεχάσω ποτέ!

— Ξέρεις πὶ ἀπόγινε;

— Τὸ ἀγνοῶ τελείως.

— Ἄν τὴν ἀγαποῦσες ἀληθινά, θὰ κι-νοῦσες γῆ καὶ οὐρανὸ γιὰ νὰ τὴν ξαναβρῇς.

Ἐνα μικρὸ χαμόγελο φάνηκε στὰ χεῖλη τοῦ Πασκάλ.

— Μὲ μισεῖ... ἀπάντησε. Τί ὠφελεῖ λοι-πὸν νὰ τὴν ξαναδῶ;... Τὴν ξέρω, θὰ μοῦ φώναζε καὶ πάλι τὴν περιφρόνησί της καὶ τὸ μίσος της!

— Εἰμάστε δυὸ ἄθλιοι! Μ' ἔκανες ἄτιμο, κακοῦργο! Νὰ τὸ ξέρῃς ὅμως, δὲ θὰ μεί-νουμε πάντα ἀτιμωμένοι! Κάποια μέρα θὰ μᾶς βρῇ ἡ καταστροφή!

— Ἐλα δά!... Ἐγὼ δὲ φοβῶμαι πιά τί-ποτα, γιατί ἔχω γνωρίσει τὴ ζωὴ! Ἐνῶ ἐσὺ ἀγαπήθηκες ἀπ' τὴ Σουζάν, ἐμένα δὲ μ' ἀγάπησε ποτὲ ἡ Φερνάνδη. Ἐμεῖνε πάν-τα μιά ζῆνη γιὰ μένα...

— Ὑπόφερε στὴν ἀρχὴ ὁ ἐγωισμός μου, μὰ ὕστερα τὸ πῆρα πιά ἀπόφασι. Ἄλλω-στε τώρα ἡ Φερνάνδη ἔχει τόσ' οὐράσι πρὶν τῆς ὥρας της, ὥστε μοῦ εἶναι τελείως ἀδιάφορη.

— Βλέπεις, Πασκάλ, πρέπει νὰ παίρνω-με τὴ ζωὴ ὅπως ἔρχεται, κι' ὅχι νὰ τρε-φώμαστε μὲ χίμαιρες... Ὅποιος χάνει μιά γυναίκα, μπορεῖ νὰ βρῇ δέκα ἄλλες. Οἱ ὁμορφες κοπέλλες δὲ λείπουνε... στάνει νὰ πληρώνῃς!

— Παραδέχομαι πὼς δὲν ἔχεις πιά νὰ φοβηθῇς ἀπ' τὴ Σουζάν, εἶπε ὁ Πασκάλ σκύβοντας πρὸς τὸν ἀδελφὸ του. Γιατί ἔ-χει χαθῇ... Ἰσως καὶ νάχη πεθάνει. Ἡ κόρη της ὅμως ζῇ, καὶ θάνα ὡς 19 ἐτῶν τώρα!

— Ε, κι' ὕστερα;

— Ἦρθε καὶ μὲ βρήκε στὸ Κάπ-ντ' Αἴλ.

— Τί λές;...

— Τὴν ἀλήθεια.

— Ἦταν μόνη της;

— Ὁχι. Τὴ συνόδευε μιά γυναίκα ὡς 30 χρόνων. Τὴν ξέρεις, αὐτὴ τὴ γυναίκα. Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο. Τὴν εἶχα συναντήσει ἄλλοτε συχνὰ στὸ Μοντεκάρο...

— Πὼς τὴ λένε;

— Νικόλ Μπαλεστά.

— Κι' ἡ ἄλλη;... Ξέρεις τ' ὄνομά της;

— Κολινέτ. Ἐτσι ἀκούσα νὰ τὴν λῇ ἡ Νικόλ, πολλές φορές.

— Ὁ Λωρὰν χλόμισε κι' εἶπε μὲ τὸ νοῦ του:

«Ὡστε λοιπὸν ἡ κοπέλλα πού εἶδα μα-ζὶ μὲ τὴ Νικόλ στὸ Μονακό, πού συνάντη-σα ἔπειτα σ' ἕνα κέντρο τῶν βουλευτῶν καὶ πού ξαναβρήκα τὴν περασμένη βδομά-δα στὶς κόλπους, αὐτὴ τελοσπάντων πού εἶχα διαλέξει γιὰ νὰ τὴν κάνω φτηνὴ φιλε-νάδα μου... εἶναι ἡ κόρη τῆς Σουζάν! Εἶ-

ναι τὸ παιδί πού ληστέψαμε ὁ ἀδελφός μου κι' ἐγώ! Εἶναι ἡ μικρούλα ἐκείνη πού τὴν εἶχα πιά ἄλλοτε στὸ Ζουανβίλ, στὸ οἰκοτροφεῖο τῶν ἀδελφῶν Ζουλιάν... Μὰ εἶ-ναι δυνατόν ποτέ; Μήπως γελάστηκε ὁ Πασκάλ;»

Καὶ ρώτησε, μὲ φωνὴ γεμάτη ἀνησυχία:

— Εἶσαι βέβαιος γι' αὐτὸ πού εἶπες;

— Ἀπολύτως βέβαιος. Ἦρθε στὸ Παρί-σι γιὰ νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ ὅλα αὐτά, γιατί δὲ θεωρῶσα φράνιμο νὰ σοῦ γράψω τέτοια πράγματα σ' ἕνα γράμμα.

— Ἀπὸ πολὺν καιρὸ, ζοῦμε μακριὰ ὁ ἕ-νας ἀπ' τὸν ἄλλο. Δὲ βλέπομαστε, παρὰ σπάνια. Οἱ ἰδέες κι' οἱ ἀντιλήψεις μας δὲν εἶναι πιά οἱ ἴδιες, ἀπὸ πολὺν καιρὸ. Γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, ἦταν περιπτώ-νὰ διατηροῦμε σφύσεις πού μποροῦσαν νὰ καταλήξουνε σὲ πραγματικὲς προστριβές μεταξύ μας, σὲ σοβαρὲς λογομαχίες, σὲ καυγάδες ἴσως.

— Σκέφτηκα πολὺ καὶ κατέληξα νὰ μετα-νοιώσω βαθειὰ πού σὲ ἐξυπνέτησα ἄλλο-τε. Ληστέψαμε τὴν κόρη τῆς Σουζάν. Μὰ τί τὰ κάνουμε, ἐσὺ κι' ἐγώ, ὅλα αὐτὰ τὰ λεφτά; Ὅσο γιὰ μένα, δὲ μ' εὐνοήσανε καθόλου, κι' εἶμαι σήμερα στενοχωρημένος καὶ φτωχὸς σὰν πρῶτα. Πασχίζω γιὰ νὰ ἐνώσω τὴν δὲ ἄκρες τοῦ σκακιοῦ. Καὶ θάρῃ σίγουρα, μιά μέρα πού θὰ μοῦ εἶναι πιά ἀδύνατο ν' ἀντεπεξέλθω στὰ μεγάλα ἔξοδα τῆς κλινικῆς μου.

— Τί θὰ γίνῃς τότε;

— Δὲν τὸ σκέφτηκα ποτέ. Ὁ μόνος μου σκοπὸς εἶναι νὰ ξαναβρῶ τὴ Σουζάν! Ὁ ἔρωτας ἔχει σκοτώσει κάθε φιλοδοξία μέ-σα μου. Κι' οἱ τύψεις γιὰ τὰ παλιά μου ἐγκλήματα μ' ἔχουν καταντήσει ἕναν ἄν-θρωπο τελειωμένο, ἀνίκανο ν' ἀμυνθῇ.

— Ὡστόσο μπόρεσα ἀκόμη ν' ἀντισταθῶ στὶς ἱκεσίες τῆς Κολινέτ, πού ἦρθε νὰ μοῦ ζητήσῃ τὴ μητέρα της. Μὰ τόκανα γιὰ σέ-να μονάχα, γιὰ νὰ σὲ σώσω... γι' αὐτὸ σώσασα...

— Εἶσ' ἕνας καλὸς ἀδελφός... μὰ κι' ἔ-να πλάσμα χωρὶς ἐνεργητικότητα, ἕνα ἀ-ληθινὸ ἀνθρώπινο κουρέλι! εἶπε ὁ Λωρὰν μὲ παγωμένο τόνο. Δὲ θὰ μπόρεσες ν' ἀ-μυνθῇς γιὰ πολὺ. Κι' ἂν μιά μέρα ἡ μοῖρα σὲ φέρῃ μπροστὰ στὴ Σουζάν, δὲ θ' ἀρ-γήσῃς νὰ δώσεις πίσω τὴν κόρη στὴ μητέ-ρα της!

— Ὁἶμαι τότε νὰ φοβόμαστε τὸ κάθε-τι, ἀπ' τὶς διεκδικήσεις αὐτῶν τῶν δυὸ γυ-ναϊκῶν. Θάνα ἡ καταστροφή γιὰ μᾶς... ἂν δὲ φροντίσω νὰ τὸ προλάβω!

— Ὡρὰ δὲ θὰ μοῦ ξεφύγῃ πιά ἡ κόρη τῆς Σουζάν! Δὲ θὰ τὴ χάνω ἀπ' τὰ μάτια μου, θὰ τὴν παρακολουθῶ ἀδιάκοπα... κι'

αὐτό, ὅχι βέβαια γιὰ νὰ τῆς φιδώσω ὁ-ρωτόλογα στ' αὐτί!

— Ἄ, κακοῦργο! Σχεδιάζεις ἕνα και-νούργιο ἐγκλημα!

— Τί σὲ νοιάζει;... Αὐτὴ ἡ κοπέλλα πρέπει νὰ χαθῇ... καὶ θὰ χαθῇ, στὸ βε-βαιώνω! Μὲ ξέρεις ἀρκετὰ! Ὡταν ἀποφα-σίζω ἐγὼ κάτι, τὸ κάνω ὁπωσδήποτε.

— Εἶσαι ἕνας δυστυχισμένος, ὅπως ἀνι-σόροπος. Οἱ τύψεις σὲ γεράσανε πρὶν τῆς ὥρας σου, καὶ στὰ μάτια σου βλέπω κά-ποτε μιά ἐκφραστὴ τρέλλας. Πάνω στὸ μέ-τωπό σου εἶναι γι μῆμένα ὅλα τὰ κακουρ-γήματά σου!...

— Κι' ἐγὼ πού σὲ ξέρω, ἐγὼ πού θάθελα νὰ σὲ σώσω, νὰ σὲ ὑποχρώσω νὰ φύγῃς, θάμουν ἀνίκανος νὰ σὲ ὑπερασπιστῶ. ἂν καταδικάζουν μιά μέρα!

— Πιστέψέ με, ἡ τιμωρία πλησιάζει... τὴ νοιώθω πού ἐρχεται! Βλέπω τὴ δικαιοσύ-νη νὰ σὲ χτυπᾷ ἀλύττητα! Βλέπω τὴν Κο-λινέτ καὶ τὴ Σουζάν νὰ σὲ κατηγοροῦνε, ἡ μιά γιὰ διαγμία καὶ γιὰ παράνομο στέψι-σι τῆς ἐλευθερίας της, ἡ ἄλλη γιὰ κλοπὴ καὶ ἀπόπειρα δολοφονίας — γιατί προαι-σθάνομαι πὼς θὰ τὴν παραμονέψῃς, στὸ δρόμο της, καὶ θὰ βάλῃς νὰ τὴν ἀρπάξουνε κάποιοι ληστές, πληρωμένοι ἀπὸ σένα!

— Ἀκριβῶς αὐτὸ σκοπεύω νὰ κάνω. Πὼς τὸ μάντεψες;

— Γιὰ τὸ Θεό, λυπήσου αὐτὸ τὸ κο-ρίτσι!

— Ὁ Λωρὰν ἀνασκήκωσε τοὺς ὄμους του κι' ἀπάντησε μὲ περιφρονητικὴ εἰρωνεία:

— Γιατί ἦρθε νὰ μοῦ μιλήσῃς γι' αὐ-τήν; Γιατί θέλησες νὰ μὲ προειδοποιήσῃς γιὰ τὸν κίνδυνο πού μᾶς ἀπειλεῖ καὶ τοὺς δυὸ;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Γάμοι

Ὁ κ. Ἐμμανουὴλ Χατζηανδρέου, Γενικὸς Δ

Ο μπαρμπα Άλεσσάντρο Γκαρουτί

Ο ΓΕΡΟ-ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ ΚΙ' Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ...

Η συγκινητική «τρέλλα» ενός άτυχου ερωτευμένου

Όλοι οι τουρίστες, που κατά χιλιάδες επισκέπτονται κάθε χρόνο τη γραφική λίμνη Γκάρντα της βόρειας Ιταλίας, σταματούν παραξενεμένοι, σε μια από τις ωραιότερες όχθες της, μπροστά σ' ένα πελώριο πύργο με πρόχειρο χτίσιμο και με φρέσκα, ζωηρά χρώματα πάνω στις πέτρες του.

Με την πρώτη ματιά που ρίχνει κανείς σ' αυτό το οικοδόμημα, καταλαβαίνει πως δεν πρόκειται για παλιό πύργο. Ούτε το σχήμα του, ούτε καμιά λεπτομέρεια πάνω του δεν έχουν ομοιότητα με τα μεσαιωνικά κτίρια αυτής της κατηγορίας. Νοιάζει κανείς απεναντίας, πως πρόκειται μάλλον για ένα οικοδόμημα, που βγήκε από τη φαντασία παιδιού.

Η εντύπωση αυτή δεν απέχει και πολύ από την αλήθεια. Πραγματικά, ο παράξενος αυτός πύργος χτίστηκε στις μέρες μας και τον έφτιαξε σχεδόν δολέπλος, μόνο με τα δικά του χέρια, και πέτρα προς πέτρα, ένας άνθρωπος με ψυχή παιδιού.

Ο άνθρωπος αυτός είναι σήμερα εβδομήντα χρόνων, λέγεται Άλεσσάντρο Γκαρουτί, το επάγγελμά του είναι πλανόδιος καλός τραγουδιστής κι' η συγκινητική ιστορία του μοιάζει με πολύ ερωτικό παραμύθι. Άλλα ως πάρουσ την ιστορία αυτή από την αλήθεια.

Ο Άλεσσάντρο Γκαρουτί, εδω κι' έξηνα χρόνια, ήταν ένα δυσφοροπαλικό, με κυπαρισσένιο κορμί, ξανθά μαλλιά και γαλάζια μάτια. Οι γονείς του, που ήταν ευκατάστατοι, τον είχαν μονοχονιά και τον λάτρωναν κυριολεκτικά. Δεν υποχωρούσαν όμως στις ιδιοτροπίες του κι' όταν ήρθε η ώρα τον έγραψαν με τη βία στο πολυτεχνείο για να σπουδάσει αρχιτεκτονικά, ενώ εκείνος ήθελε σώνει και καλά να γίνει τεχνόρας.

Τότε, όμως, ο Άλεσσάντρο Γκαρουτί, που παρακολουθούσε τα μαθήματα του πολυτεχνείου με κρύα καρδιά, γνώρισε μια κοπέλλα που τον έκανε ν' αλλάξει μυαλό. Η Άρριάντα Σαβίνι, αδελφή ενός συμφοιτητού του, ήταν πεντάμορφη κι' ο Άλεσσάντρο την ερωτεύτηκε τρελά. Εκείνη ανταποκρίθηκε στον έρωτά του, αλλά μ' ένα όρο: τον άφησε να άφοισμα θύ στις σπουδές του, παίρνοντας τάχα στα σοβαρά μια ποιητική του έκφραση στην πρώτη του ερωτική έξοδό της, που της είχε κάνει. Της είχε πη πως θα της έφτιαχνε ένα δ-
μορφο πύργο για νά τον κάνουν ω-
λιά του έρωτά τους.

— Για νά φτιάχνει, όμως, τον πύ-
ργο, πρέπει νά γίνει πρώτα αρχιτέ-
κτονας. Λοιπόν, αν θέλεις νά σ' άνα-
πώ, νά πάρεις το δίπλωμά σου...

Υστερα όμως από λίγον καιρό, το είδύλλιο εκείνο είχε ένα φοβερό τέλος. Η δυσφοροπαλική Άρριάντα, με μια έκδομη που είχαν κάνει μαζί στη λίμνη Γκάρντα, πνίγτηκε μετά από μια εσθνή θύελλα. Ο δυστυχισμέ-
νος φίλος της πήγε τότε νά τρελλά-
θη. Η μάλλον, πραγματικά, τὰ
μυαλά του σάλεψαν κάπως...

Παράτησε τις σπουδές του, έφυγε από το σπίτι του κι' άρχισε νά γυ-
ρίζει εδω κι' εκεί, κάνοντας τον πλά-
νδιο τραγουδιστή. Τὰ ρούχα του έ-
λυωσαν γρήγορα πάνω του, το πρό-
σωπό του αδυνάτισε και το παρο-
υσιαστικό του κινούσε τον οίκτο. Η
φωνή του, όμως, είχε μια βαθιά γλύ-
κα κι' οι ρομάντες που τραγουδού-
σε μάγευαν τον κόσμο γύρω του σε
κάθε χωριό που περνούσε.

Τὰ χρόνια πέρασαν και κανείς δεν
ήξερε πιά τη συγκινητική ιστορία του
Άλεσσάντρο Γκαρουτί. Λίγο πριν ά-
πό τον τελευταίο πόλεμο, η αστυνο-
μία τον είδοποίησε πως είχε κληρο-
νομήσει από ένα συγγενή του λίγα
στούμαμα γής πλάι στη μοισσία
λίμνη.

Τότε, εσθνήκα, στο νού του γέρο
τραγουδιστή, έλαμψε μια ιδέα. "Α-
ποφάσισε νά πάει νά εγκατασταθί-
έ-
κει και νά χτίσι μόνος του, τον πύ-
ργο που είχε τάξει στην Άρριάντα του.

Με τις οικονομίες που είχε από το
... επάγγέλμά του, μάζευε πέτρες κι'
ασβέστη κι' άρχισε νά χτίσι τον πύ-
ργο του. Μονάχα για νά σκάψι τὰ θε-
μελίά του, πέρασαν τρία χρόνια. Α-
πό χρόνο σε χρόνο, πέτρα με την πέ-
τρα, ο Άλεσσάντρο Γκαρουτί ήλκυε
τον πύργο, χρησιμοποιώντας τις λί-
γες γνώσεις που είχε από τις νεανί-
κές του σπουδές. Όλοι στην περιο-
χή τον συμπαθούσαν πολύ και βλέ-
ποντας σιγά-σιγά νά προχωρή με...
εγγυήσεις σοβαρότητας το έργο, τον
βγθθούσαν όσο μπορούσαν.

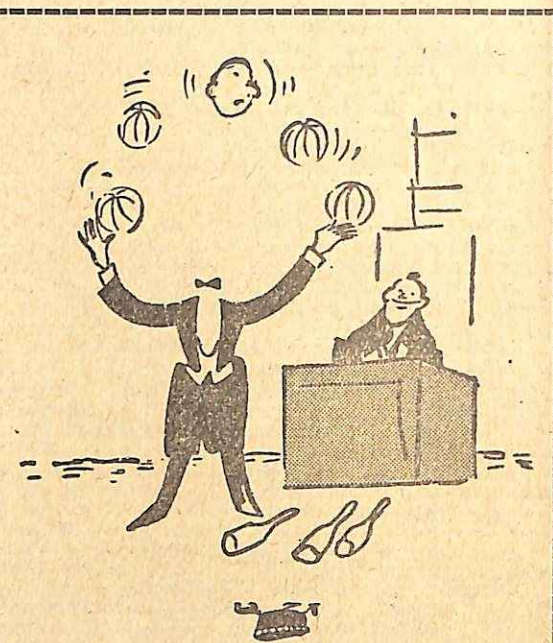
Έτσι, σήμερα, καθορρίζεται στὰ
νερά που του είχαν κλέψει την αγα-
πημένη του, ο πύργος που της είχε
υποσχεθί. Μέσα στη μεγάλη αλύ-
χη, γίνονται από τον κέντρο του πύ-
γου, κάθε άνοιξη, καλοκαίρι και φθι-
νόπωρο, κατασκευώνουν ξένοι τουρί-
στες κι' από το νοίκι που τους παίρ-
νει, ο γέρο Άλεσσάντρο κατάφερε
σήμερα τελευταία χρόνια νά βάλει με ά-
νοιχτά και ζωηρά χρώματα τους τοί-
χους άπ' έξω.

Τὰ βράδια, όταν δεν έχη «δουλειά»
στὰ γλέντια των κατόικων, ο υπά-
μπα Άλεσσάντρο, που τὰ μαλλιά
του τώρα είναι κάτασπρα, παίρνει
την παλιά του κιθάρα και καθισμέ-
νος στην όχθη της λίμνης, τραγουδά
με τη ραγιμένη γερωνική φωνή του
νοσταλικά τραγούδια στη νεκρή ά-
γαπημένη του.

Η ιστορία του είναι σήμερα γνω-
στή σ' όλους, γιατί εδω και κάμπο-
σο καιρό τη διηγήθηκε ο ίδιος σ' ένα
δημοσιογράφο.

Ένωρείται πως οι αϊθούρες του
πύργου είναι άδειες, γιατί θά ήταν
όλοτελα αδύνατο άκόμα και σε κά-
πως ευκατάστατη ιδιοκτήτη νά τις
επιπλώσει και νά τις διακοσμήσει.
Άλλά ο υπάμπα Άλεσσάντρο πι-
στεύει πως έχει άκόμα άρκετά χρό-
νια ζωής μπροστά του και μ' ένα έ-
στιαστήριο που ετοιμάζεται ν' άνοι-
ξει σε μιά άπ' αυτές περιμένει νά βγάλει
τά λεοτά που θα του χρειαστούν για
νά πάρει μερικά παλιά άρχοντικά έ-
πιπλά.

Το πρώτο άπ' αυτά, λέει με
συγκίνηση, που δε μπορεί νά την
κούμπι, θάνα το νυφικό κρεβάτι της...
Τ' όνομα της Άρριάντας δεν τὸ
προφέρει ποτέ. Τὸ έχει μέσα στη γε-
ροντική του καρδιά μαζί με την ώ-
ρασία κι' άσβυστη από τὰ χρόνια μορ-
φή της.

— Δεν βλέπω τίποτα τὸ αξιοπερίεργο!

— Θα κατεβήτε κι' εσείς σ' αυτή τη στάσι;
— Πολύ ευχαρίστως... αλλά δυστυχώς συνο-
δεύω τη γυναίκα μου!

— Και μη ξεχνάς, φίλε μου, πως «τοῦ Έλ-
ληνα ὁ τράχηλος ζυγὸν δὲν ὑποφέρει»!...

ΤΑ "ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ", ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΗΤΩΝ

Περίεργες δεσμεύσεις, που επιβάλλουν ἡ ἐθιμοτυπία και ἡ παράδοση στους ἐστεμ-
μένους

Εἶναι ζήτημα ἂν ὑπάρχουν, ἐπὶν ἐποχή μας, ἄνθρωποι που νά χαίρονται τὴν ἀτομική τους ἐλευθερία λιγώτερο ἀπ' ὅσο οἱ βασιλεῖς. Δέσμοι τοῦ τρομερώ-
που τυράννου, τοῦ πρωτοκό-
λου, οἱ ἐστεμμένοι ἔχουν τὴν ὑ-
ποχρέωση νά ρυθίζουν και τὴν
τελευταία ἀκόμα λεπτομέρεια τῆς
ζωῆς τους σύμφωνα με τὶς δικές
του ἐπιταγές, πού, πολλές φορές,
δὲν ἐξυπηρετοῦν καμμία πρακτική
σκοπιμότητα και πού ἡ κοινὴ λο-
γικὴ εἶναι ἀδύνατο νά τις ἐξη-
γήσει.

Ἐκτός, ὅμως, ἀπὸ τὶς ἀπαγο-
ρεύσεις, που τοὺς ἐπιβάλλει τὸ
πρωτόκολλο και ἀπὸ ἐκείνες, που
εἶναι αὐτονόητες γιὰ τὸ ἀξίωμα
τους — ὅπως π.χ. ὅτι σὲ μιά ἐ-
πίσημη δεξίωση δὲν μποροῦν νά...
φλετάρουν! — ὑπάρχουν και ἄλ-
λες, που τοὺς ἐπιβάλλουν ἡ πα-
ράδοση ἢ μὴ δεισιδαιμονία ἢ τέ-
λος, δ... γιὰ τὸν ἑαυτὸν! Ἄν ἄ-
θροίσουμε ὅλους αὐτοὺς τοὺς πα-
ράγοντες, που ἀπαγορεύει ὁ κα-
θένας και ἀπὸ μερικά γιὰ λογα-
ριασμό του, θά διαπιστώσουμε
πως τὰ πράγματα, που ἐπιτρέπε-
ται νά κάνει ἕνας ἐστεμμένος ἀ-
πὸ δική του πρωτοβουλία, με-
τριούνται στὰ δάχτυλα τοῦ ἑνὸς
χεριοῦ.

Ἀνάμεσα στὸν κυκλῶνα αὐτὸν
τῶν διαφορῶν «ἀπαγορεύεται»,
που ἔχουν θεσπιστῇ γιὰ τὶς με-
γαλειότητες και τὶς ὑποχρεώσεις,
ὑπάρχουν και μερικά, περιεργότε-
ρα ἀπὸ τὰ ἄλλα, πού, χωρίς νά
εἶναι πάντα τὰ πού τυραννικά,
εἶναι, ὅμως, τὰ λιγώτερο ἐξηγη-
σιμα.

Ἡ αὐτοκράτειρα τῆς Περσίας
Σοράγια, γιὰ ν' ἀρχίσουμε ἀπὸ
τὴν βελτικώτερο ἐστεμμένη τῆς
ἐποχῆς μας, δὲν ἔχει, μετὰ
πολλῶν ἄλλων, τὸ δικαίωμα νά
εἶναι... σοβαρή! Ἀπλά, νά ντύ-
νεται σοβαρά, με ἁπλά φορέμα-
τα και σκούρα χρώματα, και νά
μακιγιάρται ἁπαλά. Οἱ ἄγρο-
φοι νόμοι τῆς πατρίδας της τὴν
υποχρεώνουν... «νά κἀνὴ μπάμ»,
νά εἶναι, μ' ἄλλα λόγια, ὅσο τὸ
δυνατὸ πῶς «χτυπητῇ». Πράγμα,
ὥστόσο, πρέπει νά προσθέσουμε,
πού και ἡ ἴδια τὸ δεχεται εὐχα-
ρίστως, γιὰ τὴν ταίριαξη στὸν τύ-
πο της.

Ἀντίθετα, με πολλὴ δυσφορία
υποτάσσεται στὶς ἀπαγορεύσεις
πολλῶν γυναικῶν της, πού, ἐπειδὴ ἔ-
χει πολὺ εὐαίσθητο στομάχι, τῆς
στερούν, ὅχι μόνο τὰ πικάντικα
φαγητά και τὶς σάλτσες, ἀλλά
ἀκόμη και τὸ νερό. Ὡς και γιὰ
τὸν καφέ ἢ γιὰ τὸ τσάι της, ἡ
Σοράγια εἶναι ὑποχρεωμένη νά
χρησιμοποιῇ νερό μεταλλικό.

Ἡ Ἐλισάβετ τῆς Ἀγγλίας —
γιὰ νά περάσουμε τώρα ἀπὸ τὴν
περισσότερο σπῆν... λιγώτερο
γονητική ἀπὸ τὶς σύγχρονες
μεγαλειότητες! — ἔχει, στὸ κε-
φάλαιο τοῦ ντυσίματος, τοὺς ἄν-
τίθετους ἀκριβῶς περιορισμούς
ἀπὸ τὴν Σοράγια. Τὰ φορέματά
της πρέπει νά εἶναι ἐξαιρετικά
σοβαρά, σὲ σκούρους, κατὰ προ-
τίμηση χρωματισμούς, ἀλλά ποτέ
μαύρα και νά διαφωνοῦν πάντοτε
με τὰ τελευταία κελύσματα τῆς
μόδας!

Τὸ κάπνισμα περιλαμβάνεται
κι' αὐτὸ σ' ἐκείνα, που ἀπαγο-
ρεύονται αὐστηρότατα γιὰ τὴν

ἑνάσσα τῆς Ἀγγλίας. Κάποτε,
ἀπειλήθηκε νά ξεσπάσει τρομερὸ
σκάνδαλο, ὅταν, σὲ μιά φωτο-
γραφία, που εἶδεινε τὴν Ἐλισά-
βετ στὸ γραφεῖο της, διαπιστώ-
θηκε πλάι της ἡ παρουσία μιάς
τσιγαροθήκης! Εὐτυχῶς, ἡ δου-
κίσσα τοῦ Κέντ πρὶγκήπισσα Μα-
ρίνα ἔσωσε τὴν κατάσταση, ὡ-
λώνοντας πως ἡ τσιγαροθήκη ἦ-
ταν δική της. Οἱ Ἀγγλοί ἀνά-
σαναν με ὑποκριτικὴ ἀνακούφισι
και — μ' ὅλο πού ἤξεραν, βέβαια,
ποιὰς ἦταν ἡ τσιγαροθήκη — θεώ-
ρησαν καθήκον τοὺς νά ἐπεισενο-
γήσουν τὴν δουκίσσα γιὰ τὴν ἀ-
πρέπειά της νά τὴν ἀφήσει στὸ
γραφεῖο τῆς μεγαλειότητῆς!

Τὸ παραδοξότερο, ὅμως, ἀπ'
ὅλα τὰ «ἀπαγορεύεται» που ἱσχύουν
γιὰ τὴν Ἐλισάβετ, εἶναι πῶς δὲν
ἔχει τὸ δικαίωμα νά χαρίσει σὲ
κανέναν τὰ φορέματά ἢ τὰ εἰσώ-
ρουχά της. Τὴν τελευταία νύχτα
κάθε μηνός, τρεῖς ὑπάρχουν πα-
ραλαμβάνουν ὅλα ὅσα ἔχει βγά-
λει στὸ διάστημα αὐτὸ ἡ βασι-
λίσσα και δὲν πρόκειται νά τὰ
ξαναφορέσει, και τὰ ρίχνουν στὴ
φωτιά!

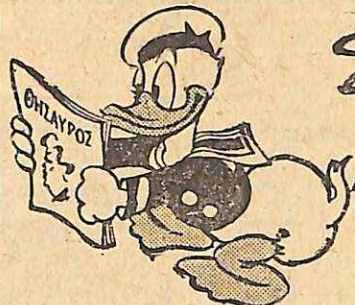
Ὁ λόγος γιὰ τὸν ὅποιο τόσες
πολυτελεστικὲς τουαλέτες, ἀμε-
ταχείριστες σχεδὸν ἀκόμη, με-
ταβάλλονται σὲ στάχτη, ἀνάγε-
ται στὸν... ἐνδεκάτο αἰῶνα! Οἱ
Ἀγγλοὶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης πί-
στευαν πως τὸ άτομο, πού θά
φορούσε τὰ ρούχα τοῦ βασιλῆ ἢ
τῆς βασιλίσσας τους, θά ἐπαί-
νε τὴ δύναμὶ τους! Καὶ οἱ ἀπό-
γονοὶ τους τηροῦν ἀκόμη τὸ ἔθι-
μο, πού ἔχει ἐπιβάλλει ὁ φόβος
τῆς μαύρης μαγείας.

Γιὰ τὴν πρὶγκήπισσα Μαργαρί-
τα, τὸ πρωτόκολλο εἶναι, φυσί-
κά, ἐλαστικώτερο ἀπ' ὅσο γιὰ τὴν
ἐστεμμένη ἀδελφὴ της και οἱ ἀ-
παγορεύσεις λιγώτερες. Στὸ νύ-
σσιμο, ἔχει πλήρη σχεδὸν ἐλευθε-
ρία, ἂν ἐξαιρέσουμε ὅτι τῆς ἀ-
παγορεύεται αὐστηρότατα — χω-
ρὶς ἀκόμη και οἱ μύστες τῆς ἑ-
θιμοτυπίας τῶν ἀνακτόρων τὸ
Βαλκίχισμα νά ξέρονται γιὰ τὴν
κόκκινη χρώμα. Περιττὸ, βέβαια
νά προσθέσουμε, ὅτι τῆς ἀπαγο-
ρεύεται και... ὁ Πῆτερ Τάουσετ!

Στὸ λιλιπούτειο πρὶγκηπάτο
τοῦ Μονακό, ἡ ἐτικέτα εἶναι ἐξ
ἴσου αὐστηρὴ ὅσο και στὶς ἄλ-
λες τῶν μεγαλύτερων κρατῶν τοῦ
κόσμου. Αὐτὸ, πρὸς μεγάλη δυ-
σφορία τῆς πρὶγκήπισσας Γκρές
Πατρίσια, πού, σὰν γνήσια Ἀ-
μερικανίδα, δύσκολα ὑποτάσσεται
στὶς σχολαστικὲς ἀπαγορεύσεις
πού τῆς ἐπιβάλλονται!

Ἀνάμεσα σ' ἄλλα, ἐκείνο,
πού δυσχεραίνει περισσότερο τὴν
Γκρές, εἶναι ἡ ὑποχρέωσή της
νά μὴ φορᾷ ποτέ και σὲ καμμία
περίπτωσι μεγάλο καπέλλο. Τὰ
μεγάλα καπέλλα κρύβουν τὸ πρό-
σωπο και ὑποτίθεται πως μὴ ἔ-
στεμμένη ὀφείλει νά μὴ τὰ φο-
ρά, γιὰ νά μὴ στερῇ ἀπὸ τοὺς
ὑπηκόους της τὴν εὐχαρίστησι νά
τὴν βλέπουν. Ἡ Γκρές, ὅμως,
πού ἔχει τὴ γνώμη πως τὰ μεγα-
λά καπέλλα τῆς πάνε καλύτερα,
και πού τὴν ἐνοχλεῖ, ἐπίσης, ὡς
ὑπερβολικά δυνατὸς ἐπιμένει νά
νέας πατρίδας της, ἐπιμένει νά
τὰ φορᾷ, πράγμα που ἔχει προ-
καλέσει τὴν ζωηρὴ δυσάρεσκεια
τῶν Μονεγασκῶν.

Ἀκόμη μὴ περιεργὴ ἀπαγό-
ρευσι, γιὰ τὴν πρὶγκήπισσα ἐνὸς
πρὶγκηπάτου πού ἀποξῇ ἀπὸ τὰ
πενήντα δυὸ φῦλλα τῆς τράπου-
λας, εἶναι τὸ ὅτι δὲν τῆς ἐπιτρέ-
πεται νά μὴ οὔτε μὴ φορᾷ, ἔ-
στω και ὡς θεατῆς, στὸ καζινο
τοῦ Μόντε Κάρλο! Εὐτυχῶς, ἡ
ἴδια ἀπαγορεύσι ἱσχύει και γιὰ
τὸν Ρενιέ — και ἡ Γκρές δὲν ἔ-
χει, τουλάχιστον, λόγους νά ζη-
λεύει!

Ἡ Ρίτσα παντρεύεται

— Ἡ Ρίτσα παντρεύεται
τὴν πάρα πάνω Κυριακή, μού
ἀνήγγειλε ἡ γυναίκα μου, με
φωνὴ πού ἔτρεμε ἀπὸ συγ-
κίνηση.

— Στὰ παλιά μου τὰ πα-
πούτσια! Θέλησα νά φωνάξω.

Ἀλλά ξέροντας πόση ἀ-
δυναμία εἶχε ἡ γυναίκα μου
στὴν ξαδελφούλα της τὴ Ρί-
τσα, προσποιήθηκα κι' ἐγὼ
τὸν συγκινημένο και μουρ-
μούρισα:

— Ἡ ὥρα ἡ καλή.

— Εὐχαιριστῶ, δὲν πρό-
κειται, ὅμως, γι' αὐτὸ, μού
εἶπε, με φανερὴ διάθεσι καυ-
γᾶ. Δηλαδή ὁ ἀντικειμενικὸς
σκοπὸς τῆς εὐχαιριστῆς ἀ-
ναγγελίας πού σου ἔκανα δὲν
ἦταν ν' ἀκούσω τὴν εὐχή σου,
ἀλλά νά σὲ προειδοποιήσω
γιὰ νά λάβης τὰ μέτρα σου,
ὥστε νά κἀνῃς ἀξιοπρεπὴ
ἐμφάνισι στὸ γάμο.

Κι' ἐπειδὴ κατάλαβε ὅτι
δὲν κατάλαβα τί ἀκριβῶς ἐν-
νοούσε, μού ἐξήγησε:

— Πρέπει ἀπαραιτήτως
νά ράψης ἕνα καινούργιο κο-
στούμι, πού, φυσικά, λόγω
τῆς ἐποχῆς, θά εἶναι ἀνοιξι-
ατικό.

Μάταια προσπάθησα νά
τὴν πείσω ὅτι ἦταν περιττὸ
ἕνα τόσο μεγάλο ἔξοδο. Κι'
ἂν στὸ κατωκάτω δὲν θεω-
ροῦσε ἀξιοπρεπὲς τὸ περισί-
νι μου κοστούμι, θά μπορού-
σα νά μὴν τιμῶμαι με τὴν εὐ-
γενική παρουσία μου τοὺς
κοσμοϊστορικοὺς γάμους τῆς
ἀξιότιμου δεσποινίδος Ρί-
τσας.

— Αὐτὸ νά μὴν τὸ ξανα-
πῇς οὔτε γι' ἀστεῖο! ἀγρίε-

ψε ἡ πιστὴ και τρυφερὴ σύν-
τροφος τῆς ζωῆς μου.

Κι' ὑψώνοντας τὸν τόνο
τῆς γλυκεῖας φωνούλας της,
προσέθεσε:

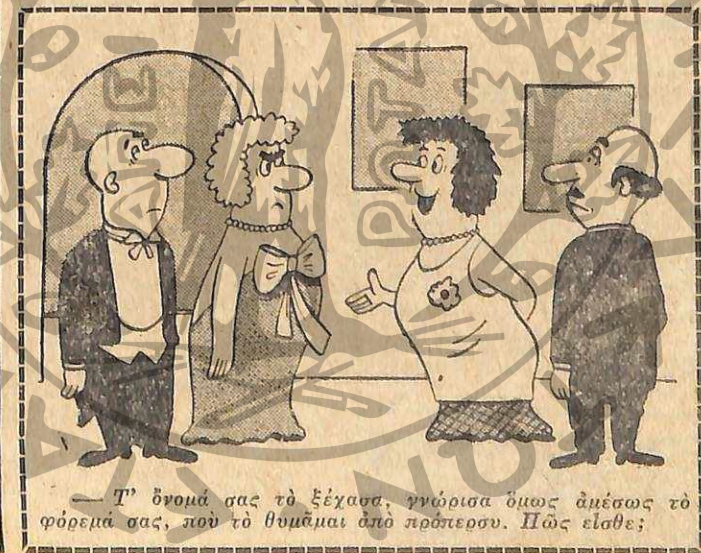
— Πάρτο ἀπόφασι μὴ γιὰ
πάντα: τοὺς γάμους τῆς
Ρίτσας θάρθῃς ὅπωςδήποτε.

Εὐτυχῶς ἡ δυστυχῶς, δὲν
συγκαταλέγομαι στοὺς τύ-
πους πού τοὺς ἀρέσουν οἱ
φασαρίες και τὰ παρατρέ-
γουδα. Ὑπέκυψα, λοιπόν,
στὸ μοιραῖο και βάλθηκα νά
ἐμπνευσθῶ με τὴν τρόπο θά
κατάρθωνα νά ράψω ἕνα και-
νούργιο ἀνοιξιατικό κοστού-
μο. Τὸ πράγμα, καθὼς κα-
ταλαβαίνετε, δὲν ἦταν οὔτε
ἀπλό, οὔτε εὐκόλο, γιατί οἱ
φραγκοραφάδες ἔχουν τὴν
κακὴ συνήθεια νά θέλουν λε-
φτά. Κι' ὕστερα ἀπὸ ἕνα σά-
ρανταοκτώωρο τελειῶς ἀκαρ-
πο στίψιμο τοῦ μυαλοῦ μου,
κατέθεσα τὰ ὅπλα κι' ἀνα-
κοίνωσα στὴ γυναίκα μου:

— Ἀτυχῶς, Ἀλικοῦλα, ἡ
κατάστασι εἶναι πολὺ ζόρι-
κη. Καὶ πολὺ φοβάμαι ὅτι θά
ἀναγκασθῶ νά ἀπουσιάσω ἀ-
πὸ τοὺς γάμους τῆς λατρε-
νῆς μας ξαδελφούλας Ρί-
τσας.

— Νομίζω πως ἀστειεύ-
εσαι, μού εἶπε ἀπειλητικά.
Κι' ὅπως ξέρετε, δὲ σηκώ-
νω ἀστεία, και, μάλιστα, σα-
χλά και ἀνοστα.
— Μὰ τί θες νά κάνω; δια-
μαρτυρήθηκα ὅσο πῶς εὐγε-
νικά και πολιτισμένα μπο-
ροῦσα. Πῶς νά ράψω καινούρ-
γιο κοστούμι;

— Νά κούσης τὸ λαιμό σου.
Μ' ἄλλα λόγια, συνεννόη-
σις μηδέν!
Κι' ἔτσι ξαναβάλα σ' ἐ-
νέργεια ὅλη τὴ διανοητική
μου δραστηριότητα γιὰ νά
βρῶ τὴ λύσι τοῦ προβλήμα-

— Τ' δρομά σας τὸ ξέχασα, γνώρισα ὅμως ἀμέσως τὸ
φόρεμά σας, πού τὸ θυμάμαι ἀπὸ παιδιό μου. Πῶς εἶπα;

τος. Κι' έφου κατάστρωσα χίλιες δυο κομπίνες, έπέτυχα το ποθούμενον. Προμηθεύτηκα, δηλαδή, με δόσεις και χωρίς προκαταβολή ένα πολύ νόστιμο ύφασμα, γκρι άνοιχτό με πράσινη ρίγα. Και το πήγα άμέσως σ' ένα ράφτη που μου σύστησε κάποιος φίλος μου, και που πίστεψε ο καυμένος ότι θα του πλήρωνα τα ραφτικά στο τέλος του μηνός.

— Σταυρωτό ή μονόπετο το προτιμάτε; με ρώτησε ο αγαθός άνθρωπος.

Φυσικά, δεν μπορούσα να πάρω μία τόσο σοβαρή απόφαση, χωρίς να ρωτήσω προηγούμενως τη λατρευτή μου γυναικούλα.

— Πρέπει να δώ πρώτα το ύφασμα, μου είπε, όταν πληροφορήθηκε τα καθεκαστα.

Την πήγα, λοιπόν, και το είδε — που να μην έσωνε!

Αναποκοκκίνισε, στραβομουτούνιασε κι' άρχισε τον εξάσφαλο:

— Σίγουρα δεν έχεις ίχνος νιονιό μες στο κεφάλι σου. Κρίμα! Κοντεύεις να γεράσης κι' άκόμα δεν ξέρεις τί σου γίνεται! Αυτό το ύφασμα, βλακέντιε, είναι πάρα πολύ νεανικό. Ή μάλλον δεν είναι καθόλου ανδρικό!

Το ξεδίπλωσε, το εξέτασε μ' έμβριθεία κι' άπ' την καλή κι' άπ' την ανάποδη και μουρμούρισε σαν να μονολογούσε:

— Μά, βέβαια! Καλά είπα! Αυτό το ύφασμα είναι γυναικείο. Και θα μου γίνη ένα θαυμάσιο άνοιξιότικο ταγιεράκι!

— Κι' έγώ; έπέλλισα έμβρόντητος. Πώς θάρω στους γάμους της Ρίτας;

Μου έριξε ένα περιφρονητικό βλέμμα, ενώ δίπλωνε προσεκτικά το ύφασμα και μου είπε:

— Καί γιατί νάρθης; Μήπως σου είπε κανείς ότι είναι άπαραίτητη ή παρουσία σου;

Κι' έτσι, βρέθηκα και πάλι στον ίδιο παρονομαστή. Με τη διαφορά, ότι, αντί να με κυνηγά ο ράφτης, θα με κυνηγά η μωδίστρα της γυναικάς μου!...

Γ. Γ.

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ

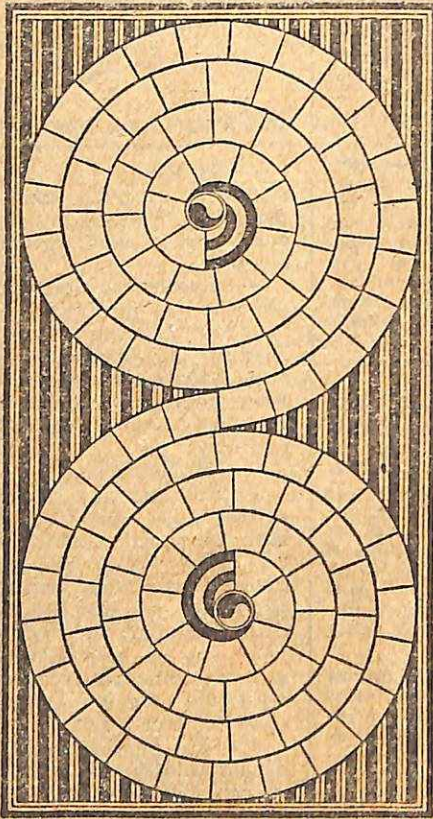
Επιπλο ακουριανά βυζαντινά: ακουριανά κόλ. 8 τεμαχ. 8 δραχμ. 1.950. Βυζαντινά σαλόνια, 8 τεμαχ., 8 δραχμ. 2.450 και 2.875. Βυζαντινές τραπέζιες, 10 τεμαχ. 8 δραχμ. 7.800. Βυζαντινές επιπλώσεις γραφείου, 6 τεμ. 8 δραχμ. 6.475. Κολοκυμβους 4 και γωνία Αρτοποιίου Κατεργασμένοι έξ Ομονοίας την δδον Πειραιώς τραμ 4, εις την 2αν στάση, παρὰ το Βρεφοκομειον Γηλ 54-737 Α. ΑΕΣ. ΤΟΡΤΟΡΕΑΝ Σ ή Σεφανάπουλος.

Ζητήστε το μοναδικό βιβλίο της παχυδερμίας ΣΑΜΠΟΥΝ ΜΠΑΝΙΟΥ Stephen S.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Διπλός κοχλίας

Αρχίζοντας από το κέντρο του άνω κοχλία και βάζοντας ένα γράμμα μέσα στο κάθε τετραγωνίδιο, θα τοποθετήσετε μέσα στο σχέδιο αυτό 18 λέξεις, των οποίων σάς δίνωμε πιο κάτω τη σημασία.

μασία. "Αν βρείτε τη σωστή λύση, τότε διαβάζοντας τα γράμματα αυτά αντίστροφα, δηλαδή αρχίζοντας από το κέντρο του κάτω κοχλία, θα σχηματίσετε 26 νέες λέξεις, των οποίων επίσης σάς δίνωμε πιο κάτω τη σημασία. Ο άρτιμος μέσα σε παρένθεση αντιπροσωπεύει τον αριθμό των γραμμάτων της κάθε ζητούμενης λέξεως.

ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΑΝΩ ΚΟΧΛΙΑ

- 1) Πόλις της Δ. Ισπανίας με περίφημο παλιό Πανεπιστήμιο (9).
- 2) Μεγάλη όροσειρά του πλαγιάτου μας (7).
- 3) Έρνεστος... Γάλλος ζωγράφος του περασμένου αιώνας (9).
- 4) Το επάνω μέρος του καπέλου (5).
- 5) Όμας Βρετανικών νήσων του Δ. Ινδικού ωκεανού (7).
- 6) Τέτοια είναι πολλά κοσμημάτα (11).
- 7) Η άρχη μιας ημέρας (6).
- 8) Κίνησης (6).
- 9) Δέντρο που αγαπά το νερό (4).
- 10) Έλλην ποιητής (7).
- 11) Κοινώς λέγεται σπάρος (6).
- 12) Πόλις της Ιταλίας, στο βάθος ομώνυμου κόλπου (8).
- 13) Πολεμοχαρής γυναίκα της μυθολογίας (7).
- 14) Χώρα της Μ. Ασίας, νοτίως της Λυδίας (5).
- 15) Έλλην διακοσμός (6).
- 16) Όνομα πολλών φασάδων (6).
- 17) Αφορισμός (7).
- 18) Κατέστρεψε την Πυμπίδα (4).

ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΚΑΤΩ ΚΟΧΛΙΑ

- 1) Το μικρό όνομα μεγάλης στάς (3).
- 2) Ύφασμα ή δέρμα που μοιάζει με μέταλλο (4).
- 3) Εορτάζει στις 18 Ιανουαρίου (7).
- 4) Έδωσε το όνομα του σε περίφημο σχέδιο (6).
- 5) Ποταμός της Β. Α. Γαλλίας (3).
- 6) Ζιζάνιο του σίτου (4).

- 7) Διασκεδάζουν μ' αυτό οι λουόμενοι (4).
- 8) Τετράποδα (δημ.) (2).
- 9) Περιόφημη όπερα (5).
- 10) Νότα (2).
- 11) Απαραίτητο σ' ένα κάου-μπό (5).
- 12) Σύντηρη μηχανήματα (6).
- 13) Κάνει ένα λιμάνι ασφαλέστερο (5).
- 14) Προκαλούν γεγονότα (5).
- 15) Έλλην άκαδημαϊκός (5).
- 16) Ύπνισμος (5).
- 17) Γερμανός ποιητής (5).
- 18) Απέρωχα (4).
- 19) Επώνυμον γλώσσας του Χόλλυγουντ (5).
- 20) Έσδοον πλουσίον (5).
- 21) Προσωπική άνταρμία (β' προσ.) (2).
- 22) Συντά πάντα τα χαράματα (8).
- 23) Αδέλφια πολύ στενά συνδεδεμένα (7).
- 24) Τέρας της μυθολογίας μας (5).
- 25) Φυτική ουσία, ξανθού ή έρυθρού χρώματος με την οποία οι γυναίκες της Ανατολής βάφουν τα μαλλιά και τα νύχια τους (3).
- 26) Έργαλείο του χτίστη (5).

Δ.

Σωστό — Λάθος

Από τις δυο λέξεις ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ, που συνοδεύουν καθεμιά από τις κάτωθι φράσεις, διαγράψτε εκείνη που, κατά τη γνώμη σας, δεν ταιριάζει:

- 1) Το όνομα της πρωτεύουσας του Θιβέτ, Λάσσα, σημαίνει στη γλώσσα των Θιβετανών "επανάληψη": ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 2) Το όνομα Έρεσστ δόθηκε στο πιο ύψηλο βουνό της Γης προς τιμήν διωνύμου προσωπικότητας: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 3) Ο Αλέξτρος Αϊνστάιν ήταν γερμανικής καταγωγής: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 4) Οι στρουθοκάμηλοι έπαύζουν τα αλά τους μόνο κατά τη διάρκεια της ημέρας: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 5) Ο Όμηρος άγαπούσε πολύ τα αινίγματα: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 6) Ο Ντοστογιέφσκυ ήταν σ' όλη του τη ζωή όγιεστάτος: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 7) Υπάρχουν τουλίπες, που βγαίνουν μόνες τους, σαν τα άνοιξιόλουσα, στους άγρους: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 8) Η κόρη του Τιντορέττο, Μαριέττα ήταν κι' αυτή πολύ καλή ζωγράφος: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 9) Το ταγκό είναι ένας χορός που μάς ήρθε από την Ισπανία: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 10) Ο Λένιν ένεπνεύσθη το επώνυμό του από ένα ρωσικό ποτάμι: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 11) Οι Γάλλοι είναι οι πρώτοι που κατασκεύασαν έμπριμέ ύφασματα: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 12) Ο πατέρας του Στέλιν ήταν μια μεγάλη προσωπικότητας στην αλλη του Τσάρου: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

Ποιός γεννήθηκε πρώτος;

- 1) Ο Φρειδερίκος ο Μέγας ή ο Πέτρος ο Μέγας;
- 2) Ο «Συρανό ντε Μπερζεράκ» του Ροσταν ή «Οι άδελφοί Καραμαζώφ» του Ντοστογιέφσκυ;
- 3) Η Αικατερίνη των Μεδίκων ή η Έλισάβετ Α' της Αγγλίας;
- 4) Ο Γεώργιος Σουρής ή ο Κωστής Ποταμάς;

Οι δυο όμοιες πεταλούδες

Απ' όλες αυτές τις πεταλούδες που πετούν γύρω από τη μεγάλη μαργαρίτα, δυο μονάχα είναι όμοιες άκόμα και στην παραμικρότερη λεπτομέρεια. Προέτι να τις βρείτε μέσα σε δυο λεπτά της ώρας, το πολύ, αν θέλετε να σας συγχαρώμε για την παρατηρητικότητα σας. Το παζλ γίνεται πιο ενδιαφέρον αν πάρουν μέρος σ' αυτό δυο ή περισσότεροι παίκτες συγχρόνως.

Οι λύσεις στη σελ. 98

Το τρίτο θύμα

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΣΤΙΣ 5 τ' άπόγεμα μιας όμορφης ημέρας του Σεπτεμβρίου, ο όρεντερικ Τορμπέ άποτελείωνε τις προετοιμασίες του τρίτου του έγκληματος. Δούλευε με προσοχή, κλοντας όσο μπορούσε πιο σιγά για να μην ξεχάσει τίποτα.

Ήξερε καλά τους κινδύνους που διέτρεχε, αν έκανε έστω και μια μικρή άπροσεξία. Ή έπιτυχία των δυο προηγούμενων φόνων του δεν ήταν άρκετη έγγυηση για τις ικανότητές του. Όλα κρέμονταν από μια λεπτή κλωστή, κι' έπρεπε να προσέξη πολύ, αν δεν ήθελε να τη σπάσει...

Σήκωσε το κεφάλι του και κυττάχτηκε σ' ένα άπ' τους καθρέφτες του λουτρού όπου βρισκότανε. Το πρόσωπό του ήταν λεπτό και κλωρό, τα μαλλιά του μαύρα, τα μάτια του γαλάνα, με μια ρωμαντική έκφραση. Μόνο τα στενά και σφιγμένα συνεχώς χείλια του πρόδιναν κάτι άπ' το χαρακτήρα του. Άκόμα κι' ο ίδιος τ' άντιπαθούσε το στόμα του...

Ένας θόρυβος άπ' την κουζίνα τον έκανε ν' άνασκιρτήσει. "Αν ή Έντιθ τελείωνε γρήγορα τις δουλειές του σπιτιού, θαρχόταν να κάνει το μπάνιο της πριν προλάβει αυτός να της το έτοιμάσει όπως ήθελε...

Κύτταξε άπ' το παράθυρο και την είδε να βγαίνει στην αυλή κρατώντας ένα πανέρι με βρεγμένα ρούχα. Φόρου να τ' άπλώσει, θάκανε ένα τέταρτο το λιγώτερο. Είχε λοιπόν καιρό άκόμη ο όρεντερικ...

Απ' τις τρεις μεσοκόπες γυναίκες που είχε παντρευτεί, ή Έντιθ ήταν ή πιο έπιφυλακτική. Συχνά την έπιανε να τον κυττάζει φιλόποπα, κι' έδειχνε δυσπιστία άκόμα κι' όταν της ψιθύριζε έρωτόλογα. «Πόσο διαφορετική ήταν ή Μαίρη!» σκέφτηκε.

Η Μαίρη ήταν το πρώτο θύμα του — ή μάλλον θύμα ενός «τυχαίου δυστυχήματος», όπως το είχε χαρακτηρίσει ο άστυνομός της μικρής πόλεως που μένανε. Κανείς δεν είχε δώσει μεγάλη σημασία στο θάνατό της. Μόνο ένας νεαρός δημοσιογράφος είχε την κακή έμπνευση να γράψει δλοκλήρο άρθρο με τίτλο «Μια τραγωδία κατά τον μήνα του μέλιτος» και να το στείλει με τη φωτογραφία του και με τη φωτογραφία της γυναίκας του. Φυσικά, αυτό δεν τον είχε έμποδίσει να πάρη την κληρονομία που του άφισε ή Μαίρη, σύμφωνα με μια άμοιβαία διαθήκη που είχαν κάνει με δική του πρωτοβουλία, και να εξαφανιστεί σε λίγον καιρό.

Λίγο άργότερα, στην άλλη άκρη της Αγγλίας, γνώρισε τη Ντόροθυ. Μερικές βδομάδες μετά το γάμο τους, της έτυχε κι' αυτήνης το ίδιο «δυστύχημα». Το κακό ήταν πως τότε είχε πη ψέμματα ότι δεν είχε κανένα συγγενή, γιατί ζαφνικά έμφανίστηκε ένας άδελφός της, που άρχισε να τον ένοκλη με την έπιμονή του πάνω στις παραμικρότερες λεπτομέρειες. Στο τέλος δεν μπόρεσε ν' άνακαλύψη τίποτα κι' έφυγε, αφήνοντας το Μαρσέλ Λεντιέ — αυτό το όνομα είχε πάρει τότε ο όρεντερικ — να τσεπώσει άνεξόκλητος την άσφάλεια ζωής που είχε κάνει ή γυναίκα του.

Ύστερα από 4 χρόνια, γνώρισε σε μια λουτρόπολη την Έντιθ. Καθόταν μοναχή της σ' ένα τραπέζι, με άφηρημένο και δειλό ύφος που ένδοούσε το όρεντερικ. Η δειλία ήταν το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό των γυναικών που προτιμούσε. Μά αυτό που τον τράβηξε άκόμα περισσότερο, ήταν το διαμαντένιο κολλίει που στολίζει το λαιμό της.

Κατάφερε να γνωριστ μαζί της και να τη γοντέψη με τους εύγενικούς τρόπους του και το ρωμαντισμό του — δυο όπλα άκατανίκητα, όταν πρόκειται για μια άνυπαντρη κοπέλλα που έχει φτάσει τα 40.

Μετά το γάμο τους, όμως, κατάλαβε πως δε θα ξεμπερδεύε εύκολα μαζί της. Της είχε πη πως ήταν το δεξιό χέρι του διευθυντού ενός μεγάλου όίκου καλλυντικών και πως θα γυριζε στη δουλειά του μόλις θα τελείωναν οι καλοκαιρινές διακοπές. Μά ή Έντιθ τον πίεζε κάθε τόσο να πεταχτούνε ως την πόλη που έργαζότανε, για να δει το γραφείο του και το περιβάλλον του.

Η μόνη λύση για να ήσυχάσει άπ' αυτήν, ήταν να την ξεφορτωθεί όσο πιο γρήγορα μπορούσε...

Είχαν νοικήσει μια θαυμάσια βίλλα, και το μόνο δωμάτιο που έπισκεύασαν ήταν το λουτρό. Το είχαν βάψει κάτασπρο, κι' ο όρεντερικ είχε τοποθετήσει μονάχος του ένα ραφάκι πάνω άπ' τη μπανιέρα, για ν' άκουμπάει εκεί το μικρό άσπρο άνεμιστήρα.

Απ' αυτόν άκριβώς τον άνεμιστήρα κρεμόταν όλο το σκεδίο του. Τον πήρε τώρα άπ' το ραφάκι και τον έφερε μέσα στο μπάνιο, που το είχε βρεμένο στο μεταξύ με νερό ζεστό. Βγήκε στο διάδρομο κι' έκλεισε το γενικό διακόπτη του όσού. Βγήκε ξανάμπηκε κι' έβαλε τη φίστα του άνεμιστήρα στην πρίζα, που ήταν κρυμμένη πίσω άπ' το μπάνιο.

Επίθεωρησε το έργο του μ' ικανοποίησι. Ο άνεμιστήρας έβγαζε από βάθος της μπανιέρας, σαν ναχε πείσει τυχαίως, ο όρεντερικ έβγαλε άπ' την τσέπη του ένα διπλωμένο χαρτάκι, τ' άνοιξε κι' έριξε στο νερό τη σκόνη που περιείχε, ναδύνοντας το συγχρόνως με το χέρι του. Άμέσως ακημάθη άθρονος άφρός, που γέμισε το μπάνιο κι' έκρυψε τελείως το σύρμα του άνεμιστήρας.

Την ίδια στιγμή, ο όρεντερικ άκουσε ένα θόρυβο. Και, γυρίζοντας το κεφάλι του, είδε άπ' το παράθυρο την Έντιθ, σκαρφαλωμένη σε μια έλιννη άνειδοκάλα, που άκουπούσε στον έξωτερικό τοίχο του λουτρού.

— Τι κάνεις εκεί; της φώναξε νευριασμένος, — Καθαρίζω το λούκι άπ' τα ξερά φύλλα που τόκουνε βουλώσει, του έλεε ήρεμα εκείνη.

— Κατέβα γρήγορα κι' έλα να κάνεις το μπάνιο σου. Σου άγόρασα ένα θαυμάσιο σαμπουν, που κάνει το δέρμα φρέσκο και άπαλό. Μην άργης όμως, γιατί θα χάσει την ενεργεία του.

— Έρχομαι, φώναξε ή Έντιθ και κατέθηκε ώι' τη σκάλα.

Σε λίγο, μπήκε στο λουτρό, τυλιγμένη μ' ένα μπουρνούζι.

— Τι θαυμάσιο! είπε κυττάζοντας το ροζ άφρό.

Ο άντρας της έριξε άκόμα μια ματιά στη μπανιέρα. Δε φαινόταν τίποτα...

Βγήκε άπ' το λουτρό. Την άκουσε να κλειδώνει άπό μέσα την πόρτα και γέλασε. Η προφύλαξη αυτή δε θα τη βοηθούσε καθόλου, ενώ αντίθετα θα έκανε άκόμα πιο άκλόνητο το «άλλοθι» του... Περμένε μερικά λεπτά, για να βεβαιωθεί πως ή Έντιθ θα ήταν έτοιμη να μπή στο νερό, κι' ύστερα άνοιξε το διακόπτη. Άφουγκράστηκε λίγα λεπτά, αλλά δεν άκουσε τίποτα μέσα άπ' το λουτρό.

— Νάαι και πάλι κήρος! ψιθύρισε μ' ικανοποίησι. Καλά τα κατάφερα!

Σε λίγη ώρα θάσπαζε την πόρτα και θάβαζε τις φωνές, βλέποντας τη γυναίκα του νεκρή άπό ηλεκτροπληξία μέσα στη μπανιέρα. Άκριβώς όπως και τις άλλες δυο φορές...

Στο μεταξύ, είχε καιρό να δει τί θα κερδίσει άπ' όλη αυτή την ιστορία.

Ανέθηκε λοιπόν στην κρεβατοκάμαρα της Έντιθ κι' άνοιξε το συρτάρι όπου ήξερε πως βρισκότανε το βιβλιόριο των έπιτάγων και τα κοσμημάτα της. Μά έμεινε έκπληκτος... Το μόνο που υπήρχε εκεί μέσα, ήταν ένα γράμμα. Το άνοιξε, γεμάτος άσχημα προαισθήματα, και διάβασε:

«Αγαπητέ μου όρεντερικ, όταν θα διαβάζεις τις γραμμές αυτές, θα βρίσκεσαι σε πολύ δύσκολη θέση. Ήσουν πολύ κου-

Σε λίγο μπήκε στο λουτρό, τυλιγμένη μ' ένα μπουρνούζι.

τός, αν νόμιζες πως πίστεφα στον κεραυνόδολο έρωτα που έλεγες ότι σου προκάλεσα! Μια γυναίκα στα χρόνια μου δε μπορεί να ζή με αυταπάτες... Άλλωστε είχα την τύχη να θυμηθώ πως είδα τη φωτογραφία κάποιου που σου έμοιαζε πολύ, σε μια έφημερίδα. Είχα διαβάσει το άτυχημα που συνέβη στη γυναίκα του «ωραία» σου, και δεν είχα καμιά διάθεση να παθώ κι' έγώ τα ίδια.

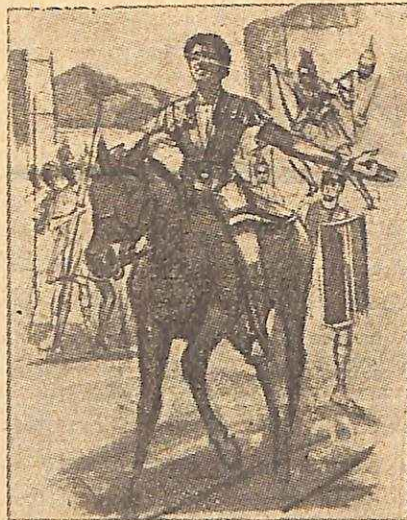
Ζήτησα τη συμβουλή του άστυνομικού έπιθεωρητού Ζαντέ, που συμφώνησε με τις υποψίες μου κι' ήρθε να μείνη στο διπλανό μας σπίτι, συνιτώντας μου να κάνω την άνυποπτη... Άν λοιπόν μου έτοιμάσεις ποτέ κανένα μπάνιο, μέσα στο όποιο θάκη πέσει «τυχαίως» ο άνεμιστήρας, μη ψάξεις να με βρεις ύστερα. Θάχω βγη άπ' το παράθυρο του λουτρού και θα μαι στο σπίτι του γείτονά μας.

Σέχασα να σου πω πως, έδω και μια βδομάδα, γνώρισα ένα νέο, που ίσχυρίζεται πως είναι άδερφός της δευτέρας γυναίκας σου, ή οποία είχε το ίδιο τέλος με την πρώτη.

Έντιθ).

Ο όρεντερικ δεν πρόλαβε καν να λιποθυμήσει, γιατί μπήκαν εκείνη τη στιγμή στο δωμάτιο ο έπιθεωρητής Ζαντέ και δυο άλλοι άστυνομικοί...

Μ. ΑΛΛΙΝΓΚΑΙΡ

Ο καβαλλάρης αυτός έρχότανε από το στρατόπεδο των Περασών...

Ο ΠΡΟΔΟΤΗΣ μέ τα κομμένα αυτιά

Όταν οι Πέρσες πολιορκούσαν τη Βαβυλώνα

Μιά μέρα του έτους 479 π.Χ., οι φύλακες που φρουρούσαν στο τείχος της Βαβυλώνας είδαν έναν καβαλλάρη που διευκολύνει προς το μέρος τους. Ο καβαλλάρης αυτός έρχόταν από το στρατόπεδο των Περασών, που πολιορκούσαν εκείνη την εποχή την περσική πόλη. Κάθε τόσο, γυρίζει το κεφάλι του πίσω, σαν να φοβόταν μήπως τον καταδιώκουν.

Οι φρουροί σκέφτηκαν τότε πως θα ήταν φονιάς από το στρατόπεδο του Δαρείου και τον άφησαν να πλησιάσει. Και τότε αντίκρισαν ένα ανατριχιαστικό θέαμα. Τα δυο αυτιά αυτού του ανθρώπου ήταν κομμένα, στη θέση της μύτης του έχασκε μία τρύπα, μ' ένα πηχτό και μαυριδερό αίμα στα χείλη της κι' ένα μεγάλο κομμάτι από το δέμα του κρανίου του έλειπε, σαν να είχαν αποπειραθεί να τον γδάρουν ζωντανό.

Μόλις πέρασε η πρώτη κατάπληξη, οι στρατιώτες της Βαβυλώνας τον ώθησαν μπροστά στο ανάκτορο συμβουλίου, όπου ο ένεος έκανε γνωστή την ταυτότητά του. Ήταν ο Ζώπυρος, ένας από τους άρχηγους του περσικού στρατού. Είχε συμβουλέψει, είπε, το βασιλιά Δαρείο να λύσει την πολιορκία της Βαβυλώνας. Ο βασιλιάς των Περασών, όμως, θύμωσε γι' αυτή τη συμβουλή και τον παρέδωσε στο δήμιο για να του κόψει τη μύτη και τ' αυτιά.

—Ήθα σέ σας, Βαβυλώνιοι, πρόσθεσε, διψώντας έκδικησι εναντίον του απάνθρωπου Βασιλιά των Περασών. Ξέρω όλα τα μυστικά του κι' αν θελήσετε να μ' ακούσετε, ο Δαρείος θα μετανοιώσει πικρά για το κακό που μου έκανε...

Οι τρομερές πληγές που είχε στο σώμα του ήταν η καλύτερη ένδειξη για την ειλικρίνειά του και οι Βαβυλώνιοι κατάλαβαν άμέσως πως θα είχαν πολλά να κερδίσουν ακολουθώντας τις συμβουλές αυτού του ανθρώπου που μισούσε θανάσιμα το βασιλιά των Περασών.

Έπειτα από μερικές ημέρες, ο Ζώπυρος, επί κεφαλής ενός τιμήματος του Βαβυλωνιακού στρατού, έξωρουσε από την πύλη της Σημιούδος και κέρδισε μία περιφανή νίκη εναντίον των Περασών. Χίλιοι στρατιώτες του Δαρείου έμειναν νεκροί στο πεδίο της μάχης.

Οι Βαβυλώνιοι πανηγύρισαν με ενθουσιασμό αυτή τη νίκη και για να

εκφράσουν την ευγνωμοσύνη τους στο Ζώπυρο, του εμπιστεύτηκαν τη φρούρηση ενός σημαντικού τιμήματος των τειχών.

Τού έδωσαν επίσης τις δυνάμεις, που ζήτησε για να επιχειρήσει καινούργια έξοδο.

Αυτή η έξοδος έγινε έπειτα από λίγους καιρού και είχε πιά λαμπρά αποτελέσματα από την πρώτη. Ο αριθμός των Περασών που έπεσαν στο πεδίο της μάχης ήταν διπλάσιος από την προηγούμενη φορά.

Ο Ζώπυρος έκανε κατόπιν τρίτη έξοδο και έξωλόθευσε τέσσερις χιλιάδες Πέρσες μπροστά στην πύλη της Χαλδαίας.

Έπειτα από τις διαδοχικές αυτές νίκες, οι Βαβυλώνιοι βέβαιον ότι είχαν β-ή το σωτήρα τους στο πρόσωπο του Ζώπυρου, του άνδρα που ανυψάτην άσχηνα όλου του στρατού τους.

Πώς θα μπορούσαν να υποπτευθούν ότι ο Ζώπυρος, από άγνοια για την πατρίδα του, είχε πεποκώσει μόνος του τα αυτιά και τη μύτη του κι' ότι η εμπιστοσύνη που του έδειξαν θα τους ώδηγούσε τελικά στην καταστροφή;

Ο Ήρόδοτος, που αφηγείται αυτή την ιστορία λέει ότι ο Ζώπυρος είχε παρακινήσει στην πράξη του αυτή από αίσθημα φιλοπατρίας και φιλοδοξίας. Ο ίδιος ο Δαρείος έμεινε κατάπληκτος βλέποντας την αυτοθυσία του στρατηγού του.

Είκοσι ημέρες μετά την τελευταία έξοδο των Βαβυλωνίων, οι Πέρσες Έκασαν γενική έξοδο. Ο Ζώπυρος δοίκε τότε την ευκαιρία να τους άνοιξη δύο από τις πύλες της Βαβυλώνας. Ο Ήριος ο Δαρείος, επί κεφαλής των επίλεκτων του στρατού του, ώρμησε άμέσως μέσα στην πόλη.

Η τύχη της Βαβυλώνας είχε κριθεί πιά. Έκείνοι που έξακολουθούσαν να μάχονται στα τείχη, όταν κατάλαβαν την προδοσία, πέταξαν τα όπλα τους και παραδόθηκαν στο νικητή.

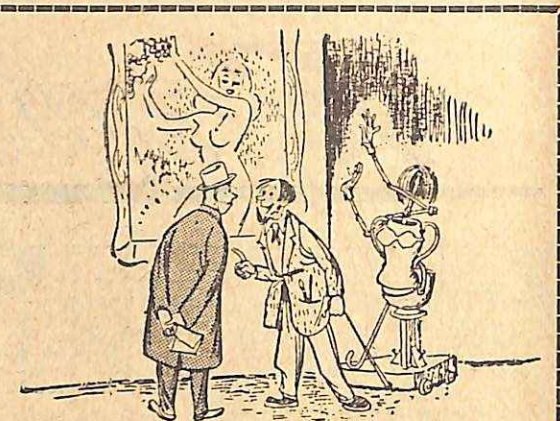
Ο Δαρείος, για να επισημαρίσει τη νίκη του διάταξε να θανατωθούν τρεις χιλιάδες από τους προκρίτους της Βαβυλώνας, όπως ήταν οι βασίλεις συνήθειες της εποχής. Διόρισε έξ' άλλου, το Ζώπυρο Ισάβιο στρατάρχη της Βαβυλώνας και της Χαλδαίας και του έδωσε ως σύζυγο μία από τις κόρες του!...

Για τη θρόμβωση των στεφανιαίων

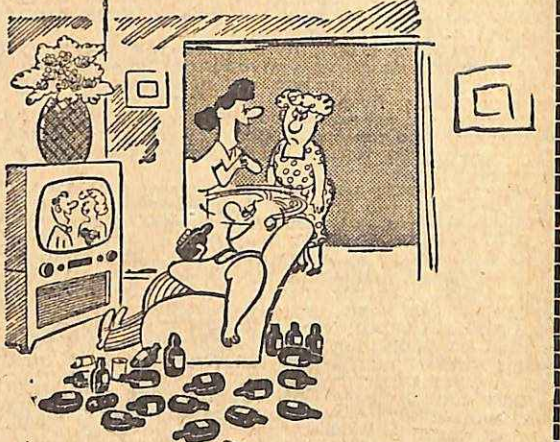
Ένα καινούργιο «ιατρικό θαύμα» είναι το μηχανήμα που ελκαστάνει τους νεκρούς. Με επανειλημμένες ηλεκτρικές εκκινήσεις κάνει να ξανα-λειτουργήσει η καρδιά τους που είχε σταματήσει. Με τη μέθοδο αυτή, ο Αμερικανός χειρουργός δόκτωρ Μπэк ξανάφερε στη ζωή κάποιον που είχε πεθάνει πρό μισής ώρας από θρόμβωση των στεφανιαίων αρτηριών. Ο άνθρωπος αυτός είναι τώρα ζωντανός και γερός.

Για την ίδια αυτή σοβαρότητα και άρκετα συχνή καρδιακή πάθηση εφορμίζεται στην Αμερική και μία άλλη καινούργια μέθοδος: Μ' ένα λεπτό μεταλλικό σωλήνα, οι γιατροί του πούν τις στεφανιαίες αρτηρίες της καρδιάς και τους άφαιρούν το εσωτερικό λιπαρό επίσπομα που τις στενεύει και τις φράζει.

Τέλος, σ' ένα νοσοκομείο του Λονδίνου δοκιμάζεται ένα έγκλημα από φύκια, που προφυλάσσει ίσως απ' τη θρόμβωση των στεφανιαίων αρτηριών. Περιέχει μία ουσία που λέγεται «θεϊκή λαμινική» και πούν έχει την ιδιότητα ν' άσπαλάσσει το αίμα απ' τα μικροσκοπικά σταγονίδια λίπους, τα όποια φράζουν σιγά-σιγά τις στεφανιαίες αρτηρίες. Άλλ' οι άρμόδιοι ιατρικοί κύκλοι άποφεύγουν κάθε άνακοίνωση ως ότου συμπληρωθούν τα πειράματα αυτά.

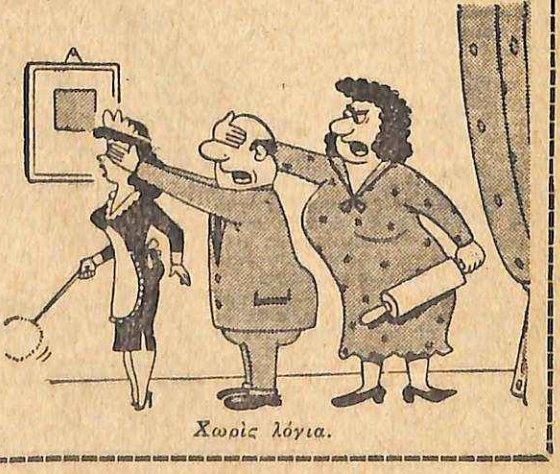
Είπατε πως προσφέρετε 1000 δραχμές για να όητε το μοντέλο μου;

Από τότε που αγοράσαμε το μηχανήμα τηλεοράσεως, Καίτη μου, μένει κάθε βράδυ στο σπίτι...

Ηθελα να γυρίσω για πάντα στη μαμά μου, άλλ' αυτή η τιμωρία σου δε θα ήταν αρκετή. Αποφάσισα λοιπόν να ξαναγυρίσω εδώ με τη μαμά!

Χωρίς λόγια.

Τύψεις!

Η «Τζούλια» είναι ένα ελεύθερο κορίτσι, με τα δροσερά νεύρα των είκοσι χρόνων. Η Τζούλια άγάπησε παράφορα έναν άντρα που είχε τα διπλά χρόνια απ' αυτήν, και που δυστυχώς δεν ήταν ελεύθερος! Ήταν παντρεμένος και μάλιστα πατέρας ενός χαριτωμένου παιδιού. Μεγάλη άνογνία τους τυράννησε και τους δύο κι' έπαψαν σιγήρη για τη μεγάλη απόφαση που έπρεπε να πάρουν. Η άγνοια νίκησε! Σκότωσε τη λογική κι' έτσι εκείνος χώρισε από τη γυναίκα και το παιδί του. Παντρεύτηκε, δίχως να συλλογιστούν πως η εύθυμία τους στηρήχικε πάνω σε έρειπια, που κάτω απ' αυτά ύπεφεραν δύο άθωα θύματα.

Ο καιρός περνούσε, το ζευγάρι ζούσε ευτυχισμένο, χωρίς τίποτα να ταράζει τη γαλήνη του. Μά, ξαφνικά κάτι έσηπνε μέσα τους κι' αυτό το κάτι ήταν τόσο δυνατό, που έπνιξε κάθε ένδοξασμό. Μά τι, λοιπόν, ήταν εκείνο που έβρε τόσο ξαφνικά να σταματήσει μια ζωή, που για σκοπό της είχε μια παντοτινή άγάπη;

Απλούστατα: η τύχη! Η τύχη συνείδεωσε σ' εκείνον, για μια στοργική γυναίκα, που δεν έφταιξε σε τίποτα και για ένα παιδί που μεγάλωνε δίχως πατέρα. Σ' εκείνην, διαμαρτυρήθηκαν τα νεύρα. Τα νεύρα που ζήτουσαν τα δικαιώματά τους. Και χώρισαν!

Αυτή είναι μια συνηθισμένη ιστορία. Τζούλια. Καλύτερα να πένσης τώρα για την άγνοια σου, που πρέπει να ξεχάσεις, παρά να κλάψεις μετά για τη λησμονία σου εύτυχια, που θα τη χαλάσει και θα την κλαίς ίσως για πολλά χρόνια.

Μαθητριούλα: Ένα κοριτσάκι που πηγαίνει στο Γυμνάσιο μου γράφει: «Έπειδή έφαγα έξιλο από το μπαγιά μου, γι' αυτόν που άγαπούσα, θέλω να με βοηθήσετε: Τι πρέπει να κάνω, αφού οι γονείς μου προτιμούν από τις συμβουλές, το... έξιλο;»

Με μεγάλη μου ευχαρίστηση έρχομαι μικρούλα μου να σας βοηθώ. Βλέπω ότι διαμαρτύρεστε γιατί έβλην ο έγωισμός σας και η άξιοπρέπεια σας από το έξιλο που σας έδωσε ο πατέρας σας εκκελίσμενον των θυρών, κι' άγανακτίζετε γι' αυτό.

Δεν έβλην όμως ούτε ο έγωισμός σας, ούτε η άξιοπρέπεια σας για την προσβολή και την παπινισα που έχετε υποστή από τις σχέσεις μ' ένα νεαρό, που μόνος του σκόπος είναι να σας εκθέσει με κρυφό σπύτι σας. Αυτά όλα δεν τα συλλογιστήκατε; Επαναστατήσατε δολογιστήκατε; Επαναστατήσατε όμως για το έξιλο, για το δικαίωμα που έχουν οι γονείς να προστατεύουν το παιδί τους, με κάθε τρόπο από αυτό του είδους τους κινδύνους. Αφήστε, λοιπόν, τις παιδικές πράξεις και συλλογιστήστε τις υποχρεώσεις σας στους γονείς σας. Μην ένθουσιάζεστε τόσο γρήγορα με άγνωστους, που σας πλησιάζουν χωρίς κανένα καλό σκοπό.

Ολίβερ: Και η σέψι σας και οι εκδηλώσεις σας και οι τρόποι σας, όλα εινε πολύ ένγενικά. Κάτι όμως που δεν λάβατε υπ' όψιν σας είναι ότι αυτή την κοπέλα τη γνωρίσατε μέσω του άδελφού της, ότι χωρίς στον άδελφό της την πλησίαζετε και ότι χωρίς σ' αυτόν πάλι μπαινέτε σπύτι της. Ο φίλος σας, λοιπόν, και άδελφός της, έχοντας εμπιστοσύνη σε σας και στη φίλια σας, σας δέχεται στο σπίτι του. Έσεις ώτοι-

σο έπωφελομένους της καλόκαρδης προθυμίας του, κηλιδώσατε με τις σκέψεις σας αυτή τη φίλια. Δεν είχατε γερό χαρακτήρα για να κρατήσετε στη φίλια και μόνο σ' αυτήν. Βλέπετε πως όλα αυτά δεν είναι σωστά; Θα πητε: Έχω λερό σκοπό! Όσο όμως δεν εκδηλώνετε τον λερό σας σκοπό στην οικογένειά της, προσδίδετε τη φίλια. Είναι καιρός, να το καταλάβετε και να διατηρήσετε τις άγνες και φιλικές σας σκέψεις, γι' αυτό το κορίτσι. Κι' όταν θα έλτε σε θέσι, δηλαδή όταν κατοποιήσετε οικονομικά κι' έχετε πέραν και τη συγκατάθεση των γονέων σας, τότε να εκδηλώσετε τις ένγενικές σας σκέψεις στους γονείς της και τον άδελφό της. Έτσι θα σας εκτιμήσουν πιο πολύ.

Α. Ντάλλη: Πολύ ένγενικό το γράμμα σας και οι σκοποί σας ακόμη πιο ένγενικοί. Άλλά, αντί να καταφύγετε σε μάς, θα έπρεπε πρώτα ν' άρχίζετε από τους γονείς και τους φίλους της οικογένειάς της, για να σας πληροφορήσουν. Και τότε να γράψετε στους γονείς της για το σκοπό σας. Άν πάλι, ούτε αυτό γίνεται, τότε να δημοσιεύσετε μια άγγελία στις έφημερίδες. Άλλοιώς με ύπονούμενα και άδέσποια πράγματα, δεν γίνονται αυτές οι δουλειές. Πάντως μη χάνετε το θάρρος σας. Ό ένμενώνος νικά.

Θυμάρι: Γράφετε ότι οι φίλες σας σας παρακίνησαν να μου γράψετε για να μάθετε άν... Έρώτας σας άγαπά ακόμη. Πως θέλετε όμως να ξερω έγω άν σας άγαπά, αφού δεν ξέρω ούτε το θανάση ούτε εσάς; Πάντως από άλλες πληροφορίες που μου γράφετε, ότι δηλαδή σας στέλνει κάθε δεκάπέντε μέρες γράμμα κι' ότι στα γράμμάτα του δεν παύει να σημειώνει ότι σας θέλει και θα σας πάρη, σημαίνει ότι ο θανάσης σας άγαπάει.

Πρέπει όμως, να του γράψετε κι' έσεις ταχτικά γιατί έκει κάτω στην Αυστραλία, θα είναι πολύ μόνος κι' έπομένως κάθε γράμμα σας θα του είναι μια χαρούμενη συντροφιά στη μοναξιά του.

Ντενίς — 17 — Λέσθος: Πολ- λές φορές έγω γράφω για το ζήτημα που σας άφορά. Άκόμη και σήμερα στο πρώτο γράμμα της στήλης μου άναφέρω κάτι το σχετικό. Σε σας όμως έγω να πώ και κάτι άλλο ιδιαίτερος: Άς υποθέσω ότι αντίστρεφε με τους όρους και παίρνετε σεις τη θέση της γυναίκας του. Τι θα την κάνατε εκείνη την παρείσκτη, που θα ήτοσε να ξεμυαλίσον τον άντρα σας; Τότε μόνον, θα είχατε κάθε δικαίωμα να την τιμωρήσετε κι' όχι τώρα, όπως γράφετε. Έσεις τι άντιπροσέετε στη ζωή αυτού του άντρογόνου; Τίποτα! Τότε, γιατί ένδιαφέρετε για τη γυναίκα του; Τι έχετε σεις, από τις συνήθειες τους; Που έχετε άν ατία είναι αυτός; Βγάζετε το συμπέρασμα της καλώςήνης του, από το ότι, όταν κάπως βλέπη, χαμογέλαει. Άναγκα- στικώς σε μία ξένη γυναίκα, αυτό πρέπει να κάνει για να πα- τόν κακό χαρακτήρα, και να πα- ριστάνη το θύμα. Απομακρυνήτε, λοιπόν, από το δρόμο του πατέρα, μη γυρεύετε να μήτε στη ζωή του και να τον παρασύρετε τα έ- περιπέτεια, έγκαταλείποντας τα έ- ρήτεια — μιας οικογένειας, πάντως ατήης που είναι, και που δεν πρέ- πει να σας ένδιαφέρει. Έξ' άλλου, χαθήκατε οι άνύπαντροι;

Λέτταν: Απορείτε γιατί ο άντρας αυτός δε σας μιλά για γάμο, άλλα κάθε φορά που τον ρω- τάτε άν πρέπη να συνεχίσετε ή όχι, σας άπαντά: «Είναι ζήτημα συνείδεως σου!» Άλλά τα κορίτσια που έχουν κάποια, σχετικώς, καλή άνταρ- φή, που σέβονται την άξιοπρέπεια τους και τους γονείς τους, νομίζε-

τε ότι θα άνεχόντουσαν ποτε σ- το το ζήτημα συνείδεως; Δέ νο- μίζω λοιπόν, ότι άξίζει τόσο πολύ αυτός ο νεός, ο όποιος προσπαθεί να μειώσει τα αισθήματά σας σε καπρίτσια και να νίψη τις χείρας του μεθύριο, λέγοντάς σας: «Σε ένδοποήσα! Είναι ζήτημα συνείδε- σώς σου!»

Ζ. Μ.: Ένθουσιάζηκατε πολύ γρήγορα, έπειδή είδατε έναν άν- τρα να σας κυττάξη έπίμονα και να ένδιαφέρεται να σας περιποιηθή. Άν ήμουν στη θέση σας, δε θα βιάζόμουν τόσο πολύ. Θα έπέμενα μάλλον σε κάτι άλλο: να φανώ πιο άυστηρη και σόβαρη, ώστε να μη προκαλέσω σε βόρος μου σό- λια. Έπειτα, είστε βέβαιη ότι εί- ναι ο άντρας που θα σας κάνει ευτυχισμένη; Μάθατε τι άνθρωπος είναι κι' άν δεν έχη ελαττώματα, που μπορεί να τα κρύβη τώρα και που μπορεί να φανούν μετά το γάμο; Είναι τόσο λεπτό ζήτημα ο γάμος! Όσο μπορείτε, λοιπόν, άποφύγετε όλες αυτές τις συντρο- φίες, κινήστε του το ένδιαφέρον με τη σόβαρητά σας και να είστε βέβαιη, πως όσο έ απομακρυνέ- στε, τόσο εκείνος θα πλησιάζη.

Δυστυχισμένη από έ- ρωτα Νο 12: Όσο υπερδεμένο είναι το γράμμα σας στο γράμμα μου, τόσο υπερδεμένες εινε και οι ιδέες σας. Δεν έχετε άκριβώς τι ζητάτε. Άφου βρίσκεστε μπροστά σ' έναν άνθρωπο, που άναίρει το λόγο του για τη μία ή την άλλη αί- τια, κι' άφου ύποπτεύεστε διάφορα πράγματα γι' αυτόν, μου μιλάτε άφαιρικά για... θάνατο! Και η ζωή! Δεν ύπάρχουν άλλοι άντρες και προπάντων νεάτα, που να σας έμπνεύσουν τη χαρά; Άν έσεις δε μπόρθε να άντιληφθήτε τί εί- ναι αυτός ο νεός, ρωτήστε άλλους και θα σας πούν άμέσως για τα προτερήματα ή τα έλαττώματά του. Άλλά πρό πάντων άφήστε τις άδυναμίες και τις άεπιτυχίες και λογικευθήτε!...

MIPANTA

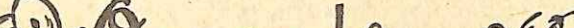
Σωστές λύσεις

Παράξενο Ίντερμέν- τζο: Διάβασα με προσοχή το γράμμα σας και από όσα μου γρά- φετε συμπεραίνω ότι πρόκειται για

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΕΚΓΥΜΝΑΣΕΩΣ

Σ' ένα διαγωνισμό που διοργανώθηκε στο «Ολύμπια» του Λονδί- νου, το πρώτο βραβείο έκλυωνάσεως πήνο το κέρδισ ο Καρα- λίν Ντάλγκεν, 18 χρόνων, μανγκέν το έπάγγελμα, η όποια κατόρθωσε να γυμνάση το καναρίνι της κατά τέτοιο τρόπο, ώστε μόλις τη δή να φορή τα σκουλαρίκια της με τους μεγάλους κρεμα- στούς κήκους, να έρχεται και να κάθεται μέσα σ' έναν άπ' αυ- τούς, όπως άκριβώς δείχνει η φωτογραφία μας.

 O matros bas

ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ

λά πολύ σαφές γράμμα σας. Όμοιολόγῳ ὅτι θὰ πρέπει νὰ θεωρηθῇ καὶ τὸ ὁρώμενον ἡ θεραπεία τοῦ νοσήσαντος πού ἀναφέρετε, δεδομένου ὅτι εἶναι πολὺ ἀνεκτικὸν στὰ διάφορα φάρμακα καὶ συστήματα, οὕτε τῶν ἀντιβιοτικῶν ἐξαιρουμένων. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν παρούσα ἐνόχλησι, θὰ ἀποφύγετε τὰ προκαλούμενα ἀέρια φαγητὰ καὶ μετὰ ἀπὸ κάθε γεῖμα θὰ παίρνετε μιά πρὸ στίλια Eucarbon καὶ τρία κουτάλια κίτρινου Passineur.

Μετανοημένοι: Είναι όμοιοι γουμένους εύχης έργο τό καθόρθωσας, γιατί τό αποτέλέσματα τής αποδρασμού τής έξεως θα ήταν κατά πολύ καταστροφικώτερα. Ως κάποτε 15 έ νέσεις Sulfate de Strychnine de 0.002 από μία τήν ήμέρα, υποδορείας "Έπίσης κάθε βράδυ πρδ τής κατακλίσεως, θα κάνετε μία έντριβή τής δασήκης χώρας μέ καλάνια.

Δεσποινίδα, Ω—Χ: Για τὴν περίπτωσιν πού μοι περιγράφετε, σὰν συνιστᾷ νὰ μεταχειριστῆτε μία μηχανὴν μαλαίων τῶν τεσσάρων μηχανικῶν πού εἶναι κατ'ἀλληλῃ γιὰ τὴν ἀφάρεσιν καὶ τὸ πιδό λειπτῶ χνουδιού. Καταβαίνειτε βέβαια ὅτι αὐτὴ ἡ μέθοδος δὲν εἶναι ριζικὴ, ἀλλὰ εἰς ἀπολύτως ἀδελφικῇ καὶ ἀνέσδοξοι δεδομένου ὅτι τὰ ἀποφυλακτικὰ ἐρεθίζουν τὸ δέρμα, ἢ δὲ μέθοδος τῆς ἡ-

Εύθυμον Τ...: "Αναγνωρίζω ότι το ζήτημα του γιατρού είναι κάτι που στηρίζεται στην προσωπική έκτίμηση και εμπιστοσύνη του άρρωστου, αυτό όμως δε θα πη ότι δεν υπάρχουν στην Τοπική γιατρού [κανονικά] και οι ίδιοι οι ασθενείς."

Ἀπό μικρὴ
μεταχειρίζομαι
τὴν ὀδοντόκρεμα
ΚΟΥΝΟΣ καὶ ἔχω
δόντια πού ὁλοι
τὰ δαυμάζουν.

ληξι της περιόδου και να συνεχιστούν
ανελλιπώς μέχρι της έναρξης της
προσοχής περιόδου. Με τη μεθο-
δολογία εξακριβώνουμε, αν την κανονική
αυτή εθάρρα και επανάληψη της εμμέ-
νου ροής, συνοδεύει και ομαλή ωστο-
κία χωρίς την οποία δεν είναι δυνα-
τή η γονιμοποίηση.

Πομενένη ύπαρξι, Ν. Ροδε-
σία, Ρ. Γ.: Λόγω του θέματος δεν
είναι δυνατό να σας γράψω από τη
σπλήνη του «Θησαυρού». Αποστείλατε
διεύθυνσι και λεπτομερώς τα συμπε-
ματα και ενοχλήματά σας για να
σας γράψω ιδιαίτέρως.

Μαίρη, 15, Περιστέρι: Οι ημέρες που εύνοου περισσότερο τα σύλληψη εύρίσκονται μεταξύ 12ης και 18ης ημέρας του κύκλου, από της πρώτης ημέρας της περιόδου. Για το άλλο ζήτημα γράφω ιδιαίτέρως λόγω του θέματος.

• Μικρή αίματτα, 20: 'Η άνωμαλία όφείλεται σε πρωτοπαθή όθνηκή ανεπάρκεια και δυσμηνόρροια. Για τή βελτίωση της καταστάσεως πρέπει κάποτε κάθε μήνα, όκτώ ημέρες πρό της άναμενομένης περιόδου, τρεις ή τέσσερις και μία κάθε ημέρα από τή φάρμακο Amp. Estropiol. Άμέσως μετά τή λήξη τής περιόδου δά παίρνει ένα χάπι τήν ημέρα και επί δέκα πέντε ημέρες μόνο, από τή φάρμακο Tabl. Cycloestrol τή 1 m.g. Τis ύπολοίπες δέκα πέντε ημέρες δά παίρνει έξη χάπια τήν ημέρα και ένα χάπι από κάθε χρώμα, από τή φάρμακο Tabl. Pregnavite. 'Η θεραπεία δά άναυλαθεί επί το μνην.

Δ. Κ. Α., "Εβρον: 'Η τεχνική γο-
νιμοποίησι εφαρμόζεται πολύ συχνά
στον τόπο μας, πρέπει όμως για να
έχη μεγαλύτερη πιθανότητα επιτυχίας
να γίνεται κατά τις ημέρες της ω-
τοκίας, δηλαδή μεταξύ 12ης και 18ης
ημέρας του κύκλου.

Γ. Τ. Ν., 9, Νέα Φιλαδέλφεια:
Είστε φυσιολογική κοπέλλα και αυτά
δὲ θὰ σᾶς ἐμπόδισι νὰ κάνετε ὅσα
παιδιά θελήσετε. Τὰ ὑγρά προέρχου-
ναι ὅπου καὶ ἡ ἀνατομία, ἀπὸ τοῖχο-

Σ. Α. Π. Κ. Π.: Δυστυχώς, η πο-
ρρίπωση αυτή γίνεται ελάχιστα παρε-
χόμενη από ανθρώπινα και τούτο λό-
γω άνοσις και αναταραχής και ανω-
σις ως ε μέρους του συνόλου, που
είναι ευθύνες εκεί που δεν υπάρχουν.
Για τη βελτίωση της καταστάσεως,
θα κάνετε δύο κοινά έλέγους και κα-
θημερινώς μία, από το φάρμακο Amp.
Reophates. Κατά τις δεκαπέντε ήμε-
ρες που προηγουμένως τις περιόδου,
θα διαλύετε κάτω από τη γλώσσα
κάθε δεύτερη ήμερα, από ένα υποδό-
σιο διοξίδη από το φάρμακο Tabl.
Linguettes Protandren των 25 mg.
Καθ' όλη τη διάρκεια του μηνός για
τις τρεις τριάντα που οργανισμού θα παίρ-
νει.

[illegible]

ἀνεπιμενημένης περιόδου
ἐνέστης καὶ κατὰ ἡμέρα μία, ἀπὸ τοῦ
φάρμακ.ο Ampr. Luteol 10 mg.
Κατὰ τὴν ἡμέραν τὸν πόνον δὲ παρ-
νετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τοῦ
φάρμακ.ο Tabl. Avacap. Ἡ θεραπεία
θα συνεχισθῇ ἐπὶ τὴν ἡμέραν.

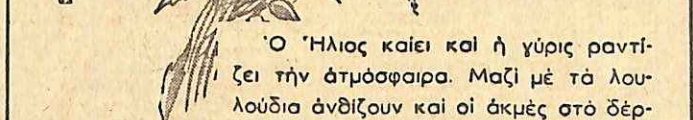
Ἀναγνωστρία, Φ. Ψ., Ἐν-
ταυθα: Ἐφ' ὅσον ἡ περίοδος εἶναι
κανονικὴ ἡ ὑπερτρίχωση ἀφαιλεῖται καὶ
διαταραχὴ τῆς ὁμαλῆς λειτουργίας
τὸν ἀδένος ἔσται ἐκκρίσεως. Γὰρ τὴν
ἀναγραφὴν τῆς ἀπαιτούμενης θερα-
πείας πρέπει νὰ προηγηθῇ λεπτομέ-
ρης ἐξέταση ὡς καὶ εἰδικὴ μικροβι-
ολογικὴ ἐξέταση τῶν οὐρῶν.

Μ. Μ., Πετράλωνα - Ένταύθα: Πρέ-
πει εγκαίρως να φροντίσετε για τα
ζήτημα του μου γράψετε. Πρό πά-
σης αναγραφής φαρμάκων θεωρώ
παράληπτη μια λεπτομερής εξέταση.
Σ α γ κ α ί, 6655: Ασφαλώς η ι-
στορία αυτή θα σας βλάψ, και με-
λλοντικά θα προκαλέσει αναφορές.
Ο κίνδυνος τραυματισμού επίσης
ρσιμένου όργανου, για το οποίο μου
γράψετε, είναι καταφανής.

παράγει ωάρια
 όταν βρισκείται στην εξωτερική έπι-
 φάνεια της μήτρας (περιτοναϊκή), δε-
 προκαλεί συνήθως αιμορραγίες. Συμ-
 πέρασμα: Ύπο τās άνω προϋποθέ-
 σεις είναι δυνατή ή τεκνοποίησις.

Δ. Ζ. Α., Κύμη: Ή λήψις της
 βασικής θερμοκρασίας του σώματος
 ποίηται με άκριβη άμέσως μετά τη

γίνονται σε διάφορα χρονικά διαστήματα ανά ξέξη. Τ' αποτελέσματα από τη θεραπεία αυτή είναι ακόμη άγνωστα. Έπειδή χρειάζεται πολλούς καιρούς πορατηρήσεις, το φάρμακο αυτό βρίσκεται ακόμη στο στάδιο των πειραματισμών. Μετά το Rimifon να πάρει Amp. Bédos 1000 γ. και Amp. Multi - B. Πρέπει να σάς παρακολουθήσει συχνά γιατρό και να σάς δίνει ανάλογες καταστάσεις.

μα. Πολλοί δερματοπάθειαι τῆς ἐποχῆς ἀποδίδονται ἀπὸ τὴν σύγχρονη ἐπιστήμη εἰς ἀφυλακτικὰ αἰτία τῆς ἀνοίξεως. Προφυλαχθῆτε με τὴν προστατευτικὴ ἐπάληψη τῆς ΝΕΙΓΕ «ΦΥΛΛΙΣ»

ΤΕΡΑ
Κομμωται,
Μόνον με τα προϊόντα **PERMA**
TIEDOL-LACTOGEL
Έπιτυγχάνετε την ωραιότερα
ΧΛΙΔΑ περμανάντ του Κόσμου
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ **PERMA**
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ - ΥΠΑΤΙΑΣ 11
ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 27.387

MADAME YVONNE
ΓΑΜΙΕ ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ
Διπλωματούχος της ACADEMIE SCIENTIFIQUE DE BEAUTE, του
INSTITUT JEANNE CATINEAU, των LABORATOIRES DES GRANDS
TRAVAUX SCIENTIFIQUES και της ECOLE DE DIESTHETIQUE
DU DR. MAURIN δέχεται καθημερινώς Βουκουρεστίου 16α, 1ος
όροφος, τηλεφ. 613-114.
Περιποίησης προσώπου (γενική) Δραχ. 55
Μακιγιάζ » 30

Πίεξη αποφυγών (ηγουμένη ανόδους) και παντός είδους
Τραϊντέμ με σημαντικές εκπτώσεις.
· Η MADAME YVONNE εφαρμόζει την τελευταία τελεία μεθόδου
του DR. MAURIN δια την τοπική εξάδευση των ρυτίδων δι'
ηλεκτρομυοδ.
ΣΗΜ.: Κάθε κυρία που θα προσκομίζει το απόκομμα αυτής της δια-
φήμισης Βουκουρεστίου 16^α, 1ος όροφος, θα δικαιούται ενός μακι-
γιαζ δωρεάν. Το έργο λήγει διότι τον μήνα 'Απριλίου.

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Στό παλάτι του πασά

Μια φορά ο Ναστραδίν που βαρέθηκε να κάθεται πιά στο χωριό του και να κνηγά με το ντουφεκι τους παράδες και τους μαθητές, αποφάσισε να ταξιδεύει.

— Και πού θα πάς, μπρέ Χότζας, χωρίς παράδες και χωρίς γνωριμιές σε ξένους τόπους; του είπαν οι συγχωριανοί του, γιά να τον προφυλάξουν.

— Ένωια σας κι' ένας ξένιος άνθρωπος δέ χάνεται, όπου κι' αν πάει... Ένα πιάτο φαί κι' ένα άχυρένιο στρώμα υπάρχει γιά τόν καθένα πάνω στη γη... άποκρίθηκε ο Ναστραδίν.

Και την ίδια μέρα ξεκίνησε γιά τις πολιτείες της Ανατολής. Στόν πρώτο σταθμό που έκανε όμως τά θρήκη σκούρα ο Χότζας. Γιατί ούτε φαί θρήκη ούτε και στρώμα...

Μπρέ, πολύ δυσφορα άρχισαμε, είπε άπό μέσα του, κι' αν συνεχίσουμε έτσι θα φοβόμαστε σάν τόν σκυλί στ' αλώνι...

Στό δεύτερο σταθμό όμως ή κατάσταση είχε ελγυχώς ήταν καλύτερη. Κανένας βέβαια δέν τόν φιλοξένησε και κανείς δέν τού έκανε τόν τραπέζι,

μά τόν μέρος ήταν μεγάλο κι' είχε έναν μουσαφίρ-όντά πρώτης τάξεως γιά τούς ξένους.

— Έδώ θα κουρνιασώ κι' άφου χορτάσω, και συνέλθω γιά κάμποσες ημέρες, ύστερα θα βάλω πλώρη πάλι...

Κι' έτσι έκανε.

Έφαγε, ήπνε, χουζούρεψε τζάμα και κι' όταν έφτιαξε τόν χρώμα του κι' ένωιασε τά πόδια του να τόν βασάνει, παράτησε ένα πρωινό τόν μουσαφίρ-όντά και τράβηξε έξω άπ' την πόλι.

Άφου περιπάτησε λοιπόν δυό μερόνυχτα έφτασε επί τέλους σέ μία άλλη μεγάλη πολιτεία. Μά πριν προλάβη να ρωτήση πού είναι ο μουσαφίρ-όντάς, άμέσως τόν περικύκλωσαν καί τι ζαπτιέδες και χωρίς να τού δώσουν καμμία έξηγήσι τόν πήγαν κατ' εύθειαν στό παλάτι.

— Έσύ δέν είσαι ο Ναστραδίν Χότζας, πού κανείς τόν γύρο της Ανατολής γιά να γνωρίσης ανθρώπους και τόπους; τόν ρώτησε ο πασάς με εύγένεια.

— Έγώ είμαι, πολυχρονεμένη μου, άποκρίθηκε ο Ναστραδίν μισοκακόμοιρα.

Όταν όμως είδε σέ λίγο τις περιποιήσεις τού πασά, κατάλαβε πώς τού άνοιξε τόν κιςμέτ κι' έπαψε να κάνει πιά τόν κακομοίρη.

Έτσι έγκαταστάθηκε στό παλάτι. Κι' ο πασάς δέ μπορούσε να κατεδάση μπουκιά, αν δέν ήταν ο Ναστραδίν να τού λήη άμορφες ιστορίες.

Έτσι κάθε μέρα ο Χότζας, την ώρα τού φαγητού, παρουσιάζότανε μπροστά στόν πασά και κάνοντάς του πρώτα ένα βαθύ τεμενά, τού έλεγε:

— Ο Άλλάχ μαζί σου, πολυχρονεμένη μου...

— Κουβάτ έλλά, Χότζας, κάτσε να φάμε... ήταν πάντα ή άπάντησι τού πασά.

Κι' έρωγαν κι' οι δυό με τη ψυχή τους. Μιά μέρα όμως ο Ναστραδίν, εκεί πού τρώγανε, γυρνάει και λέει στόν πασά:

— Πολυχρονεμένη μου, εύχαριστώ γιά τη φιλοξενία σου, αλλά πρέπει να φύγω...

— Να πάς στό καλό, Ναστραδίν εφέντημ! Κανείς δέ σε κρατάει. Μά πριν φύγης, θέλω να μου πής ένα χωρατό γιά να πηή τόν φαί κάτω...

— Μετά χαράς, πασά μου.

Κι' άρχισε να τού λέη την παρακάτω ιστορία:

— Κάποιος φίλος μου ήταν βαρεία άρρωστος, στά τελευταία του και πήγα να τόν δω γιά τελευταία φορά. Κάθισα κάμποσο και σάν βράδυσα, σηκώθηκα να φύγω. Συλλυπήθηκα τότε όλους τούς συγγενείς, πού ήταν γύρω, μά έκείνοι παραξενεύτηκαν: «Γιατί μάς συλλυπάσαι, Χότζας; μού είπαν. Ο άνθρωπος μας δέν πέθανε άκόμη!» Μά έγώ άπομακρύνθηκα τότε: «Δέν βαρύνετε... θα πεθάνη πού θα πεθάνη. Γέρος άνθρωπος είμαι, δέ μπορώ να ξαναβρω και γι' αυτό σας συλλυπιζαί άπό τώρα...»

Ο πασάς βρήκε τόν χωρατό τού γούστου του κι' έκόσσε στά γέλια. Έπειτα άποχωρέτισε τόν Ναστραδίν και μαζί με τις ευχές του, τόν γέμισε με πλούσια δώρα...

Τά βάσανα τού Καραμπέτ

ΦΑΡΕΜΑ

Βαί, βαί, βαί, πάλι άνοιξης ήλθε άμμη πάλι λουλουδάκια άνοιχμένα ένονται, πουλάκια τираγούδανε, ούρανος άνοιχτός ένεταί, ώραίο κορώμα έχει, λιακαδίτσα ώραία ένεταί και έμένα Ιστέ τεμπελιά με πιάνει! Βαί, βαί τι είναι τούτου κουζούμ!

Άμα άνοιξης έπιάνει, κάθε χρόνο, χίτες γιά δουλειά όρεξις ντέν μου έρχεται, χέρια μου τεντώνω, Ιστόμα μου άνοίγω, χαμουρημένος ένομαι και όλο θέλω σέ μία καρέκλα καθισμένος να ένωμαι, στόν διρόμο κοριτσάκια, ύναίκες να Ιδλέπω!

Βαί, βαί τι ώραία πού ένονται τά κοριτσάκια τόν άνοιξη! Χειμώνας Ιδγήςκα άμα μαζί και παλιτά Ιδγήςκα, βαρεία φορέματα, γούνες φελιάν φιστίλ, πού τόν ύναίκες σκεπασμένες έκάνουνε και χίτες τίποτα ντέν Ιδλέψεις. Άμα τόν άνοιξης έρχεται σιγά-σιγά άπό έπάνω τους βαρεία πιράματα έδγάζουν και άρχίζουν ώραία πιράματα να Ιδλέψω. Άλλο κόκκινα φοράει, παουλό χεράκια της, σερκάρια της, ποδαράκια της έξω ένονται. Άλλο πιράσινα, κίτρινα, μαβιά, έλαφρά έλαφρά φιστανάκια φορεμένα ένονται και κουζούμ Ιδλέψεις, όλα όμορφα, γιαθρούμ, μάτι σου ξεκουρασμένα ένονται.

Έσύ, τόν λοιπόν, σέ μία καρέκλα, πιζοδρόμιο καθισμένος ένεσαι, καφεδάκι σου τираβόω, ώωωω Παναίτα μου, τι ώραία πιράματα πού Ιδλέψεις!

Στή μία τόν μάτι σου κλεισμένο Ικάνεις, στό άλλη φήτ, φήτ, έκάνεις πασάς είσαι, γιαθρούμ, μουστακάκι σου Ιστρίβεις — όταν έχης — και πολύ Ιφχαριστήμένος ένεσαι.

Άμμη, γιά να σέ πών τήν αλήθεια, στό Βασιλικός Κήπος πού καλύτερα τόν άνοιξης καταλαβαίνεις. Μέσα σέ πολλά δέντρια περιπατημένος ένεσαι, έδώ λελοούδια, εκεί λελοούδια και άπό κάτω πού τόν κισάλι σου χιλιάδες Ιστέ πουλάκια τираγούδιμένα γλυκά ένονται.

Τόν λοιπόν, λέω, προχτές τέτοιες τεμπελίες έχω, πού να πναινω; Άς πναινω λέω στό Βασιλικός Κήπος λιγάκι χαί να έκάνω. Πναινω τόν λοιπόν, μέσα μπναινω και κοντά στό λίμνη με τά φάρακια πιλναίωω και ένα ώραίο σιρουμπουλό κορίτσι Ιδλέπω, τά φάρακια κυταγμένα έκανε.

— Γιαθρούμ, λέω, ώραία φάρακια είναι. Έ, τζάνουμ!

Κορίτσι λιγάκι άπορημένος έινε άμμη με είπνε:

— Ναί ώραία είναι.

Τώρα Ιστέ έγώ, με ήξερεις έμένα, πολύ χωρατάτζι άντιρωμένο είμαι, στό χωρατό τόν έρριζα, γιάτι έγώ με τόν χωρατό δουλίτσα μου έκάνω:

— Κουζούμ, λέω, αυτά τά φάρια μου ήρσουν, άμα να τά είχαμε μέσα στό τήνάνη, τήν-γανισμένα να Ινόντουσαν, φαγμένα να έκάνε!

Άμα κορίτσι χίτες ντέν έγέλασε. Με λέει μόνο:

— Τόσο πολύ πεινάτε;

Έγώ τότε λέω:

— Γιαθρούμ, όχι, ντέν πεινάω, άμμη χωρατατζής είμαι άστεία είπα.

— Μπιά; τόν κορίτσι λέει. Πολύ άστείος είστε, αλήθεια!

Και κού, κού, κού μουτιράκι της γελασμένο έινε και έγώ άμέσως λέω ντουλίτσα μου καλά πναινέ!

— Έγώ, γιαθρούμ, λέω, τέτοια χωρατά πολλά λέω, άμα Ιστέ θέλεις σ' έκείνο τόν πανγάκι καθισμένος να Ινόμεστε; Να Ιδής και τι άλλα πολλά άστεία θα σέ λέω να βαστάς τόν κοιλιά σου άπό τά έλια!

Κορίτσι σκασμένο στά έλια έινε και άμέσως φωνή έβάζει:

— Χρηστάκηηηη!

Χρηστάκη εφώναζε άμμη ένας μαντιράχολος έτρεξε.

— Τι είναι; ρωτημένο έκανε.

— Ο κύριος αυτός μου λέει ότι είναι πολύ άστειος. Έλα κι' έσύ να τόν άκούσης. Θα μάς κάνει, λέει, να γελάσουμε πολύ.

Βαί, βαί, ντινινί Ιμνινί! Έκείνος άμέσως άγρια ματιά με έριξε και έγώ λέω άστεία τόν είπα και πιλάτες μου υριόμενες έκανα! Ότού! Πιρώ-το μου άνοιξάτικο φάρμα άσκημα Ιπής! Ότού! Άλλάχ πελίσινι βερσινί!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Έπίδειξις

Άκούτε βρέ παιδιά, νισάφι πιά. Σταματήστε αυτή την άδηή επίδειξη συζυγικών ψευτοασθηματικών ψευτοτρυφερότητων δημόσια και γίνετε ένα σόεαρό και καθώς πρέπει άντρώγυνο, να σας σέβεται ο κόσμος και να μήν προκαλήτε τά ελφονικά μειδιάματα, τόν οίκτο και την αντίπαθεια τών άλλων.

Τόν ξέρουμε, είσατε ένα ταιριασμένο και άγαπημένο — μέχρι στιγμής — ζεύγος και φτώ να μήν βασκαθήτε. Και εύχομαι να είσατε πάντα έτσι, πράγμα γιά τόν όποιον πολύ άμφιβάλλω. Άλλά ή μεταξύ σας άλλη είναι υπόθεση πού άφορα τούς δυό σας, δέν είναι υπόθεση δημοσίας επίδειξης, και πανελληνίου θεάματος. Διότι δημοσίον θέαμα έχετε καταστήσει έσείς την συζυγική σας δίδεν λατρεία. Και όπου σταθήτε και όπου βρεθήτε, όλο τρυφερότητες μού είσατε. Και άνα σού πώ κάτι χρυσά μου» και επί λέξ κι' έσύ άγάπη μου» και «δώσε μου τόν μολύβι σου, χρυσούλη μου» και «γιατί μού είσαι χλωμός, μικρέ μου» και όλο τέτοιες σάχλες άκούω. Και όχι μόνο τίς λέτε, αλλά τις συνοδεύετε και με λαγυμένα βλέμματα και με άναστεναγμάτα! Και στό δρόμο πναινάσατε άπό τη μέση, σάν έρωτευμένο νεαρό και όχι σπανίως άνταλλάσσετε χειροφιλιώματα και άσπασμούς και συχνά έπίσης παριστάνετε και την άλλη γνώστη σκηνή της ψευδοτρυφερότητας, να ταίξη ο ένας τόν άλλον. Ρεζίλικι κανονικό, δηλαδή.

Τι είπες, κύριε Τάκης; Άγαπάσατε; Και ποιάς σάς τόν άπαγορεύει; Ν' αγαπίσατε και τόσο κι' άλλο τόσο, αλλά τίς τρυφές σας έκδηλώσεις στό σπίτι σας, όταν είσατε μόνοι, γιά νάχουν και την άξία τους. Στό κάτω της γραφής δέν είσατε τόν μόνο άντρώγυνο πού είναι ταιριασμένο. Χιλιάδες άντρώγυνα άγαπιούνται έξ ίσου με σας, πναινών και περισσότερο, αλλά δέν καθιστούν τά συζυγικά τους αίσθηματα προσόλη φωτεινών ελκόνων, όπως τού λόγου σας. Όταν βγαίνουν στην κοινωνία, κρατούν τήν σεδαρότητά τους, τούς τύπους και τόν κύρος τους. Δέ δίνουν παραστάσεις.

Η μήπως σας είπνε κανείς ότι είσατε τόν μόνο άγαπημένο άντρώγυνο επί της γής; Όχι! Όχι λέω κι' έγώ. Υπάρχουν και άλλα. Και άλλοιμονον έάν όλοι οι άγαπημένοι συζυγιοί έμμοιούντο τόν δικό σας παράδειγμα και προσέβαιναν σέ έκδηλώσεις τρυφερότητων δημόσια. Η κοινωνία θα παρουσάσε τόν σαχλότερο θέαμα πού είδε ποτέ ο κόσμος. Οι άλλοι έχουν νιονιό και έπινυνσι της σεδαρότητος των και άκόμα και της σεδαρότητος τού γάμου. Τόν «μωρό μου» και τόν «χρυσό μου» και τά παρόμοια, τάχουν γιά οικιακή χρήση, όπως όλα άντρώγυνα τούς καυγάδες.

Άλλά τόν λόγου σας είσατε άλλο σόι νόμμο; Τι θέλετε να μάς παραστήσετε μωρέ! Τα πισουνάκια; Σ' αν δέ ντρεπόσατε λιγάκι! Να είσατε, τουλάχιστον, νεόαντροι, στόν πρώτο μήνα τού γάμου, να σας εύρισκα ένα έλαφρυντικό. Άλλά δέκα χρόνια παντρεμένοι και να κάνετε τέτοιες άηδίες, δέν πάει, πού να σας πάρη ο δικός. Δέν πάει!

Τι έλεπε; Γιατί ένοχλούμαι έγώ; Τι έρωτησις είν' αυτή; Μήπως σας πέρασε ή ιδέα πώς ηγλεύω την εύτυχία σας, δυστυχισμένα πλάσματα; Αυτό μούλειπει! Να ηγλεύω αυτές τίς σάχλες. Άπλάς, ένοχλούμαι ως άνθρωπος με κάποια συναίσθησι άξιοπρεπείας και σεδαρότητος και μού άνεβαίνει τόν αίμα στό κεφάλι. Και γι' αυτό σας κάνω τίς φιλικές αυτές συστάσεις να συμμορφώθητε και να πάψετε πλέον να γίνετε άντικείμενα πλάσας. Άφήστε τίς ψευτοτρυφερόδες, λοιπόν και δέν τόν βλέπω τόν τέλος σας καλό. Μιά παροιμία λέει: «όπου άκούς πολλά κερσάσι κράτα και μικρό καλάσι...». Κι' έγώ λέω πώς όπου βλέπεις πολλές συζυγικές τρυφερότητες, περιμένε άσχημα μαντάτα κάνα πρωί. Κι' έγώ τά περιμένα άποσδήθητε και θα χωρώ πολύ γιά την καζούρα πού θα σού πατήσω, ψευτοασθηματικά και ρεζίλι συζυγία.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Είναι δυνατή

Η ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ

ΤΕΧΝΗΤΗΣ ΥΛΗΣ

Τά περίεργα πειράματα τών άτομικών έπιστημών

Η έπιστήμη της έποχής μας έχει προσδέσει σέ τέτοιο σημείο, ώστε είνε σέ θέσι, εκτός άπό τά άπλά σώματα πού ύπάρχουν στή φύσι, να έπινοη και να φτιάξη και άλλα.

Ός γνωστόν, τά άπλά σώματα πού ύπάρχουν στή φύσι δέν είναι άπειρίοριστα. Ο αριθμός τους δέν ξεπερνάει τά 92. Τά άτομα τού καθενός άπ' αυτά μιάζον μ' ένα ήλιακό σύστημα. Άποτελούνται, δηλαδή, άπό έναν κεντρικό πυρήνα (ήλιο), γύρω άπό τόν όποιον περιστρέφονται ένα ή περισσότερα ήλεκτρόνια (πλανήτες). Έτσι, τόν υδρογόνον έχει 1 μόνο ήλεκτρόνιο (και γι' αυτό ο αριθμός τόν στέν πίνακα τού Μεντελέεφ είναι 1), τόν ήλιον 2, τόν λίθιον 3, ο άνθραξ 6, ο σίδηρος 26 και, τέλος, τόν ούράνιον, πού είναι βαρύτερο άπό όλα τά άλλα, 92.

Σ' αυτά, όμως, οι συγχρονοι έπιστήμονες πρόσθεσαν και άλλα, πού δέν ύπάρχουν στή φύσι. Στην κατασκευή αυτών τών νέων άτόμων οι έπιστήμονες άκολουθήσαν τρεις κατευθύνσεις.

Η πρώτη άπ' αυτές συνίσταται στή μεταβολή της συστάσεως τού ίδιου τού πυρήνος, πού είναι τόν βαρύτερο μέρος τού άτόμου. Οι έπιστήμονες παρατήρησαν, δηλαδή, ότι είναι δυνατόν να κάνουν τόν πυρήνα βαρύτερο, με την προσθήκη ενός ξένου μορίου, πού έλκεται και ένσωματώνεται άπ' αυτόν. Τά ξένα μόρια πού αίμαλωτίζονται εύκολότερα άπό τούς πυρήνες είναι τά ούδετεράνια.

Ξέρουμε σήμερα ότι μπορούμε ν' αλλάξουμε τη φυσιογνωμία ενός σώματος, βάλλοντάς τόν σ' ένα μέρος όπου περιστρέφονται πολλά ούδετεράνια. Αυτό γίνεται π.χ. στην πυρηνική στήλη. Τόν ούράνιο, όταν τόν εκθέσουμε στην έπίδρασι υιάς πυρηνικής στήλης, τεμαχίζεται στά δύο, ενώ άλλα άδρανή σώματα γίνονται ραδιενεργά. Ένα άλλο είδος ούράνιου μεταβάλλεται με τόν ίδιο τρόπο σέ πλουτώνιο, στό όποιον δόθηκε ο αριθμός 94 στέν πίνακα τών στοιχείων.

Μεταξύ τών νέων τεχνητών στοιχείων πού δημιουργήθηκαν με άτομικούς βολυβαρισμούς είναι τόν ποσειδώνιον (93), τόν άμερίκιον (95), τόν κορίον (96), τόν βερκέλιον (97) και τόν καλιφόρνιον (98). Τά στοιχεία 99, 100 και 101 άφιερώθηκαν τόν πρώτο στόν Άϊνστάιν, τόν δεύτερο στόν Άιταλό άτομικό έπιστήμονα Φέρμι και τόν τρίτο στόν Μεντελέεφ. Τόν μεγάλο Ράδιο έπιστήμονα τόν περασμένο αιώνα στόν όποιον όφείλεται ο πίναξ τών στοιχείων.

Εκτός άπ' αυτά, οι έπιστήμονες πιστεύουν ότι θα δημιουργήσουν και άλλα, πού θα είναι όλοένα και περισσότερο βαρεία.

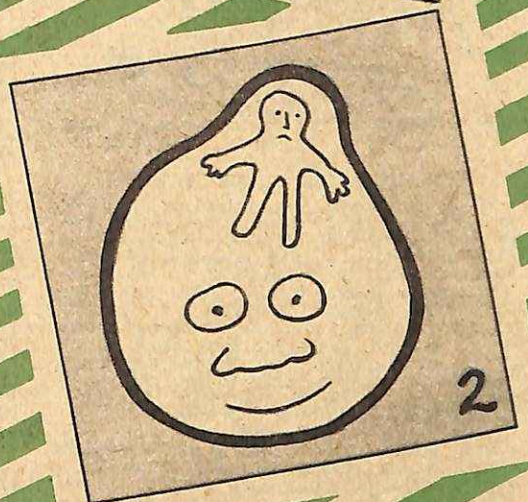
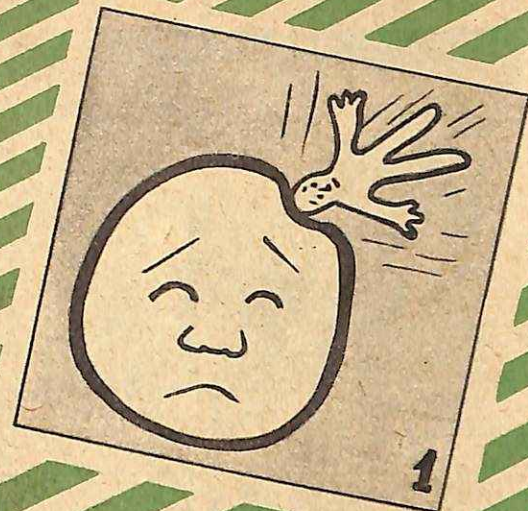
Άλλ' εκτός άπό τόν πλουτώνιο, όλα τά άλλα τεχνητά στοιχεία δέ φαίνεται ότι θα προσφέρουν σοβαρές ύπηρεσίες στό πρακτικό πεδίο. Οι βαρείς πυρήνες είναι ραδιενεργοί και συνεπώς άσταθείς. Η σύστασις τους, δηλαδή, μεταβάλλεται συνεχώς και γι' αυτό δέ μπορούν να χρησιμοποιηθούν σέ πρακτικούς σκοπούς.

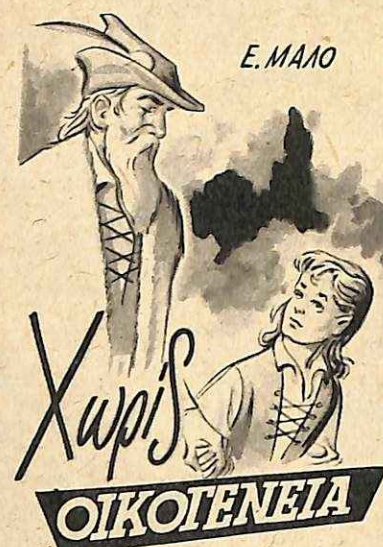
Ο δεύτερος τρόπος μετασχηματισμού τού πυρήνος συνίσταται στην προσθήκη στο άρνητικό ήλεκτρόνιο τού περιστρέφεται γύρω σ' αυτόν, δηλαδή τόν πρωτόνιο, ενός θετικού ήλεκτρονίου, δηλαδή ενός ποζιτρονίου. Γίνεται τότε τόν έξής: Τά δυό ήλεκτρόνια άρχίζουν να περιστρέφονται τόν ένα γύρω στό άλλο σάν να έπαιζαν κυνηγό. Αυτό τόν κυνηγό, όμως, διαρκεί μόλις ένα έκατομμυριοστό τού δευτερολέπτου. Τά δυό ήλεκτρόνια, τόν θετικό και τόν άρνητικό, πέφτουν, ξαφνικά, τόν ένα πάνω στό άλλο, έκρήννυνται και παράγουν μία φωτεινή λάμψη, μετασχηματίζονται, δηλαδή, σέ φωτόνια.

Η τρίτη κατεύθυνσις συνίσταται στην άντικατάστασι τών άρνητικών ήλεκτρονίων πού περιστρέφονται γύρω σ' έναν πυρήνα με άλλα έπίσης άρνητικά, αλλά 210 φορές πιά βαρεία. Αυτά τά ήλεκτρόνια είναι τά περίφημα μεσόνια πού βρίσκονται στίς κοσμικές άκτίνες, αλλά πού οι συγχρονοι έπιστήμονες κατάρθωσαν, έπίσης να τά παραγάγουν τεχνητά με τόν συγγενικό τόνιο. Αυτά τά νέα ήλεκτρόνια διαγράφουν τροχιές όλοένα και πιά στενές γύρω στόν πυρήνα και, τέλος, καταβροχθίζονται άπ' αυτόν και συνεχίζουν την περιφορά τους στό έσωτερικό του. Άλλά και ο άρχικός πυρήν μεταβάλλεται έπίσης και έτσι δημιουργούνται νέα στοιχεία.

Μπορούμε να πούμε, λοιπόν, ότι ή έπιστήμη κατάρθωσε σήμερα να μεταβάλη ή σύστασις της ύλης και, μάλιστα, να κατασκευάζει καινούργια ύλη με στοιχεία πού δέν ύπάρχουν στή φύσι. Ο άσλος αυτός είναι ο μεγαλύτερος πού πραγματοποιήσε ως σήμερα ο άνθρωπος. Πρέπει να συμπέρασμε άραγε ότι θα κατορθώσωμε να δημιουργήσωμε καινούργιες μορφές ύλης και ν' άντικαταστήσωμε μ' αυτές τίς παλαιές, δηλαδή, τίς φυσικές; Τόν συμπέρασμα αυτό είναι εξαιρετικά τολμηρό, αλλά δέν έχει τίποτα τόν απίθανο.

Οι μεταμορφώσεις ενός άτόμου. — Ο πυρήν ενός άτόμου ούράνιου 238 υπεστή την έπίθεσι ενός ούδετεράνιου (1). Ο πυρήν τού ούράνιου 238 αίμαλωτισε άμέσως τόν έπίδρομα, αλλά με την προσθήκη αυτού τού ούδετεράνιου έγινε βαρύτερος και μεταμορφώθηκε σέ ούράνιο 239 (2). Ο πυρήν τού ούράνιου 239 άπελευθερώνη ένα ήλεκτρόνιο και μετασχηματίζεται τότε σ' ένα καινούργιο στοιχείο πού υνωμάσθηκε ποσειδώνιο (4). Τόν ποσειδώνιο άπελευθερώνει σέ πλουτώνιο (4). Τόν πλουτώνιο είναι τόν μόνο άπό τά τεχνητά στοιχεία πού έχει πρακτική άξία.

Ε. ΜΑΛΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Ρεμής είναι ένα φτωχό αγοράκι ό-
χιω χρόνων, που το βρήκαν πεταγμένο
στο δρόμο και που τ' έπ' ένα γαλλικό κω-
ριό κοντά σε μια καλή γυναίκα, τη μάνα
Μπαρμπερίνα. Ο άντρας όμως, ο Μπαρμπε-
ρίας, γύρισε άνηγορος από το Παρίσι και θέ-
λησε να παραδώσει το Ρεμή στο ορφανο-
τροφείο. Μά στο χωριό συναντήθηκε με το
σινιόρ Βιτάλη, που είχε ένα μικρό θάσο
από γυμνασμένα σκυλιά. Ο άνθρωπος αυ-
τός έδωσε ορατό φράγκα στο Μπαρμπε-
ρίο και πήρε μαζί του τον Ρεμή. Στο πρώ-
το χωριό που έφτασαν, ο Βιτάλης του αγό-
ρασε καινούργια ρούχα και τόν έντυσε σαν
μικρό 'Ιταλό. Έπειτα του έμαθε να παίζει
με τα σκυλιά μια κωμωδία, που άρεσε στον
κόσμο. Επίσης του έμαθε να διαβάζει τα
γράμματα και τις νότες. Έτσι, δίνοντας
παραστάσεις έφτασαν στο Μπροντβό και α-
πό εκεί τραβήξαν για το Πά.

Φώναξε τον Κάπη νάρθη μαζί μου.
Μα αυτός ήταν κουρασμένος κι' έκα-
νε τον κουφό.
—Φοβάσαι; με ρώτησε.
Δεν ήθελα να με νικήσει φοβιτιά και ξε-
κίνησα ολομόναχος για το βουναλάκι.
—Ωστόσο είχε νυχτώσει. Φεγγάρι δεν είχε.
Μόνο τ' αστέρια σκορπούσαν το φως τους.
Καθώς πήγαινα, παρατήρησα πως οι θάμνοι
και τα δέντράκια έμοιαζαν με ζωντανά πλά-
σματα. Ήταν παράξενο. Μου φαινόταν πως
ή έρμη πεδιάδα ήταν γεμάτη φαντάσματα.
Κι' όσο ανέβαινα, οι κορυφές των δέντρων
ξεπερνούσαν συχνά το κεφάλι μου και αναγ-
καζόντουσαν που και που να περνά από κάτω
τους.
—Έφτασα, ωστόσο στην κορυφή. Κύττα-
ξα καλά, μα δεν είδα κανένα φως. Άφου
δεν έβλεπα τίποτα παρήγορο, άφουγκράστηκα
για ν' ακούσω τουλάχιστον κανένα μούγκρι-
σμα άγγελος ή γαυγίσμα σκύλου.
Τίποτα!...

Τότε ένοιωσα την πρώτη ανατριχίλα. 'Η
σιωπή της έρημιας με τρόμαξε. Φοβόμουν.
—Από τί; Δεν ήξερα ούτ' εγώ.
Την ίδια στιγμή, καθώς κύτταξα με άγω-
νία γύρω μου, είδα μια σκιά, ψηλή, αλλόκοτη
να περπατά.

Είπα με το νου μου πως θα με γελούσε ο
φόβος, πως η σκιά που κουνιόταν θάταν κανέ-
να δέντρο.

Ο κρότος όμως τί ήταν; Τα κλαδιά δεν
κουνιούνται ποτέ μόνα τους. Ο αέρας πρέπει
να τα κουνά ή κάποιος να περνά ανάμεσά τους.

Κάποιος; Δηλαδή άνθρωπος; Μά δε μπορού-
σε ναταν άνθρωπος το ψηλό εκείνο κορμί που
έρχόταν προς το μέρος μου. Μήν ήταν κανένα
ζώο;

Το βέβαιο ήταν πως το ζωντανό αυτό πλά-
σμα, με τα πελώρια πόδια, όλο και προχω-
ρούσε. Έκανα άμέσως μετωβολή και πήρα
τον καθήφορο για να γυρίσω στο Βιτάλη.

Περίεργο πράγμα! Όσο είχα ανέβη γρηγο-
ρα, τόσο δύσκολα κατέβαινα. Και το ζώο
έτρεχε πιο γρήγορα από μένα. Δεν ήταν ά-
νάγκη να γυρίσω να το δω. Το αισθανόμουν
πίσω μου. Είχε πιστή η ανάσα μου από το
τρέξιμο και το φόβο...

Τέλος, με λίγη προσπάθεια, μπόρεσα να φτά-
σω και να πείσω στα πόδια του Βιτάλη λέ-
γοντάς του:

—Τό... ζώο! Τό... ζώο!...
Τη στιγμή εκείνη τα τρία σκυλιά εσφια-
σμένα άρχισαν να γαυγίζουν. Μα ο δασκα-
λός μου πάνοντας με από τον ώμο μου είπε
ξεκαρδισμένα στα γέλια:

—Τό ζώο είσαι πάντα εσύ! Κύτταξε, λοι-
πόν, αν σου βαστάει.
Τό γέλιο του με συνέφερε κάπως. Τόλη-
σα ν' ανοίξω τα μάτια και να κυττάζω.
Τό φάντασμα, που με είχε τρομάξει, στε-
κόταν τώρα ακίνητο. Κύτταξα καλύτερα. Τό
φάντασμα ήταν ένας άνθρωπος με δύο ψηλόλι-
γνα πόδια.
—Μπορείτε να μου πείτε, αν είναι εδώ κον-
τά κανένα χωριό, τόν ρώτησε ο Βιτάλης.
Φανταστήτε την έκπληξή μου, όταν άκουσα
το «ζώο» ν' αποκρίνεται πως δεν υπήρχαν έ-
κει σπίτια, παρά μόνο μια στανή!
—Αν τολμούσα, θα πλησίαζα να το δω από
κοντά. Ωστόσο βρήκα τόν κουράγιο να πά-
ρω το σάκκο μου και ν' ακολουθήσω τόν Βι-
τάλη.

—Είδες τώρα τί κάνει ο μεγάλος φόβος;
με ρώτησε εκείνος. Τό ζώο, τό φάντασμα που
σε τρόμαξε, δεν ήταν παρά άνθρωπος. Έδώ
οι ξεροκαμπίτες για να περνώ τούς άμ-
μους και τούς βάλτους της χώρας τους, χρη-
σιμοποιούν δύο μακρὰ ξύλα, που τα δένουν
στά πόδια τους...

Στό δικαστήριο

—Από τό Πά μου έμεινε μια εύχρηστη ά-
μνησι: Στήν πόλι αυτή δεν φυσάει ποτέ. Κι'
έπειδή ήταν χειμώνας, τόν περισσότερο καιρό
τόν περνούσαμε στους δρόμους, στις πλατείες,
στούς περιπάτους.

Ο κυριότερος λόγος που μάς έκανε να μεί-
νουμε πολύ καιρό στο Πά ήταν οι καλές εισ-
πράξεις, που είχαμε κάθε μέρα.

Κι' αλήθεια, όλο τό χειμώνα είχαμε ένα ά-
κροατήριο από παιδιά, που ποτέ δεν βαριόν-
τουσαν τό ίδιο έργο, που παίζαμε.

Τά περισσότερα ήταν Έγγλεζόπουλα. Τότε
έμαθα κι' εγώ τά έγγλεζικά μπροστά, που
έφεραν τά παιδιά στην παράστασή για να
ταϊζουν τά σκυλιά και τόν Καρδούλη.

Όταν έφτασε ή άνοιξη, τό άκροατήριο άρ-
χιζε ν' άραιώνη. Κάθε μέρα τά παιδιά έφτυ-
γαν, άφου πρώτα περνούσαν για ν' άποχαι-
ρετίσουν τόν Κάπη και τόν Καρδούλη.

Σέ λίγο, μείναμε μόνοι στα πάρκα και στις
πλατείες τό Πά. Έπρεπε να τό άποχαιρετί-
σουμε και έμεις...

—Ένα πρωί, πήραμε τό δρόμο. Ξαναρχίσα-
με τή συνθησισμένη ταγγανική ζωή μας.

—Έτσι περπατάσαμε μέρες, βδομάδες, περ-
νώντας κάμπους, λαγκάδια, θουαλάκια κι' ά-
φίνοντας πάντα δεξιά μας τίς κορφές των Πυ-
ρηνάων.

—Ένα βράδυ φτάσαμε σε μια πολιτεία, στις
όχθες ενός ποταμού. Τά σπίτια της, άσχημα
τά περισσότερα, ήταν χτισμένα με κόκκινα τού-
βλα. Οι δρόμοι ήταν στρωμένοι με χαλίκια
μυτερά, πολύ σκληρά για τά πόδια των τα-
ξιδιωτών.

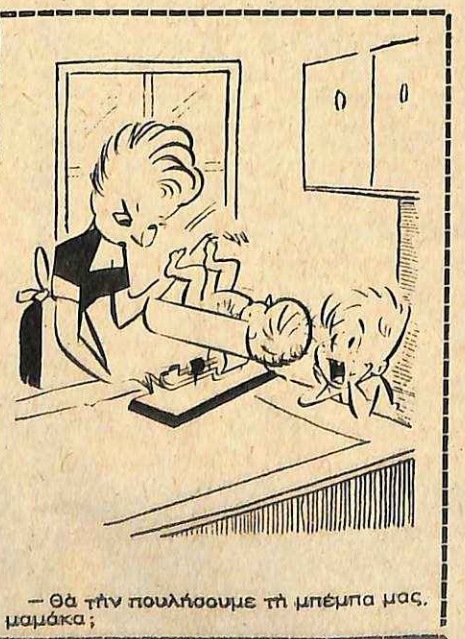
Ο σινιόρ Βιτάλης μου είπε πως ήταν ή Του-
λούζη και πως εκεί θα μέναμε καιρό.

Η πρώτη μας δουλειά ήταν να θρώμε μέ-
ρη καλά για τίς παραστάσεις μας. Στά περί-
χωρα, λοιπόν, τό Βοτανικό Κήπο διαλέξα-
με μια όμοια πλατεία. Σ' αυτή κατέληγαν οι
πιο μεγάλοι δρόμοι με διπλές δεινροστοιχίες.

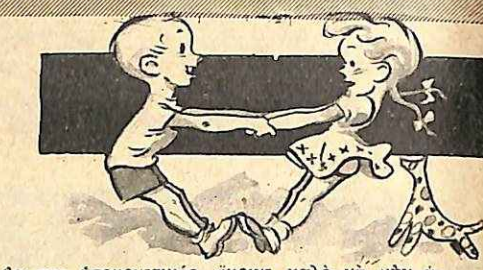
Σ' έναν άπ' αύτούς τούς δρόμους στήσαμε
τό θέατρό μας. Κι' από τήν πρώτη κιόλας
παραστάσι είχαμε πολύ κόσμο.

Ο άστυνομικός όμως που φύλαγε τίς δειν-
τροστοιχίες, δεν είδε με καλό μάτι τήν έγκα-
τάστασή μας. Είτε γιατί δεν άσπαυσε στα σκυ-
λιά, είτε γιατί τόν ένοχλούσαμε στη δουλειά
του, θέλησε να μάς ξεσηπάσει.

Ο Βιτάλης όμως, παρ' όλο πού ήταν άν-

—Θά τήν πουλήσουμε τή μπέμπα μας,
μαμάκα;

θρωπος ύπομονετικός, έκρινε καλό να μ'ήν ύ-
ποχωρήσει.

Μέ τήν Ιταλική του ευγένεια και με ώραία
λάγια, ρώτησε:

—Θά μπορούσατε να μου δείξετε μια άστυ-
νομική διάταξη, πού ν' άπαγορεύη σε πτωχούς
θετρίνους να έξασκούν τό έπάγγελμά τους
στη δημόσια αυτή πλατεία; Θά συμμορφωθώ
με τίς διαταγές σας, όταν μου δείξετε ή
μου πείτε άπλώς πού είναι αύτός ο νόμος...

Ο άστυνομικός δεν άπάντησε. Μάς γύρισε
μόνο τήν πλάτη του, ενώ ο σινιόρ Βιτάλης,
με τό καπέλλο στό χέρι, τόν συνώδεγε λίγα
βήματα, δείχνοντάς του προσποιητό σεβασμό.

—Αλλά τήν άλλη μέρα, νάτος πάλι! Καθα-
λίσκε το σκηνί πού είχαμε γύρω-γύρω τό
θέατρο και μάς έκοψε τήν παράστασι στη μέ-
ση, φωνάζοντας:

—Μά βάλεις φίμωτρο οτά σκυλιά σου! Έ-
πρεπε να ξέρεις τήν άστυνομική διάταξη!

Παίξαμε τήν παντομίμα: «Ο Κάπης για-
τρός». Στήν Τουλούζη πρώτη φορά έβλεπαν
τέτοιο πράγμα. Τό άκροατήριο, που παρακο-
λουθούσε μ' ένδιαφέρον, άρχισε να φωνάζη
στόν άστυνόλακα:

—Μή διακόπτετε! Άφήστε να τελειώση ή
παραστάσι!

Ο Βιτάλης έκανε νόημα να σωπάσουν. Και
βγαλόντας τό καπέλλο με τά φτερά, έκανε
τρείς ύπακλίσεις και πλησίασε στόν άστυνο-
μικό.

—Ο άντιπρόσωπος της έξουσίας, ρώτησε,
λέει πως πρέπει να βάλω φίμωτρο στούς ήθο-
ποιούς μου;

—Μάλιστα!

—Πώς να φίμωσω τόν Κάπη, τόν Ζερμίνιο,
τή Δουλόνη; φώναξε ο Βιτάλης, κυττάζοντας
τόν τόν κόσμο. Τό σκέφτηκε αύτό ή εύγένεια
σας; Μά πως ό γιατρός Κάπης θά μπορούσε
να δώση τά γιατρίκια του στόν άρρωστο, όταν
θά έχη στη μπουρούδα τόν φίμωτρο;

—Ο κόσμος έβλεπε τά γέλια. Άκόμη πιο
πολύ διασκεδάζε, όταν είδε τόν Καρδούλη, πού
πήγε πίσω από τό θρανίο της έξουσίας κι'
έκανε διάφορες άστειές γκριμάτσες.

Ο άστυνομικός όμως κι' έκανε μεταβο-
λή. Και τότε είδε τόν πύργο που τόν κοροί-
δευε. Γυρίζοντας τότε έξέπασε στο Βιτάλη:

—Αν αύριο τά σκυλιά σου δεν είναι φίμω-
μένα, θά σε καταγγείλω!... τό φώναξε.

—Πολύ καλά, αποκρίθηκε ο Βιτάλης. Άπό
αύριο!

Ο άστυνόλακας έφυγε κι' ο Βιτάλης έξα-
κολούθησε τήν παράστασι.

Νόμιζα πως θά πήγαине κατόπιν ν' αγορά-
ση φίμωτρα. Μά δεν έκανε τίποτα. Γι' αύτό
πήρα θάρρος και τού είπα:

—Αν θέλετε, να μη σπάση ο Κάπης τό φί-
μωτρό του στην αύριανή παράστασι, καλύτε-
ρα να τού τό βάλετε από πριν, για να τό
συνήθιση.

—Και νομίζεις πως θά βάλω φίμωτρα στα
σκυλιά μου; αποκρίθηκε ο σινιόρ Βιτάλης.

—Μά θάχεις ιστορίες με τόν άστυνόλακα...
—Ήσυχασε κι' εγώ έξω τόν τρόπο να μη
κάμω τά ζώα μου δυστυχισμένα. Έπειτα ο
κόσμος θά διασκεδάση.

Ο άστυνόλακας αύτός θά μάς κάνη να μα-
ζεψουμε πολλά λεπτά. Έτοιμάς μια κωμο-
δία, που θά παίζη ο ίδιος κωμικό όλο. Γι'
αυτό, θά πäs μόνος σου τήν πλατεία με τόν
Καρδούλη. Θά βάλεις τά σκηνικά και θά παί-
ξης μερικά κομμάτια με τήν άρπα. Κι' όταν
μαζευτή κόσμος κι' έρθη ο άστυνόλακας, θά
παρουσιαστώ έγώ με τά σκυλιά. Τότε θ' άρ-
χισή ή κωμωδία...

Αύτά δεν τά πολυκαταλάβαινα. Δέ μ' ά-
ρεσε όμως να πάω μόνος να έτοιμάσω τήν
παραστάσι. Έπειδή όμως είχα μελετήσει κα-
λά τόν κύριο μου, άναγκάστηκα να ύπακούσω.

—Έτσι, τήν άλλη μέρα πήγα στην πλατεία,
τά έτοιμάσα όλα κι' άρχισα να παίζω τήν άρ-
πα μου. Ο κόσμος μαζεύτηκε άπ' όλες τίς
μεριές.

Τόν τελευταίο καιρό και μάλιστα, όταν βοι-
σκόμαστε στο Πά, ο Βιτάλης με έμαθε να
παίζω διάφορα κομμάτια στην άρπα. Άνάμε-
σα σ' όλα τ' άλλα, με είχε μάθει να τραγου-
δω μια ώραία ναπολιτάνικη κανσονέττα. Ο
κόσμος, λοιπόν, με χειροκροτούσε. Ήμουν πιά
τέλειος άρτίστης. Έτσι φανταζόμουν ότι, ό-
ταν ο θιασός μας είχε κάποια έπιτυχία, ή
χρεωτούσε σε μένα. Σήμερα όμως μαζεύτηκε
πολύς κόσμος, όχι μόνο για ν' άκούση τήν
κανσονέττα μου. Όσοι είχαν παρακολουθή-
σει τή χθεσινή σκηνή με τόν άστυνόλακα, κου-
δάλισαν και τούς φίλους τους για να δούν
πως θά τάβγαζε πέρα μαζί του ο Βιτάλης.

Καθώς όμως μ' έβλεπαν μόνο με τόν Καρ-
δούλη, πολλοί μου έκοβαν τό τραγούδι, για
να με ρωτήσουν:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο ΞΥΛΟΚΟΠΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ

Μία φορά ζούσε ένας φτωχός ξυλοκό-
πος. Ψωμί δεν είχε, μα είχε μεγάλη οίκο-
γένεια. Ο λόγος αύτός τόν έκανε νάναι
πάντα σκυθρωπός. Άλλά μ' αύτό δεν ένο-
χλούσε κανέναν, παρά μόνονά τούς δικούς
του, που στενοχωριόντουσαν να τόν βλέ-
πουν έτσι κατοούφι. Τό χειρότερο άπ' όλα
ήταν ότι ο ξυλοκόπος είχε ένα φοβερό έ-
λάττωμα: τήν άσχημη γλώσσα. Συνήθιζε
να λέη πάντα τόν κακό λόγο για όλα και
για όλους. Δεν συμφωνούσε ποτέ με κα-
νένα. Άσπρο έλεγαν εκείνοι, μαύρο αυ-
τός. Διαρκώς ήταν παραπονούμενος και
ποτέ του δεν έμενε εύχαριστημένος. Με
βαρεία καρδιά, καθαλλίκευε κάθε πωλή τό
γαϊδαρό του και πήγαине στα δάση για να
κόψη ξύλα, να τά πουλήση στο χωριό και
να βγάλη τό μεροκάματο.

—Έτσι, ξεκίνησε μια μέρα για τό βουνό.
Έκει πού πήγαине, πρώτα περιεργό για
τόν κατοούφι, άρχισε να σιγοντρεύει. Μά
ξαφνικά, τό τραγούδι τόν κόπηκε από έ-
να επόθεο τίνιγμα τού γαϊδουριού του,
που πέταξε τόν ξυλοκόπο κάτω, και στά-
θηκε ακίνητο, ενώ τό άφεντικό του άρχι-
σε να τρέμη σαν τό φάρι.

—Ένα θεόρατο λιοντάρι είχε φανή, σκού-
ζοντας και μουγκρίζοντας.

Ο ήμοιος ξυλοκόπος ζούσε δε ζού-
σε, ούτε αύτός δεν ήξερε. Ποδάρια δεν
ώριζε για να φύγη. Και πού να πάη, πού
τό λιοντάρι τόν είχε πλησιάσει πιά.

—Μη φοβάσαι, τού λέει, και δεν έχω σκο-
πό να σε φάω! Πήγαине όμως έσύ να μα-
ζεψής τά ξύλα κι' εγώ θα πάω να βρω κυ-
νήγι για να φάω!

—Ότερά τό λιοντάρι έφυγε τρέχοντας.
Κι' εκείνος, κρύος σαν τό χιόνι άπ' τό
φόβο, άρχισε να κόβη ξύλα, ύψη τύχη και
νυρίση και τόν βρή δίχως ξύλα και τότε
θάχε κακά ξεμπερδέματα.

Σάν πέρασε λίγη ώρα, νάσου κι' έρχεται
τό λιοντάρι, κρατώντας στο στόμα του έ-
ναν λαγό.

Ο ξυλοκόπος, τή στιγμή εκείνη καθό-
ταν πάνω στα ξύλα και συλλογιζόταν τί
θα γινόταν, αν τό λιοντάρι άλλαζε τό με-
ταξύ όπόφασσι και τόν έκανε μια χαφιά.

—Τά μάζεψες τά ξύλα; τόν ρώτησε.

—Ναί, μισοποκρίνετάς εκείνος.

—Ε, τώρα θ' ανάψουμε φωτιά, θα ψή-
σουμε τό λαγό και θα φάμε. Έπειτα θά
κοιμηθούμε και κατά τό βραδάκι φεύγεις!

Ο ξυλοκόπος, σαν να ξεβάρρεψε με τόν
τελευταίο τόν λόγο κι' άρχισε ν' ανάβη
φωτιά. Ότερά έψωσε τό λαγό και φάγα-
νε. Κι' άφου τελείωσαν, τό λιοντάρι τόν
κάλεσε να κοιμηθούν άντάμα.

Σάν ζω όμως δεν είχε νυχτώ καλά, κι'
ο ξυλοκόπος πήγε να σκάση. Και χωρίς να
χάση στιγμή, γύρισε άπ' τήν άλλη μεριά
τήν πλάτη του.

Τό υπερήφανο λιοντάρι, μόλις είδε τό
γυρίσιό του, τού λέει:

—Δέ μου λές, γιατί γύρισες από τ' άλ-
λο πλευρό;

Κι' ο ξυλοκόπος με τήν άσχημη γλώσσα
τού αποκρίνεται με κακία:

—Γιατί μυρίζουν τά νύχτα σου, και δεν
τώχω σκοπό να πεθάνω. Τήν θέλω τή ζωή
μου!

—Μά τί τή θέλεις τή ζωή σου, άφου πο-
τέ δεν είσαι εύχαριστημένος; τού λέει πάλι
τό λιοντάρι και πετάχτηκε άγριεμένο.

Έπειτα μωρμουρίζει κι' αναστενάζε βα-
θεί. Ο άναστεναγμός του μάλιστα ήταν
τόσο βαρύς, πού ταραχάσκει ή γής όλη.

Ο ξυλοκόπος τά χρειάστηκε.

—Πάρε τό τσεκούρι σου, τού λέει άγρια
τό λιοντάρι.

Ο φτωχός στεκόταν άκίνητος. Κα-
τάλαθε πιά πως είχε 'ρθή τό τέλος
του.

—Πάρε τό τσεκούρι σου, τού ξα-
ναλέει εκείνο, και βάρε έδώ στη
πλάτη μου, όσο δυνατό μπορείς!

Ο ξυλοκόπος πήρε τρέμοντας τό τσε-
κούρι. Μά πως να χτυπήση; Κι' αν εκείνο
θέριε περισσότερο, τί θα γινόταν; Να
μη χτυπήση πάλι; Κι' αν θυμωne πού δεν
άκουσε τή προταγή τού βασιλιά των ζω-
ων; Αυτές τίς σκέψεις έκανε ο φτωχός,
όταν τό τσεκούρι τούπεσε άπ' τό χέρι. Τό
λιοντάρι τότε άγρίεψε στ' αλήθεια. Τά μά-
τια του πετούσαν φωτίες, οι τρίκες τής καί-
της του πετάχτηκαν σαν φιδία και μούγ-
κρισε τόσο, πού έκανε τόν ξυλοκόπο να
λιποψυχήση.

—Χτύπα με, τού λέει ξανά, γιατί άλλοι-
ωτίς, θά σε κάνω μια χαφιά.

Τότε εκείνος παίρνει τό τσεκούρι και
τού δίνει μια στήν πλάτη. Κι' ήταν τόσο
δυνατή ή τσεκουριά, πού τού άνοιξε μια
μεγάλη πληγή, ως μια σπληνική, και τό
αίμα άρχισε να τρέχη αλλάκι.

—Πάρε τώρα τά ξύλα σου και δρόμο!
τού λέει τό λιοντάρι.

Και χάθηκε.

Ο ξυλοκόπος φόρτωσε άμέσως τά ξύλα
κι' όπου φύγη-φύγη, κάνοντας τό σταυρό
του, πού γλύτωσε άπ' τό στόμα τού λιο-
νταριού.

Πέρασε καιρός από τότε. Ο φτωχός, με
τίς τρομάρες πούχε τραβήξει, δεν άποφα-
σιζε να πάη για ξύλα.

Στό διαστήμα αύτό, τό λιοντάρι, γλύ-
φοντας-γλύφοντας με τή γλώσσα του, εί-
χε καταφέρει να γιατρέψη τήν πληγή του.

Στό μέρος εκείνο είχαν ξαναδωρή τρείς
κι' έγινε όπως ήταν και πρώτα.

Και μια μέρα, πού ή πείνα έζωσε τόν
ξυλοκόπο, άναγκάστηκε να ξαναρχίση τήν
παλιά του τέχνη, βέβαιος, πως τό λιοντά-
ρι θάχε ψοφήσει.

Πήγε λοιπόν στο δάσος κι' εκεί πού έ-
τοιμαζόταν για να κόψη ξύλα, άκουσε τό
ίδιο μουγκρητό πού σείστηκε ο τοπος.

Ο ξυλοκόπος άρχισε να κινή τό σταυρό
του, σίγουρος πιά ότι ήρθε τό τέλος του.

Τό λιοντάρι βγαίνοντας άπ' τή σπηλιά
του, έφτασε κοντά του.

—Καλώς τόν, τού λέει. Πως άργησες
νάρθης έδώ;

—Πού να δώση απόκρισι ο φτωχός! Δεν
μπορούσε ν' άνοήξή τό στόμα του.

—Ε, καλά, τού λέει, δε μ' ένδιαφέ-
ρει τί έκανες τόσο καιρό. Θυμάσαι όμως
τήν τσεκουριά;

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Νέα Ζωή

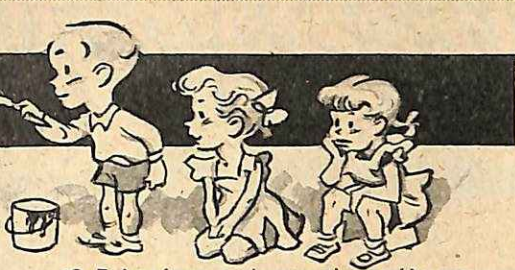
Λουλουδιόμένοι οι κάμποι πέρα-πέρα,
σκορπίζοντας τίς ευωδιές τους γύρω
κι' όλο μοσχομυρίζουν τόν άέρα
πού πάει σε χώρες κι' έξοχες τό μυρο.

Μύριες στα λούλουδα δροσοσταλίδες
στολίδες, στέμματα-της νύχτας όδρα
λαμποκοπούν στις πρωινές ακτίδες,
πού πέφτουν σαν βέλη χρυσοφόρα.

Κι' οι μέλισσες άκόμη σαν φωλιάζουν,
στιγμές, μέσ' στ' άνθη, τούς ρουφάν
(τό μέλι
πού σαν φιλάργυρο τ' άποθηκιάζουν
και τό τραγύμε έμεις άπ' τήν κυψέλη).

Νέα ζωή, στη κλόη, στα λουλουδια
στ' άγέρι, νέα ζωή πού ανασταίνει,
—και τά πουλιά της ψάλλουν τραγού-
δια—
νοιώθει στην έξοχή όποιος πηγαίνει!

ΜΙΧ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ξυλοκόπος κούνησε τό κεφάλι του.

—Καλά. Για κύτταξε, θά βρής τήν πλη-
γή πού μούκανες;

Ο φτωχός πλησίασε τώρα με λιγώτερο
φόβο, πού είδε τό λιοντάρι πιο ήρεμο κι'
άρχισε να ψάχνη στο σώμα του για ναύρη
τήν πληγή. Μά πληγή δεν υπήρχε που-
θενά!

—Τή βρήκες; τόν ρωτά τό λιοντάρι.

—Μπα! Δεν βλέπω τίποτα. Φαίνεται πως
γιατρεύτηκε...

—Ναί, γιατρεύτηκε μόνη της κι' έσθυσε
με τόν καιρό. Έκείνο όμως πού δεν έσθυ-
σε άλλα μού μένει βοθειά χαραγμένο εί-
ναι ο κακός λόγος, πού μού είπες! Μπρος
τώρα, πήγαине, γιατί αν μείνης έδώ και
με πικράνης μ' άλλη σου κουβέντα, τότε
πιά δε θά σε άλληθώ!

—Ετσι, τό υπερήφανο λιοντάρι έδωσε
στόν ξυλοκόπο να καταλάβη πόσο ή ζωή
είναι γλυκεία και πως άκόμη κι' οι πιο με-
γάλες πληγές γιατρεύονται, ενώ ο κακός
λόγος δεν ξεχνιέται ποτέ...

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Ο νάνος

Ο Σάκης ζηλεύει τρομερά ή μικρότερη ά-
δελφούλα του και δεν τήν αφήνει σε ήσυχία
ούτε στιγμή...

—Μά, παιδί μου, έσύ μεγάλωσες πιά. Τού
λέει ασυτηρά ή μητέρα του, και δεν πρέπει
να ζηλεύεις τή Μαιρούλα.

—Πως να μη ζηλεύω, διαμαρτύρεται ο Σά-
κης, άφου σ' εκείνη δίνετε όλα τά καινούρ-
για παιχνίδια;

—Κι' αύτό είναι τό σωστό! τού έξηγει ή
μητέρα του. Όσο μεγαλώνεις, τόσο λιγώτε-
ρες απαιτήσεις για παιχνίδια πρέπει νάχεις. Κι'
όταν μεγαλώσης αρκετά, τότε δε θά χρειά-
ζεσαι καθόλου παιχνίδια...

Η ΕΞΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ

Η ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΣΙΛΟΥΕΤΤΑ

ΕΝ μπορούμε να πούμε πως η ανοιξιάτικη σιλουέττα διαφέρει πολύ από την χειμερινή στις γενικές γραμμές. Στις λεπτομέρειες όμως βλέπουμε μερικές διαφορές.

Δύο αντίθετες τάσεις είναι εκείνες που επικρατούν: η γραμμή φουρώ και η εδαζέ γραμμή. Άλλα και στη μία και στην άλλη περίπτωση εκείνο που κυριαρχεί είναι η σιουλπές της σιλουέττας.

Η εδαζέ γραμμή ιδίως για τα καλοκαιρινά φορέματα επιτυγχάνεται όχι μόνον με το φάρδος που παρουσιάζει το ίδιο το φόρεμα, αλλά και με το μισοφόρι που φοριέται κάτω από την τουαλέττα. Γίνεται αυτό το μισοφόρι αρκετά φαρδύ και επί πλέον πλουτίζεται και με βολάν, ώστε να δίνει πράγματι στη φούστα του φορέματος την «ομπλέ» που απαιτεί η μόδα. Φυσικά, η γραμμή φουρώ απαιτεί διαφορετικά «ντεσού» κι έτσι και σ' αυτή την περίπτωση πρέπει να είσθε εφοδιασμένη και με το ένα και με το άλλο είδος μισοφοριού, το έντελως ίσιο αφ' ενός και το πολύ πλούσιο σε ύφασμα ή και σε βολάν, αφ' ετέρου.

Η μόδα, εξ άλλου, χαρίζει στα κορσάκια εξαιρετική άνεση, φαρδύνοντας τους ώμους και σχηματίζοντας ντραπαρίσματα γύρω από το ντεκολτέ. Τα ντραπαρίσματα αυτά επεκτείνονται ακριβώς στους ώμους για να επιτύχουν τη νέα γραμμή. Τα ίδια αυτά κορσάκια συνεχίζονται μάλλον εφαρμοστά όσο προσεγγίζουν στη μέση, υπογραμμίζοντας την αντίθεσι της φαρδιάς φούστας που ακολουθεί.

Χαρακτηριστικό της εποχής είναι και η εμφάνισι στα φορέματα μιας ντραπαριστικής ζώνης, που είναι σαν μια συνέχεια του ντραπαρίσματος, που έχει το κορσάκι.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Η μόδα ευνοεί ιδιαίτερος έφετος τα ανοιξιάτικα επανωφόρια και πρέπει να την ευγνωμονούμε γι' αυτό αφού οι απότομες μεταλλαγές του καιρού τα καθιστούν απαραίτητα.

Τ' ανοιξιάτικα επανωφόρια έχουν κι αυτά μια άνετη γραμμή, που ξεφεύγει έντελως από το σπύρο επανωφόρι. Μολοντί είναι ριχτά, δεν υπερβάλλουν σε φάρδος, σαν να θέλουν να διατηρήσουν μια κάπως διακριτική εμφάνισι.

Το φάρδος αυτό επιτυγχάνεται, τότε με ένα-δυό γκοντέ, τότε με μια κουφωτή πιέτα στην πλάτη, που μερικές φορές συγκρατείται από μια αρκετά ελεύθερη μαρτεγκάλ ή από σουρές που ξεκινάει κάτω από ένα άμπρεσιμάν τετράγωνο ή

στρογγυλό. Το μπροστινό όμως μέρος του επανωφοριού είναι ίσιο. Όσο για το μάκρος, θα δούμε τρούα και επί τα δοξασ, που θα αποτελούν ένα σύνολο με τη φούστα ή το φόρεμα.

Οι γιακάδες σ' αυτά τ' ανοιξιάτικα επανωφόρια αποφεύγουν κάθε ακρότητα. Θα τους βλέπουμε τότε αρκετά εδαζέ γύρω στο λαιμό, και τότε σ' ένα τύπο εδάσπας ανεξάρτητης από το επανωφόρι, ώστε να φορεθώ το επανωφόρι και χωρίς αυτόν.

Τα μανίκια θα είναι ως επί το πλείστον κιμονό, ιδιαίτερος φαρδιά προς τα επάνω, ιδίως όταν πρόκειται για άμπριγιέ επανωφόρι. Άλλα και τα μανίκια με ραφή στους ώμους δε χάνουν την επικαιρότητά τους.

Τα υφάσματα, που θα χρησιμοποιούνται για τ' ανοιξιάτικα επανωφόρια που θα είναι και καλοκαιρινά είναι διάφορα λαινά μονόχρωμα ή σκωτσέζικα και ένας τύπος χονδρού μεταξώτου, που μοιάζει με βαρύ λινό, πολλά λινά, γκρογκράιν και πικέδες.

ΤΟ ΤΑΓΕΡΑΚΙ ΠΑΝΤΟΤΕ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Είπαμε πως τα ταγιέρ θα φορεθούν όλη την άνοιξη και ακόμη και πολλές μέρες του καλοκαιριού. Εκείνο που θα τα χαρακτηρίσει θα είναι η κοντή μπάσκα αφ' ενός και αφ' ετέρου η ελαφρά τοιωμένη μέση πάντα στη θέση της με μια ελαφριά μόνο κλίσι προς τα κάτω στην πλάτη. Η ίδια η πλάτη άλλοτε είναι ίσια και άλλοτε σχηματίζει ένα ελαφρύ μπλουζόν.

Οι σουρές που σχηματίζουν το μπλουζόν που αναφέραμε πάρα πάνω συγκρατούνται είτε με μια στενή ζώνη εφαρμοστή στη ζακέττα, είτε με μια επίσης στενή μαρτεγκάλ.

Τα μανίκια στα ανοιξιάτικα ταγιέρ είναι κανονικά με μανικοκόλλησι στους ώμους ως επί το πλείστον και φοριούνται μακριά ή τρούα-κάρι.

Οι γιακάδες είναι και κλασσικοί και στον τύπο σημίζε, που επιτρέπει να φοριούνται τότε ανοικτοί τότε κλειστοί. Συγχρόνως όμως, όσο και να φαίνεται παράξενο, θα ιδούμε και ψηλούς γιακάδες όπως επίσης ζακέτες χωρίς διάλογο γιακά.

Ένα ταγιέρκι τελευταίας μόδας θα είναι ο τύπος «Καρακό». Έχει πολύ κοντή βέστα ριχτή ή με μπάσκα, αλλά κι' αυτή εδαζέ με μαρτεγκάλ εφαρμοστή στη βέστα ή με μια ζώνη λίγο κάτω από την μέση που συγκεντρώνει τις σουρές. Ο λαιμός στα «καράκό» είναι εδαζέ, απαραίτητο δε στέλλισμα της βέστας είναι οι εξωτερικές τσέτες εκατέρωθεν του ανοίγματος και τοποθετημένες κάπως ψηλά σχεδόν κάτω από τους ώμους.

ΤΑ ΒΑΜΒΑΚΕΡΑ ΚΥΡΙΑΡΧΟΥΝ

Τα βαμβάκερα υφάσματα κυριαρχούν απ' άκρου εις άκρον σε κάθε φόρεμα, ακόμη και σε τουαλέττες. Τα βλέπουμε σε λογιών λογιών υφάνσεις και σχηματίζουν διάφορα σχέδια σκωτσέζικα, καντογιέ, πιέ-ντέ-πουλ και άλλα. Άλλα ως μη ξεχνούμε και δύο ακόμη υφάσματα που φοριούνται πολύ, το βαμβάκερο σαγτούν και το βαμβάκερο σατέν.

Η ποικιλία, όμως, δεν περιορίζεται μόνο στα είδη υφάνσεως, αλλά επεκτείνεται και στους χρωματισμούς.

Βλέπουμε μονόχρωμα υφάσματα σε όλους τους τόνους της μόδας, από τους ανοικτότερους ως τους πιο σκούρους. Βλέπουμε άλλα σε πολύποικιλους συνδυασμούς χρωμάτων, τόσο στα σκωτσέζικα όσο και στα φασονέ ή τα έμπριμε βαμβάκερα.

Θα δούμε πολλές άναμιξεις κίτρινου με μπέζ, ροζ με γκρι, μπλε με άσπρο, καφέ με κίτρινο, μαρόν με γκρι και άλλα.

Είναι πολύ της μόδας, εξ άλλου, το κόκκινο χρώμα σε όλες τις δυνατές αποχρώσεις ανάμεσα στις οποίες την πρώτη θέση έχει το ροζ. Θα το δούμε ιδιαίτερος σε ψαθωτά υφάσματα σε συνδυασμούς

1) Λινό φορεματάκι πρωινό με νωμίτη και χωρίς γιακά. Γαζιά με άραιες βελονιές γαρνίρουν τον νωμίτη και το κουμπωμα. 2) Επίσης από λινό με μια πιά στο κουμπωμα και άλλη μια που σχηματίζει την μαρτεγκάλ που κουμπώνει στα πλάγια. 3) Άμπριγιέ τουαλέττα από σαντόν μονόκόμματη ελαφρώς εφαρμοστή στη μέση.

ανοικτών και σκούρων χρωμάτων. Τα φασονέ βαμβάκερα θα χρησιμοποιηθούν επίσης πολύ για καθημερινά επανωφοράκια για καλοκαιρινά ταγιέρ και σύνολα.

ΕΥΘΥΓΡΑΜΜΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ

Καθώς είπαμε, μια από τις κοψιές της μόδας είναι η ευθύγραμμη, που παρουσιάζεται στον τύπο της ρόμπ-φουρώ.

Δε βλέπουμε όμως αυτή την κοψιή μόνο σε άμπριγιέ τουαλέττες, αλλά και σε κάθε είδος φόρεμα, πρωινό ή απογευματινό και άργότερα θα την δούμε και στις χαριτωμένες τουαλέττες, που θα εμφανιστούν στις πλάς, όταν το καλοκαίρι διαδεχθή την άνοιξη.

Η γραμμή φουρώ εμφανίζεται άλλοτε μονόκόμματη, από την άρχη του κορσάκι ως το τέλος της φούστας, χωρίς καμιά διακοπή στη μέση παρά μόνον εκείνη που σχηματίζουν οι πένες, που είναι τοποθετημένες σ' αυτή τη θέση. Άλτες φορμάρον διακριτικά τη μέση.

Μερικές φορές σ' αυτή τη γραμμή φουρώ βλέπουμε μια ντεκούπ, που φαρμαρτάνει στα δύο πλάγια του μπροστινού μέρους του κορσάκι τη γραμμή του σώματος, συνεχίζοντας στη φούστα, μεταβάλλοντας στα μισά τω, γοφών τη γραμμή από κάθετη σε οριζόντια. Έτσι, σ' αυτό το σημείο, μπορούμε να σχηματίσουμε και τσέπες κοφτές.

Η γραμμή φουρώ, εξ άλλου, διατηρώντας την βασική της κοψιή, που είναι η ευθύγραμμη, επιδέχεται μερικές προσθήκες και παραλλαγές, ενώ το μπροστινό φύλλο του φορέματος εξακολουθεί να είναι τελείως μονόκόμματο. Μια ζώνη περιβάλλει πίσω τη μέση και κουμπώνει μπροστά.

Μια σχετική προς τη ζώνη επανάληψι, είναι η πιά, που βγαίνει μπροστά, μέσα από το στρογγυλό και κάπως ευρύχωρο ανοίγμα του λαιμού, για να κουμπώσει πάνω σε τρία κουμπιά στη μέση του κορσάκι.

Στη γραμμή φουρώ θα κατατάξουμε ακόμη και μια τουαλέττα, της οποίας η ευθύγραμμη μπορεί να διακόπτεται στη μέση από μια ζώνη δλοτρίγυρα, ενώ το κορσάκι πάνω απ' αυτήν, καταλήγει άνετα εφαρμοστό με δυό ή τρείς μόνο πένες.

Σε κάθε μια απ' αυτές τις κοψιές, μπορούμε να εφαρμόσουμε ένα διαφορετικό τύπο μανικιών.

Η κανονική μανικοκόλλησι με τρούα-κάρι μάκρος και ρεβεράκι ή κοψιή ζαπονέ, που το ίδιο το ζαπονέ, με μια ελαφρά κλίσι, σχηματίζει μανικάκι. Όσο προχωρεί όμως η εποχή, τα μανίκια θα φύγουν έντελως και τα μπράτσα θ' αφεθούν ελεύθερα.

Στην κοψιή-φουρώ, που προορίζεται για καθημερινά φορεματάκια, ένα πολύ ωδάτο γαρνίρισμα θα είναι και φέτος τα γαζιά σε άραιες βελονιές και πολλές φορές σε διαφορετικό χρώμα από το χρώμα του φορέματος.

ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ „ΕΒΑΖΕ“

Οι κας' αυτό απογευματινές τουαλέττες της εποχής, κλεινουν υπέρ της εβαζέ κοψιή.

Είναι η κοψιή, που συγκεντρώνει τις περισσότερες προτιμήσεις για κάθε τουαλέττα που γίνεται από ανάλαφρο ύφασμα. Γιατί είναι γνωστό, ότι όλα τ' ανάλαφρα υφάσματα αδεικνύονται πιο πολύ με αυτή τη γραμμή.

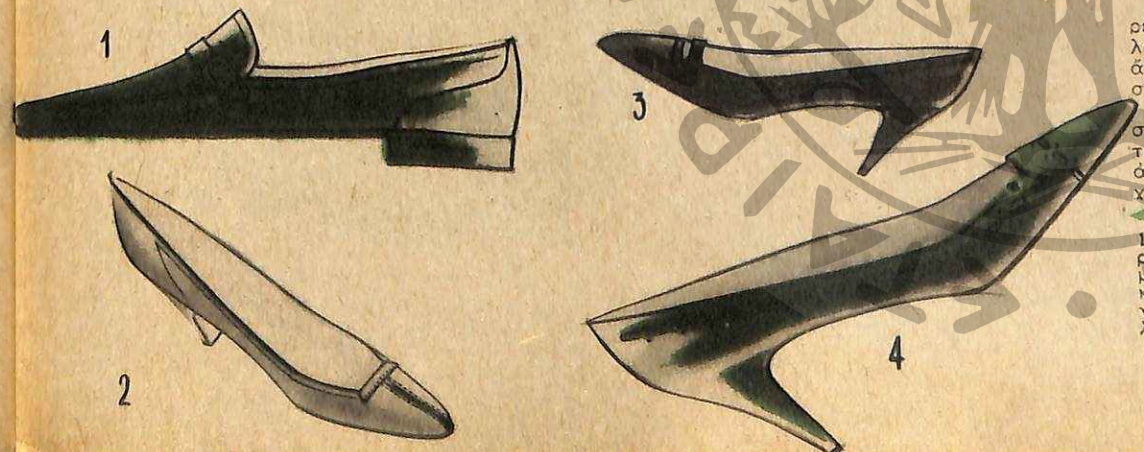
Θα επικρατήσει ιδιαίτερος η μουσλίνα και κοντά σ' αυτήν οι διάφοροι τύποι των δογκαντζά, σε μονόχρωμους ή σπαμπάτους χρωματισμούς, αλλά και τα βαμβάκερα σατέν, γιατί κι' αυτά ταιριάζουν με την εβαζέ γραμμή.

Σ' αυτές τις τουαλέττες, τα κορσάκια, ανάλογα με το είδος του υφάσματος, νίνονται είτε ελαφρώς εφαρμοστά με πένες, που περιορίζουν το φάρδος στη γραμμή της μέσης, είτε με κάποια «ομπλέ», που επιτυγχάνεται με διάφορα ντραπαρίσματα.

Είναι επίσης πολύ της μόδας τα ντραπαρίσματα γύρω στο λαιμό, είτε αν έχη στρογγυλό, είτε αν έχη μυτερό ανοίγμα, αλλά πολλές φορές, τα ντραπέ γίνονται και διαγώνια, ξεφεύγοντας από

1) Φορεματάκι πρωινό ή για τις πρώτες απογευματινές ώρες από τουλί έμπριμε. 2) Μια ντραπαριστή ζώνη στο χρώμα των λαιμούδων του εμπριμε σταλίζει πολύ κοκκίτια αυτή την άμπριγιέ τουαλέττα. 3) Ρομπ-φουρώ από αλπακά που συνοδεύεται από όμοιομορφο ντεκαρό. 4) Κι' άλλο έμπριμε με πολύ φαρδιά φούστα. 5) Πολύ κοψιή τουαλέττα από φάν. Μικρές πιέτες σκηματίζουν ντραπέ στο ανοίγμα του λαιμού.

1) Ένα μοντέρνο είδος μοκασέν περιπάτου. 2) Τροτέν: Γόβα με ραφή μπροστά και γαρνίρισμα από δέρμα. Τακούνι μέτριο. 3) Γόβα με ψηλό τακούνι και μικρή μπράετα χαμηλή. 4) Έντελως ανοικτή γόβα γαρνιρισμένη με βελονιές από το ίδιο δέρμα.

Αλλά, κοντά στα μεγάλα καπέλλα, θα βλέπουμε και μικρές φόρμες, ιδίως σε σχήματα κλός ή τόκας. Αυτά τα τελευταία θα έχουν μια κλίση προς τα επάνω.

Ας μη ξεχάσουμε να τονίσουμε κι' εδώ τη μόδα των συνδυασμών στα διάφορα εξαρτήματα, που θα ακολουθούν την τουαλέττα. Λ. χ. τα νάντια, την τσάντα, το γαρνίρισμα στα καπέλλα, τα υποδήματα.

ΑΝΘΙΣΙΑΤΙΜΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

Αφού μιλήσαμε για υποδήματα, ας δούμε ποια είναι η τελευταία λέξη της μόδας πάνω σ' αυτά.

Με τις πρώτες χαριτωμένες ημέρες του καλοκαιριού, θα κάνουν την εμφάνισή τους οι γόβες. Η μόδα τις θέλει αρκετά μυτερές, με πολύ κοντό το πρόσωπο. Πότε πιο ιτεκολετή, πότε πιο κλειστές και πότε με μπαρμπότ. Θα τις δούμε σε όλα τα χρώματα, γαρνιρισμένες με τρυπίτσες ή έντελως σκέτες, για την κατασκευή τους δε θα χρησιμοποιούνται δερμάτα γκλασέ και σουέντ.

Για υποδήματα περιπάτου τα μοκασέν κρατούν τα σκήπτρα.

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Η πραγματική χαρά για τις μητέρες, μαζί με την άφιξη της άνοιξης, είναι η ανανέωση της γκαρνταρόμπας των παιδιών τους.

Είναι κάτι που τις ξαναγεμίζει κι' αυτές τις ίδιες, τις κάνει να ξαναγίνονται παιδιά και να τους φαίνεται πως υνούν τις κούκλες τους. Με τη διαφορά πως αυτή τη φορά, πρόκειται για ζωντανές κούκλες, κούκλες που τους είναι αγαπητές και τις παρακολουθούν με τόση τρυφερότητα στην εξέλιξή τους.

Ας δούμε, λοιπόν, πως θα εκμεταλλευτούμε καλύτερα τη μόδα, για να ντύσουμε όσο μπορούμε πιο νόστιμα τις αγαπημένες αυτές κούκλτσες. Τώρα πια η εποχή μας επιτρέπει να χρησιμοποιήσουμε καλοκαιρινά υφάσματα, ά, όμως και από τα φραχνούφανα. Τα

βουαλάζ, οι ποπλάνες, τα ήμιλινα και τα πολύ λεπτά λαινάζ, είναι τα πιο κατάλληλα για να μην υπάρχουν φόβοι κρουολογήματος.

Τα μπαρμπότ όμως μπορούν να μείνουν ελεύθερα, για να εγχαρινάσουμε τα κοντά μανικάκια, που με μια στενή φάσα για τελείωμα, επιτυγχάνουν να σχηματίζουν στα μανικάκια τις χαριτωμένες φουσκίτσες.

Τα περισσότερα παιδικά φουστανάκια, έχουν νωμίτη στα κορσά, που τοποθετείται σε διάφορα σχήματα.

Οι βελονίες, που είναι γνωστές ως «σφηκοφωληές», στολίζουν και τους μπουσπούς και τις φουστίτσες κι' έτσι σ' αυτές τις τελευταίες βοηθούν για να δοθεί το απαιτούμενο φάρδος, που θέλει η παιδική ηλικία.

Εδώ θα παίξει ιδιαίτερο ρόλο η εμπνευσί σας, για να παρουσιάσετε κάποια ποικιλία στον τρόπο της τοποθέτησης της βελονιάς, σχηματίζοντας διάφορα σχέδια. Με την ίδια βελονιά θα τελειώσετε και τα μανικάκια, πράγμα που θα συντελέσει στο να δώση μια ιδιαίτερη χάρη στο παιδικό φουστανάκι. Δηλαδή αντικαθιστούμε τη φάσα με τη βελονιά της «σφηκοφωληάς», που πετυχαίνει κι' εδώ να συγκεντρώση τις σουρίτσες των μανικιών.

Το κομψόμα σ' αυτά τα φουστανάκια, γίνεται μπροστά ή πίσω με τρία ή τέσσερα κουμπάκια κατά μήκος του νωμίτη.

Γύρω από το λαιμό, αυτά τα φορεματάκια έχουν συνήθως ένα κατεβαστό γιακαδάκι στρογγυλό, που κι' αυτό μπορεί να ποικίλλεται με μια βελονιά ή να καταλήγει σε φετονάκι.

Σ' αυτό τον τύπο των φορεμάτων, χρησιμοποιούμε υφάσματα μάλλον μονόχρωμα, σε απαλές αποχρώσεις ή και ολόλευκα.

Αν όμως προτιμήσετε υφάσματα ριγέ ή καντριγιέ, τότε φυσικά θα αποφύγετε το γαρνίρισμα με σφηκοφωληά. Θα το αντικαταστήσετε με μια διαφορετική τοποθέτησι του ριγέ ή καντριγιέ υφάσματος, έτσι που να κόβη τη μονοτονία και συγχρόνως να στολίζει.

Και ολόκληρο το νωμίτη μπορείτε να σχηματίσετε, τοποθετώντας διαφορετικά το υφάσμα ή βάζετε φάσα στο άνοιγμα του λαιμού, στα μανικάκια κ. ο. κ.

1) Φορεματάκι από το νέο καρρεδάτο υφάσμα «μπομπλαίν» με φουστίτσα φαρδούλη και το κορσάκι γαρνιρισμένο με μπάντες ενκρουστέ. 2) Ντέ-πιές με βέστα εφάρμοστη και πλισσεδωτή φουστίτσα. 3) Ένα «μπιά» από πικέ γαρνίρει το καρρεδάτο αυτό φορεματάκι. 4) Κορσάκι μπουφάν και φουστίτσα με κουφό-πιέτες χαρακτηρίζουν το σκωτσέζικο αυτό φορεματάκι.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ

Αλλά δεν έχουμε να σκεφτούμε μόνο τα κοριτσάκια μας, θέλουν και τ' αγοράκια την ανάλογη φροντίδα για το ντύσιμό τους.

Από τα πιο χαριτωμένα και πιο πρακτικά κοστούμια, την εποχή αυτή, για μικρά αγοράκια, είναι οι μπαρμπότ. που μπορούμε να τις κάμουμε, χρησιμοποιώντας τα ίδια ακριβώς υφάσματα, που χρησιμοποιούμε για τα κοριτσάκια.

Το γαρνίρισμα με «σφηκοφωληές» παίζει κι' εδώ μεγάλο ρόλο και προσδίδει ιδιαίτερη χάρη στη μπαρμπότ.

Μπορείτε με αυτό το γαρνίρισμα να επιτύχετε κάτι έντελως διαφορετικό από το φουστανάκι της μικρούλας. Π. χ. το μπουστάκι της μπαρμπότ, αντί για νωμίτη, θα έχει δυο έπωλέτες και στο σημείο αυτό θα ενώνεται η βελονιά που θα σχηματίζει τις σουρίτσες στο ίδιο το μπουστάκι.

Αυτές οι σουρίτσες, με την ίδια σφηκοφωληά, θα συγκεντρώνονται στη μεσούλα και θα συγκρατούν και τη φουφουλίτσα, που αποτελεί το κάτω μέρος της μπαρμπότ.

Αν προτιμήσετε ένα καντριγιέ υφάσμα, τότε θα διαλέξετε μια απλούστερη κούμπ.

Ένα πλαστρόνακι μπορεί να στολίζει το μπουστάκι με το καντριγιέ τοποθετημένο διαγώνια και τέσσερα κουμπάκια το στολίζουν στα δύο πλάγια, καθώς και άλλα δύο ως συνέχεια πάνω στη ζωνίτσα από το ίδιο υφάσμα, που ενώνει το μπουστάκι με τη φουφουλίτσα.

Και στις μπαρμπότ τα κοντά μανικάκια σχηματίζουν φουσκίτσες και τόσο ή φασίπσα που τα τελειώνει, όσο και το στρογγυλό κατεβαστό γιακαδάκι, μπορούν να είναι λευκά ή από πικέ ή από λινό ή από βατιστούλα.

Άλλο χαριτωμένο γαρνίρισμα για μια μονόχρωμη μπαρμπότ του μικρού σας, είναι τα σειρητάκια με κεντητά σχεδιάκια σε διάφορα χρώματα, που μπορούν να χρησιμεύσουν για να γαρνίρετε το γιακαδάκι και τα μανικάκια μ' ένα τελείωμα, αν έχουν φουσκίτσες ή με ρεδεράκια, αν είναι ίσια.

ΤΟΥΑΛΕΤΤΙΤΣΕΣ

Ας δούμε τώρα μερικά σχεδιάκια για τις κοπελίτσες, που δεν είναι πια μικρά παιδιά, αλλά ούτε και σε ηλικία που να μην έχουν λιγάκι τα γούστα τους. Μιλάμε, δηλαδή, για την ηλικία των 7—8 χρόνων.

Ένα χαριτωμένο υφάσμα για την άνοιξη, είναι το «μπομπλαίν» που είναι ένας πολύ πετυχημένος συνδυασμός μεταξιού και μαλλιού ή μεταξιού και βαμβάκιου.

Θα το δούμε σε καντριγιέ σχέδια και σε σκωτσέζικα με ωραιότατους συνδυασμούς χρωμάτων.

Αυτό το υφάσμα μπορεί να χρησιμοποιηθεί τόσο για ολόκληρα φορεματάκια μονοκόμματα, όσο και για χαριτωμένα ντέ-πιές, που δεν είναι μόνο της μόδας για τους μεγάλους, αλλά και για τα παιδιά.

Ένα τέτοιο ντέ-πιές για κοπελίτσα οκτώ χρόνων, θα αποτελεστεί από μια φουστίτσα όλη πλισσεδωτή, με κουφωτές πιέτες και από πάνω ο μπουσπούς είναι ίσιος και μάλιστα λίγο εφάρμοστος. Το συμπλήρωμα είναι μια κοντή βέστα, σε κούμπ ζαпонέ, που ξεπερνά μόλις τη μέση με πολύ ελαφροειά εφάρμοση. Δυο ντε-κουμπ εκατέρωθεν του κομψώματος, συνεχίζονται στην κλίση του ζαпонέ και κάτω ολοτόνισα. Έτσι τα πλάγια της μικρής βέστας, μπορούν να χρησιμοποιήσουν το υφάσμα σε διαγώνια τοποθέτησι. Το κομψόμα της βέστας γίνεται με μια σειρά κρουμπιά και πάνω ο λαιμός ανεβαίνει ως τη ρίζα κι' έχει για ανοιξιάτικη νότα ένα μικρό λευκό γιακαδάκι.

Στον ίδιο τύπο έχουμε άλλο ένα ντέ-πιές, που έχει πλισσεδωτή φουστίτσα και αντί μπροστού, έχει μια καζάκα πολύ κοντή με ελαφρά κλίση στη μέση. Αυτή η καζάκα γίνεται χωρίς μανίκια, αλλά έχει τους ώμους αρκετά κατεβατούς. Έτσι, που με τη βοή-

1) Φορεματάκι, που μπορεί να γίνει από ήμιλινο, ποπλίνα ή και λεπτό λαινάζ. Ένα άμπισμάν με σφηκοφωληές γαρνίρει τον μπουσπού. 2) Μπαρμπότ γι' αγοράκι 2—3 χρόνων. 3) Κι' άλλη μπαρμπότ με σταυρωτό κορσάκι και γυριστό γιακαδάκι. 4) Φορεματάκι για κοριτσάκι 3—4 χρόνων από καρρεδάτο λαινάζ ή ποπλίνα. 5) Λινό φορεματάκι με άμπισμάν για κοπελίτσα 3—4 χρόνων. 6) Καρρεδάτο κοστούμι γι' αγοράκι τριών χρόνων.

θεια μιας μικρής φάσας από άσπρο πικέ, να σχηματίζονται μανικάκια πολύ κοντά. Μια φάσα στενή επίσης από πικέ, γαρνίρει ολοτόνισα την καζάκα κάτω από το λαιμό. Δηλαδή σχηματίζει ένα είδος όβελ νωμίτη, ενώ η καζάκα τελειώνει με μικρό κατεβαστό γιακαδάκι από το ίδιο το υφάσμα της καζάκας.

ΜΟΝΟΚΟΜΜΑΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑΚΙΑ

Ας δούμε τώρα και τα μονοκόμματα φορεματάκια της εποχής, που γίνονται από σκωτσέζικα «μπομπλαίν».

Αν θέλουμε να προτιμήσουμε ένα σπορτίφ τύπο, θα κάμουμε το κορσάκι ελαφρώς μπουφάν ολοτόνισα στη μέση και θα το κομψώσουμε πάνω σε μια φάσα, που γίνεται με το σκωτσέζικο τοποθετημένο ορθογώνια ή διαγώνια. Ο λαιμός θα τελειώνη μ' ένα διπλό γιακαδάκι κατεβαστό, το ένα από το σκωτσέζικο υφάσμα, το άλλο από λευκό πικέ. Δυο τσεπάκια με καπάκια και κουμπιά, στολίζουν το επάνω μέρος του κορσάκι, τα δε μανικάκια είναι κοντά με τελείωμα μια στενή φάσα από λευκό πικέ.

Η φουστίτσα του φορέματος σχηματίζει φαρδιές ελεύθερες κουφωτές πιέτες, δυο μπροστά και δυο πίσω και δυο στα πλάγια. Στις δυο υποστινές, τοποθετούμε λίγο μεγαλύτερες τσέπες από του κορσάκι, με καπάκια κι' αυτές και κουμπιά.

Αυτά τα μοντελάκια που σας περιγράψαμε, είναι η τελευταία λέξη της παιδικής ανοιξιάτικης μόδας, αλλά μπορείτε να προσθέσετε και το δικό σας ατομικό γούστο, έχοντας αυτές τις βάσεις. ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Το τυχοδιώκτη της Αλάσκας

Ο ΤΑΝ ο Βικ Λίμπερ διακρίνει το χωριό των Έσκιμωών, σκέφτηκε πως ήταν το ωραιότερο θέαμα που είχε δει ποτέ του... Όχι γιατί είχαν καμιά ιδιαίτερη ομορφιά τα μικρά εϊγκλούς, που μόλις ξεχώριζαν μέσα απ' τα χιόνια. Άλλα γιατί ήταν η σωτηρία του.

Είχε αναγκαστεί να φύγει κρυφά προς το βορρά, μ' ένα κλειμένο έλκυθρο, για να μη τον πιάσουν για το φόνο κάποιου φίλου του, που τον είχε μαχαίρωσει πάνω σ' ένα καυγά. Καθώς διέσχιζε τις παγωμένες εκτάσεις της Αλάσκας, του είχαν επιτεθεί λύκοι κι είχαν κατασπαράξει τα σκυλιά του. Μόλις και μετά βίας είχε κατορθώσει να γλυτώσει ο ίδιος.

Τρεις μέρες τώρα προχωρούσε, χωρίς να ξέρη προς τα πού πήγαινε, νηστικός και κουρασμένος. Αυτή ήταν η χειρότερη περιπέτεια που του είχε τύχει στη σκληρή τυχοδιωκτική ζωή του... Με κλονισμένα βήματα διευθύνθηκε προς τις καλύβες των Έσκιμωών. Μά, πριν φτάση στην πρώτη απ' αυτές, οι δυνάμεις του τον εγκατέλειψαν και σωριάστηκε χάρω ανείσθητος...

Όταν συνήλασε, βρισκόταν ξεπλωμένος πάνω σ' ένα τομάρι αρκούδας, μέσα σ' ένα εϊγκλό. Ένας Έσκιμώος με άσπρα μαλλιά και ρυτιδωμένο πρόσωπο έσκυβε πάνω του.

— Δέν πιστεύουμε πως θα ζηνήσης ποτέ... του είπε χαμογελώντας. Όταν σέ βρήκαμε, ήσουν ακίνητος και παγωμένος... Είμαι ο Έρκου ο άρχηγος της φυλής, και σε πήρα στο σπίτι μου μήπως και μπορέσω να σε σώσω... Εσύ όμως είσαι γερός και βάσταξες.

Ο Βικ άνασχηκώθηκε με κόπο κι' ευχαρίστησε το γέρο. Το κορμί του ήταν ακόμη μούδιασμένο, μα η ζέστη, και προπάντων το μπουκάλι με το ούισκι που είχε στην τσέπη του, τον βοήθησαν να συνέλθει τελείως.

Με τις λίγες λέξεις που ήξερε απ' τη διάλεκτο των Έσκιμωών, εξήγησε στο φύλαρχο πως είχε χαθεί κυνηγώντας αλεπούδες, και τον παρακάλεσε να τον φιλοξενήσει για λίγο καιρό.

Μπορείς να μείνεις μαζί μας όσο θέλεις, απάντησε εκείνος. Άν και τα σημάδια δείχνουν πως θάχουμε πολύ βαρύ χειμώνα φέτος, πάντα κάτι θα βρεθεί και για σένα.

Πέρασε έτσι μια βδομάδα. Ο Βικ έμενε στο εϊγκλό του γερο-Έρκου κι' είχε κατορθώσει να κερδίσει όχι μόνο την εμπιστοσύνη αλλά και την καρδιά της κόρης του, της μικρής Άγκαλι. Ήταν μόλις 15 χρονών αυτή, αλλά σωστή γυναίκα. Μια γλυκεία έκφραση φώτιζε πάντα τα μεγάλα λοξά μάτια της και τα μαύρα της μαλλιά, χωρισμένα στη μέση, έκαναν μια όμορφη αντίθεση με τα κατάσπρα δόντια της.

Τα άχαρα ρούχα της — σακκάκι και παντελόνι από δέρμα φώκιας — δέν μπορούσαν να κρύψουν το άνδρικό του λυγροτό νεανικό κορμίο της. Οι γεμάτες αφοσίωση περιποιήσεις της στο Βικ, οι ματιές που τον τρυπάρχιζε και το χαμόγελο που μισάνοιγε τα χείλη της μόλις τον έβλεπε, πρόδιδαν την αγάπη της. Μα εκείνος έμενε τελείως αδιάφορος, σαν να μην είχε καταλάβει τίποτα.

Ήξερε πως η Άγκαλι ήταν αρραβωνιασμένη από 10 χρονών, σύμφωνα με τις συνήθειες των Έσκιμωών, με κάποιο νέο της φυλής της. Και δέν ήθελε να δημιουργήσει φασαρίες... Παρ' όλ' αυτά, ο Ίτουμά, ο αρραβωνιαστικός της κοπέλλας, τον κύτταζε πάντα δύσπιστα και έχθρικά.

Ο χειμώνας όλο και πλησιάζει. Το κρύο είχε γίνει ανυπόφορο για

— Είναι τα λεφτά που πήραμε, πουλώντας τα τομάρια από τις αλεπούδες... του εξήγησε.

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

το Βικ, που ήταν ασυνήθιστος στη σκληρή ζωή των παιδιών της Αλάσκας. Θάχε φύγει χίλιες φορές, αν δέ φοβότανε μήπως χαθεί και πάλι.

— Είναι τα λεφτά που πήραμε πέρσι πουλώντας τα τομάρια απ' τις αλεπούδες που είχαμε σκοτώσει, του εξήγησε ο άρχηγος, βλέποντας την έκπληξή του. Μεθαύριο θα τα δώσεις για ν' αγοράσουμε μερικούς ταρανδούς, γιατί το κυνήγι δέν πήγε καλά αυτό το χρόνο κι' ολοκληρή η φυλή κινδυνεύει να χαθεί απ' την πείνα και το κρύο.

Μα ο Βικ δέν άκουγε αυτές τις εξηγήσεις του. Τα λεφτά που άπλωναν μπροστά στα μάτια του, τον μαγνητίζανε. Άν κατάφεραν να τα βάλει στο χέρι, θα περνούσε κάμποσα χρόνια ξεγνοιαστό, χωρίς σκοτούρες!

Έπρεπε οπωσδήποτε να τα κλέψει! Μα πως θάφευγε ύστερα; Και πως θα κατόρθωνε να φτάση ως το Φαίρμπαϊν χωρίς πυξίδα;

Σαφηνά, τα μάτια του αστράφανε. Θάπαινε μαζί του τόν Άγκαλι, που ήξερε να βρίσκει το δρόμο μέσ' στην παγωμένη έρημο από τ' άστερία, τον άνεμο και τα ζώα που συναντούσε. Αυτή θα τον οδηγούσε ως την πολιτεία. Κι' όταν φτάνανε εκεί, θα φρόντιζε να την ξεφορτωθεί! Έπρεπε όμως να βισσθή...

Εκείνη τη νύχτα, ενώ όλοι κοιμόντουσαν, ο Βικ σύρθηκε με προσοχή μέχρι το στρώμα της μικρής Έσκιμώας και την ύπνησε, προσέχοντας μη την τρομάξει. Δέν ένοιωσε τίποτα γι' αυτήν. Μά, όταν ξεπλώσε δίπλα της, τον κυριέψε ο έρωτας.

Γέμισε φίλια τα χείλη της που τρέμανε, και την έσφιξε στην άγκαλιά του χωρίς να βρή καμιά αντίσταση κι' έμερους της.

Κι' ενώ η Άγκαλι, ζαλισμένη ακόμα απ' το ερωτικό μεθύσι, έκρυβε το κεφάλι της στο στήθος του, αυτός άρχισε να της εξηγεί το σχέδιό του. Δέν της είπε, βέβαια, πως είχε σκοπό να την παρατήσει μόλις θάφτανε στον προορισμό του.

Της είπε πως, αν έμενε λίγο καιρό ακόμη με τους Έσκιμώους, θα πέθαινε.

Άπλωσε μπροστά στα έκθαμβά μάτια της γοητευτικές εικόνες απ' τη ζωή που θα περνούσανε μαζί σ' έναν όμορφο τόπο, όπου δέν θάταν αναγκασμένη ν' αντιμετωπίσει κάθε τόσο κινδύνους και σκληρούς κόπους. Της μίλησε για την αγάπη που τον έδενε μαζί της... Και, πριν ξημερώσει, είχε πιά νικήσει όλους τους δισταγμούς της.

Σέ λίγο, τυλιγμένοι κι' οι δύο με ζεστές γούνες, τρέχανε με το έλκυθρο του πατέρα της προς το Φαίρμπαϊν. Εκείνη οδηγούσε τα σκυλιά, ενώ ο Βικ έσφιγγε στα χέρια του τη σιδερένια κασετίνα...

Δέν είχαν κάνει ούτε τρία μίλια, όταν άκουσαν πίσω τους ποδοβολήτα και φωνές.

Οι Έσκιμώοι είχαν ανακαλύψει την κλοπή και τους κυνηγούσανε, με γρήγορα έλκυθρα που τα σέρνανε ταρανδοί! Ήταν άδύνατο να ξεφύγουν...

Τους πλησιάζανε από στιγμή σε στιγμή. Είχαν φτάσει κι' όλος τόσο κοντά τους, που φαινότανε καθαρά το πρώτο έλκυθρο με τόν Έρκου και την Ίτουμά.

Η Άγκαλι τράβηξε τα λουριά κι' ανάγκασε τα σκυλιά να στρίψουνε δεξιά.

Θα περάσουμε πάνω απ' τη λίμνη, εξήγησε στο Βικ. Εκεί ο πάγος είναι γεμάτος ραγίσματα, και θα φοβηθούν να μας ακολουθήσουν. Μόνον ο

Πραγματικά, οι Έσκιμώοι σταμάτησαν. Ο πατέρας κι' ο άρραβωνιαστικός της κοπέλλας εξακολούθησαν αδιάταχτα το κυνήγι.

— Φύγε, άγαπημένε μου! φώναξε η Άγκαλι πηδώντας απ' το έλκυθρο. Εγώ θα προσπαθήσω να τους άρποήσω όσο μπορώ!

Μά, την ίδια στιγμή, άκούστηκε ένα δυνατό, άπαισιό τριέμο. Ο πάγος υποχώρησε κάτω απ' τα πόδια των σκυλιών, που πέσανε στην τρύπα, παρασύροντας μαζί τους και το Βικ. Ο τυχοδιώκτης χάθηκε μέσ' στο παγωμένο νερό, πριν προλάβει καν ν' αφαινή.

Με το τίναγμα, η κασετίνα ξεφύγε απ' τη γοητευτική γυναίκα που τον περιέμενε εκεί πάνω, στο διαμέρισμα του Πορτίλο, πίσω απ' το κέντρο. Ο πυρετός που τον έκαιγε μεταδινότανε και στα χέρια του, κάνοντας πιά γρήγορο το ρυθμό του ταγκό.

Οι πελάτες κάθονταν σέ μαύρα τραπέζια, ώσειδη και γυαλιστερά, γύρω απ' τη μεγάλη πίστα του χορού. Μερικοί στέκονταν όρθιοι μπροστά στο μπαγκό του μπάρ, στην έλλη άκρη της σάλλας, πολύ μακριά απ' την εξέδρα της ορχήστρας, όπου βρισκόταν τώρα μόνος ο Μπύρκε.

Το κέντρο ήταν άπείραστο. Οι άπλικες τών τοίχων δέν φάνεανε για να τ' φωτίσουν ως το ταβάνι κι' άφιναν το πατάρι του σ' ένα γλυκό, κιτρινωπό ήμφως. Τα σιδερένια κάγκελλα που τ'ο τριγυρίζανε, κάνανε όλο το γύρο των πρασινοβαμμένων τοίχων. Εκεί πάνω βρισκόταν κι' ο γέρο-Ζελάπε, άνάμεσα στους χρωματιστούς προβολείς του, έτοιμος να ρίξει το φως τους στα «νούμερα» που θα βγαίνανε σέ λίγο. Ο Μπύρ-

ΜΠΟΜΠ ΦΩΚΝΕΡ

Συγκλονιστικό άστυνομικό μυθιστόρημα υπό Φρέντ Κόλμαν

ΠΑΙΝΙΔΙΑ ΜΕ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Τετάρτη, 6 Ίουνίου, ώρα 10 το βράδυ.

Ο ΠΩΣ πάντα, ο πιανίστας Μπύρκε τελείωσε με μια «γκάμα» το «Ρόδο του Μεξικάλι». Καθώς το άριστερό χέρι του χτυπούσε γρήγορα τα πλήκτρα, έρριξε μια γρήγορη ματιά στο ρολόι του. Μερικά λεπτά ακόμα!...

Έπαιξε τις τελευταίες νότες πιά δυνατά, πατώντας το ποντάλι του πιάνου. Ωστόσο, οι πελάτες του κέντρου δέν τολμήσαν να τον χειροκροτήσουν, γιατί δέν ήταν βέβαιοι αν είχε τελειώσει...

Η Γκρέτχεν του είχε πη:

«Όχι, όχι, αγάπη μου, μην έρθης στην κάμαρά μου πριν από τις 10 και τέταρτο. Έχω πολλή δουλειά ως τότε... Ύστερα, είναι κι' ο Φράνκ! Πρέπει να περάση ή ώρα, για να νάμαστε πιά απόλυτως βέβαιοι πως δέν πρόκειται να γυρίση άπόψε. Δέν υπάρχει λόγος να διακινδυνεύουμε. Είναι τόσο ζηλιάρης ο άντρας μου!...»

Η Γκρέτχεν ήταν η γυναίκα του Φράνκ Πορτίλο, του ιδιοκτήτη του κέντρου, «Αμερικανό, γεμάνικης καταγωγής. Είχε γίνει φιλενάδα του Μπύρκε εδώ και οχτώ μέρες.

Ο πιανίστας έρριξε άλλη μια ματιά στο ρολόι του, καθώς έπαιζε ένα νουσταλγικό ταγκό. Συγχρόνως συλλογιζότανε πως η Γκρέτχεν δέν ήξερε καθόλου το χαρακτήρα του άντρός της. Ζηλιάρης ο Πορτίλο; Όχι δα! Τίποτα απ' τη συμπεριφορά του δέν το δείχνει...

Ωστόσο, ο άλλος συλλογισμός της Γκρέτχεν ήταν σωστός: Τα «νούμερα» του κέντρου άρχιζαν πάντα στις 10 και τέταρτο. Άν λοιπόν επρόκειτο να γυρίση το βράδυ εκείνο ο Φράνκ, θα φρόντιζε να νάει εκεί ως τότε, για να τα παρουσιάσει ο ίδιος στην πελατεία του.

Ο Μπύρκε έπαιζε μηχανικά, δίχως να προχέη καθόλου τις μελωδίες που γεννιόντανε κάτω απ' τα έπιδέξια δάχτυλά του. Κι' όμως η μουσική άποτελούσε πάντα σάν ένα μέρος του εαυτού του... Άλλα τώρα όλη η σκέψη του ήταν άπασχολημένη απ' τη γοητευτική γυναίκα που τον περιέμενε εκεί πάνω, στο διαμέρισμα του Πορτίλο, πίσω απ' το κέντρο. Ο πυρετός που τον έκαιγε μεταδινότανε και στα χέρια του, κάνοντας πιά γρήγορο το ρυθμό του ταγκό.

Οι πελάτες κάθονταν σέ μαύρα τραπέζια, ώσειδη και γυαλιστερά, γύρω απ' τη μεγάλη πίστα του χορού. Μερικοί στέκονταν όρθιοι μπροστά στο μπαγκό του μπάρ, στην έλλη άκρη της σάλλας, πολύ μακριά απ' την εξέδρα της ορχήστρας, όπου βρισκόταν τώρα μόνος ο Μπύρκε.

Το κέντρο ήταν άπείραστο. Οι άπλικες τών τοίχων δέν φάνεανε για να τ' φωτίσουν ως το ταβάνι κι' άφιναν το πατάρι του σ' ένα γλυκό, κιτρινωπό ήμφως. Τα σιδερένια κάγκελλα που τ'ο τριγυρίζανε, κάνανε όλο το γύρο των πρασινοβαμμένων τοίχων. Εκεί πάνω βρισκόταν κι' ο γέρο-Ζελάπε, άνάμεσα στους χρωματιστούς προβολείς του, έτοιμος να ρίξει το φως τους στα «νούμερα» που θα βγαίνανε σέ λίγο. Ο Μπύρ-

κε τούκλεισε φιλικά το μάτι κι' αυτός τον χαιρέτησε από μακριά με το χέρι.

Η μοναδική σκάλα βρισκότανε πίσω απ' την ορχήστρα, κοντά στο μικρό σαλόνι και στην «τουαλέτα». Η μόνη πόρτα που φαινόταν εκεί πάνω, ήταν του γραφείου του διευθυντού, κλεισμένη τώρα. Μα υπήρχε και μια άλλη, στο διάδρομο που έβγαζε στην έξοδο κινδύνου του πρώτου πατώματος. Αυτή οδηγούσε στην κατοικία του Πορτίλο.

Πίσω απ' την άσρατη εκείνη πόρτα, η Γκρέτχεν έβαζε ίσως τώρα τη διάφανη μπλέ ρόμπα της...

Αυτά σκεπτόταν ο Μπύρκε, κι' ο έρωτάς του φούντωνε...

Το άκροατήριό του άποτελείτο σχεδόν αποκλειστικά από Μεξικανούς. Οι «Αμερικανοί» ήταν έλαχιστοί. Δέν ήταν Τετάρτη — ή μέρα που πλημμύριζε η πόλη από τουρίστες που έρχονταν απ' το Καλέζικο.

Όλοι οι άντρες ήσαν δίχως σακκάκι, με το πουκάμισο. Κι' ο Μπύρκε το ίδιο. Έκανε τόσο ζέστη εκεί μέσα, παρ' όλη την εγκατάστασή του «έιρ-κοντίσιον».

Από παντού έφευγε αυτός πρώτα, πριν τον βαρεθούνε και τον διώξουνε. Ήταν ένας έξαιρτος πιανίστας, και δέ δυσκόλευε...

Και πραγματικά, οι πελάτες φαινόταν πως βρισκάνε εύχρηστη τη σοβαρή μουσική — έστω κι' από αντίθεση με την άλλη. Νά, έπί παραδείγματι, εκείνη η νεαρή Μεξικάνη, που καθότανε μονάχη σ' ένα ακριανό τραπέζι, σφαιρόνανε γοητευμένα απ' το παίξιμο του Μπύρκε. Άκουγε σαν ύπνωτισμένη, γέρνοντας έλαφρά προς τα πίσω το όμορφο μελαγχρόνο κεφάλι της.

Ο Μπύρκε την κύτταξε μ' ένδιαφέρον. Οι ματιές τους συναντήθηκαν. Μα ύστερα κυριέψε πάλι ολοκληρωτικά το κοί του η εικόνα της ξανθής και δροσερής Γκρέτχεν, που τον περιέμενε στην κάμαρά της...

Η άρχιστρα ξαναγύριζε, για να πάρη τη θέση της και να συνοδέψη τα «νούμερα». Ο Μπύρκε άποτελείωσε το ταγκό που έπαιξε, άφίνοντας να σούβουνε γλυκά οι τελευταίες νότες. Ύστερα έσπρωξε προς τα πίσω το σκαμνί του και σηκώθηκε.

Το άκροατήριό τον χειροκρότησε φιλικά. Έρβουσε τα παγιά του στο τασάκι, πήρε το ποτήρι με το ούισκι και κατέβηκε απ' την εξέδρα.

Ο διευθυντής της ορχήστρας ήταν κοντόπαχος, σωστός Σάντος Πάντος. Έκμεταλλεζόταν έλλωστε αυτή την όμοιότητά του με το βρωμικό ίπποκόμο του Δέν Κιχίτη, γράφοντας στις ρεβίζμες του: «Ο Σάντος και οι Καπαλέρους του».

Περνώντας μπροστά απ' το

Μικρές Ιστορίες

Το μεγάλο εμπόδιο

Στο διαμέρισμα του ζεύγους Νευρίδη έχει ξεσπάσει πάλι τρικυβόκετος καυγάς.

— Είσαι τέρως!... φωνάζει ο σύζυγος, έξω φρενών.

— Είσαι κτηνός!... βροτοφώνει η σύζυγος, έξαλλη.

Και, μετά την ανταλλαγή και άλλων παρομοίων... φιλοφρονημάτων, άκούγεται σέ λίγο ο συνήθης θόρυβος που κάνουν τα γυαλικά, όταν σπάζουν!

Μά ο κ. Νευρίδης έχει πάρει πιά οριστικά την άπόφασή του και δηλώνει επίσημως στη συμβία του:

— Πρέπει να διαζευχθώ με το κοί μου. Γι' αυτό ο σημερινός καυγάς μας θα είναι ο πρώτος κι' ο τελευταίος...

— Μακάρι... τόν διακόπτει εκείνη.

— Φεύγω, λοιπόν... συνεχίζει εκείνος. Θα πάω μακριά, για να μη σ' ένοχλώ! Ούτε κι' εγώ δέν ξέρω πού! Στην Άφρική για να κυνηγήσω άγρια θηρία, στο Βόρειο Πόλο! Πάντως, θα μπά σ' ένα καράβι, για να διασχίσω τις πιά μακρινές θάλασσες! Άντίο για πάντα!...

Και, πραγματικά, παίρνει το καπέλλο του, πλησιάζει την πόρτα, την άνοίγει κι' είναι έτοιμος να φύγη. Μά κοντοστέκεται την τελευταία στιγμή και γυρίζει πίσω.

— Ά, δέ θα φύγης; τόν ρωτά κερωνικά η γυναίκα του.

Κι' ο κ. Νευρίδης:

— Τί να σου κάνω, που είσαι τυχερή... της απαντάει. Μόλις άρχισε να ψιχαλίζει!...

Και κρεμάει πάλι το καπέλλο του.

ότανε ποτέ να βρή δουλειά κάπου άλλου.

Σκυμένος πάνω στο πιάνο, έπαιζε άπλά, μεθοδικά, χωρίς περιττές χειρονομίες. Ήταν ψηλός, εύσωμος, με φαρδιές πλάτες, αλλά με κινήσεις λίγο ναβρές.

Κάπου-κάπου, άνασκήωνε νευρικά τούς ώρους του.

Είχε ένα ήλιοκαμένο πρόσωπο τυχοδιώκτη. Χαμογελούσε εύκολα, με το παραμικρό. Τα μαλλιά του είχαν άρχισι ν' άσπρίζουν όκι απ' τα βάσανα, άλλ' από κληρονομικότητα, από 19 χρονών περίπου. Τάχε δέ κορμίνα μάλλον κοντά.

Ένα τσιγάρο καιγότανε μέσα στο τασάκι του πιάνου, δίπλα σ' ένα ποτήρι ούισκι, όπου ο πάγος είχε λύσει σχεδόν τελείως.

Ο Μπύρκε δέν είχε άγγίξει ούτε το ένα ούτε τ' άλλο, από τότε που είχε καθίσει στο πιάνο.

Έπαιξε ως έπί το πλείστον λαϊκούς σκοπούς — άλλωστε γι' αυτό τον είχαν προλάβει — και σέ διαλείμματα πάντοτε, άνάμεσα σέ δυο κομμάτια της ορχήστρας, για να διασκεδάσουν οι πελάτες. Όπως συνήθιζε όμως πάντα, έκανε ό,τι του άρεσε: Έχανε εδω κι' εκεί μια σοβαρότερη μουσική σύνθεση, ή έπαιζε κάτι δικό του, που δέν είχε κάμει ποτέ τον κόπο να το γράψη στο χαρτί... Ο διευθυντής του κέντρου τόν γκρίνιαζε γι' αυτό, μα ο Μπύρκε έκανε πάντα του κεφαλιού του.

«Νομίζω πως ύποτιμάτε τα γούστα της πελατείας σας! Έλεγε στο Φράνκ Πορτίλο. Της άρέσει ν' άκούη κάπου-κάπου κάτι καλό. Πρέπει να την έξοικονομούμε με την κλασσική μουσική. Γιατί δέ μπορούν ν' άκούσουνε λίγο Μότσαρτ, άς πούμε, ενώ άδειάζουνε τα ποτήρια τους;»

Και πραγματικά, οι πελάτες φαινόταν πως βρισκάνε εύχρηστη τη σοβαρή μουσική — έστω κι' από αντίθεση με την άλλη. Νά, έπί παραδείγματι, εκείνη η νεαρή Μεξικάνη, που καθότανε μονάχη σ' ένα ακριανό τραπέζι, σφαιρόνανε γοητευμένα απ' το παίξιμο του Μπύρκε. Άκουγε σαν ύπνωτισμένη, γέρνοντας έλαφρά προς τα πίσω το όμορφο μελαγχρόνο κεφάλι της.

Ο Μπύρκε την κύτταξε μ' ένδιαφέρον. Οι ματιές τους συναντήθηκαν. Μα ύστερα κυριέψε πάλι ολοκληρωτικά το κοί του η εικόνα της ξανθής και δροσερής Γκρέτχεν, που τον περιέμενε στην κάμαρά της...

Η άρχιστρα ξαναγύριζε, για να πάρη τη θέση της και να συνοδέψη τα «νούμερα». Ο Μπύρκε άποτελείωσε το ταγκό που έπαιξε, άφίνοντας να σούβουνε γλυκά οι τελευταίες νότες. Ύστερα έσπρωξε προς τα πίσω το σκαμνί του και σηκώθηκε.

Το άκροατήριό τον χειροκρότησε φιλικά. Έρβουσε τα παγιά του στο τασάκι, πήρε το ποτήρι με το ούισκι και κατέβηκε απ' την εξέδρα.

Ο διευθυντής της ορχήστρας ήταν κοντόπαχος, σωστός Σάντος Πάντος. Έκμεταλλεζόταν έλλωστε αυτή την όμοιότητά του με το βρωμικό ίπποκόμο του Δέν Κιχίτη, γράφοντας στις ρεβίζμες του: «Ο Σάντος και οι Καπαλέρους του».

Περνώντας μπροστά απ' το

Μπύρκε, του πέταξε λίγες λέξεις:
— Πώς τόπαδες και ξεκόλλη-
σες απ' το πιάνο; Έλεγα πως
θόπαιζες ως το πρωί!

— Έχεις παράπονο δηλαδή; ά-
πάντησε εκείνος. Άντι να μ' ευ-
χαριστήσης που διατήρησα το
κέφι, όσο λείπατε...

— Καλά, καλά! Μήπως ξέρεις
πότε πρόκειται να γυρίση ο διευ-
θυντής; 'Η δική μου δουλειά εί-
ναι να διευθύνω την ορχήστρα,
κι' όχι να παρουσιάζω τα «νου-
μερα»!

Την ίδια γκρίνια έκανε κάθε
φορά που υποχρεωνότανε ν' αντι-
καταστήση τον Πορτίλο.

Πού να ξέρω εγώ; απάντη-
σε ο Μπύρκε, αναστηλώνοντας τους
ώμους του.

— Νόμιζα πως θα σέ είχε πλη-
ροφορήσει η γυναίκα του, είπε ο
έλλος.

Χαμογέλασε σαρκαστικά κι' ά-
πομακρύνθηκε.

Ο Μπύρκε σκέφτηκε τα λόγια
του αυτά, ενώ ρουφούσε το πα-
γωμένο ούισκυ του. Έβγαλε το
συμπέρασμα ότι έπρεπε πιά να
ετοιμάζεται να φύγη από εκεί, μιά
κι' είχαν άρχισει τα κουτσομπο-

λιά... Σύμφωνα με την παράδο-
σι, ο σύζυγος τα μαθαίνει πάντα
τελευταίος. Μά δεν υπήρχε κα-
νείς λόγος να περιμένη ώπου να
συμβή το άναποδέκτο...

Φυσικά, θάταν άφελεία του να
φανταστή πως δε θ' αντιλαμβά-
νότανε κανείς τις σχέσεις του
με τη Γκρέτχεν—κι' άς είχαν άρ-
χίσει μονάχα πριν από όκτώ μέ-
ρες. Σ' ένα κέντρο με τόσο κι-
νησι δε μπορεί να μείνη τίποτα
κρυφό...

Ο Μπύρκε άφισε τ' άδειαν
ποτήρι του στο μπαγκ. Κύττα-
ξε γύρω του, για να δη άν τον
βλέπατε.

Η μόνη που τον πρόσεχε, ή-
ταν εκείνη η νεαρή Μεζικάν. Έ-
ξακολουθούσε να τον κυττάη ό-
νειρσπόλα, έπηρεασμένη άπ' τη
μαγεία της μουσικής του. Της
χαμογέλασε, έτσι για τους τύ-
πους, στράφηκε και βγήκε άπ' το
κατάστημα, άπό την πίσω πόρτα.

Βρέθηκε σ' ένα σκοτεινό δρο-
μάκι. Η ζέστη τον χτύπησε στο
πρόσωπο, τον έπνιξε. Κι' όμως
άνασανε μ' ευχαρίστησι τον άε-
ρα του υπαίθρου. Η άτμόσφαιρα
της σάλλας ήταν δροσερότερη,

άλλ' είχε κάτι το τεχνητό και το
νοσηρό...

Η μικρή ξύλινη σκάλα της έ-
ξόδου κινδύνου βρισκότανε στο
βάθος, στη σκοτεινή κι' άδιέξο-
δη άκρη του δρόμου. Άπ' το άλ-
λο μέρος, το δρομάκι κατέληγε
στην κατάφωτη Κάλλε Μελγκάρ.

Καθώς έψαχνε να βρη τα τσι-
γάρα του, ο Μπύρκε κύτταζε άπό
μακριά τους ανθρώπους που περ-
νούσαν άπ' το φωτισμένο πεζο-
δρόμιο—σάν φαντάσματα που ά-
ναζητούσαν το γλέντι, στα διά-
φορα κέντρα διασκεδάσεως αυτού
του δρόμου.

Με το τσιγάρο στα χείλη, προ-
χώρησε σιγά-σιγά προς την ξύ-
λινη σκαλίτσα...

«Μουχέρ Ρομπάντα» σήμαινε
α'Η κλεμένη γυναίκα». Για πρώ-
τη φορά ο Μπύρκε έκανε μιά συ-
σχέτισι της Γκρέτχεν με την ό-
νομασία του καμπαρέ...

Καθώς έσκυβε λίγο, για ν' ά-
νάψη το τσιγάρο του, σκόνταψε
πάνω σε κάποιον που στεκότανε
στην άρχή της σάλλας, μέσ' στο
σκοτάδι. Τραβήχτηκε τότε πίσω,
σατισμένος, και προσπάθησε
μηχανικά να δικαιολογηθή:

— Με συγχώρητε... Δε σας εί-
δα, στα σκοτεινά...

Μά κατάλαβε άμέσως πως δεν
τον άκουγε κανείς. Η ψηλή σι-
λουέτα είχε άπομακρυνθή βιαστι-
κά προς την έξοδο του μικρού
δρόμου. Φάνηκε μιά στιγμή στη
διασταύρωσί του με την Κάλλε
Μελγκάρ και χάθηκε ύστερα.

Ο Μπύρκε είχε σταματήσει κι'
αναρριτιότανε γιατί άραγε η γυ-
ναίκα εκείνη είχε βγη άπ' την έ-
ξοδο κινδύνου. Ήταν καμιά φί-
λη της Γκρέτχεν; Μά γιατί είχε
φύγει έτσι βιαστικά, χωρίς να
προφέρει λέξι; Μήπως την είχε
τρομάξει, δίχως να το θέλη;

Ανασήκωσε τους ώμους του
κι' άναψε το τσιγάρο του. Άνέ-
θηκε τα μισά σκαλοπάτια. Ύστε-
ρα σταμάτησε πάλι και ξανακύ-
ταξε μ' άμυχανία προς το φωτι-
σμένο δρόμο.

Πώς ήταν τόσο βέβαιος πως
επρόκειτο για μιά γυναίκα; Όχι
βέβαια έπειδή φορούσε μακρύ πα-
νωφόρι μ' αναστηκόμενο γιακά
και ματογούλια... Και το καπέλ-
λο ήταν άντρικό, με κατεβασμέ-
νο το μπρό για να κρύβη το πρό-
σωπο...

Στην άρχή δε μπόρεσε να εξη-
γήση εκείνη την πρώτη του εντύ-
πωσι πως επρόκειτο για γυναι-
κα. Παραξενεύτηκε μονάχα γιατί
φορούσε πανωφόρι με τέτοια ζέ-
στη...

Ύστερα, με την προσπάθεια,
το μυαλό του φωτίστηκε... Ξα-
ναείδε με τη φαντασία του ένα
κίηπο σχεδόν ξεχασμένο άπ' τα
παιδικά του χρόνια, κάτι λουλού-
δια χαμηλά, με ζωρά χρώματα
και μ' ένα άρωμα χαρακτηριστι-
κό: το παρτέρι με τις βερβένες,
στών κίηπο του σπιτιού της βίας
του.

Αυτή η ίδια μυρωδιά πλανί-
οταν άκόμη στο έρμη εκείνο δρο-
μάκι του Μεζικάλι! Η άγνωστη
σιλουέτα είχε βάλει ένα φτηνό
άρωμα βερβένας. Νά γιατί του
είχε δημιουργήσει στην άρχή την
εντύπωσι πως ήταν γυναίκα...

Ανατρίχιασε ξαφνικά, νοιώ-
θοντας κάτι τι να πιδώνε πάνω
στο χέρι του: μιά άκρίδα. Την
τίναξε μακριά, με μιά μηχανική
κίνησι. Έκαμε μιά γκριμάτσα,
πέταξε χάμω το τσιγάρο του και
το πάτησε για να σβύση.

Συνήθως δεν έκανε την ψυχραι-
μία του. Μά η άποτομη εκείνη
συνάντησι με το μυστηριώδη ά-
γνωστο, έπειτα άπ' τον υπαινιγ-
μό του διευθυντή της ορχήστρας
και τους φόβους της Γκρέτχεν,
τον άναστατώναν τώρα... Μήπως
εύρισκε κανένα μπλεά μ' αυτή
την περιπέτεια που είχε μπλεχτή;
Βλαστήμησε άνάμεσα στα δόν-
τια του, κι' έτσι ξεθύμανε κά-
πως. Άνέβηκε γρήγορα τα τελευ-
ταία σκαλοπάτια, μπήκε στο σπι-
τι και χτύπησε την πόρτα του
διαδρόμου.

Κάτω στη σάλλα η ορχήστρα
έπαιζε το «Γάμο της κούκλας». Τε-
λείωνε τώρα το «νούμερο» των
χορευτών, που παριστάνανε τις
πάνινες κούκλες.

— Ποιός είναι; ρώτησε άπό
μέσα η Γκρέτχεν.

Ο Μπύρκε γέλασε σιγανά. Εί-
χε ξαναβρη τώρα την ίσοροπία
των νεύρων του, με τη δυνατή χα-
ρά που τον πλημμύριζε.

— Κάποιος επισκέπτης, άπάν-
τησε. Ποιόν περιμένεις;

Η νέα γυναίκα του άνοιξε την
πόρτα και του ψιθύρισε:
— Έσένα, άγάπη μου! Ποιόν
άλλον... Γιατί μου κάνεις αυτή
την έρώτησι;

Είχε την άπελπιστική συνήθεια
να άπαντάη σοβαρά σ' όλες τις
ερωτήσεις του—τόσο που άναρω-
τιότανε κάποτε ο Μπύρκε μήπως
τον κοροϊδεύε...

Της χαμογέλασε και της είπε:
— Έλα! Μη χάνουμε τον και-
ρό μας!

Την έσφιξε πάνω του με πά-
θος.

Φορούσε τη μπλέ ρόμπα της,
άπό διάφανο ναύλον, που άφινε
να διακρίνεται άπό κάτω το ύ-
πέροχο κορμί της.

Τα χείλη τους ένώθηκαν. Ο
Μπύρκε της χάιδε με το ένα
χέρι: τα μαλλιά, ενώ με τ' άλλο
βεβαιωνότανε πως είχε κλειδώσει
την πόρτα.

Εκείνη το κατάλαβε και του
παραπονέθηκε:

— Θα μπορούσες ν' άπασχο-
λήσαι μονάχα με μένα, όταν βρί-
σκεσαι κοντά μου!

— Αυτό είναι το μόνο μου έ-
λάττωμα, της άπάντησε χαμογε-
λώντας. Ότι θέλω πάντα να κά-
νω δυο πράγματα συγχρόνως.

— Όχι, το έλάττωμά σου εί-
ναι πως δε μου έχεις έμπιστο-
σύνη.

Ξέφυγε άπ' την άγκαλιά του
και πρόσθεσε:

— Δεν έπρεπε ν' άμφισβάλ-
ησθαι πως θα κλείδωνα την
πόρτα.

— Μά τί σχέση έχει αυτό με
την έμπιστοσύνη μου σε σένα;
άπόρησε ο Μπύρκε.

Η Γκρέτχεν κούνησε το ξανθό-
μαλλο κεφάλι της. Ύστερα ά-
πλωσε το χέρι της, έβγαλε το
κλειδί άπ' την κλειδαριά και το
πέταξε μέσ' στην κάμαρα. Το
κλειδί χάθηκε κάτω άπ' το ντι-
βάνι. Η νέα γυναίκα χαμογέλα-
σε τότε και κύτταξε το Μπύρκε
με τα γκριζα φωτεινά της μάτια.

— Είμαστε φυλακισμένοι εδώ
μέσα! του ψιθύρισε. Είμαι μονά-
χη μαζί σου.

Καθώς την έπαιρνε πάλι στην
άγκαλιά του, ο Μπύρκε είδε ξα-
φνικά κάτι τι, πάνω στο χαμη-
λό τραπέζι... Τα έπιπλα της κά-
μαρας ήταν όλα σε στυλ μοντέρ-
νο, όπως άρεσαν στη Γκρέτχεν,
πρακτικά αλλά δίχως ζωή... Άν-
τίθετα, το ρεβόλβερ, πάνω σόν
τραπέζακι, φαινότανε σαν κάτι
ζωντανό...

— Τί γυρεύει αυτό εκεί; ρώτη-
σε ο Μπύρκε, ζαρώνοντας τα φρυ-
δια του.

Δε χρειάστηκε άλλη εξήγησι η
Γκρέτχεν, για να καταλάβη.

— Είναι του Φράνκ, άπάντη-
σε. Το βρήκα σ' ένα συρτάρι...
Είμαι πιο ήσυχη που τόχω εκεί...

— Του Φράνκ, είπες;

Ο Μπύρκε γέλασε. Του ήταν
δύσκολο να φανταστή ένα τύπο
σαν το Φράνκ Πορτίλο, με το
πιστόλι στο χέρι...

— Ναι, είναι δικό του.

— Φοβάσαι;

— Ναί, Μπύρκε.

Κι' η νέα γυναίκα ανατρίχια-
σε κι' έκρυψε το κεφάλι της στο
στήθος του, σάν να ντροπιάσε.

— Μά τί φοβάσαι;

— Τίποτε το συγκεκριμένο...
Είμαι άνόητη, άγάπη μου, τ' ά-
ναγνωρίζω! Φοβάμαι, δίχως να
ξέρω το γιατί.

Την έσφιξε στην άγκαλιά του
και πρόσθεσε:

— Έλα, μην το σκέπτεσαι πιά!
Δεν έπρεπε να χαλάνε το κέφι
τους.

— Μην το σκέπτεσαι πιά! Ξα-
ναψιθύρισε ο Μπύρκε.

Και βρήκε το στόμα της κατε-
μέσ' το δικό του. Στην έπαφή αυ-
τή, τα μάτια του ξεκόλλησαν άπ'
το όπλο, το ξέχασε...

Ήταν ένα μοιραίο λάθος του,
αυτό!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τετάρτη, 6 Ιουνίου, ώρα
10 και 30'.

Όρθιοι, άγκαλιασμένοι, έξακο-
λούθησαν να φιλιούνται. Το έρεα

Hartha schotten

Τά ώραϊότερα και πιό μοντέρνα άνοιξιτικά
και φθινοπωρινά

Karrw' u'f'adumata

τών φημισμένων έργοστασιών της Λαϊκής
Γερμανικής Δημοκρατίας.

τά uarrw' Hartha schotten

είναι τα καταλληλότερα διά γυναικεία και
παιδικά φορέματα και φούστες

Χάρης στην άσύγκριτη στερεότητά τους, τέ-
φίνο γούστο τους, τους περίφημους συνδυα-
σμούς χρωμάτων και τα υπερμοντέρνα σχέ-
διά των, κατέκτησαν κυριολεκτικά τους με-
γάλους Οίκους Μόδας της Εύρώπης, άπό
τους όποιους χρησιμοποιούνται εύρύτατα.

Ζητηστέ τα λοιπόν και Σεις, κομφές κυρίες
μου, άπ' όλα τα καλά καταστήματα της
Έλλάδος.

Δι'είσαγωγάς άποταθήτε εις τόν Γενικόν
Αντιπρόσωπον:

Νιυόηλον Μεταξάν

Υπατίας 5 - Αθήναι - Τηλ. 21-329

DEUTSCHER INNEN- UND AUSSENHANDEL

TEXTIL

BEHRENSSTR. 46 ΤΕΛΕΓΡΑΜΜΕΣ: DIATEX

Γερμανική Λαϊκή Δημοκρατία

MENTW

η Γκρέτχεν είπε με βραχνή φωνή:

— Τί θέλεις να πής;...

— Ό,τι πίνω συνήθως... άπάν-
τησε ο Μπύρκε, δίχως μεγάλη
διαθέσι.

Την κύτταζε που έμπαινε στη
μικρή κουζίνα, με μάτια φλογι-
σμένα άπ' τόν έρωτα.

Το άδύνατο κορμί της έδινε
την εντύπωσι πως ήταν ψηλή. Μά
στην πραγματικότητα είχε μάλ-
λον μικρό αναστήμα, στενούς γο-
φούς, στήθος μυτερό και στήτο.

Ο Μπύρκε την παρομοίαζε με
φείδι στην εύλυγία και τη φαν-
ταζότανε να προσφέρει το μήλο
στην έκπληκτη Εύα, λέγοντάς
της: «Μά άγαπήτη μου, μη χά-
νης την ευκαιρία!»

Η Γκρέτχεν κρατούσε τους
λογαριασμούς του ταμείου, στο
νυχτερινό κέντρο. Ο άντρας της
ήξερε να τραβή και να περιποιη-
ται την πελατεία, αλλά δεν έ-
νοιώθε γρι άπό οικονομικά. Αυ-
τά τ' άφινε στη γυναίκα του.

Στις τρεις πρώτες βδομάδες
που έργάζονταν εκεί, ο Μπύρκε έ-
δλεπε μιά γυναίκα αξιοπρεπέστα-
τη, σοβαρή, που έφυλλομετρούσε
τά βιβλία της επιχειρήσεως ή έ-
κανε λογαριασμούς με την αθροί-
στική μηχανή. Ύστερα όμως, έ-
δω και μιά βδομάδα, τα γκριζα
μάτια της καρφώθηκαν άπάνω
του, έρευνητικά. Τόν ζύγισε, τόν
έκρινε... και του χαμογέλασε με
τα χλωμά της χείλια.

Απ' την πρώτη εκείνη ματιά
και το χαμόγέλο, δεν άργησαν να
φτάσουνε στών ολοκληρωμένο έ-
ρωτα.

Ο Μπύρκε στράφηκε προς την
κουζίνα και φώναξε στη Γκρέτ-
χεν:

— Έλα λοιπόν! Χάνουμε τον
καιρό μας!

Εκείνη φάνηκε πως πειράχτη-
κε. Ψιθύρισε κάτι που δεν το ά-
κουσε ο Μπύρκε.

Αυτός διέσχισε το δωμάτιο κι'
έπεσε στο χαμηλό και μαλακό
ντιβάνι—ένα άπ' τα μοντέρνα έ-
κείνα έπιπλα που φαινότανε σάν
να φυτρώναν άπ' το πάτωμα.
Ντιβάνι και χαλί είχαν χρώμα
κίτρινο.

Η περιέργεια έσπρωξε το
Μπύρκε ν' άπλώση το χέρι του
προς το τραπέζακι. Πήρε το ρε-
βόλβερ και χαμογέλασε στη σκέ-
ψη του φόβου που είχε νοιώσει
στην άρχή...

«Με κόλλησε η Γκρέτχεν, φαί-
νεται! είπε με το νού του. Δεν
τόξερα πως είναι μεταδοτικό».

Το όπλο ήταν ένα πιστόλι αύ-
τοματο, γερμανικής μάρκας,
«Βάλτερ Π. Π.», διαμετρήματος
32—ένα άπ' τα καλλίτερα προ-
πολεμικά ευρωπαϊκά πιστόλια.
Είχε μήκος 18 πόντους περίπου,
κι' άπ' το βάρος του καταλάβαι-
νε κανείς πως ήταν γεμάτο. Πά-
νω στη χοντρή κάννη του υπήρχε
σκαλισμένο ένα πολύπλοκο σφέ-
διο, με λουλούδια λωτών, που
συνεχιζότανε και στη λαβή, στο-
λισμένη με σιντέφι. Είχε μιά ό-
φι παληού πιστολιού μονομαχίας.
Ήταν άληθινό κομψοτέχνημα.

«Σίγουρα, πρέπει να υπάρχει
και το ταίρι του» σκέφτηκε ο
Μπύρκε.

Και προσποιήθηκε πως σημά-
δευε με το όπλο, έτσι για να πε-
ρσση την ώρα του.

Τη στιγμή εκείνη, έδωαινε η
Γκρέτχεν άπ' την κουζίνα. Άνα-
σκήρτησε, τρομαγμένη, και στα-
μάτησε στο κατώφλι. Τα ποτή-
ρια τρέμανε στα χέρια της...

— Τί έχεις στο μυαλό σου,
Μπύρκε; τραύισε.

Εκείνος δεν κατάλαβε στην
άρχή. Έπειτα είδε το φόβο της,
άφισε το πιστόλι πάνω στο τρα-
πέζι κι' άπάντησε:

**Η ΜΠΥΡΑ
ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΙΟ
ΤΟΝΩΤΙΚΟ ΑΠ'ΟΛΑ ΤΑ ΠΟΤΑ**

Οι έπίσημες αναλύσεις του Έπιστημονικού Ινστιτούτου Διαιτητικής
των Παρισίων άποδεικνύουν, ότι 1 κιλό μπύρα (2 μπουκάλια) είναι :

	Πλούσιο σε φώσφορο όσο ένα ώραϊο μπαρμπούνι	Μυϊκή δύναμις
	Πλούσιο σε παντοθενικό άσβέστιο όσο τρία γραμμάρια βασιλικού πολτού	Ξανάνιωμα
	Πλούσιο σε Βιταμίνη Β2 όσο ένα μεγάλο ποτήρι γάλα	Ανάπτυξις
	Πλούσιο σε Βιταμίνη ΠΠ όσο ένα μπουτί κόττας	Διανοητικές ικανότητες
	Πλούσιο σε Βιταμίνη Β6 όσο ένα καλό μπιφτέκι	Καλή λέπι

Έπί πλέον, η μπύρα περιέχει 46 άκόμη θρεπτικά στοιχεία
άπαραίτητα για την υγεία.
Η μπύρα καθιστά τόν Όργανισμόν ισχυρόν, όταν πίνεται
κατά την διάρκειαν του φαγητού και κάθε φορά που διψάμε.
Από σήμερα, πίνετε τακτικά μπύρα, τό ποτό των δυνατών
λαών. Προσφέρετε και στους φίλους σας. Γενιστική και
δροσιτική, η μπύρα είναι μία πραγματική άπόλαυσι.

Μ Π Υ Ρ Α Φ Ι Ε

Τό πιο τονωτικό και πιο δροσιτικό άπ'όλα τα ποτά.

([®]BIERE ET SANTE" sel. 28)

• Κάθε γυναίκα μπορεί να άποκτηση μεγάλες βλεφαρίδες.
• Μεγαλώνει και δυναμώνει τις κοντές σπαρμένες και αδύνατες βλεφαρίδες.
• Αποκτήσατε και σεις τα ωραιότερα λαμπερά μάτια.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΚΡΕΜΑ
"ΣΑΜΠΡΙΝΑ"

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΚΑΛΤΣΟΥΝΗ:
ΔΟΥ-ΚΑΡΑΝΤΗΝΟΥ
ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
Δέχεται καθ' ἐκάστην
ΟΜΗΡΟΥ 60α
Τηλ. 611-709

Επιστημονικά καλλυντικά
"LYDIA P"

Πωλούνται εις τὰ Φαρμακεία Σέ-
κερη 4. — Τηλ. 612-450.

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΣΤΟΥ-ΔΟΥΚΑ
Γενικός Δερματολόγος
Σέκερη 4. — Τηλ. 612-450

"ΜΕΛΙΣΣΟΡΩΜΗ"
ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ ΠΟΛΤΟΣ
ΣΕ ΒΑΣΙΛΟΚΥΤΤΑΡΑ
ΧΡΗΣΤΟΥ ΛΑΔΑ2
ΕΓΓΡΑΦΗΤΕ ΔΙΑ ΠΡΟΤΕΡΑΙΟΤΗΤΑ

"ΕΛΙΤ"

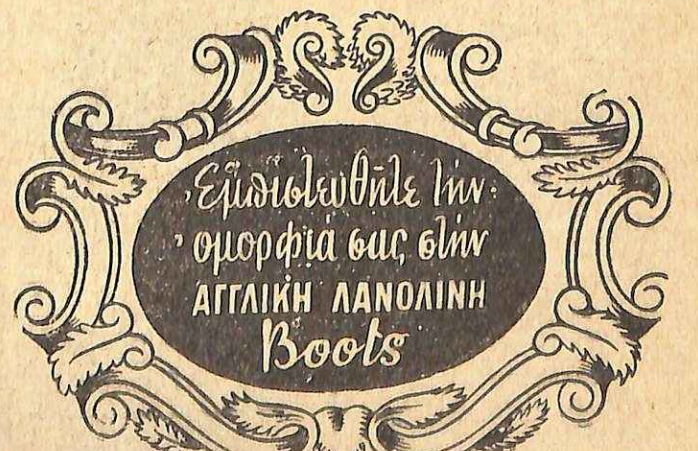
ΤΟ ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΟ ΚΑΤΑ-
ΣΤΗΜΑ στην ΑΘΗΝΑ!

Κουμπιά, Δαντέλες, Γαρνι-
τούρες, Γκαλόν, Μαλλιά Πιν-
κουίν, Κάλτσες, Κυλότες,
Κομπινιζόν, Γάντια, Κορσέ-
δες, Φιλικά και χίλια δυο μον-
τέρνα είδη. Κάθε μέρα και ά-
φίξεις στολιδίων που άφο-
ρούν τη γυναίκα κομψή έμ-
φανισι. Ν. ΤΣΑΡΙΩΤΗΣ
ΕΡΜΟΥ 45

ΠΙΤΥΡΙΑΔΑ-ΦΑΛΑΚΡΑ
SILVIKLINE
ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΥΟ
ΓΙΑ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ
SILVIKLINE
ΣΤΗΤΗΡΙΟΝ ΦΑΡΜΑΚΟΝ

— Μά δχι, τί ιδέα σου πέρα-
σε; Έξέτασα άπλώς αυτό τό δ-
πλο...
Είχε προσέξει τώρα πώς ση-
μάδεψε τό μεγάλο πορτραίτο του
Φράνκ Πορτίλο, που κρεμότανε
στον άντικρινό τοίχο της κάμα-
ρας. Ήταν έργο μέτριου ζωγρά-
φου, μά έμοιαζε καταπληκτικά
μέ τό πρωτότυπο. Τό φώτιζε μία
μικρή «άπλικά», έγκατεστημένη
κοντά στην πόρτα.
Παρίστανε τόν Πορτίλο τήν
έποχή που έπαιζε στόν κινηματο-
γράφο, στό Μεξικό. Είχε μείνει
έναν άγνωστός ήθοποιός, μολον-
τί παρουσίαζε κάποια όμοιότητα
μέ τό Βαλεντινό—όπως ήταν πριν
άποκτήση κοιλιά, προγούλι και
σακκούλες κάτω άπ' τὰ μάτια...
— Κάτι είχες ώστόσο στό μυα-
λό σου! Γιατί σημάδευες τό πορ-
τραίτο του; έπέμεινε ή Γκρέτχεν.
— Έτσι, τυχαίως.
Η νέα γυναίκα άφισε κοντά
του τό ένα ποτήρι, χύνοντας με-
ρικές σταγόνες. Του είχε σερβί-
ρει ούίσκυ, μ' ένα παγάκι μέσα.
Εκείνη ήπιε ένα τζίν, με μικρές
και νευρικές ρουφηξιές.
— Με φοβίζεις! του είπε.
Ο Μπύρκε σηκώθηκε, νευρια-
σμένος μαζί της γιατί τό έλεγε
όλα άνάποδο. Διέσχισε τό δω-
μάτιο, με μεγάλα βήματα, και
πήγε να σβύση τή λάμπα που φω-
τίζε τό πορταίτο.
Προσπάθηκε ύστερα ν' άστειευ-
τη:
— Μήπως θες να τό γυρίσω
κατά τόν τοίχο, γιά να μη μάς
βλέπη;
— Ακόμη μία φορά, ή Γκρέτχεν
πήρε στά σοβαρά τά λόγια του.
— Μά δε θα φτάση ό σπάγ-
γος, άπάντησε.
Ο Μπύρκε ξαναγύρισε στη θέ-
σι του και ρούφηξε μία γουλιά
ούίσκυ. Η Γκρέτχεν τόν ρώτησε
γιατί ήταν έτσι ταραγμένος. Έ-
κείνος ένοιωσε τήν έπιθυμία να
τή δειρή, μά συγκρατήθηκε. Για-
τί να χαλάνε τίς ώρες που μπο-
ρούσαν να περάσουνε μαζί!...
— Καί σύ, γιατί είσαι τόσο
φοβισιάρης; της είπε.
— Δεν ξέρω...
Βλέποντας πώς δεν κατέρωθε
να ξεκολλήση τό μάτι της άπ' τό
ρεβόλβερ, άπλωσε μία πετσέ-
τα πάνω στό τραπέζακι, σκεπά-
ζοντας τό όπλο.
Ήπιανε κι' οι δύο τους. Έ-
πειτα ό Μπύρκε ξαπλώθηκε πάλι
στό ντιβάνι, ενώ εκείνη, όρθια,
συλλογιζότανε, ποιός ξέρει τί!...
Κάτω άπ' τή μπλε ρόμπα της,
φαινότανε σά νεράιδα σέ διάφαν-
η θάλασσα.
— Έτσι φοδόσουν πάντα, άπ'
τήν άρχή, της είπε ό Μπύρκε. Έ-
γώ πιστεύω πώς, κι' άν ακόμη
μάς ανακαλύψη ό Φράνκ, δε θα
πολυσκοτιστή.
— Κάνεις μεγάλο λάθος! Άν
ήξερε πώς προσβάλλεις τήν τιμή
του, θα σέ σκότωσε!
— Δεν πιστεύω ούτε να τό δο-
κίμαζε...
— Γίνεται κάποτε πολύ έπι-
κίνδυνος, Μπύρκε. Κάτι ξέρω έ-
γώ πού σου τό λέω...
— Έγώ διαφωνώ, έπέμεινε ό
Μπύρκε. Η ιδέα μου είναι πώς
θα γελούσε, άν τόξερε. Θα τό-
βρισκε άστέιο... Ουμμάσαι, όταν
εκείνος ό μεθυμένος τουσκάσε
μία γροθιά στά μούτρα; Γέλασε
με τήν καρδιά του, και δεν του
άνταπέδωσε τό χτύπημα. Τέτοια
είναι ή νοοτροπία του...
— Μά γιατί να χτυπήση ένα
πελάτη, που έπινε διαρκώς, ά-
σταμάτητα; Άλλωστε, αυτός ό
μεθυστάκας ήταν Μεξικανός, πα-
τριώτης του. Ένώ έσύ είσαι ξέ-
νος, Αμερικανός, και ξεμαίλισες
τη γυναίκα ενός Μεξικανού.
Ο Μπύρκε γέλασε και κιάδεψε

τούς ώμους της Γκρέτχεν. Έγει-
ρε πίσω και τήν κυττάζε άπ' τό
κεφάλι ως τά πόδια. Ήταν μία
γυναίκα ύπέροχη, πλασμένη γιά
τόν έρωτα!
— Τώρα θα μου κάνης τή χάρι
να πάμης πιά να φοβάσαι, της
είπε. Άν ό άντρας σου φαινόταν
πώς ήθελε να μάς παρακολουθή-
ση, άλλαζαν τά πράγματα. Μά
δεν συμβαίνει τέτοιο πράγμα. Ά-
πεναντίας μάλιστα... Δεν έχω
σεβδόν άνάγκη να κρυπτούμε. Θά-
λεγε κανείς πώς μάς προσφέρει
ό ίδιος τίς ευκαιρίες!
— Αυτό άκριβώς με φοβίζει...
— Μήν τό σκέπτεσαι πιά.
Έκείνη έκρυψε τό κεφάλι της
στον ώμο του κι' έτριψε χαδιάρ-
ικά τό μάγουλό της.
Ο Μπύρκε άδειασε τό ποτήρι
που και τής είπε, σφίγγοντάς
την άπάνω του:
— Μήπως σέ ταραξε έτσι ό έ-
πισκέπτης σου;
— Ποιός επισκέπτης; άπόρησε
ή Γκρέτχεν. Τί θες να πής;
— Όστε τό φάντασμα μέ τό έ-
ρωμα τής Βερβένας δεν είχε καμ-
μία σχέση μαζί της;
— Αποφάσισε να μη τής ξανα-
μιλήση γι' αυτό. Άρκετά τόν ε-
χε χαλάσει με τούς παράξενους
φόβους της! Δεν έννοούσε να τής
προσθήκη κι' άλλους...
— Τίποτα. Άστείευτήκα... ά-
πάντησε.
Μά είχε γίνει πιά τό κακό!
— Όχι, δεν άστείευτήκες, ε-
πε ή νέα γυναίκα με πνιγμένη
φωνή, κυττάζοντάς τον στά μά-
τια. Μήπως έννοείς τό Φράνκ;
Είδες άκόψε τό Φράνκ, Μπύρκε;
— Όχι, άπάντησε ξερά ό Μπύρ-
κε. Άκούσε, κοίκλα μου! Άφού
του άρέσει να περάση τή νύχτα
που μακριά άπ' τό σπίτι του,
ας έπωφεληθούμε άπ' τήν ευκαι-
ρία!
Τήν άγκάλιασε, με μία θυμω-
μένη κίνησι, γιατί τά μάτια του
είχαν συναντήσκει και πάλι τό
πορταίτο...
— Συχώρεσέ με! του ψιθύρισε
εκείνη, με τά χείλια της κολλη-
μένα σχεδόν στά δικά του.
Τής έκοψε τήν άναπνοή μέ τό
φιλά του. Όταν μπόρεσε επιτέ-
λους ν' άνασάνη, του ψιθύρισε:
— Φέρνεσαι σάν αγρίανθρω-
πος! Μά σέ λατρεύω... Έχεις
κανένα δεσμό;
— Όχι, κανένα. Μπορώ να κά-
νω ό,τι μ' άρέσει.
— Τυχρός είσαι. Έγώ κάνω
ό,τι πρέπει!
Άπ' τό Ισόγειο άνέβαιναν οι
δυνατοί ήχοι τής όρχήστρας.
— Αμφίβόλλω όμως άν ξέρης
πάντα τί πρέπει να κάνης, ά-
στείευτήκε ό Μπύρκε.
Τά χάδια του γίνανε πιό θερμά.
Τόν σταμάτησε ή Γκρέτχεν. Καί

γε πιό κοντά της, τήν πήρε στην
αγκαλιά του.
Μέσ' στη σιωπή δεν άκουγότα-
νε παρά τό έλαφρό βουητό του ά-
νεμιστήμα.
Τό στόμα της Γκρέτχεν άναζή-
τησε με πόθος τά χείλη του
Μπύρκε...
*
Ο Μπύρκε μισοκοιμότανε, έ-
ταν ξαφνικά άκουσε βήματα. Δυ-
σκολεύτηκε πολύ γιά να θυνηση,
να ξεκαθαρίση τίς σκέψεις του...
Στήν άρχή, ό θόρυβος εκείνος
του είχε φανή μακρινός. Μά τώ-
ρα καταλάβαινε πώς προερχόταν
άπ' τό διπλανό δωμάτιο. Κάποιος
είχε ξεκλειδώσει τήν πόρτα κι' ε-
ίχε μπή στό διαμέρισμα!...
Ο Μπύρκε προσπάθησε ν' ά-
νακαθίση στό κρεβάτι. Ξέφυγε
άπ' τήν αγκαλιά της Γκρέτχεν,
που κοιμότανε βαθειά στό πλευρό
του.
Ήταν παραχαλισμένος ακόμη
άπ' τή νύστα. Κούνησε τό κεφά-
λι του, γιά να συνέλθη, κι' ένοιω-
σε πάνω στό δέρμα του τόν Ι-
δρώτα που είχε παγώσει. Ξανάρ-
χιζε τώρα να ιδρώνη...
Ξαφνικά, ένα φώς τόν έκαμε να
μισοκλείση τά μάτια του. Είχαν
άνοιξη τό ηλεκτρικό, στη διπλα-
νή κάμαρα.
Μία σιλουέτα φάνηκε στην
πόρτα. Ένας άντρας προχώρησε
μέσα στην κρεβατοκάμαρα. Ο
Μπύρκε άναγνώρισε τό Φράνκ
Πορτίλο, τό σύζυγο!...
Τήν ίδια στιγμή ξύπνησε κι' ή
Γκρέτχεν, κι' έμπηξε μία διαπερα-
στική φωνή, βλέποντας τόν άν-
τρα της να προχωρή πρός τό κρε-
βάτι, κρατώντας κάτι τι στό χέ-
ρι—ένα όπλο, δίχως άλλο!
Ο Μπύρκε έκανε τότε μία έν-
στικτική χειρονομία. Μέσα στην
παραζόλη του, δεν έδλεπε παρά
μία έλπίδα σωτηρίας! Ψαχούλε-
σε, βρήκε τό πιστόλι πάνω στό
κομοδίνο, τ' άρπαξε και πυροδό-
λησε... μία φορά μονάχα.
Ο Πορτίλο έκαμε δυό - τρία
βήματα πίσω, τρεκλίζοντας. Πιά-
στηκε άπ' τήν πόρτα, γιά να συγ-
κρατηθή. Ύστερα λύγισε στά δυό,
σιγά-σιγά, καί σωριάστηκε χάμω!
Τ' ατύχη τό Μπύρκε είχαν πο-
νέσει άπ' τό δυνατό κρότο της
πιστολιάς. Έβλεπε τή Γκρέτχεν,
καθισμένη δίπλα του, να ουρλιά-
ζε άπό τρόμο. Μά δεν άκουγε τί-
ποτε, και καθώς ή νέα γυναίκα
είχε τά δυό της χέρια σφιγμένα
πάνω στό στόμα της, δεν ήταν
βέβαιος άν έβγαζε αληθινά μία
φωνή.
Μία λογική σκέψη είχε σχημα-
τισθή μέσ' στό νου του:
«Άν δεν τόν πυροβολούσα, θα
με σκότωνε! Κρατούσε μαχαίρι,
ή κάτι τέτοιο... Έπρεπε να πυ-
ροβολήσω, γιά να γλυτώσω τό
τομάρι μου».
Η Γκρέτχεν πήρеше όρθια. Κά-

φε ό Μπύρκε, νευριασμένος. Ά-
φισέ με να σκεφθώ!
Ξανάφισε τό ρεβόλβερ πάνω
στό κομοδίνο, προσπαθώντας να
τό βάλη πάλι στην ίδια άκριβώς
θέσι που ήταν και πριν—σάν να
σε κάποια σημασία, αυτό, σάν να
μπορούσε να γυρίση ό χρόνος
πρός τά πίσω και να ξεγίνη αύ-
τό που είχε γίνει...
Παρατήρησε πώς τά χέρια του
τρέμανε. Τά κυττάζε, σαστισμέ-
νος, γιατί ήταν ή πρώτη φορά
που του συνέβαινε, αυτό.
Πέταξε στη Γκρέτχεν τή ρόμπα
της και τής είπε:
— Πήγαινε να έτοιμάσης κάτι
να πιούμε. Θα δούμε ύστερα πώς
θα ξεμπελδέσουμε.
— Δεν είχε ρεβόλβερ άπάνω
του... μοιραύρισε εκείνη. Σκέ-
ψου τί πάει πίσω ή άστυνομία
κι' όλος ό κόσμος; πώς μάς τσά-
κωσε και σύ τόν σκότωσες!
Ο Μπύρκε κατάλαβε πώς κόν-
τευε να τήν πιάση νευρική κρίσι.
— Κάνε αυτό που σου είπα!
πρόφερε έπιτακτικά.
— Δεν μπορώ... Δεν μπορώ...
Η Γκρέτχεν κυττάζε σάν απο-
δλακωμένη τό κατώφλι, όπου κει-
τόταν ό άντρας της.
— Μά ήρέμησε λοιπόν! της
σύστησε ό Μπύρκε. Πρέπει να πά-
ρουμε μία άπόφασι.
— Άνάσανε βαθειά, έσκυψε κι' έ-
πιασε τόν Πορτίλο άπ' τούς ά-
στραγάλους. Ήταν ακόμη χλια-
ρός.
Προσπαθώντας να μην κυττά-
ζε τί έκανε, τράβηξε τό σώμα
μέσα στην κάμαρα, τόσο ώστε να
έλευθερώση τήν πόρτα.
— Έλα, είπε.
Βοήθησε τή Γκρέτχεν να σηκω-
θή και τήν έσπρωξε μέσα στη δι-
πλανή κάμαρα, τή φωτισμένη. Ύ-
στερα έκλεισε τήν πόρτα.
Έμεινε στό σκοτάδι, ένοιωσε
όμως έτσι κάπως μεγαλειτερή ά-
σφάλεια.
Δεν θα μπορούσε να ισχυρισθί
πώς δε φοβότανε. Βρισκότανε σ'
ένα τρομερό άδιέξοδο, χειρότερο
άπ' όσα του είχαν τύχει ποτέ...
Γιά μία στιγμή, ένοιωσε μίσος
γιά τή Γκρέτχεν. Μά έπειτα κα-
τάλαβε πώς δεν ήταν έντιμο να
προσπαθή να ρίξη τά βάρη σ'
αυτήν...
Γέλασε ειρωνικά γιά τόν έαυ-
τό του, γιά τή δειλία του. Αυ-
τός μονάχα έφταιγε γιά τό έγ-
κλημα εκείνο! Έπρεπε να τό πα-
ραδεχτή.
Κι' ήταν ένα έγκλημα τόσο
παράλογο, τόσο άδικαιολόγητο!
Δεν είχε τίποτα έναντίον του
Φράνκ Πορτίλο, που ήταν ένας
τύπος φανφαρόνου, αλλά συμπα-
θητικός κατά βάθος. Δεν ένοιω-
θε γιά τή Γκρέτχεν τό ισχυρό έ-
κείνο πάθος που θα μπορούσε να
τόν σπρώξει να γίνη φονιάς γι'
αυτήν.
Κι' όμως είχε σκοτώσει τό δύ-
στυχο Πορτίλο!...
Έκαμε μηχανικά ένα βήμα πί-
σω, σάν να φοβότανε μήπως σκον-
τάψη στό πτώμα του, μέσ' στό
σκοτάδι...
Στά έξής, ή Γκρέτχεν κι' αυ-
τός θα ήταν ένωμένοι άκατάλυτα,
πάντεχοι κατά κάποιο τρόπο,
δεμένοι άπό τήν κοινή ευθύνη
τους.
Ντύθηκε βιαστικά, στά σκοτει-
νά. Έπρεπε να κάνει γρηγορά...
ν' άπαλλαγί άπ' τό πτώμα του
Πορτίλο κι' άπ' τό ρεβόλβερ.
Έψαξε γιά τίς κάλτσες του,
άλλά δεν τής βρήκε. Γιά να μη
χώνη καιρό, φόρεσε μονάχα τά
παπούτσια του.
Όταν ντύθηκε, ένοιωσε πιό ά-
σφαλισμένο τόν έαυτό του. Ά-
φισε όμως ξεκούμπωτο τό που-
κομιστό του, γιάτί τά χέρια του
τρέμανε ακόμη.

Νά
ή πούδρα σας

Πολύ άπολή τρώνει
δαυμάσια στό δέρμα,
έξαιρετικά όμοιομορφη,
άρωματισμένη με τό
λεπτότερο άρωμα, ή
νέο πούδρα TOKALON
σέ κουτί «CRYSTALE»
θα σός κάνη να φαίνεσθε
νεώτερη, ώμορφότερη,
πραγματικά γοητευτική!

ΧΡΥΣΟΙ ΣΤΑΥΡΟΙ
Βέρες, Δακτυλίδια, Κοσμήματα
Έλβετικά όφθαλμολογία, Γυαλιά ήλιου,
Ώραία ποικιλία εις όλα τά είδη.
Καλή ποιότης. Πολύ φθηνά τιμαί.
Ι. ΒΑΡΟΤΣΗΣ
Οδός Άγίου Μάρκου 22 - Αθήνα

ΡΥΤΙΔΕΣ-ΠΑΛΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ-ΕΛΛΕΙΣ
ΤΑΧΥΤΑΤΗ - ΥΠΕΡΟΧΗ - ΑΠΟΛΥΤΗ
ΡΙΖΙΚΗ 100%
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
ΕΣΤΗΤΙΚΕΣ ΜΟΔΕΡΝΕΣ
Μ^ς KASTRIOTIS
ΠΑΡΙΣΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ 5, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 612-010

MENTIOUM
Δάφνη
Βραβείο τηλεπαίδειας μικρός
άποστόλεως, της Έκστρελής Ψυχής
κάν. Έρευνών. Όδός Κιχελής
34Β. Όσοι έπισκεψώ 9-1 και
4-6½. Τηλ. 812-278.

ΚΑΤΙΑ Α. ΔΑΣΚΑΛΑΚΗ
Χειρουργός - Οδοντίατρος
Δέχεται καθ' έκάστην 5-8 μ.μ.
Ακαδημίας 61. — Τηλ. 616-088.

ΒΑΣΟΣ ΜΑΥΡΙΚΟΣ
ΟΦΘΑΛΜΙΑΤΡΟΣ
Δέχεται καθ' έκάστην και ώραν 6
-8 μ.μ. επί της οδού Άγίου Κων-
σταντίνου 5. — Τηλ. 56-713.

ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΗ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΕΧΝΙΚΟΣ ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 61
Παρακαλούμεν να σημειώσετε
τό νέον τηλεφώνόν μας:
613-146

Προσπάθησε ύστερα να διώξει κάθε σκέψη απ' το μυαλό του. Α- ναζήτησε ψηλαφήματα το πτώμα. Τό βρήκε, τήλασε απ' τις μα- σχάλες και το τράβηξε γύρω απ' το κρεβάτι. Εκεί, δε μπορούσαν να το δουν απ' τη διπλανή κά- μαρα. Για περισσότερη ασφάλεια, άπλωσε πάνω του ένα σκέπασμα του κρεβατιού.

Στ' άλλο δωμάτιο, η Γκρέτ- χεν καθόταν, αλύγιστη, με τα μά- τια καρφωμένα στην άκρη του κί- τρινου ντιβανιού. Φορούσε τη διά- φανη ρόμπα της.

Ο Μπύρκε έβγαλε ένα ποτήρι ούισκυ και το ήπιε μονορούφι. Σχεδόν δεν ένοιωσε όπως τη γεύ- σι του.

— Πρέπει να τον πάμε κάπου... του είπε η νέα γυναίκα. Δεν πρέ- πει να τον βρούμε εδώ... Ο κό- σμος θάλεγε τότε...

— Ξέρω τι θάλεγε, τη δέικοφε ξερά. Πώς ο άντρας σου σ' έβρι- κε με το φίλο σου, κι' εκείνος τον σκότωσε. Σάπια λοιπόν, για το Θεό!...

— Αν είχε ύπαρξει πριν το πα- ραμικρό αίσθημα μεταξύ τους ή παραμικρή έλξη, τώρα είχαν πιά τελειώσει όλα. Με το θάνατό του, ο Πορτίλο είχε διαλύσει το δεσμό τους. Κυττάθηκαν τώρα μ' αληθινό μίσος...

— Απ' το παράθυρο... είπε ξα- φνικά η Γκρέτχεν.

Ο Μπύρκε πήγε ως το παρά- θυρο, τ' άνοιξε και κύτταξε κά- τω. Ο ξστός νυκτερινός αέρας τον χτύπησε στο πρόσωπο και στο στήθος κάτω απ' το ξεκού- μπωτο πουκάμισό του.

— Έψαξε με τα μάτια την αδιέ- ξοδη άκρη του μικρού δρόμου. Υ- πήρχε εκεί ένας ψηλός τοίχος ά- πο τούβλα, πίσω απ' τη σκάλα του κινδύνου. Ξανακλείσε ύστερα το παράθυρο, κούνησε το κεφάλι του και δήλωσε:

— Δε γίνεται τίποτε. "Αν τον πετάξουμε απ' το παράθυρο, θα πέσουν τα κόκαλά του. Κι' οι αστυνομικοί ξέρουν ένα σωρό τρόπους για να διακρίνουν τα πτώματα που γίνανε μετά το θάνατο. Θα καταλάβουν άμέσως τί έγινε.

— Είμαστε χαμένοι! είπε η Γκρέτχεν μ' απελπισία. Πώς θα τον βγάλουμε από δω; Πώς;...

Ο Μπύρκε κύτταξε συλλογι- σμένα την πόρτα του διαδρόμου. Μά η Γκρέτχεν είδε τη ματιά του εκείνη, άρμυσε και στάθηκε ανάμεσα σ' αυτόν και την πόρτα. Τό στήθος της άνεδοκατέβαινε γρήγορα και τα μάτια της λά- μπανε από θυμό.

— "Οχι, Μπύρκε! φώναξε. "Ο- χι, δεν θα με παρατήσης τώρα! Δεν θα μ' άφισης ολόμοναχη μα- ζί του!

Εκείνος την κύτταξε και πρό- φερε σιγά:

— Κύτταξε να μου βρής εκεί- νο το κλειδί, που έκανες την κου- ταμάρα να πετάξης κάτω απ' το ντιβάνι! Ο μόνος τρόπος να τον βγάλουμε από δω, είναι απ' τη σκάλα.

— Μά μπορεί να σ' έ δει κανείς... — Πρέπει να βασισθούμε στην καλή μας τύχη, μικρή μου. Δε μάς μένει άλλη έλπίδα. "Αν δε με δει κανείς, θα μπορέσω ίσως να τον άφισω μιά στιγμή στο δρόμο, άσπου να πάω να πάρω τ' αυτοκίνητό μου, απ' την άλλη μεριά των συνόρων, και να τον κουβαλήσω κάπου αλλού... Βρές μου λοιπόν αυτό το κλειδί!

Η Γκρέτχεν έπιασε με τα τέσ- σερα κι' άρχισε να ψάχνει κάτω απ' το ντιβάνι.

Ο Μπύρκε γύρισε το πόμολο της πόρτας, με μιά κίνηση αδιά- φορη, κι' είδε πως μισάνοιγε.

Την ξανακλείσε άμέσως και φι- θύρισε στη φίλη του:

— Μην κουράζεσαι. Δεν ξανα- κλείδωσε την πόρτα.

— Άνοιξε πάλι, με προφύλαξι. "Η μουσική της όρχήστρας άντηχσε πιο δυνατά.

Πέρασε έξω το κεφάλι του και

κύτταξε προς το μέρος της γα- λαρίας. Δεν είδε κανένα. "Από κάτω έφτανε το φώς της σάλλας κι' ένα ανάλαφρο σύννεφο καπνού. Ο Μπύρκε κύτταξε προς το άλλο μέρος, προς τη διεύθυνσι που ήθελε να πάρη. Τρία βήμα- τα πιο πέρα, ο στενός διάδρομος

κατέληγε στην πόρτα του κινδύ- νου. Ξαφνικά, ο Μπύρκε ένοιωσε μιά παγωμένη ανατριχίλα σ' έ- λο του το κορμί κι' έμεινε μερι- κές στιγμές σάν παράλυτος...

Κάποια στεκότανε στο κατώ- φλι αυτής της πόρτας, σάν να παραμόνευε!

Ο Μπύρκε θέλησε να ξαναμπή μέσα στην κάμαρα, με προσποιη- τή ήρεμία. Μά ο άγνωστος προ- χωρούσε κι' έλας προς το μέρος του. "Η έκφρασί του ήταν έχθρι- κή — σάν νάβλεπε ένα έχθρο σ' ένα άνθρωπο που συναντούσε...

— Ήταν ένας κοντόπαχος Μεξι- κάνος, με στραπατσариμένο κο- στούμι. Φορούσε μιά βρώμικη ρεμπουμπλικα, ριγμένη προς τα πίσω, στα μαύρα και λεωαμένα μαλλιά του.

Είχε πρόσωπο όλοστρόγγυλο και μύτη χοντρή και καμπουρω- τή. Ήταν κακοεξυρισμένος, κι' οι τρίχες του γενειού του έδιναν μιά έλαφρεία μπλε απόχρωσι στο κάτω μέρος του προσώπου του.

— Ζητάτε κανένα; τραύλιζε ο Μπύρκε.

Ο Μεξικανός στάθηκε μπρο- στά στο κατώφλι της πόρτας του διαμερίσματος, με τα χέρια στις τσέπες.

— Ναι, απάντησε. Τό Φράνκ Πορτίλο.

Ο Μπύρκε έμεινε άκίνητος. Εί- χε ξαναδεί δυό - τρεις φορές αύ- τόν άνθρωπο στο κέντρο του Πορτίλο, αλλά δεν ήξερε ποιός ήταν.

— Δεν είν' εδώ ο Πορτίλο, του είπε. — Άλήθεια; "Εγώ πιστεύω τό αντίθετο!

Ο Μεξικανός έδειχνε φανερά πώς σκόπευε να μπει στο διαμέ- ρισμα... Ο Μπύρκε στάθηκε μπρο- στά του, έτοιμος να τον χτυπή- ση, αν έπιχειρούσε να προχω- ρήσει.

Κυττάχτηκαν οι δυό τους, με τα νευρά τεντωμένα... Ξαφνικά, άκούστηκε τ' τρεμουλιαστή φωνή της Γκρέτχεν, πίσω απ' τον Πορ- τίλο:

— Κύριε άστυνόμε!... Δε σ' άς περίμενα άπόψε...

— Άλήθεια; "Ο άντρας σας έ- μως με περίμενε, σενιόρα.

Ο έπισκέπτης μίλούσε άγγλι- κά με φωνή βαρεία και λαρυγ- γώδη.

Ο Μπύρκε άκουσε τη Γκρέτ- χεν ν' άνασαινή λαχανιασμένα. Την ένοιωσε να σφίγγεται πάνω του, σάν να ζητούσε προστασία. Και παραμέρισε λίγο, για να τον βοηθήσει κι' εκείνη να φράζονε την πόρτα.

— Δεν είν' εδώ ο άντρας μου, είπε η νέα γυναίκα με προσποιη- τή γενοιασιά. Μήπως βέλετε να περάσετε μέσα, να πάρετε κάτι; Στράφηκε, στο Μπύρκε και πρόσθεσε, μ' ένα χαμόγελο άγω- νίας:

— Μπύρκε, ο κύριος είναι ο άστυνόμος Τζέσους Ντέβιντ...

— Υπηρετεί εδώ στο Μεξικό.

Ο Μπύρκε δοκίμασε την εντύ- πωσι πως τό αίμα χτυπούσε στα μελίγγια του σάν τύμπανο. Τρα- βήχτηκε πίσω, μηχανικά, κι' ά- φισε τον άστυνομικό να προχω- ρήσει και να μπη στο διαμέρισμα.

Εκείνος περπατούσε ταλαν- τεύοντας τό κορμί του πάνω στα κοντά του πόδια, σάν πθήκος. Δεν έβγαλε τό καπέλλο του. "Ερι- ξε μιά ματιά γύρω του. "Επει- τα κύτταξε τη Γκρέτχεν, που στε- κότανε μπροστά στην πόρτα της κρεβατοκάμαρας, σφίγγοντας σπα- σμωδικά τη ρόμπα της γύρω απ' τό κορμί της.

Η έκφρασι του άστυνόμου δεν άλλαξε καθόλου, καθώς η ματιά του διαπερνούσε τό διάφανο νού- λον κι' άγκάλιαζε τό σώμα της

νέας γυναίκας.

Η Γκρέτχεν έτρεξε προς τη μικρή κουζίνα, με την προσφά- τως θα έφερνε ούισκυ και πάγο.

— "Ωστε είσατε ο σενιόρ Μπύρκε, είπε ο άστυνόμος στον πιανίστα. Ξέρω πως είσατε "Α- μερικανός... Σ' άς έχω άκούσει να παίζετε πιάνο. Τά καταφέρντε περίφημα.

Η ματιά του έπεσε στα πα- πούτσια του Μπύρκε. Και φάνη- κε πως πρόσθεσε ότι δε φορούσε κάλτσες — σημείο ότι είχε ντυθή βιαστικά.

— Έχετε πολύ ταλέντο, πρόσ- θεσε. Συγχαρητήρια!

— Είμαι πολύ εύχαριστήμενος που σ' άς άρεσε τό παιζιμό μου, απάντησε ο Μπύρκε με τό μόνα στεγνωμένο.

Η Γκρέτχεν ξαναγύρισε, κρα- τώντας ένα δίσκο με μισολυμέ- να κομμάτια πάγου κι' ένα τρί- το ποτήρι. Η μποτίλια με τό ούισκυ βρισκόταν άκόμη πάνω στο τραπέζι, εκεί που την είχε άφισει ο Μπύρκε.

— Βάλτε λοιπόν ούισκυ στο ποτήρι του κυρίου άστυνόμου, εί- πε στο Μπύρκε.

— Μά ναι, βέβαια...

Η ματιά του συναντήθηκε μιά στιγμή με τη δική της, κι' ο τρόμος που διάβασε σ' αυτήν τον έκαμε να καταλάβη πως έπρεπε να προσέξει πολύ...

Ο Ντέβιντ τον κύτταξε, κα- θώς πλησίαζε στο μικρό τραπέζι.

— Πίναμε ένα ούισκυ, πριν πά- με να κοιμηθούμε... του είπε έ- κείνος.

— Είχε έρθει κι' ο Μπύρκε για να δει τό Φράνκ, δικαιολογήθηκε η Γκρέτχεν. "Ετσι δεν είναι, Μπύρκε;

— Βέβαια... βέβαια...

Ο Μπύρκε σεβήρισε ούισκυ κι' έρριξε πάγο στα ποτήρια, με άδέξιες κινήσεις, λέγοντας συγ- χρόνως:

— Είχα να κουβεντιάσω μαζί του για διάφορες δουλειές...

Μά η φωνή του κι' η έκφρασί του είχαν κάτι τό ψεύτικο. "Υ- στερα άσπασε, ψάχνοντας να βρή τί έπρεπε να πη κατόπιν.

Ο Ντέβιντ δε πήλισε, ως τ' στιγμή που ο Μπύρκε του πρόσ- φερε τό ένα ποτήρι.

— "Οχι, σενιόρ, είπε τότε κου- νώντας τό κεφάλι του άρνητικά. Δεν πίνω ποτέ, την ώρα της ύ- πνρεσίας.

Ο Μπύρκε άφισε πάλι τό πο- τήρι πάνω στο τραπέζι κι' έμει- νε σ' άμηχανία.

— Κρίμα που δεν είν' εδώ ο Φράνκ... πρόσθεσε ο Ντέβιντ.

— Θα λυπηθ' πολύ που κάνα- τε άδικα τον κόπο, απάντησε η Γκρέτχεν προσπαθώντας να χαμο- γέλαση. Είσατε τόσο καλοί φι- λοι!

— Ναι, είναι κρίμα που λεί- πει, συμφώνησε κι' ο Μπύρκε.

Ο άστυνόμος έβαλε τό χέρι του στην τσέπη του, για να πά- ρη τά τσιγάρα του. Μ' αυτή την κίνηση, παραμέριστηκε λίγο τό τσαλακωμένο σακκάκι του, και φάνηκε ένα πιστόλι που είχε κά- τω απ' την άριστερή μασχάλη, μέσα στη θήκη του.

— Έβγαλε τό πακέτο, πήρε ένα τσιγάρο και τό στριφογύρισε στα δάχτυλά του.

— Λείπει από μέρος ο Φράνκ... είπε η Γκρέτχεν, για να διαλύση τη σιωπή. Πήγε ταξίδι, νομίζω. Πως φανταστήκατε ότι θα τον βρίσκατε εδώ άπόψε;

Ο Ντέβιντ γέλασε, χωρίς φα- νερή αίτια.

— Γιατί τον είδε που γύρισε, σενιόρα, απάντησε άπλά.

Η Γκρέτχεν φάνηκε πως είχε απολιθωθεί. Μά κι' ο Μπύρκε ή- ταν άνικανος να κινηθ'η, να προ- φέρη λέξι...

Η ξανθή γυναίκα έκαμε μιά καινούργια προσπάθεια να μπα- λώσει τά πράγματα:

— "Α, ναι, αλήθεια! φώναξε.

Ήταν εδώ ο Φράνκ, πριν από λί- γα λεπτά. Μά δεν έμεινε καθό- λου. Ξανάφυγε άμέσως. Δεν ξέρω, που πήγε...

Μά η φωνή της έσβυσε, όταν είδε τό Ντέβιντ να της γυρίζη την πλάτη, σάν να μην έδινε καμιά προσοχή στα λόγια της.

Ο Μεξικανός προχώρησε προς τό πορταίτο που κρεμότανε στον τοίχο. Άγγιξε με τη μύτη του ποδιού του τό πακετάκι που ή- ταν πεσμένο χάμω.

— Περιέργο! ψιθύρισε. Περιέ- ργο πώς ο Φράνκ άφισε πεταγμέ- νο εδώ αυτό τό πακέτο. Πίστανα πώς τό πρόσθεσε σάν τά μάτια του... Πολύ περίεργο!

Ξαναγύρισε κοντά στο Μπύρ- κε, τέντωσε τό δάχτυλό του, δεί- χνοντας τό στήθος του πιανίστα, και πρόσθεσε:

— Τι είν' αυτό; Αίμα ξερό;...

— "Οχι! απάντησε βιαστικά ο Μπύρκε.

— "Υστερα κύτταξε κι' είδε ένα σκουροκόκινο λεκέ πάνω στο γυ- μνό στήθος του.

— "Α, ναι, τόχα ξεχάσει... πρόσθεσε, με φωνή που φαινόταν σάν νάρχεται από πολύ μακρά. Γρατζουνίστηκε στον ώμο...

Παραμέρισε τό πουκάμισό του κι' έδειξε τις γρατζουνιές.

Ο άστυνόμος κύτταξε τις τέσσερις παράλληλες χαρακιές που είχαν άφισει πρό όλίγου στο σώμα του τά νύχια της Γκρέτ- χεν. Δεν ήταν δύσκολο να τις έ- ξηγήσει...

Κύτταξε με άπάθεια τη νέα γυναίκα. Εκείνη δεν τολμούσε ν' άντικρύση τη ματιά του. Είχε συμμαζεμένη κι' έδειχνε σάν να φοβότανε μήπως ξυπνήση τον έ- ρωτικό πόθο σ' αυτό τον άν- θρωπο...

Μά ο Ντέβιντ περιορίστηκε να τη ευγενικά:

— Μου επιτρέπετε, σενιόρα...

Προχώρησε ως την πόρτα της κρεβατοκάμαρας. Την άνοιξε, ά- ναψε τό φώς και μπήκε στο δω- μάτιο.

Ο Μπύρκε τον άκολούθησε, σέρ- νοντας τά πόδια του. Μά δεν έ- νοιώθε πιά πανικό, ούτε την τρελή επιθυμία να φύγη ή ν' άν- τισταθ'η. Τώρα που είχε κλείσει η φάκα, τον είχε κυριέψει κάτι σάν ληθαργική αδιαφορία. "Ηθελε μονάχο να δει τί θάκανε ο άστυ- νόμος...

Ο Ντέβιντ διέσχισε την κά- μαρα, με ύφος αδιάφορο. Δεν άγ- γιζε τίποτα, αλλά κύτταζε τό κάθε τι: Τό ακατάστατο κρεβά- τι. Τις κάλτσες του Μπύρκε χά- μω στο πάτωμα. Τό πιστόλι με τη σκαλιστή κάνη πάνω στο τρα- πέζι, προς την ίδια μεριά του κρεβατιού με τις κάλτσες. Καί, πίσω απ' αυτό, τό ρολόι του Μπύρκε.

Ο άστυνομικός στράφηκε κι' έρριξε μιά ματιά στον καρπό του χεριού του Μπύρκε, όπου ξεχώρι- ζε ένας κύκλος πιο άσπρος απ' τό υπόλοιπο δέρμα.

— "Υστερα ο Μεξικανός έκαμε τό γύρο του κρεβατιού και κύτταξε εκείνο που κοιτότανε χάμω. "Ε- σκυψε κι' άνασήκωσε μιά στιγ- μή τό σκέπασμα.

Δεν είπε όμως τίποτα. Κύττα- ξε μονάχα... "Εβγαλε απ' τό στόμα του τό τσιγάρο, που δεν τό είχε άνάψει άκόμη, και τό ξα- νάβαλε στο πακέτο του. "Υστε- ρα έκαμε νόημα στο Μπύρκε να

τόν άκολουθήσει. Βγήκε μαζί του απ' την κρεβατοκάμαρα κι' έσβυ- σε τό φώς. Ξανακλείσε την πόρ- τα, την κλείδωσε και φύλαξε στην τσέπη του τό κλειδί.

Η Γκρέτχεν δεν είχε κάμει ούτε μιά κίνηση, σ' όλο αυτό τό διάστημα.

— Σενιόρα Πορτίλο, της είπε ο Ντέβιντ. Σ' άς άπαγορεύω να βγίητε απ' αυτό τό δωμάτιο. "Αν δε μ' άκούσετε, θα μετανιώσετε!

Η νέα γυναίκα κούνησε κατα- φατικά τό κεφάλι της. Ο άστυ- νομικός στράφηκε στο Μπύρκε.

— Έσείς κουμπώστε τό που- κάμισό σας κι' άκολουθήστε με, του είπε.

Εκείνος άνασήκωσε τους ώ- μους του. Παραξενευτήκε άκού- γοντας τη φωνή του να ρατάνη:

— Που θα με πάτε;

Ο άστυνόμος έκαμε ένα περι- φρονητικό μορφασμό κι' απάν- τησε:

— Που άλλο; Στο κρατητή- ριο, για την ώρα! Κι' ύστερα θα δούμε... Σ' άς συμβουλευώ να μην επιχειρήσετε να φέρετε αντί- στασι. Θάνα! άνώφελο...

Ο Μπύρκε τό ήξερε καλά... Βγήκε λοιπόν απ' τό διαμέρισμα, μαζί με τό Ντέβιντ, χωρίς ν' ά- ποχαίρεται τη Γκρέτχεν. Μά ούτε κι' εκείνη τον άποχαίρεται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Τετάρτη 6 "Ιουνίου, μεσά- νυχτα.

Κατέβηκαν την ξύλινη σκάλα και φτάσανε στην Κάλλε Μελ- γάρ, στην άκρη του μικρού δρό- μού.

Δεν περίμενε εκεί κανένα ά- στυνομικό αυτοκίνητο. Ο Ντέ- βιντ δεν πήρε ταξί. Έκαμε μο- νάχα ένα νόημα στον κρατούμενο του να τον άκολουθήσει, και προ- χωρήσανε μαζί στο φαρδύ δρόμο. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια

ΔΙΤΣ

ΜΕΛΙ ΜΑΡΚΑΣ

Αττική

Η Αττική σας προσφέρει το υπέροχο μέλι της στα νέα υάλινα σκεύη. Τα υάλινα σκεύη και πιο υγιεινά είναι και δεν άχρηστεύονται. Είναι χρήσιμα στο σπίτι για να βάσετε τό κάθε τί.

ΔΦΟΙ ΠΙΤΤΑ: ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 25 - ΤΗΛ. 58.423 - ΑΘΗΝΑΙ

Τό άπαραίτητο βιβλίο για κάθε γυναίκα

ΙΑΤΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ίατρού Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

Πλουσιώς εικονογραφημένη. Σελίδες 320

Κυριώτερα περιεχόμενα: "Η νεώτερη θεραπεία των τριχομονάδων του κόλπου — Γενετήσια ζωή της γυναίκας — Τό γυναικείον στήθος — Εμμηνορροή — Ανεπάρκειες ωοθηκών — Παθήσεις — Υπερτριχώσις — Διαστρώφες, αντανάσμος κλπ. "Αναφροδισία — Στείρωση — Κήσις — Τεχνητή γονιμοποίησης — Γόνιμες και άγονες ημέρες του κύκλου — Θεραπείες κλπ. ΠΩΛΕΙΤΑΙ εις όλα τά βιβλιοπωλεία. "Απο- στέλλεται παντού συστημένο με ταχυδρομική έπιταγή δρχ. 60 εις την διεύθυνσι του συγγραφέως. ΣΕΚΕΡΗ 8, "Αθήναι

... ΠΡΟΦΥΛΑΙΤΕ ΑΠΟ ΠΑΝΔΕΣ ... ΑΠΟ ΕΓΚΑΥΜΑΤΑ ... ΑΠΟ ΔΕΡΜΑΤΟΠΑΘΕΙΣ

ΔΕΡΜΑ ΣΟΚΟΛΑΤΙ

ΙΔΕΩΔΗΣ ΚΡΕΜΑ

ΗΛΙΟΥ

ΕΥΔΙΑ-Ρ

ΣΕΚΕΡΗ 4 Τηλ 612 450

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ Φαρμακεία Μικροπωλεία

MENTUP

VEGRO

Κλινικοσκεπάσματα και κουβέρτες ταξιδιού

φιμηνάν καρντέ ας διαφόρους εκτελέσεις: καρτώ, ζακάρ και μονόχρωμες. Παιδικές κουβέρτες με ένδιαφέροντα σχέδια των φημισημένων ύφοντουρικών εργοστασίων της Γερμανικής Λαϊκής Δημοκρατίας

VEB VEREINIGTE GROBGRNWERKE KIRSCHAUS A GEBR. FRIESE A G KIRSCHAUS A

Ζητήστε προσφορά, άνευ υποχρέωσης, με τό στοιχεία 143, από τον αντιπρόσωπό μας:

Οίκος Νικολάου Μεταξά

Υπάτιος 5, Αθήναι Τηλέφ. 21-329 - Τηλ Δ/σις ΜΕΤΕΧ

DEUTSCHER INNEN- UND AUSSENHANDEL TEXTIL BERLIN W 8

ΛΑΪΚΗ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

TELEGRAMM DIATEX

Πρακτικός οδηγός κηπουρικής και άνθοκομίας

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΠΟΛΥΕΤΗ

ΓΑΡΥΦΑΛΙΑ: Έξαιρετικά διαδεδομένο λουλούδι, εύκολης καλλιέργειας, με ωραία χρώματα και άρωμα. Υπάρχει σε πάρα πολλές ποικιλίες, ακόμα και ως αναρριχώμενο. Θέλει άφθονο ήλιο. Μπορεί να ευδοκίμησει και σε σφιχτό χώμα. Καλύτερο όμως είναι το αβρότο, μάλλον αμώδες, ανακατεμένο με χονεμένη κοπριά, στάχτη και φωσφορικό λίπασμα. Υπερβολική ποσότης κοπριάς και πολύ νερό, κάνουν κακό, γιατί φουτάνει υπερβολικά το φυτό και σκίζεται ο κάλκας των λουλουδιών του. Βλάπτει επίσης το νερό που στάκεται και λιμνάζει γύρω απ' τις ρίζες του φυτού. Επίσης η άχυνευτη κοπριά κάνει κακό στη γαρυφαλιά. Ύψος 15—40 πόντοι. Απόστασι φυτεύσεως 25—30 πόντοι.

Πολλαπλασιάζεται με σπόρο, καταβολάδες ή μοσχεύματα. Με το σπόρο μπορούμε να επιτύχουμε καινούργιες ποικιλίες. Σπέρνουμε άνοιξη ή φθινόπωρο, κατά προτίμηση όμως Φεβρουάριο ή Μάρτιο. Οι σπόροι πρέπει να προέρχονται από λουλούδια διπλά. Η σπορά γίνεται σε σπορεία να φυτρώσει και χονεμένη κοπριά. Τα μικρά φυτά μένουν ένα χρόνο στο σπορείο, όπου τα ποτίζουμε και ξεδοτανίζουμε ταχτικά. Την επόμενη δε άνοιξη μεταφυτεύονται στην οριστική θέση τους.

Με τα μοσχεύματα ή τις καταβολάδες, διατηρούμε μια ώριμη ποικιλία, που μας άρσει ιδιαιτέρως. Μπορούμε να πάρουμε τα μοσχεύματα επί 6 μηνών το χρόνο, δηλαδή απ' το Νοέμβριο ως τον Απρίλιο (προτιμώτερο όμως από Δεκέμβριο ως τέλος Ιανουαρίου, γιατί τότε τα μοσχεύματα ριζώνουν καλύτερα). Φυσικά, πρέπει να προέρχονται από φυτά τελειώς γερά και ζωηρά. Μπορούμε δε να τα βουτήξουμε σε διάλυμα νικωτίνης, για άπολυμανση, από κάθε άρρώστεια. Πρέπει να προέρχονται από άκριαν κλωνάρια και να είναι καινούργια βλαστάρια, με 5—10 κόμπους. Αφαιρούμε τα φύλλα στο κάτω μέρος τους. Τα σκίζουμε στην κάτω άκρη, ένα-δυό πόντους (ή τα κοπανάμε λίγο με μια πέτρα) και τα φυτεύουμε άμεσα λοξά σε καθαρή άμμο, παρακλώνοντάς τα κατά τα τρία τέταρτα. Ύστερα ποτίζουμε. Τις 2—3 πρώτες βδομάδες, φροντίζουμε να βρίσκονται στη σκιά. Μόλις ριζώσουν, μεταφυτεύουμε σε ελαφρό κοπρισμένο χώμα. Ποτίζουμε μέρα παρά μέρα, όταν δε βρέχει, και σκαλίζουμε κάθε βδομάδα. Τα φυτά αυτά θ' ανθίσουν μετά 5—6 μηνών.

Τέλος, ο πολλαπλασιασμός με καταβολάδες εφαρμόζεται σπανιότερα, και ιδίως για τις ποικιλίες που ριζώνουν δύσκολα τα μοσχεύματα τους. Γίνεται δε όταν τελειώσει η άνοιξη του φυτού. Γονατίζουμε ένα κατάλληλο καινούργιο βλαστάρι, το χαράζουμε και το βάθουμε, σύμφωνα με τις γενικές οδηγίες που δώσαμε άλλοτε για τις καταβολάδες. Όταν ριζώσει (σε 6—8 βδομάδες), το χωρίζουμε απ' το μητρικό φυτό, το φθινόπωρο ή την άνοιξη, και το μεταφυτεύουμε σ' άλλη θέση, μαζί με λίγο απ' το χώμα του.

Η μεταφύτευση της γαρυφαλιάς στη μόνιμη θέση της, πρέπει να γίνεται με πολλή προσοχή, σε μέρος στραγγερό, και κατά προτίμηση πάνω σε «όχθους», με αλάκια 30—35 πόντων άνωσά τους, που

χρησιμεύουν για πότισμα. Οι ειδικοί συνιστούν να διαθέτουμε χωριστό παρτέρι για τις γαρυφαλιές. Ποτίζουμε μόνο όταν χρειάζεται. Πάντως, δεν άφινουμε τα φυτά να διψάσουν το καλοκαίρι. Καλό είναι να σκεπάσουμε την επιφάνεια του εδάφους με ένα στρώμα από φύλλα, χόρτο ή χονεμένη παλιά κοπριά, πάχους 5 πόντων. Όσο είναι μικρά τα φυτά, κόβουμε τα ανθφόρα βλαστάρια μόλις παρουσιασθούν, για να αναγκαστεί το φυτό να πετάξει άλλα βλαστάρια από χαμηλά. Τέλος, άφινουμε μόνο 10—15 βλαστάρια, στα όποια αφαιρούμε όλα τα πλάγια πουμπουκία κι' άφινουμε μονάχα ένα στην κορυφή. Έτσι, το στέλεχος θα γίνει γερό και το λουλούδι μεγάλο.

Τα προσόντα μιας καλής γαρυφαλιάς είναι: γερά και μακρὰ κοτσάνια, μεγάλα λουλούδια με κάλκα που δε σκίζεται, μακριά διάσπεια ανθίσσεως, ωραία χρώματα και άρωμα (αυτό όμως δεν υπάρχει πάντα).

Ανθίζει Μάιο έως Οκτώβριο. Λουλούδια άσπρα, κίτρινα, ρόζ, σκούρα κόκκινα, κλπ.

Υπάρχουν επίσης τα λεγόμενα κινέζικα γαρυφαλάκια. Το φυτό αυτό είναι έτησιο. Σπέρνεται Σεπτέμβριο ή Οκτώβριο, σε σπορεία και μεταφυτεύεται σ' ένα μήνα. Δίνει λουλούδια μικρά, αλλά ωραία και πολυχρώμα.

Την άνοιξη, η γαρυφαλιά μπορεί να προσβληθεί από ένα παράσιτο που λέγεται κόκκινη άραχνη και που πολλαπλασιάζεται ταχέως. Τα φύλλα παίρνουν τότε ένα χρώμα κτρινωπό κι' η βλάστηση σταματάει. Σ' αυτή την περίπτωση, θειαφίζουμε τα φυτά με ένα μίγμα από 10α μέρη θειαφιού και χαλκού (ή με βειοχαλκίνη). Το μίγμα αυτό πρέπει να μείνει 15 μέρες πάνω στο φυτό. Αν, λοιπόν, βρέξει στο μεταξύ, ξεαναθιαφίζουμε. Έχει παρατηρηθεί, ότι το μίγμα αυτό δεν καταστρέφει μόνο τα παράσιτα, αλλά και τονώνει τη βλάστηση.

Ένα άλλο μικροσκοπικό έντομο κάνει τα φύλλα να κτρινίσουν στην άρχη, κι' ύστερα να μαυρίσουν και να ξεραθούν. Τα προσβεβλημένα φύλλα φαίνονται σαν κολλημένα μεταξύ τους κι' έχουν πάνω τους μικρές καφετιές κηλίδες. Μεταχειριζόμαστε έναντιον αυτού του έντομου την άραιομένη νικωτίνη, με την όποια μάλιστα ψεκάζουμε τις γαρυφαλιές προληπτικά, απ' τον Ιούλιο ως το Σεπτέμβριο, κάθε 15—20 μέρες.

Υπάρχουν επίσης κι' άλλες αρρώστιες της γαρυφαλιάς, από παράσιτα ή μύκητες, για τις όποιες μεταχειριζόμαστε νικωτίνη, βουργούνδιο πολύ ή άλλα φάρμακα, κατά τις οδηγίες ενός ειδικού που θα διαγνώσει την κάθε ασθένεια.

Γεντικά: Θέλει έδαφος μάλλον ελαφρό και άμώδες. Ύψος 25 πόντοι. Απόστασι φυτεύσεως 20 πόντοι. Σπέρνουμε το φθινόπωρο ή το χειμώνα σε σπορείο και μεταφυτεύουμε την άνοιξη. Ποτίζουμε μάλλον άραια. Ανθίζει το καλοκαίρι, Ιούνιο έως Αύγουστο. Λουλούδια κίτρινα ή μόβ.

Γεράνιον: Πολύ συνηθισμένο. Λέγεται και «πελαργόνιο», ή κοινώς «σαρδέλλα». Υπάρχει σε αρκετές ποικιλίες. Θέλει χώρα ελαφρά. Προκόβει και σε μέτρια σκιά. Ύψος 30—60 πόντοι. Απόστασι φυτεύσεως 30—40 πόντοι. Πολλαπλασιάζεται και με σπόρο, αλλά δύσκολα και μονάχα όταν θέλουμε να δημιουργήσουμε καινούργιες ποικιλίες. Σπέρνουμε τότε την άνοιξη, σε γλάστρες, σε σέρρα ή στο υπαίθρο. Οι συνηθέστεροι όμως τρόποι πολλαπλασιασμού του, είναι με μοσχεύματα, από Ιούνιο έως τέλος Οκτωβρίου. Κόβουμε τα μοσχεύματα κανονικά, αφαιρούμε τα κάτω φύλλα τους και τα χώνουμε σε καλό φυτόχωμα κατά τα ¾. Πρέπει να είναι κομμένα κάτω από ένα μάτι και να έχουν 5—8 φύλλα. Τις πρώτες μέρες, πρέπει να σκιάζονται και να ποτίζονται καθημερινώς.

Τα μεταφυτεύουμε τον επόμενο χρόνο, τις αρχές της άνοιξης, στην οριστική τους θέση, μαζί με λίγο χώμα. Επίσης πολλαπλασιάζεται με χωρίσμα της τούφας. Ανθίζει Μάιο ή Ιούνιο. Λουλούδια άσπρα, κόκκινα, ρόζ, κλπ., άφθονα και μεγάλης διασπείας. Είδη γερανίου είναι η λεγόμενη «μπαμπουκία» (αναρριχώμενο) και η «άρμπαρτζία» που καλλιεργείται για τα μυρωδάτα φύλλα της.

Δακτυλίτις: Το περιγράψαμε και στα έτησια. Υπάρχουν όμως και πολυετείς ποικιλίες. Ύψος 70—90 πόντοι. Απόστασι, φυτεύσεως 30 πόντοι. Πολλαπλασιάζεται με σπορά, φθινόπωρο ή άνοιξη.

Αριστερά: Γαρυφαλό «Ηλιος της Νίκαιας». **Δεξιά:** Γαρυφαλό διασπείας.

Ξι. Ανθίζει Ιούνιο-Ιούλιο. Λουλούδια άσπρα, κίτρινα, κόκκινα, κλπ.

Δελφίνιον: Εύκολης καλλιέργειας. Προκόβει σε κάθε χώρα. Υπάρχει σε πολλές ποικιλίες. Ύψος 60—70 πόντοι. Απόστασι φυτεύσεως 30—40 πόντοι. Σπέρνουμε σε σπορείο, Φεβρουάριο ή Μάρτιο, και μεταφυτεύουμε το Μάιο στην οριστική του θέση. Ανθίζει το καλοκαίρι. Αφθονα λουλούδια κίτρινα, ρόζ, κόκκινα, που ανοίγουν μόλις σουρουπώση και διατηρούνται ως το πρωί.

Δελφίνιον: Ασχοληθήκαμε με αυτό και στα έτησια φυτά. Εδώ θα μιλήσουμε για μια ποικιλία του πολυετή, ακόμη ωραιότερη — ένα από τα πιο όμορφα μόνιμα φυτά του κήπου. Έχει περισσότερα και μεγαλύτερα φύλλα και λουλούδια ωραιότερα, συνηθώς σ' όλες τις αποχρώσεις του μπλε. Μόνο που αναπτύσσεται δύσκολα σε μέρη που έχουν πολύ ζεστό καλοκαίρι.

Θέλει έδαφος σκαμένο σε βάθος 60 πόντων το λιγότερο και ανακατεμένο με ένα στρώμα 15 πόντων από καλά χονεμένη κοπριά. Τα ελαφρά και άμώδη έδαφη είναι μάλλον ακατάλληλα. Αντίθετα, προκόβει στα κάπως άσβεστώδη. Απαραίτητη προϋπόθεσι είναι η τελεία αποστράγγισι, ώστε να μη λιμνάζουν νερά. Θέλει ακόμη ήλιο και αρκετό διαθέσιμο χώρο. Ύψος 45 πόντοι έως 2½ μέτρα (ανάλογως της ποικιλίας). Απόστασι φυτεύσεως 25—60 πόντοι.

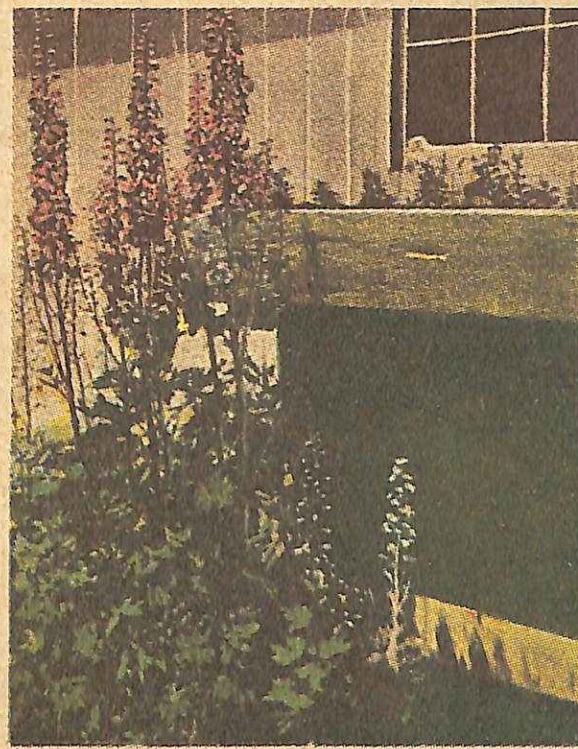
Σπέρνουμε τον Ιούνιο, σε σπορεία, που βρίσκονται απαραίτητως σε μέρος δροσερό, σκιερό και μάλλον υγρό, όχι όμως κάτω από δέντρα. Η σπορά θα γίνει σε βάθος 1 πόντου το πολύ και σ' απόστασι 5 πόντων απ' τον ένα στον άλλο σπόρο. Όταν τα φυτά αποκτήσουν ύψος 7—8 πόντων, τα μεταφέρουμε στον ήλιο, όχι όμως ακόμα στη μόνιμη θέση τους. Τα μεταφυτεύουμε στον κήπο στις αρχές της άνοιξης. Σ' ελαφρά όμως έδαφη, μπορεί να γίνει αυτή η μεταφύτευσι κατά τα τέλη του καλοκαιριού ή τις αρχές του φθινοπώρου. Όταν μεγαλώσουν κάπως, τα άραιοώμε, ξεριζώνοντας τα πιο αδύνατα και κακοσχηματισμένα. Έξ' άλλου, όταν φτάσουν σε ύψος 15 πόντων, ποτίζουμε με «σερμπέτι», και κατά την εποχή της ανθίσσεως, σκεπάζουμε το έδαφος με ένα στρώμα κοπριάς. Στερεώνουμε εγκαίρως με καλάμια (ένα για το κάθε στέλεχος, με δυο χαλαρούς κόμπους), γιατί μπορεί να τ' απάσσει ο άνεμος ή η δυνατή βροχή.

Τα φυτά που σχηματίστηκαν έτσι, ανθίζουν τον επόμενο χρόνο, το καλοκαίρι και δίνουν λουλούδια μπλε, άσπρα ή κόκκινα. Παρατηρούμε την άνοιξη κλαδεύοντας τους ανθόφορους βλαστούς. Όταν έχουν πιά βραβή τα φύλλα, στα τέλη του φθινοπώρου, κόβουμε τους βλαστούς σχεδόν ως το έδαφος, για να ξεαναβγούν καινούργιοι τον επόμενο χρόνο. Για να κρυφτούν τα κενά, που μένουν μετά την άνοιξη, έχουμε φυτέψει μπροστά από τα δελφίνια φυτά που μεγαλώνουν και ανθίζουν έπειτα απ' αυτά (όπως είναι η αλστρεμερία, η σάλβια, κλπ.).

Το χειμώνα, αφαιρούμε το χώμα γύρω απ' το φυτό, σε βάθος 5 πόντων, και γεμίζουμε το λακκό με άερισμένη στάχτη, για προστασία απ' τα σαλιγκάρια, που είναι αληθινή πληγή για τα δελφίνια.

Δεν ενοχλούμε πια τα ριζώμενα φυτά, παρά μόνο όταν θέλουμε να τα πολλαπλασιάσουμε με χωρίσμα της τούφας. Άλλος τρόπος πολλαπλασιασμού είναι με μοσχεύματα, που τα κόβουμε στις αρχές της άνοιξης, όταν τα καινούργια βλαστάρια έχουν ύψος 7—8 πόντων περίπου. Αφαιρούμε τότε λίγα χώμα και κόβουμε τα βλαστάρια αυτά όσο κοννότερα μπορούμε στη «μύνα», με ένα πολύ κοφτερό μαχαίρι. Αποφεύγουμε όσα είναι κούφια. Τα χώνουμε σε έδαφος πολύ άμώδες, σε κλειστό και σκιερό «τζάκι», κρατώντας όλες τις γενικές οδηγίες που αναφέραμε άλλοτε για τα τρυφερά μοσχεύματα. Σ' ένα μήνα, θα έχουν σχηματίσει ρίζες μήκους 2—3 πόντων. Τα μεταφυτεύουμε τότε σε γλάστρες, κι' από κει στη μόνιμη θέση τους, το Μάιο. Το φθινόπωρο θα μας δώσουν μερικά μικρά λουλούδια.

Τα δελφίνια προσβάλλονται από διάφορες αρρώστιες και παράσιτα, ιδίως αν είναι φυτεμένα σε ακατάλληλο έδαφος. Ραντίζουμε τότε

Δελφίνιο (πολυετές)

άλλα και άλλων χρωμάτων, κατάλληλα για μπουκέτα. **Ερίανθος:** Θέλει ελαφρό έδαφος και μεσημβρινή θέση. Ύψος 1½—2 μέτρα. Απόστασι φυτεύσεως 50 πόντοι. Σπέρνουμε Μάρτιο ή Απρίλιο σε σπορείο, μεταφυτεύουμε μία φορά σε φυτώριο κι' ύστερα πάλι στην οριστική του θέση το Μάιο. Δίνει φύλλα καλωπιαστικά και λουλούδια σαν στάχτες, μενεξελιά, απ' το Μάιο ως τον Οκτώβριο, κατάλληλα για μπουκέτα.

Εσπερίς: Εύκολης καλλιέργειας. Προκόβει σε κάθε έδαφος. Ύψος 50—60 πόντοι. Απόστασι φυτεύσεως 30 πόντοι. Σπέρνουμε φθινόπωρο ή άνοιξη. Ανθίζει τον επόμενο χρόνο, απ' το Μάιο ως τον Αύγουστο. Λουλούδια κόκκινα, βιολέ, κλπ., πολύ μυρωδάτα, κατάλληλα για βάζα και μπουκέτα.

Ευπράτριον: Θέλει χώρα καλά κοπρισμένο και μετρία ύγρασια. Προκόβει και σε σκιά. Ύψος 60—90 πόντοι. Απόστασι φυτεύσεως 30—40 πόντοι. Σπέρνουμε την άνοιξη, μέσα σε «τζάκι», σκεπάζοντας τους σπόρους πολύ ελαφρά. Καί, όταν τα μικρά φυτά αποκτήσουν 4—5 φύλλα, τα μεταφυτεύουμε στο υπαίθρο. Μπορεί όμως να πολλαπλασιασθεί και με μοσχεύματα από ένα κλωνάρι, που θα τα φυτέψουμε στο υπαίθρο, σε μέρος υπήνεμο, και θα τα μεταφυτέψουμε στην οριστική τους θέση όταν βγάλουν 4—5 φύλλα. Ανθίζει από τον Οκτώβριο και ολόκληρο το χειμώνα. Λουλούδια μπλε ή άσπρα προς το κώβριο και ολόκληρο το χειμώνα, πάνω σε κτρινωπά κοτσάνια, μήκους 60—90 πόντων. Η άνοιξη είναι άφθονότερη και ωραιότερη αν, πριν απ' αυτήν, ποτίζουμε επανειλημμένως το φυτό με «σερμπέτι».

Εχίναιωσι: Ύψος 60—90 πόντοι. Απόστασι φυτεύσεως 50 πόντοι. Σπέρνουμε το Μάρτιο σε σπορείο, μεταφυτεύουμε μία φορά σε φυτώριο κι' ύστερα στην οριστική του θέση το φθινόπωρο ή την άνοιξη. Ανθίζει το επόμενο καλοκαίρι, Ιούλιο ή Αύγουστο. Λουλούδια μπλε σε διάφορες αποχρώσεις, σαν άγκαθατά (απ' αυτά πήρε την ονομασία του το φυτό).

Ηλίανθος: Το περιγράψαμε λεπτομερώς στα έτησια φυτά. Υπάρχει όμως και μια κάπως χαμηλότερη ποικιλία, πολυετής. Θέλει άφθονο ήλιο, έδαφος πλούσιο και καλά αποστραγγιζόμενο. Η θέση του είναι στο βάθος των μεγάλων παρτεριών. Με την ανάπτυξη, μπορεί να πνίξει τα ασθενέστερα φυτά. Ύψος 90—180 πόντοι. Απόστασι φυτεύσεως 30 πόντοι. Πολλαπλασιάζεται κυρίως με χωρίσμα της τούφας.

Ανθίζει Αύγουστο ως Οκτώβριο. Λουλούδια κίτρινα, μεγάλα, μονά ή διπλά. Το χειμώνα προσφύλασσουμε από μεγάλες παγωνιές, σκεπάζοντας τη βάση του φυτού με ένα στρώμα άερισμένης στάχτης. Την άνοιξη θειαφίζουμε, για προφύλαξη από το ώδιον (στάχτομα).

Ο. Χ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Άλλα λουλούδια πολυετή.

1-3) Ήρανθες (πριμούλα) σε διάφορες ποικιλίες

ΠΟΥΑΡΑ - ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΟΜΠΕΙΑ

Εξασκεί το τέχνη του χρώματος και δίνει ένα άριστο και νεανικό δέρμα. Εκτός των επί σκαφών χρωματισμών προσφέρεται και σε τριετείς ειδικούς τριμυατρικούς για τις Έλληνίδες: **RECHÉ - MAT GIGANT**.

Είναι ειδική συνταγή ανάλογο με τις κλινικές συνθήκες και τον ηλικιακό φωτισμό της Ελλάδας.

Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΟΜΠΕΙΑ

Δίνει μια φυσική ομορφιά στα μαλλιά και τα δόντια, με το πλούσιο χρωματισμένο.

ΠΟΥΑΡΑ - ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΟΜΠΕΙΑ

Καλλυντικά της με γάλακτος άρωματισμένα.

PIYER - PARIS

Ζητήστε επίμονος το κουτί να γράψουν την λέξη **NEON**

ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ - ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ: 5-8

Ακαδημίας 78. Τηλ. 25 226

ΜΗΧΑΝΑΙ ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΟΣ *ΚΑΛΩΣΟΝ ΚΑΒΑ - UNIVERSAL

Αι φθηνότεραι
Αι τελειότεραι

ΜΕ ΒΕΛΟΝΙΑ
UNIVERSO

ΜΠΑΡΜΠΑΤΟΣ

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 4 (Στοά)

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

Έλένη Κικίδου

ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΨΥΧΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ (ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΗΛΕΠΡΟΒΕΙΑΣ ΜΑΚΡΑΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ)

Επανελλοθούσα εκ του εξωτερικού δέχεται 9-1 π. μ. και 5-7 π. μ. οδός Μεταδόου 19 (στον Μουσείο) Τηλ. 810-975

Διατηρήστε την ομορφιά σας με ΣΑΜΠΟΥΑΝ ΜΠΑΝΙΟΥ Stephens

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ - ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Γυναικολόγος-Μαιευτήρ. Δέχεται 9-12 και 7-9 ως και επί συνεντεύξεων. Χ. Τρικούπη 113. Τηλ. 613-610

«Γαρβένια Χ.» και τη «Γιολάντα Π.» του τεύχους 942.

Δύο ναυτικοί που κρύβονται κάτω από τα ψευδώνυμα: «Ο Ποσειδών Ευμώνιος» και «Θαλασσοπόρος» S/S «Eugenias», Markou and Sons Ltd., Bevis Marks House, Bevis Marks, London E.C. 3, England, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με τη «Λένα 12» ο πρώτος και την «Πάτ 13» ο δεύτερος. Η ηλικία τους είναι 13 και 18 χρόνων.

Ο Dimitris Adamopoulos, S/S Libertad World Shipping and Trading Corp., 29 Broadway, New York 6, N.Y., U.S.A., θέλει ν' αλληλογραφήσει με τη «Ρηνούλα Μ.» Δύο φίλοι, ο Eftimios Kotsakos (20 χρόνων), S/S Olympia, Greek Line, 8-10 Blagie Street New York 4, N.Y., U.S.A. και ο Panayiotis Spiroulis, για τον οποίο ισχυρίζεται ότι διευθύνει, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με τη «Λένα 12» ο πρώτος και την «Πάτ 13» ο δεύτερος.

Ο Manos Bobas, θέλει ν' αλληλογραφήσει με τη «Λένα 12» και ο Makis Panopoulos με την «Πάτ 13». Η διεύθυνσή και των δύο είναι: S/S Polixeni, C/o Victoria Steamship Co. Ltd., 29 Broad St. Avenue, Bloomsfield St., London E.C. 2, England.

Ο E. Emanoillidis και ο E. Michalopoulos, που εγγράφονται κι αυτοί πάνω στο S/S Polixeni και για τους οποίους ισχυρίζεται ότι διευθύνει, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν, αντίστοιχως με την «Αρετή» και την «Κακία» του τεύχους 944.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο Stratis Markezinis, Lucerne Dale, Yelarbon St., Q.L.D., Australia, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες, με σκοπό τη μεταναστεύση, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Ο D. Vogt, Dowlow St. 655, Surry Hills, Sydney N.S.W., Australia, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από τα Έπτωρα και ιδιαίτερα από τη Ζακύνθη, με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνής φιλίας.

Ο Thomas Anagnostopoulos (25 χρόνων), President Wilson No 14, Ans Liege, Belgique, ζητεί αλληλογραφία με μία νέα από την Ελλάδα, ηλικίας 18-22 χρόνων, με σκοπό το γάμο και τη μεταναστεύση. Παρακαλεί όλες γράφουν, να στείλουν απαραίτητα μία φωτογραφία τους.

Ο K. Georgastathos, Western Camp, N.C. Australia, θέλει ν' αλληλογραφήσει με τη «Νεράιδα» του Αιγαίου του τεύχους 939.

Ο Fred Paradakis και ο George Zacharinis, (22 χρόνων και οι δύο), 79 Cooper St. Waterloo, N.S.W., Sydney, Australia, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 18-21 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

Ο Victor Nicholas και ο E. George, B.V.C. 242 Conadilly St., Gunnedah, N.S.W., Australia, ζητούν αλληλογραφία με μορφωμένες νέες από τον κόσμο, ηλικίας 16-22 χρόνων, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνής φιλίας.

Ο Michael Hristodoulou (25 χρόνων), Beyoglu Hamal Basi Kordela Sok. No 58, Istanbul, Turkey, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από τον κόσμο, ηλικίας 18-23 χρόνων, με σκοπό τη μεταναστεύση.

Ο Stelios Nicolaou, (22 χρόνων), 1 Hamamil Str., Alexandria Egypte, ζητεί αλληλογραφία με νέες από τον κόσμο. Παρακαλεί όλες γράφουν, να στείλουν και μία φωτογραφία τους.

Ο G. I. Anagnostopoulos, σπουδαστής, Via Domenica Cavala, Pensione Sereno, Pisa, Italia, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με την αναγνώστριά μας από την Αθήνα, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Ρέδον της Αερρόβιτης».

Ο George Brown, P.O. Box 702, Place D'Armes Montreal, Canada, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα και το εξωτερικό, μορφωμένες και με καλό χαρακτήρα, ηλικίας 18-24 χρόνων. Όσες γράφουν, να στείλουν με το πρώτο γράμμα και μία φωτογραφία τους.

Ο Andreas Macropoulos, 5 Boksburg Road, Springs, T.V.L., South Africa, καλώς εγκαταστημένος, ζητεί αλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας κάτω των 20

χρόνων, με σκοπό το γάμο. Παρακαλεί όποιον γράφει, να εσωκλείσει στο γράμμα και μία φωτογραφία της.

Ο Denis και ο Paris Dragkos (27 χρόνων κι οι δύο), πρώτα εξαδέλφια, 16 W. 101 St. N. York City, 25 New York, U.S.A., θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνίδες από την Ελλάδα και Αμερική, ηλικίας 22-25 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

Ο N. A. Malos (40 χρόνων), C/o Port Moresby G.P. Office, Papua, New Guinea, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με φτωχές νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 25-35 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Παρακαλεί όποιον γράφει, να στείλει και μία φωτογραφία της.

Ο Apostolos Karanikas (23 χρόνων) και ο Evangelos Tasopoulos (26), 266 Shirooke Wfi Montreal, Canada, ζητεί αλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα.

Ο Takis Pappas, 284 Miles 51a Richmond, Qld Australia, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες και κατά προτίμηση από τα Ιωάννινα, με σκοπό την ανταλλαγή καρτών-ποστάλ και τη συνάφι μιας σταθερής φιλίας.

Ο Antonios Markopoulos, 7 Smith St. Mayfield, Newcastle N.S.W., Australia, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες φτωχές και όρφανές, ηλικίας κάτω των 24 χρόνων, με σκοπό την αποδημία και το γάμο. Παρακαλεί όλες γράφουν, να εσωκλείσουν στο γράμμα τους και μία φωτογραφία τους.

Ο John Roussos, 24 Beach Rd, Dulwich Hill Sydney, N.S.W., Australia, ζητεί αλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 18-22 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

Ο N. Korocidas και ο Steve Koutsouklis, 11 Sturt St. Mt. Camber, S. Australia, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Ο Pierre Adamou (29 χρόνων), B.P. 2205 Caïre, Egypte, ζητεί αλληλογραφία με μία Έλληνίδα μορφωμένη και ευκατάστατη, στην ελληνική, γαλλική, αγγλική ή Ιταλική γλώσσα, με σκοπό τη συνάφι μιας αγνής φιλίας.

Ο Charalambos Papanoulou (19 χρόνων), Poste Restante, Mansourah, Egypte, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 16-19 χρόνων. Όσες γράφουν, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο Anestis Petridis, Taksim Feridie Cambaz Sok. No 19, Istanbul Turkey, ζητεί αλληλογραφία με νέες από τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων.

Ο George Manos (28 χρόνων), C/o Post Office, Mansfield Victoria, Australia, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας κάτω των 23 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Παρακαλεί όλες γράφουν, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο George Lengas (28 χρόνων), G.R. Relay Gang 284 Miles Richmond, Qld. Australia, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες, ηλικίας κάτω των 25 χρόνων. Παρακαλεί όλες γράφουν, να εσωκλείσουν

και μία πρόσφατη φωτογραφία τους.

Ο Matteo Cluffreda, Via S. Lorenzo, 169, Manfredonia, Italia, Ιταλός φοιτητής της Νομικής του Πανεπιστημίου Νεαπόλεως, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες από τον κόσμο, στην ελληνική, Ιταλική, αγγλική ή γαλλική γλώσσα.

Ο Freddy Iconos (24 χρόνων), U. Of. H. Box 109, 4361 Wheeler St. Houston 4, Texas, U.S.A., φοιτητής του Πανεπιστημίου Houston, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες από τον κόσμο, στην ελληνική, αγγλική ή Ιταλική γλώσσα. Παρακαλεί θερμά όποιον γράφει, να στείλει μία φωτογραφία της.

Ο Panagiotis Tziailas, G.R. Relay Gang 248 Miles Via Richmond, Qld Australia, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό την ανταλλαγή καρτών-ποστάλ και τη συνάφι μιας σταθερής φιλίας.

Ο Steve Catitsas (33 χρόνων), 120 112 East Huron St., Ann Arbor Michigan, U.S.A., ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες αναγνώστριά μας του τεύχους 942, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Ευτυχία».

Ο Alex Zangas (24 χρόνων), Langwies St., 2, Zurich, Suisse, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες από τον κόσμο, στην ελληνική ή γερμανική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνής φιλίας.

Ο Constantinos Kon-togonlis (20 χρόνων), General Delivery Kithimat B.C., Canada, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες από τον κόσμο, ηλικίας 17-23 χρόνων, με σκοπό το γάμο και τη μεταναστεύση. Παρακαλεί όλες γράφουν, να στείλουν και μία φωτογραφία τους.

Ο C. H. F. i. e. o. s. C. H. F. i. e. o. s. doulou (18 χρόνων), 11 Epsom St., London E. 1, England, ζητεί αλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα και κατά προτίμηση από την Κύπρο, ηλικίας κάτω των 20 χρόνων. Παρακαλεί όλες γράφουν, να στείλουν και μία φωτογραφία τους.

Ο Alexandros Lazaris (28 χρόνων), C/o Loco Foreman, Rhodesia Railways, Umtali, S. Rhodesia, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες από το Μοντερεάλ του Καναδά, με σκοπό το γάμο. Όσες γράφουν, να στείλουν απαραίτητα, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο Peter Theodoropoulos (23 χρόνων), Dominiqne St. 3520A, Montreal, Canada, ζητεί αλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη μεταναστεύση. Παρακαλεί όλες γράφουν, να εσωκλείσουν στο γράμμα μία φωτογραφία τους.

Ο Andre Dimitriadis (17 χρόνων), Sair Latij 26, Kadikoy 6 Istanbul, Turkey, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από τον κόσμο, στην ελληνική, αγγλική, γαλλική ή τουρκική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων και τη συνάφι μιας σταθερής φιλίας. Παρακαλεί όποιον γράφει, να εσωκλείσουν 25-50 γραμματοσήματα της χώρας των και να τους στείλουν ανάλογα από την Τουρκία.

Ο Vassilios Ladas και ο Sotirios Gaitis (24 χρόνων και οι δύο), 14 Zamia St. Sydney, N.S.W., Australia, ζητούν αλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 25-50 χρόνων, στην ελληνική ή Ιταλική γλώσσα. Όσοι επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με τις αναγνώστριάς μας αυτές, δε δώσουν τη διεύθυνσή τους από τις στήλες της αλληλογραφίας μας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Δύο φίλες, οι «Ναταλί και «Μιράντα» (16 χρόνων και οι δύο), ζητούν αλληλογραφία με νέους από τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας αγνής φιλίας. Η «Ναταλί» (16 χρόνων), από το Βόλο, όρεται άρτια και από καλή οικογένεια, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους από τον κόσμο, κατά προτίμηση με επιστήμονες ή αξιωματικούς του πεπικού, ηλικίας 26-35 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

Η «Μιράντα» (16 χρόνων), από την Αθήνα, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους από την Αμερική ή την Αυστραλία, ηλικίας 18-35 χρόνων, με σκοπό τη μεταναστεύση.

Η «Ναταλί» (18 χρόνων), από το Ηράκλειο Κρήτης, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με δύο αδελφούς ή δυο αγαπημένους φίλους, στην ελληνική γλώσσα. Όσοι επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με τις αναγνώστριάς μας αυτές, δε δώσουν τη διεύθυνσή τους από τις στήλες του περιοδικού μας.

Η Νίτσα Χιντάκη, Αθηνών 29, Κόρινθος, ζητεί αλληλογραφία με νέους από το εξωτερικό, ηλικίας 30-45 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

Η «Μ.Κ.Ε.Χ.» από τη Θεσσαλονίκη, θέλει ν' αλληλογραφήσει με ένα Έλληνα του εξωτερικού, μορφωμένο και ευκατάστατο, ηλικίας 35-40 χρόνων, που θα επιθυμεί να εγκατασταθεί μονίμως στην Ελλάδα. Η «Μ.Κ.Ε.Χ.» (27 χρόνων), υψηλή και νόστιμη, με ιδιόκτητο μονοκατοικία στην Αθήνα, ζητεί αλληλογραφία με νέους του εξωτερικού, κατά προτίμηση με υπαλλήλους, με σκοπό το γάμο. Η «Ε.Ε.Α.» (20 χρόνων), από τα Χανιά, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους του εξωτερικού, ηλικίας 20-30 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή καρτών-ποστάλ και τη συνάφι μιας αγνής φιλίας. Τα «Α.Β.Ι.Σ.Μ.Ε.Ν.Α.» (23 χρόνων), από τη Θεσσαλονίκη, νέα ευπαρουσίαστη και εργατική, ζητεί αλληλογραφία με νέους του εξωτερικού, ηλικίας 30-35 χρόνων, με σκοπό τη γνώνιμια και το γάμο.

Η Φλόρα «Αργεΐτου» (23 χρόνων), Τέρμα Βασιλικών, Ακαδημία Πλάτωνος, Αθήναι, ζητεί αλληλογραφία με ένα ευκατάστατο κύριο από το εξωτερικό, ηλικίας 28-35 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό το γάμο. Παρακαλεί όλες γράφουν, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Η «Χαρούλα» από τον Πειραιά, μία κοπέλλα ετοιμή αλλά από καλή οικογένεια, θέλει ν' αλληλογραφήσει με σοβαρούς κυρίους από το εξωτερικό, ηλικίας 40-50 χρόνων. Η «Πριγκίπισσα Ραχή» και η «Πυργόδεσποινα» του Αιγαίου (20 χρόνων και οι δύο), από την Καστέλλα, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες ναυτικούς ναυτικούς από τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα. Η «Τσιρίτσα» από το Ν. Κόσμο, ζητεί αλληλογραφία με νέους ευκατάστατους από το εξωτερικό, ηλικίας άνω των 25 χρόνων, που να αγαπούν το χορό, με σκοπό τη μεταναστεύση.

Η «Α.Β.Ι.Σ.Μ.Ε.Ν.Α.» (18 χρόνων) θέλει ν' αλληλογραφήσει με μία οικογένεια από την Αμερική, κατά προτίμηση από την Αθήνα, που θα την βοηθήσει να μεταναστεύσει.

Οι δύο φίλες, οι «Λουλούδι» και «Χαρά» (20 χρόνων) και η «Α.Β.Ι.Σ.Μ.Ε.Ν.Α.» (19) επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με δυο φίλους από το εξωτερικό, κατά προτίμηση από την Αμερική, στην ελληνική γλώσσα. Τρεις φίλες, οι «Ε.Σ.Μ.Ε.Ρ.Α.Δ.» (18 χρόνων), η «Σ.Α.Μ.Π.Ι.Ν.» (18) και η «Α.Ρ.Η.» (16), από τη Θεσσαλονίκη, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέους από το εξωτερικό, ηλικίας 20-25 χρόνων. Το «Δ.Ε.Ν.Τ.Ι.Χ.» (18) και η «Α.Β.Ι.Σ.Μ.Ε.Ν.Α.» (18) από την Ορεστιάδα Έβρου, όρφανα, με καλή καρδιά, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με σοβαρούς κυρίους άνω των 40 χρόνων, που αγαπούν την φυσική και νοικοκυρεμένη οικογενειακή ζωή. Η

«Α.Μ.Α.Ρ.Υ.Λ.Ι.Σ.» και η «Ε.Ρ.Ι.Ε.Τ.» από τη Ρόδο, ζητούν αλληλογραφία με αναγνώστες του εξωτερικού, ηλικίας 25-50 χρόνων, στην ελληνική ή Ιταλική γλώσσα. Όσοι επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με τις αναγνώστριάς μας αυτές, δε δώσουν τη διεύθυνσή τους από τις στήλες της αλληλογραφίας μας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο Φανούριος Μητρώπουλος, Χρυσοθέμιδος 29, Βύρων, Αθήναι, Grèce, που προκείται να φύγει στο εξωτερικό, ζητεί αλληλογραφία με μία νέα του εξωτερικού 18-28 χρόνων που θα επιθυμούσε να τον βοηθήσει να μεταναστεύσει στην πατρίδα της και να την παντρευτεί. Ο Χρήστος Τσιτσης (φοιτητής), Poste Restante, Κεντρικών, Αθηνών, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες και νέους του εξωτερικού και του εξωτερικού, στην ελληνική γλώσσα.

Ο Κωνστ. Παπαδόπουλος (30 χρόνων), Poste Restante, Κεντρικών, Αθηνών, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με μία δεσποινίδα ή νεαρά χήρα, με σκοπό το γάμο. Ο Κωνστ. Αλεξιάδης, Αγίος Γεώργιος, Λεβαδείας, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες από τον κόσμο. Τον Ιδία επιθυμεί έχει και ο Λάμπρος Βούλαρης για τον οποίο ισχυρίζεται ότι διευθύνει.

Ο Κωνστ. Γλύπτης, οδός Καλλιρρόης 30, Νέα Καλλιπία, Πειραιώς, Grèce, που προκείται να φύγει στο εξωτερικό, ζητεί αλληλογραφία με νέες 17 χρόνων από τη Ν. Αφρική και την Αίγυπτο, με σκοπό τη δημιουργία μιας αγνής φιλίας. Ο Αλέξης Πιπέρης, Κεντρικών, Αθηνών, Grèce, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνής φιλίας.

Ο Μιχαήλ Κανελλάς, Μουσών 16, Πειραιώς, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες από τον κόσμο. Δύο φίλοι, ο Π. Σπυροπούλος και ο Γ. Αποστολίδης, οδός Κεντρικών, Αθηνών, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 25-35 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Ο Κωνστ. Αλεξιάδης, Αγίος Γεώργιος, Λεβαδείας, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες από τον κόσμο. Τον Ιδία επιθυμεί έχει και ο Λάμπρος Βούλαρης για τον οποίο ισχυρίζεται ότι διευθύνει.

Ο Γεώργιος Χατζηαναστασίου, οδός Αμυνίας 59, Δραπετσώνα, Πειραιώς, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες 17 χρόνων από τη Ν. Αφρική και την Αίγυπτο, με σκοπό τη δημιουργία μιας αγνής φιλίας. Ο Αλέξης Πιπέρης, Κεντρικών, Αθηνών, Grèce, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνής φιλίας.

Ο Μιχαήλ Κανελλάς, Μουσών 16, Πειραιώς, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες από τον κόσμο. Δύο φίλοι, ο Π. Σπυροπούλος και ο Γ. Αποστολίδης, οδός Κεντρικών, Αθηνών, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 25-35 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Ο Κωνστ. Αλεξιάδης, Αγίος Γεώργιος, Λεβαδείας, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες από τον κόσμο. Τον Ιδία επιθυμεί έχει και ο Λάμπρος Βούλαρης για τον οποίο ισχυρίζεται ότι διευθύνει.

Ο Γεώργιος Χατζηαναστασίου, οδός Αμυνίας 59, Δραπετσώνα, Πειραιώς, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες 17 χρόνων από τη Ν. Αφρική και την Αίγυπτο, με σκοπό τη δημιουργία μιας αγνής φιλίας. Ο Αλέξης Πιπέρης, Κεντρικών, Αθηνών, Grèce, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνής φιλίας.

Ο Μιχαήλ Κανελλάς, Μουσών 16, Πειραιώς, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες από τον κόσμο. Δύο φίλοι, ο Π. Σπυροπούλος και ο Γ. Αποστολίδης, οδός Κεντρικών, Αθηνών, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 25-35 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Ο Κωνστ. Αλεξιάδης, Αγίος Γεώργιος, Λεβαδείας, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες από τον κόσμο. Τον Ιδία επιθυμεί έχει και ο Λάμπρος Βούλαρης για τον οποίο ισχυρίζεται ότι διευθύνει.

Ζήτουν αλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα και από όλον τον κόσμο. Ο Χρήστος Μπιτσαβάς (17 χρόνων) και ο φίλος του Γεώργιος Καρατσίκος (18), οδός Φορμίωνος 197, Αναλίστα, Αθήναι, Grèce, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνίδες του εξωτερικού, κατά προτίμηση της Κύπρου.

Ο Γεώργιος Χατζηαναστασίου, οδός Αμυνίας 59, Δραπετσώνα, Πειραιώς, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες 17 χρόνων από τη Ν. Αφρική και την Αίγυπτο, με σκοπό τη δημιουργία μιας αγνής φιλίας. Ο Αλέξης Πιπέρης, Κεντρικών, Αθηνών, Grèce, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνής φιλίας.

Ο Μιχαήλ Κανελλάς, Μουσών 16, Πειραιώς, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες από τον κόσμο. Δύο φίλοι, ο Π. Σπυροπούλος και ο Γ. Αποστολίδης, οδός Κεντρικών, Αθηνών, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 25-35 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Ο Κωνστ. Αλεξιάδης, Αγίος Γεώργιος, Λεβαδείας, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες από τον κόσμο. Τον Ιδία επιθυμεί έχει και ο Λάμπρος Βούλαρης για τον οποίο ισχυρίζεται ότι διευθύνει.

Ο Γεώργιος Χατζηαναστασίου, οδός Αμυνίας 59, Δραπετσώνα, Πειραιώς, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες 17 χρόνων από τη Ν. Αφρική και την Αίγυπτο, με σκοπό τη δημιουργία μιας αγνής φιλίας. Ο Αλέξης Πιπέρης, Κεντρικών, Αθηνών, Grèce, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνής φιλίας.

Ο Μιχαήλ Κανελλάς, Μουσών 16, Πειραιώς, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες από τον κόσμο. Δύο φίλοι, ο Π. Σπυροπούλος και ο Γ. Αποστολίδης, οδός Κεντρικών, Αθηνών, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 25-35 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Ο Κωνστ. Αλεξιάδης, Αγίος Γεώργιος, Λεβαδείας, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες από τον κόσμο. Τον Ιδία επιθυμεί έχει και ο Λάμπρος Βούλαρης για τον οποίο ισχυρίζεται ότι διευθύνει.

Ο Γεώργιος Χατζηαναστασίου, οδός Αμυνίας 59, Δραπετσώνα, Πειραιώς, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες 17 χρόνων από τη Ν. Αφρική και την Αίγυπτο, με σκοπό τη δημιουργία μιας αγνής φιλίας. Ο Αλέξης Πιπέρης, Κεντρικών, Αθηνών, Grèce, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνής φιλίας.

Ο Μιχαήλ Κανελλάς, Μουσών 16, Πειραιώς, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες από τον κόσμο. Δύο φίλοι, ο Π. Σπυροπούλος και ο Γ. Αποστολίδης, οδός Κεντρικών, Αθηνών, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 25-35 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Ο Κωνστ. Αλεξιάδης, Αγίος Γεώργιος, Λεβαδείας, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες από τον κόσμο. Τον Ιδία επιθυμεί έχει και ο Λάμπρος Βούλαρης για τον οποίο ισχυρίζεται ότι διευθύνει.

Ο Γεώργιος Χατζηαναστασίου, οδός Αμυνίας 59, Δραπετσώνα, Πειραιώς, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες 17 χρόνων από τη Ν. Αφρική και την Αίγυπτο, με σκοπό τη δημιουργία μιας αγνής φιλίας. Ο Αλέξης Πιπέρης, Κεντρικών, Αθηνών, Grèce, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνής φιλίας.

Ο Μιχαήλ Κανελλάς, Μουσών 16, Πειραιώς, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες από τον κόσμο. Δύο φίλοι, ο Π. Σπυροπούλος και ο Γ. Αποστολίδης, οδός Κεντρικών, Αθηνών, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 25-35 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Ο Κωνστ. Αλεξιάδης, Αγίος Γεώργιος, Λεβαδείας, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες από τον κόσμο. Τον Ιδία επιθυμεί έχει και ο Λάμπρος Βούλαρης για τον οποίο ισχυρίζεται ότι διευθύνει.

Ο Γεώργιος Χατζηαναστασίου, οδός Αμυνίας 59, Δραπετσώνα, Πειραιώς, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες 17 χρόνων από τη Ν. Αφρική και την Αίγυπτο, με σκοπό τη δημιουργία μιας αγνής φιλίας. Ο Αλέξης Πιπέρης, Κεντρικών, Αθηνών, Grèce, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνής φιλίας.

Ο Μιχαήλ Κανελλάς, Μουσών 16, Πειραιώς, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες από τον κόσμο. Δύο φίλοι, ο Π. Σπυροπούλος και ο Γ. Αποστολίδης, οδός Κεντρικών, Αθηνών, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 25-35 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Ο Κωνστ. Αλεξιάδης, Αγίος Γεώργιος, Λεβαδείας, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες από τον κόσμο. Τον Ιδία επιθυμεί έχει και ο Λάμπρος Βούλαρης για τον οποίο ισχυρίζεται ότι διευθύνει.

Ο Γεώργιος Χατζηαναστασίου, οδός Αμυνίας 59, Δραπετσώνα, Πειραιώς, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες 17 χρόνων από τη Ν. Αφρική και την Αίγυπτο, με σκοπό τη δημιουργία μιας αγνής φιλίας. Ο Αλέξης Πιπέρης, Κεντρικών, Αθηνών, Grèce, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνής φιλίας.

Ο Μιχαήλ Κανελλάς, Μουσών 16, Πειραιώς, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες από τον κόσμο. Δύο φίλοι, ο Π. Σπυροπούλος και ο Γ. Αποστολίδης, οδός Κεντρικών, Αθηνών, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 25-35 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Ο Κωνστ. Αλεξιάδης, Αγίος Γεώργιος, Λεβαδείας, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες από τον κόσμο. Τον Ιδία επιθυμεί έχει και ο Λάμπρος Βούλαρης για τον οποίο ισχυρίζεται ότι διευθύνει.

Ο Γεώργιος Χατζηαναστασίου, οδός Αμυνίας 59, Δραπετσώνα, Πειραιώς, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες 17 χρόνων από τη Ν. Αφρική και την Αίγυπτο, με σκοπό τη δημιουργία μιας αγνής φιλίας. Ο Αλέξης Πιπέρης, Κεντρικών, Αθηνών, Grèce, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνής φιλίας.

Ο Μιχαήλ Κανελλάς, Μουσών 16, Πειραιώς, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες από τον κόσμο. Δύο φίλοι, ο Π. Σπυροπούλος και ο Γ. Αποστολίδης, οδός Κεντρικών, Αθηνών, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 25-35 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Ο Κωνστ. Αλεξιάδης, Αγίος Γεώργιος, Λεβαδείας, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες από τον κόσμο. Τον Ιδία επιθυμεί έχει και ο Λάμπρος Βούλαρης για τον οποίο ισχυρίζεται ότι διευθύνει.

Ο Γεώργιος Χατζηαναστασίου, οδός Αμυνίας 59, Δραπετσώνα, Πειραιώς, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες 17 χρόνων από τη Ν. Αφρική και την Αίγυπτο, με σκοπό τη δημιουργία μιας αγνής φιλίας. Ο Αλέξης Πιπέρης, Κεντρικών, Αθηνών, Grèce, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνής φιλίας.

Ο Μιχαήλ Κανελλάς, Μουσών 16, Πειραιώς, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες από τον κόσμο. Δύο φίλοι, ο Π. Σπυροπούλος και ο Γ. Αποστολίδης, οδός Κεντρικών, Αθηνών, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 25-35 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Ο Κωνστ. Αλεξιάδης, Αγίος Γεώργιος, Λεβαδείας, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες από τον κόσμο. Τον Ιδία επιθυμεί έχει και ο Λάμπρος Βούλαρης για τον οποίο ισχυρίζεται ότι διευθύνει.

Ο Γεώργιος Χατζηαναστασίου, οδός Αμυνίας 59, Δραπετσώνα, Πειραιώς, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες 17 χρόνων από τη Ν. Αφρική και την Αίγυπτο, με σκοπό τη δημιουργία μιας αγνής φιλίας. Ο Αλέξης Πιπέρης, Κεντρικών, Αθηνών, Grèce, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνής φιλίας.

Ο Μιχαήλ Κανελλάς, Μουσών 16, Πειραιώς, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες από τον κόσμο. Δύο φίλοι, ο Π. Σπυροπούλος και ο Γ. Αποστολίδης, οδός Κεντρικών, Αθηνών, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 25-35 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Ο Κωνστ. Αλεξιάδης, Αγίος Γεώργιος, Λεβαδείας, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες από τον κόσμο. Τον Ιδία επιθυμεί έχει και ο Λάμπρος Βούλαρης για τον οποίο ισχυρίζεται ότι διευθύνει.

Ο Γεώργιος Χατζηαναστασίου, οδός Αμυνίας 59, Δραπετσώνα, Πειραιώς, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες 17 χρόνων από τη Ν. Αφρική και την Αίγυπτο, με σκοπό τη δημιουργία μιας αγνής φιλίας. Ο Αλέξης Πιπέρης, Κεντρικών, Αθηνών, Grèce, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνής φιλίας.

Ο Μιχαήλ Κανελλάς, Μουσών 16, Πειραιώς, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες από τον κόσμο. Δύο φίλοι, ο Π. Σπυροπούλος και ο Γ. Αποστολίδης, οδός Κεντρικών, Αθηνών, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 25-35 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Ο Κωνστ. Αλεξιάδης, Αγίος Γεώργιος, Λεβαδείας, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες από τον κόσμο. Τον Ιδία επιθυμεί έχει και ο Λάμπρος Βούλαρης για τον οποίο ισχυρίζεται ότι διευθύνει.

Ο Γεώργιος Χατζηαναστασίου, οδός Αμυνίας 59, Δραπετσώνα, Πειραιώς, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες 17 χρόνων από τη Ν. Αφρική και την Αίγυπτο, με σκοπό τη δημιουργία μιας αγνής φιλίας. Ο Αλέξης Πιπέρης, Κεντρικών, Αθηνών, Grèce, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνής φιλίας.

Ο Μιχαήλ Κανελλάς, Μουσών 16, Πειραιώς, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες από τον κόσμο. Δύο φίλοι, ο Π. Σπυροπούλος και ο Γ. Αποστολίδης, οδός Κεντρικών, Αθηνών, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 25-35 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Ο Κωνστ. Αλεξιάδης, Αγίος Γεώργιος, Λεβαδείας, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες από τον κόσμο. Τον Ιδία επιθυμεί έχει και ο Λάμπρος Βούλαρης για τον οποίο ισχυρίζεται ότι διευθύνει.

Ο Γεώργιος Χατζηαναστασίου, οδός Αμυνίας 59, Δραπετσώνα, Πειραιώς, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες 17 χρόνων από τη Ν. Αφρική και την Αίγυπτο, με σκοπό τη δημιουργία μιας αγνής φιλίας. Ο Αλέξης Πιπέρης, Κεντρικών, Αθηνών, Grèce, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνής φιλίας.

Ο Μιχαήλ Κανελλάς, Μουσών 16, Πειραιώς, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες από τον κόσμο. Δύο φίλοι, ο Π. Σπυροπούλος και ο Γ. Αποστολίδης, οδός Κεντρικών, Αθηνών, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 25-35 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Ο Κωνστ. Αλεξιάδης, Αγίος Γεώργιος, Λεβαδείας, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες από τον κόσμο. Τον Ιδία επιθυμεί

86 πολυλος, 'Ακταίου 11, 'Ηρσειον, 'Αθηναι, Γρεσε, (31 χρονων), ζητει αλληλογραφια με νεες της 'Αμερικης, της Νοτιοαφρικανικης, Ενωσης η της Ροδεσιας με σκοπο το γαμο και τη μεταναστευση. Οι αδελφοι Κωνινος και Παναγιωτης Νικολαου, βελουν ν' αλληλογραφησουν με την 'Ερετη και την 'Κακια του τευχους 944. Τους δηλωνουν πως ανταποκρινονται απολυτως σ' όλες τις απαιτησεις τους.

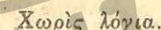
Οι συνάντη Τάκης Κατσάμ
μάκης και Τάκης Αρμένης, 11 ΠΜ,
Ν. Αχιλλεύς, Βόλος, ήθουν αλληλο-
γραφία με νέες, ηλικίας 17-22 χρο-
νων. Ο Γεώργ. Ροδάλης και ο
Δημήτρης Ροδάλης, 110 ΠΜ, ΒΣΤ
904, επιθυμούν η αλληλογραφία
αντίστοιχα με τις αναγραφές με
που κρύβονται κάτω από τα ψευδο-
νυμα «Επτανησιώτισσας και «Υγιέ,
οδο του Μαρκου».

Δάκρυα πλημμύρισαν τὰ μάτια του, γιατί ὁ νοῦς του, μονάχα τὴ συμφορὰ καὶ τὸ κακό, συλλογιζόταν.

Τὶς σκέψεις του, ὅμως, πνέοιτο πρὸς πάλιν, ὁ ξαδέρφης του ὁ Γιώτης, ποὺ μπήκε τὴν ὥρα ἐκείνη στὴν αὐλή.

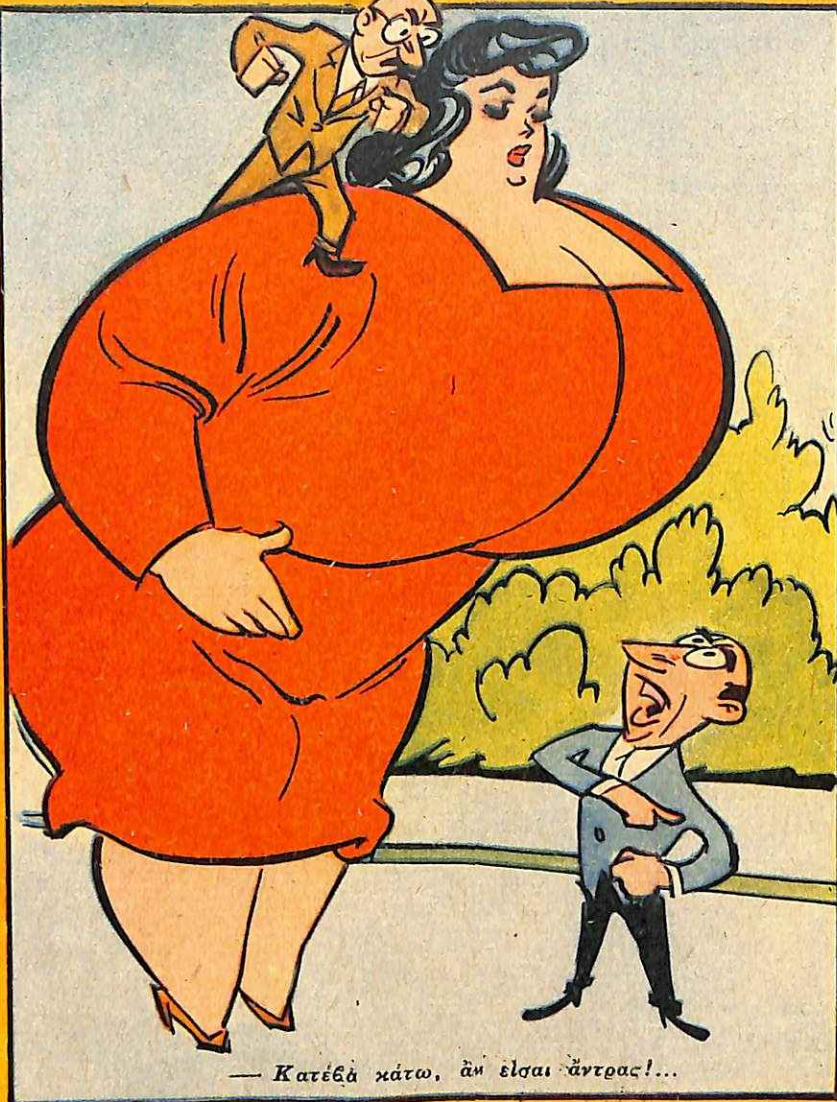
— Τί ἔχεις Ἀναστάση; Ἀρρωστος εἶσαι, ἀνέτα;

τοῦ ἀγαπημένου της, καὶ
μιλοῦσε γιὰ γάμο καὶ γιὰ νυφικά.
Ἡ τοῖς ἄλλοις τὴν ἐξοφίγγε ἀπὸ κοντὰ καὶ
τὴν σάλευε τὴ λήθη σκέψι πού της εἶχε
ἀπομείνει...

92

ΖΗΤΟΥΣΕ

— Κατέβα κάτω, αν είσαι άντρας!...

ΣΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

— Κι' εγώ πελάτισσα είμαι, Καίτη μου. Βρήκαν όμως πώς αυτός είναι ο μόνος τρόπος για ν' αδυνατίσω!...

Κι' έτσι δεν κάνει πια ζημιές!...

— Φτάνει πια το διάβασμα... Όσα για ύπνο!..